

SANTA
MONTEFIORE

*Aici și
acum*

LITERA

BLUE
MOON

SANTA
MONTEFIORE

Aici și acum

Traducere din limba engleză și note
MĂDĂLINA IONESCU

LITERA
București

Here and Now

SANTA MONTEFIORE

Copyright © 2015 by Montefiore Ltd

Credit foto © Ildiko Neer / Trevillion Images

Aici și acum

Santa Montefiore

Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Dragoș Ghițulete

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Codruț Radu

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9583-3

ISBN EPUB 978-606-33-9613-7

Pentru Lily și Sasha

CAPITOLUL 1

Ningea. Fulgi de nea moi și dolofani, mari cât bilele de vată din bumbac, se cerneau din înaltul cerului, în vreme ce răsăritul lupta vitejește să vestească venirea dimineții prin perdeaua de nori groși. Marigold stătea la fereastra din bucătărie, cu ceașca de ceai în mână. O siluetă robustă într-un halat roz și papuci pufoși asortați care privea cu încântare cum peisajul i se dezvăluia ușor-ușor în toată splendoarea sa. Încetul cu încetul, grădina se întrezărea din întunericul nopții: gardul de tisă, bordurile și arbuștii, copacii cu crengile lor cioturoase și răsucite, toate încovoiate și încremenite, dormind adânc sub o pătură somptuoasă. Era greu să-ți imaginezi viața acolo, în solul înghețat. Aproape imposibil să-ți închipui călinul și liliacul înflorind în primăvară. Imposibil ca în toiul acestei ierni să te gândești vreun pic la primăvară.

În fundul grădinii, lângă atelierul soțului ei, Dennis, mărul se profila din ninsoare. Cu trunchiul său gros și ramurile noduroase, semăna cu o creatură mitică, adusă în stare de hibernare de o vrajă străveche, ori pur și simplu împietrită de ger, căci era, într-adevăr, foarte frig. Privirea lui Marigold s-a oprit asupra hrănitorii ce atârna singuratică de una dintre crengi. Tot mai atrăgea câte o pasăre cutezătoare, care fâlfâia în jurul ei, sperând să găsească vreo sămânță rătăcită. Marigold o umpluse cu o zi în urmă, dar acum era goală. O dureau inima pentru păsările infometate, care făceau față iernii datorită hrănitorii sale. De îndată ce termina de băut ceaiul, avea să încalțe cizmele și să iasă să o umple din nou.

A simțit că era privită, așa că s-a întors și l-a văzut pe Dennis stând în pragul ușii, uitându-

se la ea cu ochi blânzi. Era îmbrăcat pentru a merge la biserică, într-un costum bleumarin și cravată, cu părul lui cărunt despărțit printr-o cărare laterală, neted pieptănat, și cu barba tunsă. Îi părea chipeș lui Marigold, care încă îl privea prin ochii fetei de douăzeci de ani, atât câți avea ea atunci când s-au întâlnit cu mai bine de patruzeci de ani în urmă. A ridicat bărbia și i-a zâmbit jucăuș.

– Tu la ce te uiți? a întrebat ea.

– La tine, i-a răspuns el, cu ochii lui albaștri scânteind.

Ea a clătinat din cap și și-a îndreptat din nou atenția spre grădină.

– Ninge, a spus ea.

A venit lângă ea la fereastră și amândoi au privit afară cu egală plăcere.

– Frumos, a suspinat el. Cu adevărat frumos.

Și-a trecut brațul în jurul taliei ei, trăgând-o mai aproape, și i-a dat un sărut pe tâmplă.

– Mai ții minte prima dată când te-am ținut de mână, Goldie? Ninge și atunci, nu-i așa?

Marigold a râs.

– Îmi amintești asta de fiecare dată când ninge, Dennis.

Zâmbetul lui era timid.

– Îmi place să îmi amintesc asta. O femeie frumoasă, o noapte frumoasă, zăpada cernindu-se și mâna ta într-a mea. Era caldă mâna ta. Nu ți-ai retras-o. Atunci am știut că am o șansă. M-ai lăsat să te țin de mână. Era mare lucru la vremea aceea.

– Ce romantic incurabil mai ești și tu!

Ea și-a înclinat capul, știind că avea să o sărute din nou.

– Dar îl iubești pe romanticul tău incurabil, i-a șoptit el în păr.

– Îl iubesc, a răspuns ea. Ești o specie rară. Nu se mai fac alții ca tine.

L-a mângâiat pe piept.

– Du-te și stai jos acum, iar eu îți aduc ceaiul.

– Nici ca *tine* nu se mai fac! a spus Dennis, îndreptându-se spre masa din bucătărie unde, stând pe scaun, îl aștepta Mac, motanul cu alb

și negru. Știam eu că am prins pe cineva special atunci când te-am luat de mână.

Fiica lor, Suze, a intrat somnoroasă în încăpere, îmbrăcată într-o pijama înflorată, un cardigan lung, gri, și șosete groase. Părul ei blond era nepieptănat și îi cădea peste ochi într-un breton stufos. Era concentrată asupra telefonului.

– 'Neața, scumpo, a spus Marigold cu voioșie. Ai văzut zăpada?

Suze nu a ridicat privirea. Văzuse zăpada. Și ce-i cu ea? S-a așezat pe același scaun ca de obicei, lângă tatăl ei, și a mormăit un „Bună dimineată” abia auzit. Dennis i-a surprins privirea lui Marigold, iar între ei a avut loc un moment de comunicare mută. Marigold a luat două căni. Îi pregătea ceaiul lui Dennis și cafeaua lui Suze, la fel ca în fiecare dimineată. Îi plăcea această rutină. O făcea să se simtă utilă, iar Marigold adora să se simtă utilă. Apoi și-a amintit că nu mai erau doar trei, așa că a mai luat o cană.

– Doamne, ați văzut ce e afară? Zăpadă! Toată țara se va opri-n loc, a spus, posomorâtă, Nan, intrând în bucătărie.

Mama lui Marigold căuta partea negativă în orice și nu era cu adevărat fericită decât atunci când o găsea.

– Mai ții minte iarna din '63? a tras aer printre buze. Am rămas blocați în case vreme de o săptămână! Taică-tu a trebuit să sape cu hârlețul ca să ne scoată afară. L-a rupt de spate, asta da. S-a întors fără urmă de zgârietură din război, dar și-a distrus spatele încercând să ne scoată afară dând la hârleț.

Și-a strâns mai tare halatul peste trup și s-a cutremurat.

– N-am să uit niciodată gerul ăla. Vaaai, era siberian.

– Ai fost vreodată în Siberia, Nan? a întrebat-o Suze pe un ton indiferent, fără a-și desprinde ochii din telefon.

Bunica ei a ignorat-o.

– Noi n-am avut luxul încălzirii centrale, așa cum ai tu, Suze, a spus ea. Era cumplit. Era

gheață pe interiorul ferestrelor și trebuia să fugim prin grădină ca să folosim toaleta. Pe atunci nu aveam baie în casă. Nici nu știți cât de norocoși sunteți, oameni buni.

Marigold s-a uitat pe geam. Vederea zăpezii îi ridicase moralul. Poate că avea să se oprească toată țara-n loc, s-a gândit ea bucuroasă, dar avea să arate ca un paradis al zăpezii.

– Minunat, a spus Nan în timp ce îi era servită o ceașcă de ceai.

La cei optzeci și șase de ani ai săi, părul creț îi devenise alb, trupul îi era fragil și fața îi era încrețită ca hârtia creponată, dar mintea îi era la fel de ageră și de lucidă ca întotdeauna. Anii îi răpiseră multe, dar nu și asta. Marigold i-a dat lui Nan rebusul din ziar, apoi s-a dus la bufet să pună două felii de pâine în prăjitor. Nan se mutase cu Marigold și Dennis abia de o săptămână, după luni întregi de convingere și încurajare. Fusesse reticentă în a-și părăsi locuința în care trăise pe tot parcursul căsniciei sale și în care îi crescuse pe cei doi copii ai săi, Patrick și Marigold, chiar dacă urma să se mute la doar câteva minute distanță, în susul străzii. Insistase că era perfect capabilă să își poarte singură de grijă, plângându-se că se simțea de parcă ar fi fost târâtă în sala de așteptare spre rai, când ea nu era câtuși de puțin pregătită să plece. Cu toate acestea, în ciuda bombănelilor ei, și-a vândut casa pentru o sumă frumoasă de bani și s-a mutat la fiica sa, făcându-se comodă în noua ei cameră. I-a cerut lui Dennis să înlocuiască tablourile de pe perete cu propriile ei tablouri, iar el, cu firea lui bună, i-a făcut pe plac, în vreme ce Marigold a ajutat-o să despacheteze și să-și aranjeze lucrurile după pofta inimii. De fapt, mama și fiica intraseră rapid într-o rutină lejeră. Nan descoperise că, la urma urmei, prefera să aibă pe cineva la dispoziția ei, iar Marigold se bucura că mai era încă o persoană de care să aibă grijă, căci îi plăcea să fie utilă. Ea se ocupa de magazinul din sat și de oficiul poștal, așa cum făcuse de peste treizeci de ani. De asemenea, făcea parte din diverse consilii, cel

al primăriei, al bisericii locale și cel al organizației caritabile, căci îi plăcea să fie ocupată. La șaiszeci și șase de ani, Marigold nu avea nici cea mai vagă intenție de a-și încetini ritmul. Să o aibă pe Nan acasă îi oferea un sentiment călduros că cineva avea nevoie de ea.

– Ei bine, ador zăpada, a spus ea, în timp ce spărgea ouă într-o tigaie.

Nan studia rebusul prin ochelari.

– Toată țara va încremeni, ascultați la mine, a repetat ea, clătinând din cap. Îmi amintesc de iarna din '63. Au murit animale, oamenii au înghețat de frig, nu mai funcționa nimic. Peste tot era moarte și distrugere.

– Ei bine, eu îmi amintesc de iarna din 2010 și atunci ne-am descurcat cu toții, a spus Suze, care încă se holba în telefon.

– Ce faci tu, de fapt, pe chestia aia? a întrebat Nan, uitându-se la ea peste masă. Toată dimineața nu ți-ai luat ochii din el.

– Asta mi-e slujba, a mormăit Suze, dându-și bretonul de pe față cu o mână cu manichiură perfectă.

– Este „*influencer*“, le-a întrerupt Marigold, făcându-i un semn din cap lui Suze, cu toate că ea nu a văzut-o.

Nu a văzut nici expresia de mândrie, ușor confuză însă, de pe chipul mamei ei.

– Ce este un „*influencer*“? a întrebat Nan.

– Înseamnă că toată lumea vrea să fie ca mine, a informat-o Suze, plictisită și fără nici o ironie.

– Scrie despre modă și mâncare și, ei bine, despre stil de viață, nu-i așa, iubito? a adăugat Marigold. Câte puțin din toate, și postează totul pe contul ei de Instagram. Ar trebui să-l vezi, pozele sunt drăguțe.

– Câștigi vreun ban făcând câte puțin din toate? a întrebat Nan, fără să pară prea convinsă că a fi „*influencer*“ era o formă de angajare serioasă.

– O să câștige o grămadă.

Dennis a răspuns în locul fiicei lui pentru că a face bani era un subiect sensibil. Suze împlinise douăzeci și cinci de ani în vară, dar

nu avea în plan să se mute și să-și ia o locuință ori să-și găsească ceea ce numeau ei o slujbă „decentă”. De ce să-și dorească ea să plece de acasă, când mama ei făcea ca totul să fie atât de comod, când părinții ei plăteau totul? Puținul pe care îl câștiga ea ca jurnalist liber-profesionist se ducea pe haine și pe machiaj, pentru a-și alimenta platformele de social media, dar nici unul dintre părinții săi nu era pregătit să o confrunte în această privință.

Suze era temperamentală, fapt agravat de o profundă frustrare simțită față de progresul lent al ambițiilor ei. În vreme ce sora ei mai mare, Daisy, plecase la facultate și acum trăia o viață sofisticată în Milano, alături de iubitul ei italian, petrecându-și weekendurile ba în Paris, ba la Roma, și lucrând într-un muzeu de renume mondial, ea era blocată în sătucul în care crescuse, stând acasă și visând la faima și averea ce nu s-au materializat niciodată.

– Câștig bani scriind pentru ziare și reviste, chestii de genul ăsta. Îmi construiesc un profil și strâng urmăritori. Durează.

Suze a oftat, plângându-se că oamenii în vârstă nu înțeleg social media.

– Voi, oamenii moderni! a zis Dennis zâmbind, sperând să-și liniștească fiica. Ne zăpăciți pe noi, cei de modă veche.

– Am aproape treizeci de mii de urmăritori pe Instagram, a spus ea, înveselindu-se un pic.

– Chiar așa, draga mea? a spus Marigold, fără să știe prea bine ce însemna asta, dar presupunând că era mult.

Suze îi făcuse un cont de Instagram mamei sale ca să poată ține legătura cu fetele ei. Și chiar țineau legătura, chiar dacă ea nu posta nimic. Nu prea îi plăcea telefonul mobil. Prefera să vorbească față-n față cu cineva.

Dennis a deschis ziarul și a sorbit din ceai. Marigold îi pregătea meniul lui special de duminică: două ouă ochiuri, bacon crocant, un cârnat, o felie de pâine integrală prăjită și o lingură de iahnie de fasole, exact așa cum îi plăceau lui. I-a zâmbit când i le-a așezat în față, ochii lui strălucind de afecțiune. Dennis și

Marigold încă se mai priveau unul pe celălalt în acel mod duios și tandru în care se privesc oamenii a căror dragoste a devenit mai profundă odată cu trecerea anilor.

– Suze, ți-e poftă de ceva? a întrebat-o Marigold.

Suze nu i-a răspuns. Perdeaua de păr blond forma o barieră de nepătruns.

– Atunci mă duc să îmi hrănesc păsările, a spus ea.

– Ele nu sunt păsările *tale*, mamă, a zis Suze din umbra părului ei. De ce le numești întotdeauna păsările *tale*? Sunt doar păsări.

– Pentru că le hrănește și pe ele la fel cum te hrănește și pe tine, a spus Dennis mestecând din cârnat, iar restul propoziției, *și atât timp cât îți dă de mâncare și are grijă de tine, i-ai putea arăta mai multă recunoștință și bunăvoință*, a rămas nerostit. E delicios, Goldie. Delicios!

– Oricum vor pieri pe gerul ăsta, a zis Nan, gândindu-se la ele și văzând cu ochii minții păsări moarte peste tot prin grădină.

– Vai, mamă, ai fi surprinsă să vezi cât sunt de rezistente!

Nan a clătinat din cap.

– Ei bine, dacă mergi așa afară, o să mori de frig și n-o să mai apuci nici tu primăvara.

– Les pentru o clipă.

Marigold și-a vârat picioarele goale în cizme, a luat sacul cu semințe pentru păsări, care se afla pe raftul de lângă ușa din spate, și a ieșit în grădină. A ignorat-o pe mama ei care îi striga să pună un palton pe ea. Avea mult peste șaiszeci de ani, așa că nu trebuia să-i mai spună mama ei ce să facă. Spera că nu va regreta faptul că i-a propus să se mute la ei.

Marigold a suspinat cu o reală plăcere atunci când a lăsat primele urme de pași în zăpadă. Totul era alb și moale și tăcut. S-a minunat de liniștea magică ce se așternea peste lume atunci când ninge. Era o liniște diferită de oricare alta. De parcă cineva aruncase o vrajă și încremenise totul în loc, suspendând lumea într-un soi de farmec. A înaintat greoi prin

această tăcere și a coborât hrănitoarea din copac. Cu grijă, a umplut-o cu semințe și a pus-o la loc, agățând-o de o creangă. L-a observat pe măcăleandru de pe acoperișul atelierului lui Dennis. O privea cu ochii lui negri și sticloși, în timp ce sărea de colo-colo, făcând urme de gheare pe zăpadă.

– Îți e foame, așa-i? a spus ea zâmbindu-i păsării curajoase, care adesea se apropia de ea atunci când, stând în genunchi, planta sau plivea buruieni în grădină. Primăvara erau numai păsări prin grădină, dar acum era sfârșitul lui noiembrie, iar cele mai înțelepte plecaseră spre un climat mai cald. Mai rămăsese doar măcăleandru ăsta, cu pieptul lui pufos și roșiatic, împreună cu diverse mierle și sturzi, dar și, bineînțeles, porumbeii enervanți și pescărușii, căci satul se afla la câțiva kilometri distanță de mare.

– Nu o lua în seamă pe Nan! Nu o să mori! a adăugat ea. Câtă vreme te hrănesc eu, ai să treci de iarnă și curând se va face din nou primăvară.

Marigold s-a îndepărtat, iar măcăleandru a zburat la hrănitoare. S-a bucurat din suflet să îl vadă mâncând. În scurt timp i se vor alătura și alții. Era uimitor cât de repede se răspândește vestea – parcă ar fi vița-de-vie din sat, s-a gândit ea amuzată. Când a deschis ușa din spate, gândul i-a zburat la biserică. Trebuia să meargă sus și să se schimbe. Urma să strângă masa după ce se va îmbrăca. Lui Dennis îi plăcea să ajungă acolo puțin mai devreme ca să discute cu oamenii. Nu voia să îl facă să aștepte. El muncea sârguincios în timpul săptămânii, trudind din greu în atelierul său, realizând obiecte deosebite din lemn, așa cum făcuse și tatăl său; era plăcut să se odihnească duminică și să petreacă timp cu prietenii lui. Pentru Marigold și Dennis, mersul la biserică nu era numai despre Dumnezeu, ci era și un eveniment social, cu ceai și biscuiți serviți în holul acesteia. Întotdeauna așteptau cu nerăbdare acest moment.

Pe vremuri, Dennis mergea în fiecare seară la bar, juca darts, bea câteva halbe de bere blondă și se întâlnea astfel și cu prietenii. Acum prefera să stea acasă și să se dedice hobby-ului său de a crea figurine, pe care le realiza de unul singur, cu mâinile sale mari, dar ferme, și pe care le expunea pe rafturile montate de el peste tot prin casă. Erau cavaleri din vechime, soldați din Marele Război și personaje fantastice pe care le născocea din propria imaginație. Cel mai recent proiect al său era o biserică – ei bine, începuse ca biserică, dar devenise rapid o catedrală, iar Marigold se gândea că era foarte posibil să se transforme într-un sat întreg, cu tot cu oameni în el. Îl ținea liniștit ore în șir, în timp ce decupa cu grijă plasticul, modela chitul și picta cu talentul unui artist înăscut. Îi amintea de casa de păpuși pe care o făcuse pentru fete atunci când erau mici. Fusese o lucrare făcută din dragoste, prevăzută cu mobilier, podele din lemn de stejar, șemineuri și tapet. O miniatură splendid realizată, mai rafinată decât orice ai fi putut cumpăra dintr-un magazin de jucării.

Când Marigold s-a dus sus să se pregătească, Suze vorbea la telefon cu iubitul ei, Batty. Diferența din tonul vocii fiicei sale era uimitoare. De parcă era vorba de două persoane diferite. Una ursuză și tăcută, cealaltă vioaie și vorbăreată. Atticus Buckley, cunoscut ca Batty, și Suze se întâlneau de trei ani de zile. Marigold se întreba dacă aveau de gând să se căsătorească vreodată. În ultima vreme, oamenii nu mai păreau că se grăbesc să se cunune. Când ea și Dennis s-au întâlnit, în mai puțin de șase luni au și pășit spre altar. Batty e un băiat bun, și-a zis ea, în ciuda poreclei sale caraghioase. Părinții lui sunt amândoi profesori, iar el încă mai locuiește împreună cu ei în casa lor cea mare din oraș. Marigold se întreba de ce nu s-a mutat de acasă și nu a închiriat o locuință a lui; la urma urmei, din ceea ce le povestise Suze, părea că-i merge bine afacerea cu amenajarea grădinilor. *Tinerii aștia*, s-a gândit ea scuturând din cap. Poate că pun

ceva la cale, a cugetat ea. În definitiv, de ce să arunce pe chirie bani muncii din greu, când puteau să locuiască pe gratis cu părinții lor?

Chiar în momentul în care Marigold era pe punctul de a coborî să strângă masa, a sunat telefonul de lângă pat. S-a încruntat, întrebându-se cu o oarecare iritare cine i-ar putea deranja într-o dimineață de duminică. A răspuns.

– Mamă?

Iritarea ei s-a evaporat de îndată ce a auzit vocea tulburată a fiicei sale mai mari, Daisy.

– Daisy, iubito, ești bine?

– Vin acasă.

Marigold și-a dat seama că nu voia să spună că vine doar de Crăciun. I-a stat inima-n loc.

– Ce s-a întâmplat?

– S-a terminat.

Vocea lui Daisy părea încordată, de parcă se străduia din răputeri să nu plângă.

– Plec imediat ce fac rost de bilet de avion.

S-a lăsat un moment de tăcere cât timp Marigold s-a așezat pe marginea patului și a încercat să digere ceea ce îi spusese fiica ei. Marigold îl plăcea pe Luca. Îl plăcea mult. Era cu unsprezece ani mai în vârstă decât Daisy, lucru care a îngrijorat-o la început, dar apoi a fost cucerită de șarmul lui și de tandrețea cu care se uita la fiica ei. Lucra ca fotograf, ceea ce era romantic. Lui Marigold îi plăceau oamenii creativi și, la o adică, ea însăși se măritase cu unul, iar Luca avea personalitatea colorată și pătimașă a unui artist. Crezuse că relația lor avea să dureze. Niciodată nu se îndoise de asta. Șase ani era o perioadă îndelungată, iar ea luase de bună că cei doi, într-un final, aveau să se căsătorească și să-și întemeieze o familie.

– Nu vreau decât să fiu acasă, mamă! a spus Daisy. Cu tine și cu tata.

– Putem vorbi despre asta la o ceașcă de ceai, a spus Marigold pe o voce încurajatoare. Nimic nu te face să te simți mai bine ca o ceașcă de ceai.

Simțind că mama sa presupunea că ruptura avea să fie una temporară, Daisy a adăugat cu

hotărâre:

– S-a terminat de-a binelea, mama. Nu mă mai întorc. Eu și Luca ne dorim lucruri diferite.

Dezamăgirea ei era palpabilă.

– Pur și simplu vrem lucruri diferite, a repetat ea încetișor.

Când a închis, Marigold a rămas pe pat, îngrijorată. Daisy avea treizeci și doi de ani. Timpul trecea. Pe Luca îl întâlnise când a plecat să lucreze în Italia, după ce a studiat limba italiană și Istoria artei la universitate, și s-a mutat cu el la scurt timp după aceea. Marigold se întreba la ce fel de „lucruri diferite” se referise Daisy; probabil că unul dintre ele era căsătoria. Ce altceva putea să fie? Oare să-și fi irosit șase ani din viață sperând că ea avea să fie Aleasa lui? Oricât de moderne erau femeile din ziua de azi, Marigold tot era de părere că ele aveau un puternic instinct matern. Mai avea Daisy timp să își găsească pe altcineva înainte de a fi prea târziu?

A coborât grăbită să îl caute pe Dennis. Se afla în bucătărie, lucrând la biserica lui în miniatură. Nan se dusese la ea în cameră ca să se pregătească pentru slujba de duminică. Suze era în camera de zi, vorbind în continuare la telefon cu Batty – renunțase să mai meargă la biserică în urmă cu doi ani.

– A sunat Daisy, i-a spus Marigold pe nerăsuflăte. Vine acasă. Dennis a lăsat jos pensula și și-a scos ochelarii. S-a despărțit de Luca. Zice că își doresc lucruri diferite.

– O. Părea derutat. Și le-a luat șase ani ca să își dea seama de asta, nu-i așa?

Marigold a început să strângă masa. Era atât de obișnuită să strângă după familia sa, încât o făcea fără să se gândească și fără să se enerveze că nu o ajuta nimeni.

– Va fi frumos să o avem din nou acasă, a spus ea.

Dennis a ridicat din sprânceană:

– Cunosco o persoană care nici nu se află la milioane de kilometri distanță de aici și care nu va fi deloc fericită în legătură cu asta.

– Ei bine, Nan stă în vechiul dormitor al lui Daisy, așa că Suze va trebui să accepte să își împartă camera cu Daisy. La urma urmei, are două paturi.

– Dar Suze e obișnuită să aibă tot spațiul ăla, așa-i? A zâmbit. Poate că asta o va încuraja să își găsească o slujbă decentă și o locuință a ei.

– În ziua de azi, copiii nu mai pleacă de acasă. Am citit despre asta. Nu îmi amintesc unde. Ei stau mereu cu părinții, cred eu, pentru că nu își permit să-și cumpere o locuință.

– Nu îți poți permite să cumperi o locuință dacă nu îți găsești un loc de muncă. Dennis a oftat și a clătinat din cap. O răsfeti, a adăugat el. Amândoi o facem.

– Într-o bună zi, își va găsi o slujbă decentă și se va muta de aici, iar apoi ne va fi dor de ea. Marigold a pus tigaia în chiuvetă și a oftat. Ce draguț că Daisy se întoarce acasă!

– Dacă nu vrei să-ți fie ruinită duminica, păstrează asta pentru tine, a spus Dennis, ridicându-se în picioare și mutând miniatura bisericii pe măsuta de cafea.

Marigold a chicotit.

– Da, de acord. Mama va spune că oricum nu avea să dureze, iar Suze o să aibă o cădere nervoasă. Să o păstrăm pentru noi deocamdată.

Infofoliți cu paltoane și pălării, Dennis, Marigold și Nan și-au croit drum prin zăpadă până la biserică, adică un drum de cinci minute de mers pe jos urcând pe alee. Nan se ținea de Dennis de parcă însăși viața ei ar fi depins de asta, în vreme ce Marigold pășea de cealaltă parte a lui, cu mâinile în buzunarele paltonului. Au trecut pe lângă școala primară unde învățaseră Daisy și Suze, și pe lângă căminul cultural unde fuseseră ele spiriduși Brownie¹. Dar unele lucruri se schimbaseră: satul se mândrise odinioară cu o mică benzinărie unde Reg Tucker, purtând nelipsita

lui salopetă albastră și șapcă, făcea el însuși plinul mașinilor, emițând o factură lunară localnicilor, dar, în anii '90, aceasta fusese transformată într-o casă elegantă, cu acoperiș de paie, care era acoperit de zăpadă. Reg murise cu mulți ani în urmă și fusese îngropat în curtea bisericii, cea care era acum vizibilă dincolo de răspântia unde se bifurca aleea. O mierlă cânta în vârful monumentului comemorativ, construit în porțiunea triumghiulară de iarbă din fața porții. La picioarele sale, o coroniță de maci părea că se infiltrează în pătura de alb, la fel ca sângele celor căzuți.

Nan s-a plâns tot drumul.

– E frumos doar în primele ore, după care devine o zloată maronie, iar oamenii alunecă și cad peste tot. Probabil că o să cad și o să-mi rup gâtul. Asta îmi va fi norocul, nu-i așa, să alunec pe zăpadă și să-mi rup gâtul?! Trebuiau să știe că urma să se întâmple și să fi împrăștiat sare pe jos. Dar nu, peste noapte o să se transforme în gheață, iar mâine eu o să alunec pe ea și o să-mi rup gâtul.

Marigold nu a încercat să o facă pe mama ei să își schimbe părerea. Era obișnuită cu nemulțumirile lui Nan, care au căzut peste ea ca ploaia pe un acoperiș de tablă. În schimb, s-a delectat cu priveliștea satului acoperit de zăpadă.

– Frumos, nu-i așa, Dennis? a spus ea luându-l pe soțul ei de brațul liber.

– Foarte frumos, a fost de acord Dennis, bucurându-se să se afle afară, în aerul proaspăt al dimineții, în drum spre prietenii lui. Nu-i grozav, fetelor? a exclamat el jovial. Noi trei, plimbându-ne împreună prin zăpadă.

– Vorbește în numele tău, Dennis, a mormăit Nan. Mai bine m-ai ține bine, că altfel alunec.

– Credeam că abia *mâine* urma să cazi și să îți rupi gâtul, a spus Dennis cu un zâmbet.

Nan nu l-a auzit. Era deja preocupată de oamenii care intrau pe poartă și care se îndreptau spre ușile bisericii.

– Văd că au curățat cărarea, a spus ea uitându-se chiorâș. Dar nu au făcut o treabă prea bună. Ai face bine să nu-mi dai drumul până la biserică, Dennis, a spus ea. Ar fi trebuit să rămânem acasă, și nu să ieșim pe vremea asta cumplită.

Dennis a făcut cum i s-a cerut și a escortat-o pe soacra lui pe cărare, salutându-și prietenii din mers.

– Ce minunat! o țineau ei toți, căci vremea era subiectul favorit de conversație al britanicilor.

– A trebuit să-mi scot ghetele din dulap, a spus unul.

– A trebuit să curățăm aleea din față cu hârlețul, a spus altul.

Nan a pufnit în semn de dezaprobare.

– Soțul meu, Dumnezeu să-l ierte, și-a distrus spatele dând la hârleț pentru a ne scoate din casă, a spus ea. Dacă aș fi în locul tău, aș avea mare grijă.

Biserica mirosea plăcut a ceară și a flori. Nan i-a dat drumul la braț lui Dennis. Nu îi plăcea să discute cu oamenii voioși, așa că a mers înainte să ocupe un loc. Marigold a urmat-o conștiincioasă.

La fel cum a fost tatăl său, Dennis era tâmplarul local. Aproape că nu era casă în sat unde să nu fi lucrat. O comodă aici, o masă acolo, niște rafturi sau dulapuri de bucătărie, o căsuță Wendy pentru copii ori o magazie de grădină pentru bunicul. Îi cunoștea pe toți și adora să schimbe câteva vorbe cu ei. Mulți îl considerau a fi o comoară locală, un membru de onoare al familiei, căci petrecea vorbind tot atât timp cât monta și piesele pe care le realiza, și adesea, odată ajuns la fața locului, înlocuia și clanța care se desprinsese ori schimba chitul din baie fără nici un cost suplimentar. Așa era el, Dennis; un om bun.

Cu toate acestea, meseria lui și-a pus amprenta asupra corpului său. Avea probleme cu genunchii și dureri cronice de spate din cauza căratului de lucruri grele, iar degetul mare de la mâna stângă purta cicatrici de la

unelte ascuțite pe care le folosea, dar el nu se plângea niciodată. Dennis s-a considerat întotdeauna norocos pentru că putea să facă ceea ce-i plăcea. Prețul sănătății sale era unul mic de plătit.

Marigold era mândră de soțul ei. Era un maestru în meseria sa.

– Dă-i o bucată de lemn și va fi fericit ca un câțeluș, spunea ea când cineva venea cu vreo cerere, și era adevărat, căci Dennis nu era nicicând mai fericit decât atunci când lucra în atelierul său, ascultând Planet Rock la radio, în timp ce Mac, motanul, îl observa în liniște de pe pervazul ferestrei.

Dar nimic nu îi aducea lui Dennis o mai mare satisfacție decât să îi pregătească lui Marigold cadoul de Crăciun.

Îi făcea un puzzle an de an. Nu era nici o surpriză, ea știa ce urma să primească, dar nu și cum avea să arate. Asta era mereu surpriză. El alegea mai întâi o temă, după care găsea imagini pe care le lipea pe o bucată de placaj de șase milimetri, înainte de a o tăia cu un fierăstrău. Era o treabă complicată, dar Dennis se pricepea la lucruri complicate. Cel de anul trecut a fost cu flori, căci Marigold iubea florile. Anul acesta a ales o scenă de modă veche, cu un patinoar, cu adulți și copii patinând printre fulgii de zăpadă. Găsise imaginea în magazinul caritabil și s-a gândit că i-ar plăcea. Cum stătea pe bancă în biserică, mintea i-a zburat la puzzle, iar emoția l-a încălzit pe dinăuntru precum cartofii copti pe care mama lui i-i pune în buzunarele paltonului iarna, când mergea la școală. Marigold a îndrăgit dintotdeauna puzzle-urile, iar Dennis era foarte bun la realizarea lor. În fiecare an încerca să le facă puțin mai complicate sau un pic mai mari, pentru a-i oferi o provocare mai serioasă. Știa că cel de anul acesta le întrecea pe toate celelalte. Era alcătuit din peste o sută de piese mici și avea să îi ia mai mult să le ordoneze fiindcă nu fotografiase imaginea originală pentru ca ea să o poată copia. S-a uitat la ea, cum stătea așa

lângă el, cu obrajii trandafirii de la mersul pe jos și cu ochii ei căprui care scânteiau de plăcerea resimțită. A prins-o de mână și a strâns-o. I-a strâns și ea mâna și i-a zâmbit. Nan a observat, a bombănit și a clătinat din cap. Erau prea bătrâni pentru așa ceva, s-a gândi ea cu amărăciune. După slujbă, credincioșii s-au adunat în hol pentru ceai și biscuiți. Aceasta era partea care le plăcea cel mai mult lui Marigold și lui Dennis. Cel mai puțin îi plăcea lui Nan. Trăise la sat toată viața ei de femeie măritată și suportase socializarea pe care soțul ei o adora, dar, după ce a rămas văduvă, se ducea întotdeauna acasă de îndată ce vicarul rostea binecuvântarea. Acum nu avea de ales decât să se amestece în mulțime, căci depindea de Marigold și Dennis, având nevoie de brațul lui Dennis pentru a o ajuta să se întoarcă acasă.

Marigold și Dennis stăteau de vorbă cu vecinii lor, John și Susan Glenn, când Marigold a simțit o bătaie ușoară pe umăr. S-a întors și a văzut fața rotundă și entuziastă a lui Eileen Utley, care avea peste nouăzeci de ani și încă mai cânta la orgă la fiecare slujbă de duminică, fără să facă nici măcar o greșală. Ținea în mână geanta lui Marigold.

– Ai lăsat-o pe bancă, a spus ea.

Marigold a privit spre geantă și s-a încruntat. Apoi s-a uitat la brațul ei drept, așteptându-se ca geanta să atârne de acesta, ca de obicei. Spre uimirea ei, nu era așa.

– Ce ciudat! i-a spus ea lui Eileen. Mai mult ca sigur că mă gândeam la altceva. *Poate că la întoarcerea lui Daisy acasă?* Mulțumesc!

Ea a oftat.

– Sunt cam uitucă în ultima vreme. Nu e prima dată când las ceva în urmă. Dar uită-te la tine, Eileen. Ești ageră la minte. Nu uiți nimic!

– Am nouăzeci și doi de ani! a spus Eileen cu mândrie. Încă mai am toate țiglele pe casă. Secretul stă în cuvinte încrucișate și Sudoku. Îți pun mintea la treabă. Vezi tu, e ca un mușchi. Trebuie să o exersezi.

- Mama rezolvă cuvinte încrucișate zi de zi.
- Și uită-te la ea.

Și-au întors amândouă privirea spre Nan, care ținea o ceașcă de ceai în mână și se plângea vicarului că nu era sare pe drum. El o asculta cu răbdarea pe care i-o dăruise Dumnezeu special pentru astfel de momente.

- Încă mai e în toate mințile, nu-i așa?
- O, da.
- Cum este să o aveți acasă?
- Cred că e mai fericită să locuiască la noi.

Tata a murit de mai bine de cincisprezece ani și te simți singur când ești pe cont propriu. Nu îi plac animalele, așa că nu ar fi avut de gând să își ia un câine sau o pisică de companie. Îl tolerează pe Mac și stă departe de el. El oricum nu are ochi decât pentru Dennis. A fost logic să facem asta din moment ce în camera lui Daisy nu stătea nimeni. Și măcar atât să pot face. La urma urmei, a avut grijă de mine vreme de optsprezece ani, nu-i așa?

- Ești o fată bună, Marigold, a spus Eileen, mângâind-o pe braț. Ne vedem mâine, a adăugat ea, căci Eileen își făcea apariția la magazinul din sat în fiecare dimineață la ora nouă, nu pentru că ar fi avut neapărată nevoie de ceva, ci pentru că nu avea nimic altceva de făcut.

Marigold și-a pus geanta pe umăr și s-a întrebat cum de nu a băgat de seamă că lipsea. Ea nu fusese, până de curând, genul de om care să uite lucruri. *Presupun că îmbătrânesc*, s-a gândit ea puțin deprimată. Mintea ei a scormonit după ceva pozitiv. Apoi l-a găsit: *Daisy vine acasă...*

Spiriduși specifici folclorului scoțian. Se spune că sunt spirite ale casei și că îndeplinesc treburi casnice pe timp de noapte, când stăpânii dorm. Nu sunt întotdeauna amabili, devenind răuvoitori dacă se simt ofensați.

CAPITOLUL 2

A doua zi, în zori, Daisy a telefonat pentru a le spune că reușise să găsească un zbor din Milano mai târziu în acea dimineață și că va ajunge acasă la lăsarea nopții, lucru ce a făcut-o pe Suze să intre în vrie.

– Nu stă în dormitorul meu! a declarat ea, doar pentru ca mama ei să îi spună că va trebui să facă asta fiindcă, acum că Nan a venit să locuiască la ei, nu mai aveau camere libere. Unde îmi voi pune eu toate hainele? Nu poate dormi pe canapea? Adică e doar temporar, nu-i așa? O să se întoarcă la Luca spre sfârșitul săptămânii. E ridicol ca eu să fiu nevoită să îmi mut toate lucrurile doar pentru că decide ea să vină acasă. E perfect confortabil pe canapea. Nu poate să doarmă acolo?!

S-a repezit pe scări în sus și a trântit ușa de la dormitor.

Marigold a ieșit să hrănească păsările. Ninsoarea încetase în timpul nopții, iar acum cerul era neted și alb, zăpada de sub el fiind și ea netedă și albă, așteptând ca soarele să răsară și să o prefacă în diamante. Marigold a coborât hrănitoarea din copac și a așteptat ca măcăleandru să apară, ceea ce s-a și întâmplat, pe acoperișul atelierului lui Dennis.

– Suze a fost dintotdeauna egoistă, i-a spus ea în timp ce turna cu grijă semințele înăuntru. Presupun că e vina mea. Toată viața am muncit din greu, la fel ca Dennis, ca să le punem copiilor pe masă o pâine și să le oferim un trai mai bun decât am avut noi. Dar, procedând astfel, am făcut ca ei să îi fie prea ușor.

Căpșorul măcăleandru s-a clătinat dintr-o parte în alta, de parcă încerca să o înțeleagă.

– Viața e complicată pentru noi, oamenii. Cred că e mai ușor să fii pasăre.

A agăţat din nou hrănitoarea de creangă.

– Cel puțin se întoarce Daisy. Nu pot să nu mă entuziasmez în această privință, deși sunt tristă că s-a despărțit de Luca. Am detestat faptul că trăia în străinătate. Nu pot să recunosc asta decât în fața ta. Am detestat faptul că trăia atât de departe de casă.

Când Marigold s-a întors la bucătărie, Nan stătea la locul ei obișnuit de la masă.

– Daisy o să ne înnebunească pe toți, a prezis ea, ținându-și buzele. Casa asta e prea mică pentru noi toți.

– E prea mică pentru Suze. Pentru noi, ceilalți, e în regulă, a corectat-o Marigold.

– Îi vei permite să locuiască împreună cu voi pentru totdeauna? Are douăzeci și cinci de ani. Aș fi zis că e vremea să se mute și să-și croiască propriul drum în viață. Când eram eu de vârsta ei...

– Erai măritată, cu doi copii adolescenți, ei bine, aproape, a întrerupt-o Marigold. Acum e diferit. Viața e mai grea.

– Viața a fost întotdeauna grea și așa va fi mereu. Viața ți-o faci singur, așa spunea mereu tatăl tău, iar el știa câte ceva despre asta.

– Trebuie să deschid magazinul, a spus Marigold, îndreptându-se spre ușă.

– Ar trebui să te ajute și Suze, în loc să facă toate chestiile alea prostesti pe telefon. I-ar prinde bine să muncească așa cum se cuvine.

– Nu am nevoie de o pereche de mâini în plus, a spus Marigold. O am pe Tasha.

– Tasha! a pufnit Nan. Nu aș numi-o pe ea o pereche de mâini în plus. Aș numi-o durere de cap.

– Muncește din greu.

– Când e aici.

– E aici în cea mai mare parte a timpului.

– Nu aș spune chiar că în cea mai mare parte a timpului, dar tu vrei să le faci oamenilor pe plac, Marigold, întotdeauna ai fost așa. Ei bine, poți să pleci. Am eu grijă de toate, o voi înveseli pe Suze cu niște povești despre lipsurile pe care le-am îndurat în copilărie.

Marigold a râs.

– Vai, o să te iubească pentru asta.

I-a zâmbit și Nan.

– Tinerii nu știu cât sunt de norocoși.

Apoi, când Marigold aproape că ieșise pe ușă, a strigat-o:

– Fii drăguță și adu-mi câțiva biscuiți digestivi când ai un moment liber, din cei cu ciocolată. Îmi place să îi înmoi în ceai.

Marigold deținea magazinul din sat de mai bine de treizeci de ani. Cât au fost fetele mici, îi fusese convenabil pentru că magazinul era separat de casă printr-o curticică pietruită, așa că îi era ușor să fugă de colo-colo.

Construcțiile erau niște căsuțe albe cu ferestre mici și acoperișuri gri, de ardezie, iar grădinile din spate, deși nu prea mari, dădeau înspre câmpurile ondulate. Câmpuri care îi aparțineau lui Sir Owen Sherwood, bogatul moșier, așa că nu exista nici un pericol ca ele să fie exploatate pentru extinderea satului. Se discuta mereu despre nevoia de mai multe case, dar, în opinia lui Marigold și a lui Dennis, acel teren avea să împiedice construirea lor acolo. Ferma era imensă, cu păduri și câmpuri, astfel că întreaga porțiune de est a satului era protejată în fața dezvoltatorilor imobiliari, în vreme ce partea de vest era protejată de mare. Era un loc idilic în care să trăiești. Singura nemulțumire, dacă Marigold avea vreuna, lucru pe care nu îi plăcea să îl recunoască fiindcă nu îi stătea în fire să se plângă, era că supermarketul cel mare, construit în anii 1980 la câțiva kilometri distanță de sat, îi furase o mare parte din afacere. Cu toate acestea, avea grijă să se aprovizioneze cu articole esențiale, precum și cadouri, iar oficiul poștal, desigur, le era de folos localnicilor. Ducea un trai decent. La fel ca Dennis. Se simțeau bine și erau fericiți.

Tasha era deja la magazin când a ajuns Marigold. Mamă singură cu doi copii sub zece ani și având nefericita dispoziție de a fi un pic

sensibilă, Tasha nu era o persoană pe care să te poți baza. De asemenea, copiii ei erau adesea bolnavi sau avea ea nevoie să rămână acasă pentru că aștepta vreun electrician ori vreo comandă, fie era extenuată și epuizată și cerea o zi liberă pentru a se odihni. Marigold era indulgentă. Îi displăceau confruntările și resentimentele. Și ea se gândea că, deși Tasha nu era de prea mare încredere, era o prezență drăguță și zâmbitoare în jurul magazinului, iar asta conta foarte mult. Clienții o plăceau pentru că era politicoasă și încântătoare, iar când era acolo, își făcea treaba cum trebuie. Marigold și-a dat seama că diavolul pe care îl cunoști este mai bun decât cel pe care nu îl cunoști.

– Bună dimineata.

Vocea plină de bucurie a Tashei i-a ridicat moralul.

– Ai venit, a spus Marigold, plăcut surprinsă.

– Ei bine, mă întrebam dacă nu aș putea pleca puțin mai devreme astăzi. Milly joacă într-o scenetă și i-am promis că o ajut cu machiajul.

Marigold nu putea să-i refuze acest lucru.

– Desigur că poți. Despre ce scenetă e vorba?

Tasha i-a povestit despre aceasta în timp ce a început să facă un inventar al produselor de pe rafturi.

– Marigold, ți-ai amintit să comanzi iahnie de fasole? a întrebat ea. Nu mai avem deloc și este foarte populară.

– Iahnie de fasole? Ești sigură?

– Da, ți-am zis săptămâna trecută. Mai ții minte?

Marigold nu mai ținea minte. Nici măcar nu își mai amintea să fi purtat această conversație.

– Ce ciudat! O fac chiar acum.

La ora nouă, a intrat Eileen Utley. A cumpărat niște lapte, după care a petrecut următoarea oră vorbind cu localnicii, care veneau unul după altul să cumpere ba un ziar, ba o sticlă de lapte ori să expedieze vreun colet.

Lui Eileen îi plăcea să privească zumzetul vieții de la sat. O făcea să se simtă parte dintr-un loc, și nu de la periferia acestuia, așa cum se întâmpla când stătea acasă, la televizor.

Magazinul era destul de aglomerat când a intrat Lady Sherwood. Elegantă, într-un palton din loden și cu pălărie verde asortată, i-a zâmbit lui Marigold. Deși cele două femei erau de vârste apropiate, Lady Sherwood părea cu zece ani mai tânără. Avea pielea netedă, machiajul aplicat cu grijă, iar părul ei blond, care îi ajungea până la nivelul umerilor, nu dădea semne de încăruntire. Lui Marigold îi era clar că era vopsit, dar părea totuși natural. Marigold se întreba dacă nu cumva farmecul ei fără efort se datora faptului că era canadiană. Își închipuia că femeile din acea parte a lumii erau în mod înăscut fermecătoare, la fel ca starurile de cinema. Marigold nu traversase niciodată Oceanul Atlantic, iar accentul canadian al lui Lady Sherwood îi dădea o senzație palpitantă de exotic.

– Bună dimineța, Marigold! a spus Lady Sherwood pe un ton agreabil.

Cu toate acestea, oricât de prietenoasă era atitudinea ei, tot reușea să păstreze o anumită distanță datorată pozițiilor lor sociale diferite, ea fiind soția unui moșier, iar Marigold, soția unui tâmplar. Dar, după cum îi plăcea lui Nan să sublinieze, „odată a fost doar un simplu tâmplar...”

– Bună dimineța, Lady Sherwood! a răspuns Marigold de după tejghea. Cu ce vă servesc?

– Mai faci budincă de Crăciun anul acesta?

– Da, fac. Doriți una?

– Da, aș vrea două, te rog. Vine pe la noi fiul meu din Toronto și vom fi mai mulți oameni. Au fost foarte apreciate anul trecut.

– Ce bine! Mă bucur să aud asta!

Marigold și-a imaginat marele salon al familiei Sherwood, plin de oameni eleganți, care se înfruptau din budincile ei de Crăciun, și s-a simțit cuprinsă de un val de mândrie.

– Și, de vreme ce sunt aici, aș vrea câteva clasoare cu timbre de primă clasă. Mulțumesc.

Marigold i-a dat timbrele și a notat cu grijă comanda de budincă de Crăciun în caietul ei roșu. A observat mănușile din piele de calitate ale lui Lady Sherwood, precum și modul grațios în care își mișca mâinile, considerând-o cea mai stilată femeie pe care o întâlnise ea vreodată. Când Lady Sherwood a plecat lăsând în urma ei un miros persistent de parfum scump, Eileen s-a aplecat peste tejghea și a coborât vocea:

– Știi și tu, eu nu bârfesc defel, dar am auzit că tatăl și fiul nu se înțeleg prea bine, a spus ea. De asta a plecat flăcăul în Canada.

Marigold a pus caietul sub tejghea.

– Vai, dragă, asta-i trist. Nimic nu e mai important decât familia, a spus ea, încălzindu-i-se din nou sufletul la gândul că avea să o vadă pe Daisy. Probabil că era în drum spre aeroport, a presupus ea.

– Nu știi ce se va alege de moșie când Sir Owen va da ortul popii, a continuat Eileen. Bănuiesc că Taran face o mulțime de bani în Canada.

– Dacă va trăi și Sir Owen la fel de mult ca tine, Eileen, Taran nu va moșteni nimic cel puțin cincizeci de ani de acum înainte.

– Este singurul lor copil. Va fi de datoria lui să se întoarcă și să se ocupe de moșie. Sir Owen este un om care, la fel ca tatăl său, Hector, înțelege viața la țară. Uite, el a fost un om bun și cumsecade, i-a permis tatei să locuiască într-una dintre căsuțele lui fără să plătească chirie atunci când a rămas fără slujbă, luându-i câteva luni până să găsească alta. Nu cred că Taran e la fel ca el. Cred că e unul dintre oamenii aceia din domeniul bancar, care nu se gândesc decât la cum să facă bani.

– Cum de ai ajuns la concluzia asta, Eileen?

– Sylvia nu e vreo bârfitoare, dar i-a scăpat porumbelul, a spus Eileen, referindu-se la menajera familiei Sherwood, o femeie de cincizeci de ani, bună la suflet, care se mișca

încet și care se afla în slujba familiei de mai bine de zece ani. Vor avea necazuri când Sir Owen va da colțul.

Și și-a lins buza de jos la gândul unei asemenea emoții.

Marigold s-a străduit să continue cu servitul clienților, cât timp Eileen îi împărtășea bârfele din sat. Avea câte ceva de spus despre oricine intra în magazin. John Porter se ciondănea cu vecinul lui, Pete Davis, din cauza unei magnolii care crescuse prea înaltă, iar câinele Saint Bernard al lui Mary Hanson îi omorâse pisica lui Dolly Nesbit, făcând-o pe aceasta din urmă să leșine în mijlocul pajiștii.

– Încă e la pat și se recuperează, a spus Eileen. Mary s-a oferit să îi găsească o altă pisică, dar Dolly spune că Prețioasa ei este de neînlocuit. Dacă mă întrebi pe mine, câinele acela ar trebui eutanasiat. Nimeni n-ar trebui să-și lase câinele mare cât un cal să alerge liber prin sat.

Jean Miller, care rămăsese de curând văduvă, se chinuia să facă față unei vieți pe cont propriu.

– Sărmana de ea! Îți garantez că ajungi să te obișnuiești după o vreme și că televizorul îți va ține întotdeauna companie. Îmi place în mod special emisiunea *Bake Off*, dar și *Strictly Come Dancing*, însă, în zilele noastre, sunt tot felul de programe pe care să le urmărești. Simpaticul de Cedric Weatherby, știi tu, cel care tocmai s-a mutat în vechea casă a Gloriei, i-a pregătit o prăjitură și a scos-o în oraș. Pusese atât de mult brandy în ea încât ar fi putut să o lase lată o săptămână întreagă!

Pe urmă, mai era și comodorul, care locuia împreună cu soția lui, Phyllida, într-o foarte admirată casă în stil georgian și care a recurs la împușcarea cârțițelor de la fereastra dormitorului său.

– A încercat să le gazeze printr-o conductă atașată la țeava de eșapament, dar a dat rateuri și era să se gazeze pe el însuși, a spus Eileen voioasă. Zice că sunt o pacoste, că îi împrăștie noroi pe tot gazonul, dar eu, de când am citit

în copilărie Beatrix Potter, am fost mereu mai degrabă pătinoare cu prietenii noștri blănoși.

La amiază, a venit și Nan, plângându-se de frig.

– E un ger siberian! a zis ea grăbindu-se să intre, aducând înăuntru zăpadă pe încălțările ei. A, e cald și bine aici.

A așteptat ca Marigold să termine de servit, după care i-a amintit de biscuiții ei digestivi.

– Vai, îmi pare rău, mamă. Am uitat. M-a ținut Eileen de vorbă, a spus ea.

– Daisy a noastră vine azi acasă, a zis Nan zâmbind. Suze nu e deloc mulțumită de asta. Vor fi nevoite să împartă o cameră.

– Vine cam devreme pentru Crăciun, nu-i așa? a spus Eileen.

Înainte ca Marigold să poată inventa ceva, Nan îi spusese deja celei mai mari bârfitoare din sat despre despărțirea dintre Daisy și Luca.

– Sunt convinsă că se vor săruta și se vor împăca, a spus Marigold, străduindu-se să țină bârfele sub control.

Dar Nan a clătinat din cap.

– Cred că au terminat-o de-a binelea, Marigold, a spus ea. Nu se desparte cineva după șase ani de relație, ca apoi să se împace din nou. Ține minte ce-ți spun eu, s-a terminat.

În prima parte a după-amiezii, Suze a intrat în magazin cu o plasă de colete de expediat. Pentru a putea continua să-și cumpere haine și machiaj, era nevoită să vândă lucrurile pe care nu le mai dorea. Avea un site online pentru vânzarea de obiecte la mâna a doua și scotea un mic profit, însă nu unul care să fie vreodată avantajos. Era încă furioasă din cauza întoarcerii surorii ei acasă și nu mutase nimic din dormitorul ei pentru a o găzdui pe aceasta.

– După cum am spus, poate dormi pe canapea, a repetat ea.

Marigold se simțea ușurată că Eileen plecase în cele din urmă acasă, tocmai ca să nu reacționeze la inevitabila ceartă.

– Este între tine și Daisy. Eu nu mă bag, a spus Marigold. Deși cred că nu ar strica puțină bunăvoință, dată fiind situația.

– Cine i-a dat papucii cui? a întrebat Suze.

– Nu știu. Nu mi-a spus. A spus doar că vor lucruri diferite.

Suze a zâmbit.

– Luca nu vrea să se căsătorească, iar Daisy vrea. Apoi a adăugat pe un ton provocator: Căsătoria e atât de demodată.

– Mă bucur că bunica ta nu este prin preajmă ca să audă asta, a spus Marigold.

– A, am să i-o spun cu plăcere drept în față. Acum vremurile s-au schimbat.

Acestea fiind spuse, și-a fluturat părul și a șters-o din magazin, lăsând-o pe mama ei să cântărească și să plătească taxele poștale pentru toate pachetele ei.

Tasha plecase. Magazinul era liniștit. Marigold s-a uitat pe fereastră. Se înnopta devreme acum. S-a așezat pe taburetul din spatele tejghelei și a tras adânc aer în piept. Se simțea obosită. Trebuie să fie de la vreme, s-a gândit ea, căci diminețile și serile acestea întunecate îți consumă energia. Soarele nu ieșise deloc astăzi, așa că, deși zăpada rămăsese, nu mai erau diamante care să scânteieze și să strălucească. Drumurile erau înghețate. S-a gândit la mama ei, care afirmase că astăzi avea să alunece și să își rupă gâtul, și a sperat că a făcut un lucru rațional și că și-a petrecut cea mai mare parte a zilei în casă.

Când a închis magazinul la terminarea programului, a văzut coletele lui Suze, care încă așteptau să fie expediate. S-a încruntat și s-a uitat la ele de parcă atunci le-ar fi văzut pentru prima dată. Era convinsă că le trimisese. Dar nu, erau acolo, și nici măcar nu fuseseră ștampilate. Marigold a simțit pe piele o senzație ciudată, înțepătoare. I-a luat puțin până să o recunoască, dar, când s-a întâmplat, faptul de a-și da seama că îi era frică a făcut ca senzația de înțepătură să devină și mai intensă. Îi era frică, o frică profundă, rece și inconfundabilă: ceva era în neregulă. Cu o zi în

urmă, își lăsase geanta la biserică, iar acum uitase să expedieze pachetele lui Suze.

Marigold nu era o persoană distrată.

Dimpotrivă. Era o persoană pe care puteai conta pentru o organizare eficientă. Toată viața sa, ea se definise prin memoria ei ascuțită și lucidă. Pentru administrarea magazinului și a oficiului poștal, cu toate exigențele pe care le presupunea aceasta, mintea ei trebuia să fie agilă, iar capacitatea de memorare, foarte ascuțită. Acestea nu o dezamăgisera până acum.

Marigold a pășit în întuneric și a încuiat ușa în urma ei. Apoi a traversat cu grijă curtea înghețată spre casă, simțindu-se surprinzător de nesigură. Luminile dinăuntru erau aurii și le-a văzut pe fereastră pe mama ei și pe Suze, așezate la masa din bucătărie. Pachetul de biscuiți digestivi stătea deschis lângă mama ei. Starea sa de spirit s-a înrăutățit când și-a adus aminte că îi uitase și pe aceia. *Chiar îmi pierd mințile*, s-a gândit ea cu deznădejde. S-a hotărât să-și exerseze mintea, așa cum îi sugerasese Eileen.

Când a intrat pe ușa din spate, Nan era în mijlocul unei povești, iar Suze stătea în prag, încercând să scape de ea. Marigold a aruncat o privire pe fereastră. În atelierul lui Dennis, luminile erau încă aprinse, strălucind în întuneric. Stătuse acolo toată ziua. Știa că lucra la cadoul ei de Crăciun și se întreba care avea să fie imaginea aleasă. Acest gând a făcut-o să zâmbească și a început să se simtă mai veselă. Era obosită și, oricât de mult îi dis plăcea să admită asta, îmbătrâneala. La vârsta ei, era perfect normal să uite lucruri. Trebuia doar să se străduiască mai mult ca să și le amintească.

La ora șapte, ușa din față s-a deschis larg, iar Daisy și-a făcut apariția în hol, cu părul ei șaten ciufulit tot, îmbrăcată într-un palton mare și pufos și trăgând după ea o valiză imensă. Marigold a scăpat din mână lingura de

lemn pe care o folosea pentru a amesteca în sos și s-a repezit să o îmbrățișeze.

– Draga mea, ce surpriză! Trebuia să ne fi sunat. Ar fi venit tata să te ia de la gară.

– Am luat un taxi, a spus Daisy.

– Pari extenuată! a exclamat Marigold, instinctele sale materne zbătându-se cu furie la vederea chipului palid al fiicei sale. Vino numaidecât la căldură!

Dennis, care tocmai ce își închisese atelierul, a zâmbit larg.

– Iau eu asta, a spus el, eliberând-o pe Daisy de greutatea valizei. Ce ai aici? Bijuteriile Coroanei?

– Viața mea, a răspuns Daisy, zâmbind ușor.

Și-a înfășurat brațele în jurul tatălui ei și a început să plângă.

– Acum ești acasă, scumpo, a spus el, mângâind-o pe spate. Acolo unde ți-e locul.

– Vom avea grijă de tine, iubito, a reluat mama ei, observând părul neîngrijit al fiicei sale și umbrele purpurii de sub ochii ei înroșiți și plini de suferință.

Își dorea să îi pregătească o baie fierbinte și să îi dea o masă bună pentru a o pune din nou pe picioare.

Suze s-a ivit în capătul scărilor cu o privire sfioasă.

– Bună, a rostit ea, fără să facă vreo mișcare pentru a se apropia de ea. Îmi pare rău pentru faza cu Luca.

– Mulțumesc, a răspuns Daisy, dar atenția i-a fost distrasă de Nan, care venea pe hol spre ea.

– Ești prea bună pentru el, a spus ea, îmbrățișându-și nepoata. Nu poți avea încredere în italieni. Trebuie să-ți găsim un englez drăguț.

Daisy a râs în ciuda inimii sale îndurerate.

– Nu cred că îmi doresc pe cineva acum, Nan.

– Bineînțeles că nu, a spus Dennis.

– Ceea ce îți trebuie este o ceașcă de ceai, a spus Marigold.

– Veți fi din nou împreună până la sfârșitul săptămânii, a spus Suze, sperând cu ardoare să fie așa.

Daisy și-a ridicat bărbia.

– Nu-l vreau înapoi, a răspuns ea răspicat. S-a terminat. Sunt acasă. S-a uitat la mama ei și i-a zâmbit stins. Unde ziceai că este ceaiul ăla?

CAPITOLUL 3

– Am un plan, a spus Daisy.

Stătea lângă tatăl ei și Nan la masa din bucătărie, față în față cu Suze, care o privea pe sub bretonul ei lung, încercând, fără succes, să simuleze interes. Sora ei, cu firea sa sensibilă, viața ei independentă și talentul său, o făcea întotdeauna să se simtă nedemnă.

Marigold stătea lângă sobă. Cât de tipic pentru Daisy să aibă totul pus la punct! s-a gândit ea cu mândrie. Fusesse dintotdeauna organizată și autonomă.

– Care este acela? a întrebat ea.

– Am economisit destui bani pentru a face ceea ce mi-am dorit mereu să fac, a spus ea, iar un zâmbet timid i s-a strecurat pe chip.

– Ce anume, draga mea? a întrebat Marigold.

– Am să desenez și să pictez. Adică, nu ca hobby – fac asta de ani de zile –, ci ca profesie.

– Era și timpul, a spus Dennis fericit.

Își dorise dintotdeauna ca Daisy să fie artistă. La asta se pricepea. Pentru asta fusese născută. După părerea lui, își irosea talentul lucrând într-un muzeu, în loc să-și lase creativitatea să înflorească.

– Da, a spus ea, trăgând adânc aer în piept, de parcă ar fi fost îngrijorată din cauza riscurilor. Am de gând să încerc.

Nan și-a ținut buzele.

– Mă îndoiesc că vei câștiga mulți bani din pictură, a spus ea.

– Nu cred că Hockney ar fi de acord cu tine, Nan, a răspuns Daisy.

– Sau Peter Doig și Damien Hirst, a completat Dennis zâmbind.

– Cine este Peter Doig? a întrebat Suze, strâmbând din nas.

– Dar gândește-te la miile de pictori de care nu a auzit nimeni niciodată, a continuat Nan. Fără nici un șfanț, trăind din bunăvoința familiei.

I-a aruncat lui Marigold o privire cu subînțeles. Marigold s-a prefăcut că nu o vede. Știa că mama ei ar fi avut multe de spus dacă ea și Dennis s-ar fi văzut nevoiți să își întrețină *ambele* fiice.

– Cu toții trebuie să începem de undeva, Nan, a spus Daisy. Dacă nu încerc, nu voi ști niciodată.

– Ce ai de gând să pictezi? a întrebat Suze, acum neliniștită, căci sora ei părea cu adevărat că nu are nici o intenție de a se întoarce la Milano.

– Animale, a spus Daisy. Voi picta portrete de animale. Sunt bună la asta. Apoi, când voi căpăta încredere, voi picta și oameni.

– Este o idee grozavă, a spus Marigold entuziasmată.

– Mulțumesc, mamă.

– Așadar, ți-ai dat demisia? a întrebat Suze.

– Da.

– Și te-au lăsat pur și simplu să pleci? Așa, imediat?

– Da.

Suze a ridicat din sprâncene.

– Locul ăla nu se va duce de râpă fără tine?

Daisy a râs.

– Lucram într-un muzeu, Suze, nu eram la conducerea țării!

Umerii lui Suze s-au prăbușit.

– Deci chiar te-ai întors de-a binelea.

– Da. Nu mai plec înapoi.

– Ne bucurăm să auzim asta, nu-i așa, Goldie? a spus vesel Dennis.

– Foarte mult, a fost de acord Marigold, simțind cum îi crește inima de fericire, fără ca în pieptul ei să mai fie loc de îngrijorare și îndoială.

Și-a dezlegat șorțul și a ridicat în aer o lingură de lemn.

– Cina este gata, a anunțat ea. Și mă gândesc că ar trebui să deschidem o sticlă de vin, nu-i

așa, Dennis? Ca să sărbătorim întoarcerea lui Daisy acasă.

– Ridic paharul pentru asta! a spus Dennis, sărind în picioare.

– Și eu cobor paharul pentru Luca, a spus Nan, făcând o grimasă. În orice caz, nu l-am plăcut niciodată.

După cină, Dennis a cărat valiza lui Daisy pe scări în sus și a dus-o în camera lui Suze, punând capăt discuției în mod tăcut și hotărât. Suze a trebuit să-și muște limba și să accepte că, *deocamdată*, sora ei se mută din nou în casă. Desigur că exista oricând o șansă ca Daisy și Luca să-și reconcilieze diferențele sau ca Daisy să considere claustrofobică noua ei locuință și să caute un spațiu de închiriat. Cu siguranță că Suze nu se gândea să își împartă camera cu ea pentru mult timp. Faptul că Daisy nici măcar nu a încercat să-și despacheteze hainele i-a dat speranțe. A privit-o scormonind după pijama și nu s-a oferit să elibereze pentru ea câteva rafturi. Abia dacă avea suficient spațiu pentru ea însăși.

Mai târziu, când cele două fete s-au dus la culcare și au stins lumina, inima lui Suze s-a înmuiat, auzind-o pe Daisy plângând încet în pernă. Deși egoistă din fire, asta nu însemna că Suze era lipsită de sentimente.

– Îmi voi muta lucrurile mâine, ca să îți fac puțin loc, a șoptit ea, știind că avea să regrete de dimineață ceea ce spusese.

– Îmi pare rău! Nu te așteptai să fii nevoită să-ți împarți camera cu mine, nu-i așa?

– Nu-i nimic. Ne vom descurca pentru o vreme. Nu va dura pentru totdeauna, nu-i așa? a spus ea cu speranță.

– Cum merge cu Batty?

– Bine. Foarte bine. Ce s-a întâmplat cu Luca?

– El nu vrea să se căsătorească și... Daisy a tras cu greu aer în piept. Și nu își dorește copii.

– A! Suze nu se așteptase la asta. Voi doi chiar vă doriți lucruri diferite.

– Da.

– Știu exact animalul pe care să îl pictezi tu, a spus ea cu voioșie. Un câine. Este masiv, mare cât un cal, și tocmai ce a omorât o pisică, așa că are un aer răutăcios și lacom, ceea ce va face ca totul să fie mai distractiv pentru tine.

– Chiar a omorât o pisică?

– Pisica lui Dolly Nesbit, mai precis.

– Vai, nu-i a bună. Cum o chema? Prețioasa? Probabil că Dolly are inima frântă.

– A leșinat. De fapt, s-ar putea să moară.

– A, Suze! Nu poți spune așa ceva.

– Ei bine, e bătrână, nu-i așa?! Iar bătrânii nu suportă astfel de șocuri. Suze a chicotit. Părea ea pe jumătate moartă și înainte. Acum așa zice că e cu un picior în groapă.

A râs și Daisy împreună cu ea.

– Ești amuzantă.

– Știu. Suze a oftat din greu. Ar trebui să mă fac actriță de comedie.

– N-aș merge atât de departe.

– Decât ceea ce fac eu, orice ar fi mai bine, a adăugat ea. Mama, tata și bunica sunt de părere că ar trebui să-mi găsesc o slujbă adevărată.

– În ceea ce-i privește, nu cred că a fi actor de comedie este o slujbă adevărată.

– Tot e mai bine decât ceea ce fac eu.

– Ar trebui să scrii o carte. Scriai tot timpul povești când erai mică. Te pricepi la cuvinte și ești talentată. Îți lipsește doar încrederea în tine.

Suze a chicotit.

– Nu aș ști despre ce să scriu.

– Inspiră-te din propria experiență. Nu asta fac scriitorii?

– Nu am multă experiență, Daisy. Spre deosebire de tine, mi-am petrecut toată viața într-un sătuc de la malul mării și nici nu mi s-a întâmplat nimic palpitant.

– Atunci, scrie despre ceea ce te interesează.

– Genul de lucruri care mă interesează nu ar face subiectul unei cărți bune. Moda și

machiajul sunt mai potrivite pentru reviste... și pentru contul meu de Instagram.

– Apropo, cum îți merge cu asta?

– Greu.

– Îți va aduce vreun ban?

– În cele din urmă, da. Dacă voi strânge suficienți urmăritori, companiile mă vor plăti să postez chestii.

– De câți urmăritori ai nevoie ca să se întâmple asta?

– De câteva sute de mii.

– Și câți ai până acum?

– Aproape treizeci de mii.

S-a lăsat o scurtă pauză, timp în care Daisy s-a străduit să se gândească la niște vorbe de încurajare.

– În regulă, mai e ceva de parcurs, dar vei ajunge acolo.

– Lucrez la asta. Uneori cred că pot cuceri lumea, dar în cea mai mare parte a timpului mă îndoiesc că pot cuceri ceva.

Daisy a râs.

– Păi nu suntem noi surori?!

– Ba da, suntem, a spus Suze, surprinsă de cât de mult i-a încălzit inima faptul că erau surori. Noapte bună, Daisy!

– Noapte bună, Suze!

Și fiecare a adormit ascultând sunetul binecunoscut al răsuflării liniștite a celeilalte.

A doua zi, cerul s-a înseninat, iar soarele strălucea intens peste întinderea de zăpadă. Marigold se afla la magazin, în spatele tejghelei, când a intrat Mary Hanson ca să cumpere bere pentru muncitorii care îi zugrăveau casa. Pe Bernie, câinele ei Saint Bernard, îl legase de un stâlp, iar el se întinsese pe zăpadă, profitând din plin de frig înainte ca zăpada să se topească. Gâfâia greoi, expirând nori de aer fierbinte. Eileen stătea rezemată de tejghea, iar Tasha era în spate, despachetând comanda de iahnie de fasole. Marigold spera

ca Eileen să nu pomenească nimic de pisica lui Dolly.

– Bună dimineă, Mary, a spus Marigold.

– Bună dimineă. Nu că-i minunat? E soare, în sfârșit.

– E o schimbare plăcută, nu-i așa? a spus Marigold.

– Cu siguranță.

– Hm, Mary, mă întrebam dacă aş putea să-ți cer o favoare.

– Desigur, Marigold. Cu ce te pot ajuta?

Mary a ridicat din sprâncene cu nerăbdare, sperând că nu era vorba de vreo obligație.

Chiar trebuia să se întoarcă la zugrăvi.

– Fiica mea tocmai ce s-a întors din Italia, unde a lucrat, și ar vrea să își încerce norocul cu pictura. Este foarte bună. A fost dintotdeauna bună, doar că nu a avut niciodată încredere în ea. Se întreba dacă îi permiți să îi facă un portret câinelui tău.

Chipul lui Mary s-a luminat.

– Bernie? Ar vrea să-l picteze pe Bernie? Ei bine, desigur că poate. I-ar face plăcere să fie pictat.

– O, bine. Am să-i spun. Acum a ieșit pe afară, dar se va întoarce mai târziu.

– Îți dau numărul meu de mobil și o poți ruga să mă sune.

Marigold i-a dat o bucată de hârtie și un pix, iar Mary a început să noteze.

– Bernie al meu e un diavol chipeș, a spus ea, și adoră oamenii.

Apoi s-a dus în spatele magazinului în căutarea berii.

– Nu putem spune același lucru și despre pisici, a rostit Eileen în barbă.

O clipă mai târziu, Mary s-a întors cu douăsprezece doze de bere.

– Aștept telefonul lui Daisy, a spus ea, scoțându-și portofelul din geantă. Și am să-i dau lui Bernie vestea cea bună, ca să se entuziasmeze. Nimeni nu l-a mai pictat până acum.

– Dacă este îndeajuns de bun, s-ar putea să-l expună la căminul cultural, a spus Marigold.

Vezi tu, speră să facă o carieră din asta.

– Ce idee bună! E un loc grozav pentru a-și face reclamă. Englezii sunt nebuni după câinii lor.

Mary a zâmbit obraznic.

– Prefer să îl picteze pe Bernie decât pe copiii mei, dar să nu-i spui lui Brian!

Marigold a râs.

– N-am să-i spun.

Când ușa s-a închis în urma ei, Eileen a clătinat din cap.

– Iar eu n-am să-i spun lui Dolly.

Imortalizarea ucigașului pisicii ei într-un tablou ar putea să o scoată din minți.

Daisy a urcat pe cărarea care șerpuia de-a lungul falezei. Nu se mai plimbase pe acolo de o veșnicie. În ciuda faptului că venea acasă de vreo două ori pe an, de Crăciun și, o dată în timpul verii, nu-și găsea niciodată timp pentru plimbări. Își amintea cum țopăia pe această cărare când era mică, în vreme ce vocea mamei sale, care o chema înapoi, se pierdea din cauza vântului ce sufla în rafale dinspre mare. Nu se schimbaseră nimic. Era exact așa cum fusese dintotdeauna. Dar *ea* se schimbaseră. Acum tânjea după copilăria ei. Viața era mai simplă pe atunci. Mai puține griji, sau cel puțin așa părea. Cei șase ani în Italia, care fuseseră niște ani buni, se simțeau acum ca niște ani pierduți, ani iroșiți, ani investiți fără nici un rezultat. Își făcea griji că inima ei nu avea să se refacă niciodată. Sentimentul acesta de plumb din pieptul ei se simțea de parcă purta doliu. Deplângea moartea unei relații, însă dragostea ei continua să trăiască și nu avea unde să se ducă.

Adevărul era că Luca nu o mințise niciodată în legătură cu faptul că nu-și dorea căsătorie sau copii. *Ea* fusese cea care a crezut prostete că îl putea schimba. Ea crezuse că el avea să o iubească îndeajuns de mult încât să-i ofere ceea ce își dorea, că, dacă ea ar fi rezistat, el ar fi

cedat în cele din urmă. A venit un moment în care și-a dat seama că el nu avea să o facă nicicând. Asta a fost săptămâna trecută.

Nu Luca o trădase pe ea, ci *ea* îl trădase pe *el*. La urma urmei, aveau atât de multe lucruri în comun. Ea era boemă, la fel ca el. Un spirit liber și independent, la fel ca el. Amândoi iubeau arta, muzica și cultura. Nici unul dintre ei nu era deosebit de materialist. Trăiau simplu, dar bine, savurând bogăția senzuală a Italiei: mâncarea, soarele, arta și arhitectura și, mai presus de toate, frumoasa zonă de provincie. El credea că ei doi își doreau aceleași lucruri, în timp ce ea își dorise, în secret, mai mult de atât. Nu *el* a fost cel care a schimbat regulile jocului, ci *ea*. De faptul că pusese pariu pe șase ani din viața ei și pierduse nu se putea învinovăți decât pe ea însăși.

Acum că era acasă, trebuia să o ia de la capăt. O nouă carieră și o nouă viață – se simțea, mai degrabă, de parcă și-ar fi reluat vechea viață. Nu voia să locuiască acasă, ca Suze. Nu voia nici să trăiască în acest sătuc. Era obișnuită să locuiască în străinătate, într-un oraș cosmopolit. Obișnuia să trăiască independent, dar acum nu avea de ales. Nu avea bani să își cumpere propria locuință și nici nu voia să irosească ceea ce mai avea pe chirie, când putea să locuiască acasă, pe gratis. Iar dacă își dorea să dea o șansă picturii, trebuia să-și drămuiească fiecare bănuț. Nu avea să aibă clienți o vreme, iar când se va întâmpla, novice fiind, nu putea să le ceară prea mulți bani. Nan avea dreptate, nu avea să câștige mulți bani, dar mai conta asta dacă era fericită?! Sigur era mai important să faci ceea ce iubești decât să te chinui să faci ceva care nu te inspiră, doar pentru a câștiga mai mulți bani? Dacă s-ar putea afirma ca artistă și și-ar putea câștiga traiul din asta, ar decide ulterior unde își dorea să prindă rădăcini. Problema era că ea își făcuse o viață în Milano; nicăieri în lume nu se simțea ca acasă, nici măcar aici.

Cu toate că soarele era sus pe cer, ritmul ei de mers era înviorător. Pe dealuri se mai vedea

încă zăpada, iar aerul era rece și curat. Vântul care se grăbea în sus, pe stânci, avea dinți ascuțiți. Pescărușii zburau pe sub cerul albastru, ca de gheață, iar bărcuțele se legănau în sus și în jos pe mare, în vreme ce pescarii își întindeau plasele. Totul era atât de frumos, iar Daisy a suspinat de plăcere, pe când tristețea ei se risipea încet-încet. Era minunat să fie acasă, doar că era trist faptul că întoarcerea ei era dublată de o suferință în dragoste. Știa că îi va fi dor de Italia și de toți prietenii ei de acolo, dar trebuia să învețe să trăiască din nou în Anglia. Să încerce să-și facă prieteni noi. Să o ia de la capăt era un gând înfricoșător. Se întreba dacă avea să se mai îndrăgostească vreodată. Și-a vârât mâinile în buzunare și a apucat-o în direcția satului. Trebuia să descopere cine era ea aici, unde nu mai erau Italia și Luca prin intermediul cărora să se definească, și trebuia să ajungă să iubească această persoană înainte măcar de a se gândi să-și ofere din nou inima cuiva. În momentul de față, nu se putea vedea iubind pe altcineva în afară de Luca, niciodată.

Când a ajuns acasă, s-a dus la magazin să o caute pe mama ei. Marigold îl servea pe comodor, pe care Daisy îl cunoștea de când era mică. Comodorul Wilfrid Braithwaite, așa cum se numea de fapt, fusese prietenul bunicului ei. Când a văzut-o, ochii lui mici s-au luminat, iar fața lui zbârcită s-a încrețit și mai mult când a zâmbit, dezvăluind o dantură strâmbă.

– Ia te uită, ce surpriză plăcută! a exclamat el. Deja te-ai întors pentru Crăciun, Daisy?

Daisy i-a întors zâmbetul. Îmbrăcat într-un costum de tweed din trei piese, purtând cravată și pălărie de fetru, comodorul arăta ca un adevărat nobil de țară.

– De fapt, m-am întors ca să rămân, a spus ea.

El și-a încruntat sprâncenele albe și stufoase.

– Of, dragă, ți-ai lăsat în urmă italianul?

– Da, l-am lăsat, a răspuns ea.

– Îmi pare rău să aud asta.

– E plăcut, totuși, să fiu acasă, a spus ea, simțind că urmează o pauză stânjenitoare.

– Nu cred că ninge prea mult în Italia.

– De fapt, eu am locuit în Milano, unde ninge mai mult decât aici.

– Așa deci.

A achitat biscuiții digestivi cu ciocolată. Marigold s-a uitat la ei și s-a încruntat. Îi văzuse de curând pe o masă, dar nu-și amintea unde.

– Îmi place să-i înmoi în ceai, a spus comodorul.

La fel și altcuiva, s-a gândit Marigold, dar nu-și putea aminti nici în ruptul capului cui.

Comodorul a ieșit din magazin, iar Marigold s-a dus la standul de reviste pentru a căuta o revistă de Sudoku. Chiar avea nevoie să-și exerseze creierul. Tasha a rămas la casă.

– Mă bucur că te-ai întors, i-a spus ea lui Daisy. Îmi pare rău doar că, ei bine, știi tu.

A zâmbit temătoare, neștiind cum să-și exprime în cuvinte părerea de rău.

– Mary Hanson a fost pe aici cu ceva timp în urmă și i-a lăsat numărul ei de telefon mamei tale. Zice că-i poți picta câinele.

– Serios? Asta-i grozav. E cel mare, nu-i așa?

– Da, e un Saint Bernard. Știi, câinii ăia elvețieni cu butoiașe de coniac la gât, doar că Bernie nu poartă așa ceva. Ei bine, ar fi și mai popular dacă ar purta.

Tasha și-a încrețit nasul.

Marigold a apărut cu revista de Sudoku.

– Asta e pentru a-mi exersa creierul, a spus ea cu un zâmbet. Sunt atât de uitucă în ultima vreme.

– Ne-ar prinde bine tuturor să ne exersăm creierul, a spus Tasha zâmbind.

– Sper să funcționeze, a spus Marigold. Nu sunt încă pregătită să o iau razna.

Au râs.

– Tasha zice că ai luat pentru mine numărul de telefon al lui Mary Hanson, a spus Daisy.

– O, da, așa este.

Marigold și-a băgat mâinile în buzunare. S-a încruntat.

– Dumnezeuule, unde l-am pus?

Și-a dat seama, în timp ce o senzație de frig îi aluneca pe piele, că nu-și putea aminti nimic despre bucata de hârtie. Știa că Mary îi scrisese numărul ei de telefon pe ceva, dar nu reținea să i-l fi dat.

– Nu cred că mi l-a dat, a spus ea, sigură acum că nu se întâmplase.

– Aici este, a spus Tasha, ridicând hârtia de pe tejghea. E ușor de ratat. Era parțial ascunsă sub caietul tău roșu.

– Bineînțeles că da. Îmi amintesc acum.

Marigold a privit-o pe Tasha dându-i biletul lui Daisy.

– Ar fi bine să începi să rezolvi Sudoku, a spus Daisy.

– Da, așa voi face, a spus Marigold, mascând cu un zâmbet neliniștea care îi făcea inima cât puricele de mică.

Brusc, nu s-a simțit prea bine.

– Cred că am nevoie de un ceai, a spus ea. Tasha, vrei să te ocupi tu de magazin pentru un minut? Da, o ceașcă de ceai este exact ceea ce am nevoie.

Și s-a grăbit să traverseze curtea spre bucătărie, cu chipul încordat de îngrijorare.

La sfârșitul zilei, după ce a închis magazinul, Marigold s-a grăbit să participe la o ședință de comitet cu privire la târgul de Crăciun care urma să aibă loc în sala bisericii, la începutul lui decembrie. Întâlnirea a fost găzduită de Julia Cobbold, soția vicarului, în vechea casă parohială, o vilă austeră din piatră de cremene, lipsită și de căldură, și de farmec, dar impresionantă prin dimensiune și istorie, căci fusese construită în timpul lui Henric al VIII-lea și se mândrea cu o ascunzătoare a preotului, care le permisese slujitorilor persecutați ai Domnului să fugă pe o scară secretă și printr-un tunel subteran. Julia era foarte mândră de casa ei, dar Marigold știa că

trebuie să-și ia un șal, fiindcă locul acela era mereu rece, chiar dacă focurile erau aprinse.

Mergea pe drum în sus. Gheața se topise și asfaltul strălucea de la zloată, dar nu mai era periculos. Nan nu alunecase și nu-și rupsese gâtul, ceea ce era o binecuvântare, dar acum pretindea că, în schimb, o va doborî poleiul negru pentru că, spre deosebire de zăpadă, îți era imposibil să îl vezi. Fusesse o zi lungă, iar Marigold își dorea cu ardoare să își întindă picioarele. Dar niciodată nu lipsise de la vreo sedință și, în afară de faptul că se simțea extenuată, nu avea nici un motiv pentru care ar fi putut să o facă acum.

În timp ce se îndrepta spre aleea familiei Cobbold, a auzit în apropiere țipătul unei bufnițe. S-a oprit, ciulind urechea pentru a-și da seama de unde venea. Apoi a zărit-o. Cu toate că era întuneric, luna era luminoasă și a putut vedea, printre crengile unui copac, fața albă și inconfundabilă a unei bufnițe. A rămas nemișcată și s-a uitat într-acolo. O clipă mai târziu, au mai apărut încă două. Trei pui de bufniță priveau cu ochii lor mari și curioși, așteptând ca mama lor să se întoarcă pentru a-i hrăni. Marigold era fermecată. Pentru un timp îndelungat, a rămas pierdută acolo, sub copac, iar bucuria de a se afla în postura norocosului spectator la o scenă atât de emoționantă i-a transmis un val de energie, astfel încât, atunci când a ajuns într-un final la ușa din față a vechii case parohiale, s-a simțit din nou ea însăși. Optimistă, plină de viață și pregătită să facă față oricărei provocări care avea să i se ivească în cale.

– A, Marigold, a spus Julia când a deschis ușa și a văzut-o pe Marigold stând acolo, cu nasul roșu de frig.

Julia părea șic, ca de obicei, într-o pereche de pantaloni de un verde măsliniu și un pulover asortat. Marigold a observat cataramele aurii de la pantofii ei, care se asortau cu cerceii de aur și cu medalionul care îi atârna pe piept, dându-i un aer sofisticat. Marigold nu s-a putut abține să nu se

gândească cât de ușor era să arăți ca scoasă din cutie atunci când erai înaltă și subțire ca Julia.

– Ultima care vine, a adăugat Julia, un pic nerăbdătoare.

– Scuze pentru întârziere. Nu m-am putut abține să nu mă opresc să le admir pe scumpele alea de bufnițe.

– Bufnițe? s-a încruntat Julia. S-au întors din nou?

– Nu le-ai văzut?

Marigold nu-și putea imagina cum ar fi să aibă o familie de bufnițe pe proprietatea ei și să nu știe nimic despre asta.

– Au fost aici anul trecut. Ce drăguț! Intră. Trebuie să începem întâlnirea, pentru că am o cină la opt și trebuie să mă pregătesc.

Marigold a urmat-o pe Julia în salonul mare și pătrat, unde ardea un foc în șemineul pe care era expus un rând de invitații albe și rigide, ornamentate cu un scris auriu, volubil. În jurul unei măsuțe de cafea, plină de cărți mari și lucioase despre artă, erau dispuse canapele și fotolii cu modele florale, iar pe aceste incomode piese de mobilier erau ancorați ceilalți patru membri ai comitetului, având grijă să nu deranjeze pernele țuguiate, în formă de diamant, care erau aranjate în rânduri ordonate la spatele lor.

Marigold le-a zâmbit femeilor, cunoscându-le bine pe toate. Printre ele se afla și Beryl Bailey, cea mai dragă prietenă a ei. Beryl era o femeie masivă, cu un păr castaniu, țepos și cu un chip surprinzător de tânăr pentru o femeie care se apropia de șaptezeci de ani. Purta o rochie cu model, care îi ajungea până la jumătatea gambei, lăsând la vedere inelele de lână din dreptul gleznelor ei groase, acolo unde se strâneau colanții. Purta o pereche de pantofi zdraveni, cu șireturi, adică singurii pe care îi putea purta din cauza monturilor, iar un baston se sprijinea de brațul canapelei în semn de amintire a unei operații recente de înlocuire de șold.

– Vino și stai lângă mine! i-a spus Beryl lui Marigold, mângâind perna cu o mână

durdulie.

– Am întârziat puțin.

– Asta nu-ți stă în fire.

– În ultima vreme nu am fost în apele mele, a mărturisit Marigold încet.

Beryl s-a încruntat.

– Este totul în regulă?

– Am devenit atât de uitucă.

A scos un caiet din geantă și l-a lovit ușor.

– Trebuie să notez totul acum, să știi.

– Vai, la mine e îngrozitor! a spus Beryl, coborând vocea. Uit tot timpul numele oamenilor! Deschid frigiderul și apoi uit ce căutam. Las lucruri în urmă. Știi ce înseamnă asta, Marigold?

Marigold a înghițit în sec și și-a privit prietena cu îngrijorare.

– Ce?

– Îmbătrânești.

Marigold a simțit un val de ușurare.

– Serios? Asta e tot?

A râs pentru a-și masca neliniștea.

– Credeam că sunt dementă.

– Prostii! a spus Beryl. Dacă ar fi așa, am fi cu toții demenți. Să-ți notezi totul. Este normal. Mă tem că acesta este unul dintre dezavantajele îmbătrânirii. Trebuie să așteptăm cu nerăbdare după astea: pierderea memoriei, pielea lăsată, slăbirea vederii și dureri articulare.

– Și avantajele?

– Familia, a spus Beryl, iar Marigold a zâmbit. Copiii, nepoții și prietenii. Asta face ca viața să merite trăită.

Iar Marigold știa că avea dreptate. Va încerca să nu își mai facă griji din această pricină.

CAPITOLUL 4

Daisy stătea față în față cu Bernie. Nasul lui era la câțiva centimetri distanță de al ei. Îl ținea de labelle lui imense, căci sărise pe ea în secunda în care îi fusese prezentat, iar acum stătea pe picioarele din spate, fiind cât ea de înalt, studiind-o cu ochii lui maro și strălucitori, de culoarea castanelor.

– Te place, a spus Mary.

– Mă bucur să aud asta, i-a răspuns Daisy, întrebându-se cum ar fi reacționat dacă *nu* ar fi plăcut-o.

– Face asta doar cu oamenii pe care îi place. Așa-i că nu te deranjează? Cel puțin nu porți haine elegante.

De fapt, Daisy purta ceva ce *ea* considera a fi elegant, dar evident că Mary nu i-a apreciat blugii indigo și puloverul de cașmir. Era doar în vizită pentru a cunoaște subiectul și pentru a-i face acestuia câteva fotografii preliminare, dar probabil că Mary presupunea că era îmbrăcată în hainele de lucru.

– Pun pariu că mănâncă mult, a spus Daisy, dând drumul la labelle câinelui.

– Nu atât de mult pe cât ai crede. Mănâncă la fel de mult ca un labrador. Dar îi place la nebunie mâncarea, așa că am tendința să-l răsfăț. Știi și tu, câte o bucată de bacon sau cârnat. Orice îmi mai rămâne în farfurie.

S-a uitat la fața lui mare și i-a zâmbit cu dragoste. Daisy și-a scos telefonul și a început să facă fotografii.

– Este un animal frumos, a spus ea, privind cum chipul lui Mary se luminase cu un zâmbet radiant. Nu cred că am mai văzut vreodată o asemenea frumusețe.

– Pot fi destul de înfricoșători, să știi.

Daisy s-a hotărât să nu-i spună lui Mary că știa exact cât de înfricoșător putea fi Bernie.

– Cu siguranță, nu Bernie. El e bun ca pâinea caldă, a răspuns ea în schimb.

– Nu-i plac curierii în jachete galben aprins, și nici câinii mici și gălăgioși, a explicat Mary.

Daisy și-a mușcat limba în timp ce cuvântul „pisică” se juca pe vârful ei.

– Îi plac iepurii și fazanii, și îi prinde din când în când prin pădurea lui Sir Owen. Sunt sigură că ar intra în mare bucluc dacă ar afla paznicul de vânătoare. Știi, sunt foarte caraghioși în privința păsărilor lor. Le cresc doar pentru a le împușca, însă le sare țandăra atunci când sunt mâncate de un câine ca Bernie. Pare un pic cam illogic pentru mine.

– Nu-mi pare a fi un câine de vânătoare.

– Vai, i-ar plăcea la nebunie să fie acolo unde sunt și puștile de vânătoare. Cu toți prepeliciarii aceia nerăbdători care fugăresc păsările. I-ar plăcea să fie unul dintre ei. Dar nu este antrenat. Nu vine când este chemat. Are propria lui minte, iar cu un câine de talia lui, nu mai încapă loc de discuții. Nu ai decât să-l lași în pace. Am încercat mai demult să îl leg și a sfârșit prin a mă târi o sută de metri pe câmp. Mi-am învățat lecția: Bernie face legea. Simplu ca bună ziua.

Daisy era entuziasmată de noua ei profesie, cu toate că și puțin stresată. Trecuse ceva timp de când nu mai făcuse un portret. Poate că a uitat cum se face? Oare desenul ei avea să fie bun de ceva? Cel puțin Mary nu plătea, dar ar fi fost totuși foarte dezamăgită dacă nu avea să semene deloc cu Bernie.

În după-amiaza aceea, a împrumutat mașina mamei sale și a mers în oraș să își cumpere materialele necesare. Mama îi spusese că pe strada principală se afla un magazin de artă foarte bun, de unde ar fi putut cumpăra vopsea și hârtie, însă nu l-a găsit când a ajuns acolo. A mers în sus și în jos de câteva ori, meditănd ocazional la amintirile plăcute pe care i le inspirau anumite porțiuni ale străzii, până

când, în cele din urmă, a recurs la a întreba pe cineva.

– O, magazinul ăla nu mai e aici de douăzeci de ani, a spus trecătorul. Știu la care vă referiți. Vindea lucruri de trebuință pentru artiști. În locul tău, aș comanda online. Nu mai găsești nimic de o asemenea calitate aici.

Daisy era bulversată. Mama ei venea frecvent în oraș. Mai mult ca sigur că îl cunoștea ca-n palmă. Nu era foarte mare. Cum de nu băgase de seamă că magazinul de artă se închisese *cu douăzeci de ani în urmă*? Dar ea nu picta pe atunci, s-a gândit Daisy, așa că de ce ar fi observat că se închisese? Probabil că venise să îi cumpere materiale pe vremea când era ea mică și pictura era pasiunea sa, iar apoi nu observase când dispăruse. Avea să îi povestească totul când ajungea acasă și aveau să râdă pe tema asta.

Mai târziu, a dat de mama sa în magazin, pălăvrăgind cu Eileen, care stătea aplecată peste tejghea, vorbind despre comodor.

– Când va da înghețul, o să umple pământul de apă ca să blocheze cu gheață găurile făcute de cârțițe. Mi se pare puțin cam crud, dar nu vreau să vorbesc de rău pe nimeni. Adică, acele cârțițe nu știu ce mai pacoste sunt, nu-i așa? Pun pariu că există o modalitate perfect umană de a le prinde în capcană. Ar trebui să caute pe internet. În zilele noastre, poți face rost de orice pe Amazon, să știi.

Marigold s-a întors spre Daisy.

– Bună, dragă. Ce pui la cale?

Daisy era pe punctul de a-i povesti despre magazinul de artă, când ceva a oprit-o. Un sentiment ciudat în pieptul ei, acolo unde se afla și intuiția. A observat că mama sa părea obosită. Poate că acum nu era momentul potrivit. La urma urmei, dacă începea să uite, nu ar fi fost prea drăguț din partea ei să o tachineze în legătură cu asta.

S-a hotărât să lase lucrurile așa cum erau.

– Nimic, a răspuns ea cu dezinvoltură. Treceam doar să te salut.

Motivul ciudatei senzații a fost confirmat când, mai târziu în acea seară, mama ei s-a așezat la masa din bucătărie cu revista ei de Sudoku.

– Este foarte solicitant, i-a spus ea lui Nan, care era bună la Sudoku. Simt că mă doare creierul.

– Îi face bine, a spus Nan. Chiar dacă nimic nu oprește procesul de îmbătrânire. Așa e viața și singurul lucru pe care îl putem face este să o acceptăm.

Daisy s-a așezat.

– Mamă, chiar ești îngrijorată?

– Nu, a răspuns Marigold un pic prea repede. Nu, deloc. Doar că îmbătrânesc, așa cum spune Nan.

– Bine, pentru că nu trebuie să-ți faci griji. Ești întreagă la minte.

I-a zâmbit încurajator.

– Și, apropo, nu ești bătrână la șaiszeci și șase de ani.

– Stai să vezi cum e la optzeci și șase. Asta da bătrânețe. Sunt cu un picior în groapă și cu celălalt afară, a spus Nan. O mișcare greșită și dusă sunt.

Suze s-a așezat în cafeneaua din oraș. Era cald și liniște, iar lângă ea avea o cafea mare, cu lapte de soia, ceea ce îi făcea munca mai plăcută. Citise odată un interviu cu un autor care afirmase că secretul scrierii unei cărți constă în a-ți crea un spațiu de lucru cât mai plăcut posibil; în acest fel, vei dori mereu să te întorci acolo. Suze a ochit clătitele de pe tejghea și a știut că una dintre ele i-ar spori și ei cheful, dar că nu ar face nimic bun pentru silueta sa, așa că s-a abținut. Acum, că Nan și Daisy veniseră să locuiască la ei, acasă era prea multă agitație pentru a putea scrie. Înainte ca Nan să se mute la ei, Suze avusese bucătăria numai pentru ea. Îi oferise ambianța perfectă pentru scris. Acum era nevoită să o împartă, iar Nan turuia ca o moară stricăță. Asta era

problema cu oamenii bătrâni, s-a gândit ea, nu știau să își editeze poveștile. Tot vorbesc și vorbesc. Detalii neimportante, divagări lungi și plictisitoare de la subiect. O iritau la culme. Oricât de mult și-ar fi dorit să fi stat acasă la ea acum, era fericită că nu trebuia să asculte amintirile din tinerețe ale lui Nan ori aluziile deloc discrete ale acesteia, referitoare la faptul că Suze ar trebui să facă ceva mai bun cu timpul ei. Și nici nu era de acord cu orele petrecute la telefon cu Batty (nu era de acord nici cu numele lui), așa că era mai bine să stea la cafenea, unde putea vorbi cu Batty oricât de mult dorea.

În dimineața aceea, mai dobândise încă unsprezece urmăritori pe Instagram. Postarea pe care o publicase cu o seară înainte, în care își etala cei cinci cerceuși rotunzi, cu pietre, pe care și-i pusese în ureche, fusese în mod clar câștigătoare. Obținuse cinci mii de like-uri și o mulțime de comentarii. Se asigurase că magazinul de unde îi cumpăraseră a ajuns să o vadă, căci îi ofereau o reducere. Acum scria un articol pentru revista *Red Magazine*, despre cum cerceii rotunzi sunt o piesă clasică, ce nu a murit niciodată. Fie că te îmbraci formal sau *casual*, aceștia sunt întotdeauna șic. Un articol ușor. Îl putea scrie fără a sta prea mult pe gânduri, făcând și câteva referiri la celebrități, ceva ce putea găsi ușor pe net.

Lui Suze îi plăcea munca ei, chiar dacă era superficială și lipsită de provocări. Dar dacă pe ea o făcea fericită, ce era rău în asta? Îi plăceau moda și lucrurile frumoase, iar să scrie despre ele i se părea simplu. Era nevoie de foarte puțin efort, ceea ce îi convenea, căci era prin esența ei leneșă. Îi plăcea sentimentul confortabil de a se ocupa de ceva familiar și de a ști că face bine ceea ce face. I-ar fi plăcut să fi fost model, dar, deși chipul ei era frumos și fotogenic, nu avea silueta potrivită. Era scundă și avea trupul în formă de pară, la fel ca mama ei. Știa că avea un păr grozav și ochi mari, migdalați, de culoarea topazului, cu gene lungi și negre, și mai știa că era atrăgătoare și carismatică. Era

admirată de bărbați, iar fetele o copiau mereu încă de când era la școală. Toate ingredientele pentru un *influencer* de succes, și-a închipuit ea. Avea nevoie doar de mai mulți urmăritori. *Mult* mai mulți; câteva sute de mii. Dar nici Roma nu a fost construită într-o zi, iar ea se hotărâse să facă acest lucru abia în urmă cu optsprezece luni. Problema cu rețelele de socializare era că trebuia să postezi continuu, iar imaginile trebuiau să fie atent alese pentru a-i face pe oameni să își dorească ceea ce ai tu. Adevărul era că nici unul dintre ei nu ar fi vrut să locuiască într-o căsuță dintr-un sat ne semnificativ din mijlocul pustietății, împreună cu Dennis, Marigold și Nan – iar acum și Daisy. Dar asta era partea *bună* la rețelele de socializare, că le arătai oamenilor numai ceea ce voiai tu să vadă.

Și-a lăsat privirea să se abată pe fereastră, unde a zăbovit pierdută în spațiu, somnoroasă și nefocalizată. Fix în acel moment lipsit de însemnătate, i-a venit în minte sugestia lui Daisy de a scrie o carte. Suze se credea mai degrabă o romancieră. Își și vedea cartea imaginară în vitrină. Totuși, înainte de a se lăsa purtată de val, și-a amintit că nu putea născoci nimic despre care să scrie. Nici măcar un singur lucru. A oftat și și-a întors privirea spre ecranul computerului, unde articolul ei despre cerceii rotunzi era aproape gata. Nu avea rost să se viseze o romancieră celebră când nu îi venea nici măcar o singură idee.

Sâmbăta următoare, Marigold a mers în oraș cu Suze și Daisy pentru a face cumpărături de Crăciun. Ploua mărunț. Un strat gros de nori atârna jos, deasupra acoperișurilor ude și a coșurilor de fum, iar pescărușii zgribuliți croncăneau supărați în timp ce se ciondăneau pe niște coji ciudate pe care le găseau prin tomberoane. Era aglomerat. Părea că toată lumea se hotărâse să-și facă astăzi cumpărăturile. Trotuarele străluceau și erau

copleșite de pași grăbiți. Marigold era de părere că luminile arătau frumos, așa cum străluceau ele în toate vitrinele magazinelor, ca bomboanele gumate. A zâmbit când și-a amintit de dulciurile de care se bucurase când era mică. Nu se mai gândise la bomboane gumate de șaizeci de ani!

Au hotărât să se despartă și să se reîntâlnească la prânz, lângă mașină, căci voiau să-și cumpere cadouri una alteia. Marigold a apucat-o pe stradă în sus, trecând pe lângă căminul cultural și hotelul Ursul, și s-a uitat prin vitrinele magazinelor. În cele din urmă, a cumpărat un pulover pentru Nan și un fular pentru Dennis. S-a bucurat de atmosfera festivă din oraș. În piață era un brad de Crăciun uriaș, primit în dar din partea unui oraș din Franța, însă Marigold nu-și amintea care fusese motivul. Era împodobit cu beteală și globuri mari, colorate. Lui Marigold îi plăcea beteala. Îi plăceau lucrurile care străluceau. Moș Crăciun se afla într-un cort special, în dungi roșii și albe, iar copiii și părinții stăteau la coadă și așteptau să îl viziteze. Cineva costumase doi măgari ca să arate ca niște reni și îi înhămasse la o sanie. Cât de puțin se schimbaseră lucrurile de-a lungul anilor, s-a gândit ea. Își adusese fetele aici când erau mici. Marigold a rămas acolo o vreme, zâmbind. Acest oraș era plin de amintiri, și toate erau de aur. Nici una neplăcută, și-a dat ea seama. Într-adevăr, fiecare ungher al lui îi trezea o amintire, iar ea se bucura de strălucirea caldă pe care i-o ofereau. Viața ei era frumoasă. Fusese norocoasă.

Era aproape de amiază când Marigold a observat ceasul din turnul bisericii. Cât de repede trecuse dimineața. Încă mai trebuia să cumpere un cadou pentru Tasha. Ceva mic, dar ales cu grijă. S-a uitat la ceasul ei, sperând că cel de pe biserică nu era bun, dar mergeau sincron. Trebuia să se întoarcă altă dată. S-a grăbit înspre parcare; doar că nu-și mai amintea unde era.

S-a oprit și a privit în jur. A încercat să-și concentreze mintea, dar era ca și cum ar fi încercat să distingă o formă printr-o ceață groasă. Nu și-a amintit nimic. Nimic. Fiori reci de teamă i s-au rostogolit pe piele. Nu-și putea aminti unde era parcare. Nici măcar nu și-o putea imagina. Era ca și cum dispăruse – sau ca și cum nu fusese niciodată acolo. Cu cât încerca mai mult să își aducă aminte, cu atât mai adânc se cufunda în uitare. A rămas acolo, în mijlocul trotuarului, în vreme ce oamenii treceau grăbiți pe lângă ea, cu sacoșele lor de cumpărături și cu expresiile lor tăioase și hotărâte, și se simțea îngrozitor de singură.

– Mamă?

Marigold a clipit, iar chipul neliniștit al lui Daisy a ieșit la lumină.

– Mamă, te simți bine? Te-ai albit la față.

Ușurarea simțită la vederea fiicei sale a făcut-o să tresară și a scos-o din stupoare. Observând îngrijorarea de pe fața lui Daisy, și-a forțat un zâmbet.

– Sunt bine. Doar am dat un ocol. Probabil că mi-a scăzut glicemia sau ceva de genul ăsta.

Daisy și-a examinat preocupată mama. Deodată, Marigold îi părea mai mică și fragilă. Poate *chiar* îmbătrânea, s-a gândit Daisy cu un sentiment de regret, fiindcă fusese în străinătate atât de mult timp încât nu observase.

– Vino, dă-mi mie plasele. Nu mă voi uita în ele, promit.

Și-a strecurat brațul în jurul brațului mamei sale și au pornit pe stradă în jos. Mergeau încet, de parcă Marigold avea nevoie de timp pentru a putea merge pe picioarele ei. Daisy a observat că Marigold avea palma strânsă într-un pumn.

Era ceva în gestul acesta, care a făcut-o pe Daisy să se simtă neliniștită.

Imaginea parcării i-a revenit în minte la fel de repede cum dispăruse. Marigold s-a simțit peste măsură de ușurată. Știa exact unde se afla. O vedea clar, așa cum o făcuse

întotdeauna. Nu-și dădea seama cum putuse să dispară în felul acela.

– Ai luat tot, draga mea? a întrebat ea, simțindu-se mai voioasă.

– Tot, mai puțin cadoul pentru Suze.

– O, i-am luat o trusă de machiaj plină cu lucruri frumoase. Vine într-o cutie, ca un set. Sper că o să-i placă.

Daisy a râs.

– Doar știi că o să-i placă. Adoră machiajul.

– Nu am luat nimic pentru Tasha, așa că trebuie să mai vin o dată.

– Am să vin cu tine, a spus Daisy, iar Marigold aproape că a plâns de ușurare. Dacă avea să i se întâmple din nou? Dacă parcareea avea să dispară și *nu* se mai întorcea? Ce se făcea atunci?

Marigold și-a făcut o programare la doctor. A trebuit să aștepte câteva săptămâni deoarece, cu toată tusea și răceala din această perioadă, se afla pe o listă lungă de așteptare. Nu și-a anunțat familia pentru că nu a vrut să-i îngrijoreze – cu toate că nu toți și-ar fi făcut griji. Nan ar fi spus că este ridicolă, că nu ar trebui să irosească timpul doctorului doar pentru că începea ea să uite. Bătrânii *pur și simplu* uită, ar fi spus ea, și apoi ar fi enumerat toate momentele în care ea uitase anumite lucruri. Dennis și-ar fi făcut griji, dar nu din cauza pierderilor de memorie, ci pentru că o îngrijorau *pe ea*. Așa era el. Nu-i plăcea să o vadă necăjită și ar fi insistat să o însoțească, lucru pe care ea nu și-l dorea. Voia să meargă singură la doctor, tocmai ca să nu se simtă ca o proastă în cazul în care nu avea nimic.

Când a sosit ziua, a stat în sala de așteptare a cabinetului, răsfoind reviste, dar fără să citească cu adevărat vreuna. Doctorul era ocupat, iar programările curgeau una după alta, ceea ce însemna că Marigold avea de așteptat mai bine de o oră până când îi venea rândul..

– Imi pare rău că v-am făcut să așteptați, a spus doctorul, care era foarte tânăr, după părerea lui Marigold.

Nu-l mai întâlnise până atunci. Trecuseră ani buni de când nu mai consultase un doctor. Până acum se bucurase de o sănătate foarte bună.

– Eu sunt doctorul Farah. Cu ce vă pot ajuta?

Marigold a simțit cum i se înroșesc obraji. Deja se simțea prost. Bietul om era atât de ocupat, iar ea venea la consultație pentru o tâmpenie. A tras aer în piept.

– Acum câteva săptămâni am fost în oraș și am avut parte de un moment înfricoșător în care am uitat unde mă aflu.

Doctorul și-a înclinat capul, ascultând cu atenție.

– Nu-mi aminteam unde am parcat mașina. Nu-mi aminteam unde era parcare. Nu am fost în stare să o vizualizez. Și totuși, am locuit aici toată viața mea.

– Ați mai avut și alte simptome? a întrebat el. Greață, amețeli, dificultăți de respirație, dureri?

Marigold a clătinat din cap.

– Nu, s-a întâmplat ceva doar în mintea mea. Un gol total.

– Cât timp a durat?

– Câteva secunde, bănuiesc, dar mi s-a părut că a durat mult mai mult.

A zâmbit. Avea un zâmbet amabil, s-a gândit Marigold, și s-a simțit liniștită.

– Clipele oribile par întotdeauna mai lungi, nu-i așa? Câți ani aveți, Marigold?

El s-a uitat în jos, la fișele sale, dar ea i-a răspuns oricum:

– Șaizeci și șase. Am devenit și foarte uitucă. Fleacuri, cum ar fi că uit unde am pus lucrurile.

Doctorul Farah i-a luat tensiunea și i-a pus întrebări despre istoricul medical al ei și al părinților ei. Apoi s-a așezat pe scaun și, dându-și jos ochelarii, s-a uitat înțelegător la ea, cu ochii lui căprui închis.

– Cred că pur și simplu îmbătrâniți, Marigold, a spus el.

Marigold nu-și dăduse seama cât de încordată fusese până când umerii nu i-au căzut ușurați.

– Credeți că doar despre asta este vorba?

– Absolut. Mă tem că totul încetinește pe măsură ce înaintezi în vârstă. Fiecare dintre noi îmbătrânește într-un alt ritm. Unii sunt foarte norocoși și rămân lucizi, iar alții devin puțin confuzi. Dar nu e nimic îngrijorător. Faceți exerciții fizice?

– Nu prea, a mărturisit ea.

– Vă sugerez să începeți. O plimbare în pas viori prin aerul de țară vă va face mult bine. Beți multă apă. Mențineți-vă mintea activă.

– Am început să rezolv Sudoku, i-a spus ea cu mândrie.

– Asta e bine, Marigold. Foarte bine.

S-a ridicat în picioare, indicând că vizita s-a încheiat.

– Dacă situația se înrăutățește și aveți un alt episod înspăimântător, vă rog să veniți din nou la consultație. Până atunci, vă urez un Crăciun fericit!

– Acum chiar o să am unul, a spus ea bucuroasă și a ieșit din cabinet în pas vesel.

– Hei, Suze, dormi?

– Ei bine, și dacă dormeam, nu o mai fac acum.

– Trebuie să-ți spun ceva.

– Ceva ce, în mod evident, nu poate aștepta până mâine.

– Mai știi când am fost în oraș să facem cumpărăturile de Crăciun?

– Și ce-i cu asta?

– Mama s-a simțit rău.

– Da?

– Da, nu ți-am spus pentru că nu am vrut să te îngrijorez, dar trebuie să spun cuiva.

– Ei bine, mă îngrijorezi acum, așa că îți mulțumesc pentru asta.

Daisy a putut distinge chipul lui Suze prin întuneric și a văzut că zâmbea.

– Uite, sunt sigură că nu e nimic, dar mă neliniștește. Uită multe lucruri în ultima vreme.

– E bătrână, Daisy!

– Nu e bătrână. Nu are nici măcar șaptezeci de ani, iar Nan are aproape nouăzeci și e în toate mințile.

– Nan nu face altceva decât să stea și să bea ceai, să joace cuvinte încrucișate și bridge cu puținele persoane pe care le poate tolera. Mama este obosită. Ea muncește din greu. Își ia prea multe responsabilități. Are nevoie de odihnă.

– Când a fost ultima dată când a avut o vacanță?

– Nu-mi amintesc. Cu mult timp în urmă, cred. Dacă ai de gând să propui să o trimitem în Caraibe, va trebui să plătești tu pentru ea, pentru că eu nu am bani.

– Nici eu nu am prea mulți, a spus Daisy. Dar le-am putea sugera ca ea și tata să plece undeva într-un weekend. La un hotel de țară. Un loc liniștit, ca să se poată odihni.

– Nu-i o idee rea.

– Am destui bani pentru asta.

– Minunat, asta e cadoul pentru ei de Crăciun.

– Parcă ai spus că ți-ai terminat cumpărăturile de Crăciun.

Suze a zâmbit, dinții ei văzându-se albi în întuneric.

– Le-am terminat acum. Mersi, Daisy.

CAPITOLUL 5

Pe măsură ce se apropia Crăciunul, zăpada se topea, lăsând pământul îmbibat cu apă și alunecos, însă Marigold continua să se trezească mai devreme cu o oră decât de obicei ca să se plimbe pe faleză. Credea că i-ar sta în putință să oprească efectele corozive ale timpului dacă urma sfaturile doctorului. Exercițiile fizice și Sudoku aveau să fie armele ei împotriva amneziei. Armele ei împotriva timpului, singurele arme pe care le avea.

Întotdeauna era frig și întuneric atunci când pornea pe cărare în sus, fiind mereu singură. Când ajungea în vârful stâncilor, rămânea fără aer și îi era cald, iar soarele era un cărbune aprins care se înălța încetișor dinspre orizontul estic. Dacă ar fi știut cât de magice erau acele momente ale dimineții, stând acolo sus, de una singură, ar fi venit mai demult. Aerul era proaspăt și curat, mirosul de alge marine dinspre ocean fiind desăvârșit și înălțător, iar sunetul pescărușilor care începeau o nouă zi, încântător. Era de parcă s-ar fi furișat în culise și ar fi fost martoră la pregătirea lumii pentru spectacolul zilnic. În ciuda legănării valurilor și a zborului pescărușilor, a vântului care sufla peste apă și a soarelui care răsărea, era o încremenire; o încremenire profundă, eternă, pe care Marigold, în acele clipe de contemplare, o simțea în interiorul ei. A tras adânc aer în piept. Și-a umplut plămânii și a simțit cum i se umflă pieptul de recunoștință pentru viața ei, căci asta îi provocau lui Marigold lucrurile frumoase, o făceau să se simtă recunoscătoare.

Mergea repezitor pe cărarea pe care se plimbase de atâtea ori de-a lungul anilor. Își amintea cu nostalgie de acele vremuri în timp

ce zorii răsăreau, colorând marea în roz, și lumina atingea marginile norilor, făcându-i și pe ei roz ca vata de zahăr. Iar vata de zahăr îi amintea de bălciul la care îi duseseră părinții ei pe ea și pe fratele ei, Patrick, ca să îi răsfețe. Cât de dulce o simțise pe limba ei! Marigold a rețrăit încântarea acelor plimbări fericite din copilărie, dându-și timp să zăbovească asupra fiecăreia dintre ele, căci acolo sus, pe cărarea stâncoasă, avea timp, tot timpul pe care și-l dorea.

Savura această oră de singurătate, când nimeni nu îi pretindea nimic. Îi plăcea să aibă grijă de familia ei, și totuși prețuia sentimentul de libertate pe care i-l dădea faptul că se afla singură în natură. Asculta vântul și croncănitul pescărușilor, vuietul oceanului și respirația ei profundă, și era de parcă își încărca bateriile, căci atunci când se întorcea acasă, era plină de viață, energie și entuziasm. Uitase până și de amnezia ei.

Cu o săptămână înainte de Crăciun, se afla în magazin, ascultând-o pe Eileen împărtășindu-i ultimele bârfe, când a intrat pe ușă un bărbat chipeș și robust. Marigold știa că îl mai văzuse înainte, dar nu reușea să-și dea seama unde. Eileen s-a oprit la mijlocul propoziției și s-a holbat la el. Tânărul s-a apropiat de teighea și a zâmbit. Avea genul de zâmbet pentru care s-au pornit războaie, s-a gândit Marigold, chiar dacă nu-i plăcea moda cu părul lung și fețe nebărbierite.

Eileen i-a zâmbit cu tot farmecul de care a putut da ea dovadă. Abia dacă îi ajungea până la brâu.

– Taran Sherwood, a spus ea. Ce ai mai crescut. Îmi amintesc de tine de pe vremea când erai un puști, a spus ea. Eu sunt Eileen Utley. Iar ea este Marigold.

Apoi și-a amintit și Marigold de el. Și-a amintit și ce băiețel nesuferit era.

– Ai venit pe acasă de Crăciun? a întrebat ea.

– Da, a trecut un an de când nu am mai fost acasă, a răspuns Taran, iar intonația ușoară din

vocea lui insinua că ducea o viață încântătoare peste Atlantic.

S-a uitat la ea cu ochii lui verzi și s-a simțit jenată că o femeie ca ea ar fi putut găsi atrăgător un bărbat de vârsta lui.

– Cu siguranță că părinții tăi sunt fericiți să te vadă, a spus Eileen și privirea i s-a intensificat, căutând orice urmă de discordie.

– Cred că da, a răspuns el.

Marigold a simțit că nu își dorea să fie analizat.

– Cu ce te pot ajuta? a întrebat ea.

– Am venit să iau budincile de Crăciun ale mamei.

Marigold a căutat orice amintire legată de vreo budincă de Crăciun, dar nu a găsit nimic. Doar un gol. Un gol mare și cavernos.

Ușa s-a deschis, clopoțelul a sunat, iar atenția li s-a îndreptat către Daisy, care, îmbrăcată într-un palton stacojiu și cu o căciulă mov pe cap, a intrat înăuntru cu un zâmbet fericit pe chip. L-a observat imediat pe Taran, dar, fiindcă trăise în Italia, era obișnuită cu bărbații arătoși, așa că s-a limitat la a-i adresa un „Bună” degajat.

Taran s-a întors din nou spre Marigold. Daisy a simțit neliniștea mamei sale. Zâmbetul i-a șovăit pe buze.

– Mamă, te ajută? a întrebat ea.

– Încerc doar să-mi amintesc de o comandă de două budinci de Crăciun, a spus ea, începând să caute printre hârtiile de sub tejghea cu o mână tremurândă.

– Ai notat-o în caietul tău roșu, a spus Eileen ca să o ajute.

– Da? a exclamat Marigold.

A simțit cum îi fuge pământul de sub picioare și a auzit ca prin ceață bătăile nerăbdătoare ale unor degete pe tejghea.

– Știu să le fac pe dinafară, a spus Daisy, dându-și jos haina și căciula și venind lângă mama sa. Lasă-le în seama mea. Mama a primit atât de multe comenzi, încât au copleșit-o. Am să ți le aduc eu după-amiază. Câte erau?

– Două, a spus Taran, părând nerăbdător să plece.

– Și care este adresa ta?

– Ți-e fiul lui Sir Owen, Taran, a spus Eileen, făcându-i un semn din cap.

Daisy s-a oprit din scris și s-a uitat la el.

– Ce amuzant! a spus ea. Am fost la școală împreună. Eu sunt Daisy Fane.

Taran nu și-o amintea pe Daisy. Și-a dat seama după felul în care și-a mijit ochii, căutând-o în trecutul lui, exact cum mama ei căutase comanda de budincă de Crăciun în al ei.

– Am fost colegi în același an? a întrebat el.

– Am fost în aceeași clasă, a răspuns ea. Dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Știu unde locuiești. O să aduc eu budincile mai târziu.

– Mulțumesc, a spus el. Mama își pune baza în ele.

– Bineînțeles, a zis Daisy zâmbind. Sunt cele mai bune.

A ieșit din magazin, iar Marigold s-a cufundat în scaun.

– Ai notat-o pe caietul tău, a insistat Eileen. Te-am văzut eu.

Daisy a găsit caietul roșu și comanda.

– Nu are importanță, mamă. Cu toții uităm, a spus ea.

Lui Marigold i-au scânteiat ochii.

– Ce e de făcut? Nu pot să pregătesc două budinci de Crăciun până la ora cinci! Durează săptămâni întregi ca să faci una foarte bună.

– O să le cumpăr și o să spun că sunt ale noastre, a spus Daisy.

– Am o idee mai bună, a spus Eileen. Cedric Weatherby a făcut o grămadă. Sunt sigură că vă va vinde două dacă îl rugați frumos.

– Plec acum, a spus Daisy, punându-și din nou căciula și haina.

– Mulțumesc, a spus Marigold cu o voce pierită.

– Taran e foarte chipeș, a spus Eileen cu un zâmbet poznaș. Ce părere ai, Daisy?

– Nu este genul meu, a răspuns Daisy răstit, ieșind din magazin.

– Atunci, care este genul ei? a întrebat-o, surprinsă, Eileen pe Marigold.

– Nu știu, a spus Marigold cu un oftat. Nu cred că ea caută pe cineva în acest moment. Încă își vindecă inima frântă.

Eileen a zâmbit.

– Dacă mă întrebi pe mine, Taran Sherwood e în stare să repare o inimă făcută bucățele-bucățele!

A oftat, apoi a clătinat din cap cu tristețe.

– Cred că el și tatăl său nu se înțeleg deloc, a continuat ea. Am auzit că au o relație dificilă. Vezi tu, sunt foarte diferiți. Sir Owen este un om uns cu toate alifiile, un om care iubește natura. Taran este un om materialist. Asta se vede cu ochiul liber.

A inspirat pe nas.

– Totuși, este un diavol chipeș, nu-i așa?

Daisy a bătut la ușa casei lui Cedric Weatherby, care era vopsită cu mov și împodobită cu o coroniță de brad extravagantă. A auzit un foșnet, iar apoi zăngănitul clanței. Ușa s-a întredeschis, iar prin crăpătură s-a ivit chipul lui Cedric.

– Bună ziua, domnule Weatherby! Mă numesc Daisy Fane, sunt fiica lui Marigold și a lui Dennis.

Chipul lui Cedric s-a relaxat și a deschis ușa larg.

– Aha, fiica lui Marigold. Cea care locuiește în Italia? Minunat. Intră, te rog!

Daisy a pășit în hol și a observat pe dată o pisică pufoasă, de culoarea mierii, care o privea de la jumătatea scării. Ea și-a îndreptat atenția spre Cedric, care era înalt și puțin adus de spate, având o claie de păr blond și o mustață asortată. Purta o cămașă în verde și alb, care acoperea o burtă zdravănă. Mirosea puternic a apă de colonie cu aromă de lămâie ca să mascheze mirosul de țigări și de pisică, s-a gândit ea. În casă mirosea *puternic* a pisică.

– Cum o cheamă pe pisica dumneavoastră?
a întrebat Daisy.

– Am cinci doamne, a spus Cedric cu mândrie. Aceasta este din rasa Ragdoll și o cheamă Jade. Sora ei este Sapphire. Mai am și trei pisici siameze numite Topaz, Ruby și Îngeraș.

– Îngeraș? Numele ăsta nu strică tematica?

Cedric și-a ținut buzele în semn de dezgust simulat.

– Îngeraș nu merită să fie numită după o bijuterie. Sper că, numind-o Îngeraș, ea va ajunge pe potriva numelui său. Momentan, ar trebui să fie numită Regina. Dar nu se poate ca două regine să locuiască sub același acoperiș.

El a râs, iar Daisy a râs cu el.

– Și nu vreau să se creeze competiție.

– Cred că Jade are un aspect regal.

– Toate au, dragă. Știi cum se spune?! Căinii au stăpâni și pisicile au propriul lor personal. Am pus punctul pe i, asta e. Eu sunt servitorul care stă după cinci doamne foarte pretențioase. În fine, cu ce te pot ajuta, Daisy?

– Am o rugămintă mai aparte. Mama a uitat să facă două budinci de Crăciun pentru Lady Sherwood. E foarte supărată. Crede că-și pierde mințile...

– Cu toții ne pierdem mințile, dragă. Încep să se ducă de îndată ce treci de șaiszeci de ani. Eu uit tot timpul lucruri. Sunt groaznic când vine vorba să rețin nume. Pur și simplu le spun tuturor „dragă“, iar asta evită problema.

– Ei bine, mama e cam sensibilă în legătură cu asta. Așa că Eileen mi-a spus să vin și să întreb dacă nu ați avea dumneavoastră de vânzare. Se pare că faceți unele foarte bune.

Cedric și-a pus mâinile în șolduri.

– Eu nu-mi ascund lumina sub oboroc și nici nu-i las pe alții să-mi laude talentele când pot eu însumi să le strig în gura mare. Da, sunt un brutar talentat și îți voi da cu plăcere câteva.

– Nu trebuie să mi le dați pe gratis fiindcă le va plăti Lady Sherwood.

– Foarte bine. Lady Sherwood își permite să mă plătească. Vino!

Daisy l-a urmat în bucătărie. Avea vedere spre o grădină încremenită în iarnă. Ei i s-a părut amuzant să vadă că și Cedric hrănea păsărelele, la fel ca mama ei. Hrănitorele lui atârnavă de tije lungi de metal, prevăzute cu niște cârlige, ca felinarele de modă veche, care erau înfipse în iarbă. Păsărelele fluturau din aripi în jurul lor, împrăștiind de zor semințe pe pământ.

Bucătăria era fără cusur de curată și vopsită într-un albastru deschis, cu blaturi de lucru din marmură albă. Având în vedere că era decembrie, vaza cu lalele roșii, așezată în centrul mesei rotunde, părea puțin nepotrivită acolo. Încăperea mirosea a pâine proaspăt scoasă din cuptor și a scortişoară.

– Am copt chifle cu coacăze, a spus Cedric, arătând cu degetul înspre douăsprezece chifle care se răceau pe bufet. Vrei una?

– M-am gândit mereu la chiflele cu coacăze ca la un răsfăț de Paște.

– Draga mea, nimic nu este de sezon la mine în casă, cu excepția, desigur, a budincilor de Crăciun. Am lalele iarna, iar ilice vara. Am plăcerile mele și nu mă las ghidat de convenții.

– În acest caz, mi-ar plăcea una, mulțumesc.

A luat o chiflă de pe tava în curs de răcire și a așezat-o pe o farfurie. Încă era caldă. Daisy a luat o înghițitură. Gustul dulce, de unt, i s-a topit pe limbă.

– Vai, este delicioasă! a spus ea. Chiar sunteți un brutar incredibil!

– Fii binecuvântată! a spus Cedric, ducându-și mâna la piept. Mi-ai făcut ziua mai bună.

Daisy a râs.

– Dacă și budincile dumneavoastră de Crăciun sunt la fel de bune ca acestea, Lady Sherwood va fi în al nouălea cer.

– O, dar sunt. Sunt specialitatea mea. Este nevoie de luni întregi de frământare atentă – și de câteva doze de brandy adăugate o dată la câteva zile, timp de săptămâni la rând.

A intrat într-o magazie și o clipă mai târziu s-a întors cu două budinci învelite în ziar.

– Câte ați făcut? a întrebat Daisy, dorindu-și să nu fi mâncat chifla atât de repede, căci acum se terminase.

– Opt, a spus Cedric.

– Ce aveți de gând să faceți cu restul?

– Le voi dărui prietenilor mei. I-am dat deja una sărmanei Dolly, care este foarte tristă din pricina pisicii ei, și lui Jean, care este singură, săraca de ea.

– Da, am auzit despre pisică.

– Devastată, așa este, devastată.

– Sunt sigură că și Mary este la fel, a spus Daisy.

– Nu atât de devastată pe cât ar trebui.

Câinele ăla e un pericol.

– De fapt, e foarte drăguț. Mă pregătesc să îl pictez.

Cedric a ridicat din sprâncene.

– Pictezi animale?

– Da, dar nu am mai realizat portrete de ani de zile, așa că Bernie este un cobai pentru mine, ca să zic așa.

– Ei bine, dacă descoperi că ai talent, poți veni să îmi pictezi doamnele, iar eu îți voi oferi câte chifle cu coacăze vrei.

Daisy a zâmbit la gândul unui comision.

– Mi-ar face plăcere, domnule Weatherby.

– Nu mă lua pe mine cu domnule

Weatherby! Eu sunt Cedric.

– Bine, Cedric. Mulțumesc pentru budinci și pentru chiflă. Rămân datoare.

– Nu-mi datorezi nimic, draga mea. A zâmbit. Daisy. Vezi tu, uneori mai țin minte câte un nume. Al tău este la fel de frumos ca tine. Sper că ai un tânăr fermecător care să te facă fericită.

Daisy s-a roșit la față.

– A fost un bărbat fermecător care m-a făcut fericită, dar, din păcate, nu o mai face acum.

– Bruta! a exclamat Cedric dramatic. Ce bărbat prost! Oricine ar fi norocos să te aibă. Ai un zâmbet frumos. Așadar, spune-i mamei tale să nu-și facă griji că uită lucruri. Nu e singura. Aș spune că jumătate dintre oamenii din sat sunt mai amnezici decât ea.

– Îi voi spune. Se va simți ușurată să audă asta.

Cedric a însoțit-o până la ușă. Între timp, toate pisicile se adunaseră acolo, în hol. O priveau cu suspiciune, așa cum fac pisicile.

– Și nu uita că voi fi în capul listei atunci când te vei dovedi a fi Cassius Marcellus Coolidge, a spus el. Am cinci doamne frumoase gata să pozeze pentru tine din cele mai bune unghiuri ale lor.

Când Daisy s-a întors acasă victorioasă cu budincile de Crăciun, și-a găsit mama în magazin, servind clienții cu zâmbetul pe buze și discutând puțin cu ei, așa cum făcea ea mereu, însă strălucirea din ochi îi dispăruse. De îndată ce a avut parte de un moment de liniște, Daisy a întrebat-o dacă se simte bine.

– Încă nu îmi pot da seama cum am reușit să uit, a spus Marigold. Nu-mi stă deloc în fire.

– Mamă, e vorba de doar câteva budinci de Crăciun, a spus Daisy.

– Aș vrea eu să fie așa, dar e mai mult de atât. Uit lucruri în fiecare zi. Mă simt de parcă aș naviga prin ceață.

– Ceață? Ce fel de ceață?

– Nu știu. În unele zile e densă, în altele se risipește și mă face să cred că am revenit la normal. Astăzi mă simt destul de bine. Dar ieri nu mi-am dorit decât să mă duc în pat și să mă ascund.

Și-a privit fata cu îngrijorare.

– Să nu-i spui tatălui tău, da? Nu vreau să-l îngrijorez.

– Nu voi spune nimănui. În orice caz, Cedric zice că el uită tot timpul lucruri.

– Știu, toată lumea spune asta. Poate că nu reușesc eu să fac față.

– Ne-a dat două budinci de Crăciun și am să le duc în această după-amiază. Nu s-a întâmplat nimic rău. Lady Sherwood va fi încântată. Sunt convinsă că și ale lui sunt la fel de bune ca ale tale.

– Nu e nevoie să le duci tu pentru mine. Pot să merg eu după ce închid.

– Nu, vreau să te odihnești.

Daisy a privit în jur.

– Unde e Tasha?

Marigold a suspinat. Tasha îi puna răbdarea la încercare.

– A trebuit să își ducă fiica la doctor.

– Bine, tu ia o pauză și mă ocup eu de magazin. Și, apropo, Mary a ales ca imagine pentru tablou una dintre fotografiile pe care i le-am făcut lui Bernie și cred că acum îl cunosc suficient de bine cât să mă apuc de treabă.

– Asta-i minunat, dragă, a spus Marigold.

– O să-mi instalez șevaletul în sufragerie, lângă fereastră. Am nevoie de lumină, foarte multă lumină.

– Îmi pare rău că nu avem o cameră numai pentru tine.

– E în regulă. Pot să lucrez acolo. Poate că, într-o zi, când voi fi bogată și celebră, voi închiria un atelier.

– Când vei fi bogată și celebră, vei putea să-ți cumperi un atelier.

Daisy a râs.

– Până atunci, am de ales între sufragerie și baie.

– În acest caz, îți sugerez să folosești sufrageria. Suze nu va mai fi atât de conciliantă dacă o faci să-și mute toate lucrurile din baie și din dormitor.

Mai târziu în acea după-amiază, Daisy a mers cu mașina la Lady Sherwood pentru a-i duce budincile de Crăciun. Deja se întunecase, iar o ceață groasă se îndrepta spre sat, rostogolindu-se de-a lungul plajei și așezându-se peste câmpuri. S-a gândit la negura din mintea mamei sale și s-a întrebat dacă nu cumva ar trebui să meargă la un doctor.

Intrarea în ferma familiei Sherwood era reprezentată de un gard maro de leături, neimpunător, prevăzut cu o poartă electrică.

Daisy a coborât geamul și a apăsât butonul de la interfon. Tocmai când era pe punctul de a se da bătută și de a întoarce mașina, s-a auzit vocea iritată a unui bărbat. I-a comunicat numele ei, iar poarta s-a deschis, permițându-i să intre cu mașina pe o alee pietruită și să parcheze în fața casei mari și albe.

Sir Owen și Lady Sherwood nu erau oameni ostentativi.

Lui Sir Owen i se acordase titlul de cavaler pentru activitatea sa caritabilă, dar nu se lăuda cu asta. Era un om cu spirit civic, care se implica în cauzele care contau pentru oamenii din zonă. Încercase din răspuțeri să împiedice construirea aceluia supermarket din apropiere, îngrijorat că acesta ar fi sufocat magazinele mici și independente, așa cum era cel al lui Marigold, și se luptase cu dezvoltatorii care doreau să construiască locuințe pe terenul lui. Sir Owen era un om care nu râvnise niciodată la mai multă bogăție decât avea. Un om mai materialist ar fi vândut cu plăcere terenul pentru sumele substanțiale de bani care i se oferiseră, dar Sir Owen trăia modest, dar bine, și era mulțumit cu ceea ce avea.

Cu toate acestea, casa și ferma erau impresionante. Hector Sherwood, tatăl lui Sir Owen, le cumpăraseră imediat după cel de-al Doilea Război Mondial cu cinci sute de lire sterline. Cele trei mii de pogoane de pământ, care includeau și pădurea, ofereau suficient teren pe care Hector și cele cinci fiice ale sale să călărească. Owen nu fusese prea interesat de cai, așa că atunci când tatăl său i-a cedat lui ferma, după ce fiicele sale s-au căsătorit, caii au fost vânduți, iar Taran a fost crescut mai degrabă plimbând câinii decât călărind împreună cu ei. Owen spera ca fiul său să iubească viața la țară la fel de mult ca el, dar Taran și-a dorit să devină arhitect, nu fermier, și și-a îndreptat atenția spre Canada, de unde era mama sa. Owen nu înțelegea de ce voia el să trăiască atât de departe de casă. Ce era în neregulă să fie arhitect în Anglia? Dar Taran a mers la o universitate canadiană și a ajuns să

lucreze pentru o firmă prestigioasă din Toronto. Owen își făcea griji cu privire la trecerea fermei pe numele fiului său și a luat în considerare să-și schimbe testamentul și să i-o lase moștenire nepotului său mai mare. Pentru el, era foarte important ca această casă să rămână în familie. Pentru Taran nu părea să conteze deloc.

Daisy a coborât din mașină și s-a dus la ușa din față. Înainte de a avea timp să sune la sonerie, aceasta s-a deschis și Taran s-a ivit în prag, privind-o nerăbdător.

– Am adus budincile, a spus ea cu un zâmbet, încercând să-i ridice moralul.

– Mulțumesc, a spus Taran luându-le.

Doi cockeri spaniel și un labrador negru au trecut în grabă pe lângă picioarele lui și au început să latre la mașină.

– Câini afurisiți! a exclamat el. Mă scot din minți! Vor să se plimbe, dar e prea multă ceață. Abia văd ce e la doi pași în fața mea.

S-a încruntat la Daisy.

– Și tu ai ajuns cu bine până aici?

– Am condus încet, a spus ea, uitându-se la câinii care adulmecau roțile mașinii și care își ridicaseră picioarele pe cauciucuri. Și voi conduce încet și la întoarcere.

A zâmbit într-un mod degajat, care i-a stârnit curiozitatea lui Taran. Ceva în acest gest îi spunea că nu era foarte interesată de el.

– Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș întoarce cu mașina, a spus el. În orice caz, nu chiar acum. Ceața devine tot mai densă, iar alea aia nu e vizibilă nici măcar atunci când e senin.

– Serios, sunt bine. Am condus ani de zile în Italia, asta nu-i nimic.

S-a îndreptat spre mașină. Taran a privit-o cum pleacă.

– Știi, îmi *amintesc* de tine de la școală, a spus el, apoi a chicotit. Nu aveai codițe?

Daisy s-a întors.

– Mai mult ca sigur că nu aveam codițe.

– Sau cozi împletite. Se poate să fi fost cozi împletite.

– Ea a râs.

– Cred că prefer să nu-ți amintești deloc de mine.

El a ridicat din umeri.

– Îmi pare rău. Mi-am amintit mai târziu.

A fluierat după câini. Aceștia au ales să nu-l audă și au luat-o la fugă în grădină, dispărând în ceață.

– Ce-ar fi să mai aștepți puțin?! Intră și bea o cafea. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ai face un accident pe alee din cauza budincilor de Crăciun ale mamei.

A afișat un zâmbet radiant.

Daisy a râs în felul acela relaxat, ca și cum nici nu l-ar fi observat.

– Sper să vă placă, a spus ea urcând în mașină.

Apoi a coborât geamul și i-a făcut cu mâna.

– Crăciun fericit!

Taran a privit-o îndepărtându-se. Stătuse toată ziua singur în casă, dorindu-și să fi fost în Toronto. Ar fi fost drăguț să se bucure de compania cuiva de vârsta lui. Crăciunul promitea să fie crunt alături de familia imensă a tatălui său, iar el număra zilele până la plecare. Daisy ar fi fost un moment de respiro bine-venit. Era un pic supărat că nu îi acceptase oferta. Făcea o cafea bună.

Nu-și amintea deloc de ea de la școală. Se uitase la vechea fotografie cu clasa din albumul părinților săi și o zărise imediat în primul rând. Față rotundă, zâmbitoare, împletituri sau codițe. Fuseseră în aceeași clasă până la cei opt ani ai lui, când el plecase la internat. Cu toate acestea, ea își amintise de el, s-a gândit el, înveselindu-se.

A fluierat după câini și, când aceștia și-au făcut apariția în cele din urmă, s-a întors înăuntru. Nu înțelegea de ce îi refuzase invitația la cafea.

CAPITOLUL 6

Marigold păstra carnetelul în buzunar și își nota totul, până și lucruri despre care credea că nu avea să le uite niciodată, cum ar fi locul unde ascunsese cadourile de Crăciun. Nota fiecare comandă specială plasată la magazin, cererile Tashei de învoire, biscuiții lui Nan, cafeaua de la jumătatea dimineții pentru Dennis, cea pe care ei îi plăcea să i-o ducă în atelierul lui când lucra, precum și toate pretențiile pe care i le impunea Suze fără a-și da seama că era pretențioasă. Daisy nu îi cerea nimic, dar Marigold a notat și pentru ea o cană de cafea la jumătatea dimineții, pe care i-o ducea în sufragerie, căci nu voia să se simtă neglijată. Carnetul ei era colacul ei de salvare în negura care i se infiltra în minte mult prea des; colacul de salvare despre care nimeni nu știa că are nevoie.

Era un sentiment plăcut să dețină controlul, să se simtă încrezătoare că, prin această simplă metodă, își putea ascunde de familie amnezia tot mai serioasă. De fiecare dată când mergea la toaletă se uita și în carnetel, simțindu-se liniștită că toate lucrurile de care avea nevoie să își amintească erau trecute acolo. A atârnat un calendar mare pe frigiderul din bucătărie și scria și pe acela diverse lucruri: *Suze ia masa în oraș cu Batty. Batty ia cina aici. Scoate plăcinta cu carne din congelator.* Partea bună la faptul că stătea la doi pași de magazin era aceea că, dacă uita să cumpere ceva, cum ar fi frișcă pentru tarta cu mere, putea pur și simplu să meargă alături și să se servească. Principale ei preocupare era să-și tăinuiască temerile în fața familiei. Nu voia să îi îngrijoreze.

Familia lui Marigold era foarte ocupată. Daisy lucra din greu la șevaletul acela din

sufragerie. Marigold văzuse schița preliminară a lui Bernie, realizată în cărbune, și era impresionantă. A știut dintotdeauna că fiica ei e talentată și îi făcea plăcere să vadă că aceasta nu făcea doar ceva la care se pricepea, ci făcea un lucru pe care îl adora. Simțea că o ajută să își vindece inima rănită. Daisy nu vorbea despre Luca și era o bună actriță de față cu oamenii, dar Marigold o cunoștea îndeajuns de bine încât să știe că, în realitate, o durea și că această creativitate o ajuta să îi aline suferința. Când trecea prin momente grele, Dennis obișnuia să se retragă în atelierul lui, căutându-și mângâiere în creativitate, exact cum proceda acum Daisy. Cu toate că pe Dennis îl liniștea muzica rock, iar pe Daisy, cei ca Hans Zimmer, adică două stiluri foarte diferite, ambele erau însă la fel de terapeutice pentru inimă.

Dennis era încă ocupat să creeze cadoul de Crăciun pentru Marigold. Era, în mod evident, mulțumit de acesta, căci la sfârșitul zilei intra în casă cu un zâmbet mare pe față. O săruta dragăstos pe frunte, așa cum făcea mereu, dar în perioada premergătoare Crăciunului, a ținut-o în brațe puțin mai mult timp, iar asta însemna totul pentru Marigold. Poate că îi simțea anxietatea, sau poate că pur și simplu se apreciau mai mult unul pe celălalt. Nu știa. În orice caz, abia aștepta să își vadă puzzle-ul. Cel de anul acesta era mai important pentru că urma să-și exerseze creierul.

Suze muncea din greu în cafenea, scriind articole despre modă pentru reviste și ziare locale, și petrecea ore întregi în oraș făcând fotografii pentru contul ei de Instagram, @Suze_ontrend. Batty părea să aibă suficient timp liber ziua pentru a vorbi ore întregi cu ea la telefon, după care, când se întâlneau seara, tot mai găseau ceva de discutat.

Nan era de părere că Daisy nu trebuia să stea atât de mult timp la șevaletul ei. Spunea că asta îi va cauza varice când va fi mai în vârstă. Considera că Suze trebuia să facă ceva mai interesant decât să-și fotografieze inelele de pe degete sau ceașca de cafea pentru conturile ei

de socializare. Credea că Dennis muncea prea mult și că, probabil, avea să sufere un atac de cord dacă nu o lăsa mai moale. Zicea că Tasha era leneșă și nu cunoștea ideea de etică a muncii, iar Eileen era o bârfitoare, chiar dacă „hoasca aia bătrână” își începea toate propozițiile cu „nu sunt genul de om care să-i vorbească pe alții de rău”. Până și fiul ei, Patrick, care locuia în Australia împreună cu familia sa, a fost subiect de critică pentru că niciodată nu venea în Anglia, nici măcar de Crăciun, iar acesta putea foarte bine să fie ultimul pentru ea. Nan stătea în bucătărie, înmuind biscuiții cu ciocolată în ceai și găsind cusur la orice. Cu toate acestea, nu-i găsea nici un cusur lui Marigold. Nu și-a dat seama cât de mult se străduia fiica ei să-și ascundă amnezia și frica, dar și cât de bine îi ieșea asta.

În cele din urmă, a sosit și Crăciunul. Ploaia s-a prefăcut în zăpadă și bălțile s-au transformat în gheață, iar Nan a spus că nu se va duce la biserică decât dacă Dennis o va duce cu mașina până la poartă, pentru că, de data asta, chiar avea să alunece și să-și rupă gâtul. Așa că Dennis a făcut cum i s-a spus și le-a dus cu mașina atât pe Nan, cât și pe Marigold, în vreme ce Suze și Daisy s-au bucurat să meargă pe jos.

Luminile bisericii radiau prin ninsoarea care se cernea, în vreme ce Daisy și Suze se apropiau de ușile de la intrare. Auzeau plutind cântecul la orgă al lui Eileen și simțeau mirosul familiar de ceară de lumânări și de Crăciun. Lui Daisy îi plăcuse dintotdeauna Crăciunul pentru că era la fel în fiecare an. Marigold le-a dăruit amândurora câte o șosetă de Crăciun, așa cum făcea mereu încă de când erau mici, așezând-o la căpătâiul patului, unde zăcea grea și plină de promisiuni. Au luat împreună micul dejun în bucătărie, pe care Marigold o decorase cu beteață și ornamente strălucitoare, după care și-au deschis șosetele de încântare.

Anul acesta împodobiseră bradul împreună, cu aceleași decorațiuni pe care le foloseau în fiecare an, scoțându-le din cutia pe care o păstrau în pod și amintindu-și de proveniența lor. Nan spusese că globurile arătau cam obosite și că nu mai aveau timp să cumpere altele noi, dar Suze și Daisy insistaseră ca totul să rămână la fel și așa s-a și întâmplat.

Lui Suze îi plăcea Crăciunul datorită cadourilor. Iubea cadourile mai mult decât orice altceva. Marele eveniment de dăruire a cadourilor avea întotdeauna loc după ce luau prânzul de Crăciun, cel pentru care Marigold gătea minunat. Era foarte bună la pregătirea preparatelor de Crăciun. Curcanul era întotdeauna succulent, cartofii copti erau crocanți, sosul de pâine și sosul Jus, delicioase, iar budinca de Crăciun era succulentă și bogată în bănuți de cinci cenți, pe care, în copilărie, erau nerăbdătoare să îi găsească. Nan a spus că monedele ar fi trebuit să fie mai mari, căci te puteai îneca ușor cu o monedă mică de cinci cenți, dar, din nou, fetele au insistat să nu schimbe nimic. Crăciunul era despre tradiții, iar tradițiile familiei lor erau cele mai importante dintre toate.

Fetele au intrat în biserică. Nu era înțesată numai de localnici, ci și de familiile și de prietenii lor care veniseră aici de Crăciun. Lumânările pâlpâiau, tpsiile și sfeșnicele de aur de pe altar scânteiau, bradul de Crăciun strălucea datorită decorațiunilor sclipitoare pe care le făcuseră copiii de la școala primară, iar aranjamentele din ilice, fructe de pădure și brad, care erau așezate la fiecare fereastră, licăreau de la lumânărilele electrice. Afară, fulgii de nea continuau să cadă. Înăuntru, era o atmosferă festivă, de bucurie, căci este ceva magic la un Crăciun alb.

Dennis se afla pe culoar, vorbind cu Sir Owen. Daisy și Suze s-au strecurat pe lângă ei, salutându-l politicos pe acesta din urmă și urându-i un Crăciun fericit. Suze a reușit să ajungă în bancă, dar Daisy a fost reținută de o bătaie pe umăr. S-a întors să-l vadă pe Taran,

îmbrăcat într-un palton gros și cu o eșarfă de cașmir, având părul dat pe spate și cu fața umbrită de barbă.

– Bună, a spus el și a zâmbit. Să înțeleg că ai ajuns cu bine acasă deunăzi.

– Da, mulțumesc. Din fericire, nu a venit nimeni din sens opus.

– Mama a stat cu prietenele ei până când s-a ridicat ceața. A rămas acolo până la ora opt.

– Mă bucur să aud asta. Nu mi-aș fi dorit să ne tamponăm pe alee. Ar fi fost jenant.

Râsul lui a fost profund și răgușit, la fel ca vocea, iar ea a observat cât de verzi îi erau ochii.

– Te avertizez, cu zăpada e și mai rău. Ar fi fost o decizie mai rațională să schiem până aici.

– Da, dar nu poți schia înapoi.

– E adevărat, dar întotdeauna te bucuri mai mult de coborâre dacă urcușul a reprezentat o provocare. O face mai prețioasă.

Daisy era pe punctul de a-i spune că nu are cum să știe asta pentru că ea nu a mai schiat, dar a observat că oamenii se așezau și că se așternuse o liniște peste bănci, dându-și seama că era timpul să meargă la familia ei. A simțit că lui Taran îi părea rău că încheiau conversația și s-a simțit flatată. Și-a amintit că, pe vremea când era copil, era destul de mulțumit de el însuși și a presupus că încă mai era așa. Din experiența ei, bărbații chipeși aveau un aer de superioritate. Dacă avea să reușească vreodată să treacă peste Luca, ar evita să se îndrăgostească de un bărbat chipeș.

Colindele i-au adus lacrimi în ochi lui Marigold. Dennis a luat-o de mână. Avea mâna aspră și bătătorită, mână de tâmplar. A ei se simțea confortabil acolo, în acel locșor cald și familiar. Marigold s-a simțit ușurată că era el acolo să aibă grijă de ea. Anul acesta, mai mult ca oricând, colindele o făceau să fie nostalgică după trecut, după timpul de dinainte ca frica să se strecoare și să îi umbrească prezentul. De dinainte ca anxietatea să fi aruncat o umbră și mai mare asupra viitorului ei. Se simțea mai recunoscătoare decât oricând pentru familia ei.

Mai recunoscătoare pentru viață. Pentru ziua de azi, ziua de Crăciun, precum și pentru numeroasele binecuvântări pe care i le dăduse Dumnezeu. A vrut să se agațe de această zi prețioasă.

S-a uitat în jur la fețele prietenoase ale oamenilor pe care îi cunoștea de ani de zile. Acolo era prietena ei, Beryl, care i-a atras atenția și i-a zâmbit. Eileen la orgă. Jean Miller, rămasă văduvă de curând, care i-a făcut lui Marigold un mic semn cu mâna. L-a văzut pe Cedric Weatherby, care a observat-o la rândul lui și i-a făcut cu ochiul. I-a zâmbit cu grațitudine pentru budincile de Crăciun pe care i le dăduse, iar el i-a zâmbit înapoi, fiind dichisit, cu un papion galben și vestă portocalie. I-a zărit pe vecinii lor, John și Susan Glenn, precum și pe biata Dolly Nesbit. Și atâția alți prieteni pe lângă ei. În această zi de Crăciun, care, într-un fel, nu se aseamăna cu nici una dintre celelalte, Marigold le era recunoscătoare tuturor. Se simțea diferit, ca și cum ar fi privit de la distanță cum se desfășoară totul. Doar mâna lui Dennis îi dădea senzația că este pe deplin prezentă. O mână care o ancora în acel moment, în vreme ce negura din mintea ei devenea tot mai densă.

După slujbă, au mers în sală pentru a bea băuturile de Crăciun. De obicei, Marigold îl lăsa pe Dennis să se plimbe singur ca să discute cu oamenii, dar astăzi a rămas lângă el. Și-a pipăit geanta, mulțumită că nu o lăsase pe bancă. Nu era atât de rău, s-a îmbărbătat ea. Cu siguranță că era doar paranoică.

Mary Hanson s-a strecurat prin mulțime ca să poată vorbi cu ea, având în mână un pahar de plastic cu vin fiert. Purta o pălărie tricotată, care trebuia să semene cu o budincă de prune, și afișa un zâmbet larg.

– A, iată-te, Marigold. Dumnezeule, nu-i așa că Daisy desenează bine?! Mi-a arătat prima ei schiță și l-a surprins pe dragul de Bernie la perfecție. E tare isteată.

– Mă bucur să aud asta. A muncit din greu, a spus Marigold. Abia dacă avem cu toții loc în

casă, dar ea reușește oarecum să își găsească un mic spațiu al ei.

A venit un bărbat și a rămas lângă Mary.

– Crăciun fericit! i-a urat el lui Marigold.

Marigold i-a întins mâna și i-a zâmbit.

– Crăciun fericit!

Bărbatul s-a uitat la mâna ei, după care la Mary, și au râs amândoi.

– E prea formal pentru tine, Marigold, a spus el.

Marigold a simțit cum îi fuge pământul de sub picioare. Felul în care îi rostise numele indica faptul că o cunoștea, dar ea nu-și putea aminti cine era el.

– Ce prostesc din partea mea! a mormăit ea. Din obișnuință, presupun. Nu-mi stă mintea decât la curcan.

– Bineînțeles, a fost de acord bărbatul. Mary l-a pus pe al nostru la cuptor la opt dimineața.

– Trebuie să fie unul foarte mare, a spus Marigold.

– Este enorm, a spus Mary. Dar sora lui Brian și familia ei vin pe la noi la prânz.

A, s-a gândit Marigold. *Brian. Desigur. Brian este soțul lui Mary.* Cum de a putut să uite asta? A simțit cum i se înroșește fața de jenă că îi întinsese mâna ca și cum nu l-ar fi întâlnit niciodată. Apoi și-a făcut apariția senzația rece și înțepătoare, care i se prelingea pe piele. Frica umedă, glacială. Amețeala. Sentimentul de neputință.

– Vă rog să mă scuzați, a spus ea. Cred că trebuie să iau loc.

Dennis și-a simțit soția pierzându-se cu firea lângă el și a luat-o de mână.

– Te simți bine, Goldie?

– Mă simt puțin amețită.

– Nu ai băut prea mult vin fiert?

– Nu am băut deloc.

– Haide, îți găsesc un scaun și îți aduc eu. Probabil că ți-e doar foame.

A condus-o către un scaun de la marginea încăperii. Ea s-a cufundat în el cu un suspin. Apoi a lăsat-o singură o clipă pentru a-i aduce ceva de băut.

– Ești bine, Marigold?

Era Beryl. A tras un scaun și s-a așezat, sprijinindu-și bastonul de perete.

– Gata, așa e mai bine. Mă dor picioarele după ce am stat ca să ascult colindele. Unele dintre ele sunt mult prea lungi, nu crezi?

Oamenii de vârsta noastră nu vor să stea ore întregi în picioare.

– Sunt de acord, a spus Marigold, pe care nu o deranja prea mult să stea în picioare.

– Am casa ticsită de oameni, dar l-am lăsat pe Martin la conducere. După cum știi, nu-i place la biserică.

– Ce convenabil că îl ai pe Martin acasă ca să se ocupe de prânz.

– Nu că ar fi de încredere. Nu se descurcă deloc în bucătărie. Dar, cu problema mea la șold, nu pot face eu totul, a continuat Beryl, povestindu-i lui Marigold despre fiul ei, care îi promisese că o ajută, și despre nepoții ei, despre care spera că nu vor face mizerie în casă.

În timp ce Beryl vorbea, Marigold încerca să-și liniștească inima care-i bătea cu putere. Îi pierise toată bucuria pe care o simțise în legătură cu magia Crăciunului, lăsând în urmă doar o teroare dureroasă. Cum de a putut să uite cine e Brian? Brian, pe care îl cunoștea de douăzeci de ani.

– Poftim, Goldie, a spus Dennis, întinzându-i o cană de vin fierț.

Marigold a luat o înghițitură mare și a așteptat cu nerăbdare ca lichidul să-i ajungă în stomac și să-i calmeze nervii. A mai luat una. Dennis a privit-o cu o expresie îngrijorată.

– Rămâi aici o clipă. Mă întorc imediat.

– Știu cum te simți, a spus Beryl.

– Da?! a exclamat Marigold surprinsă.

Chiar știa cineva cum se simțea ea?

– Crăciunul e obositor. Și când te gândești că toată agitația asta e pentru doar câteva zile.

Dennis și-a croit drum prin încăpere în căutarea lui Daisy și lui Suze. A găsit-o pe Daisy vorbind cu Taran.

– Bună, Taran, a spus el. Pot să vorbesc cu Daisy?

Lumina din ochii lui Taran s-a estompat de dezamăgire.

– Desigur, nici o problemă.

S-a îndepărtat fără tragere de inimă.

– Daisy, am nevoie ca tu și Suze să o ajutați pe mama să pregătească masa de prânz de azi, a spus Dennis. Cred că nu se simte prea bine.

– Cred că nu se simte bine de ceva vreme, a răspuns Daisy. Are nevoie de odihnă, tată. Muncește prea mult.

– Ai dreptate, așa este. Mă întreb dacă ar fi de acord să o ajute altcineva cu magazinul.

– Ai face bine să fii foarte atent la cum formulezi asta. E foarte mândră. Crede că le poate face singură pe toate. Dar nu mai întinerește.

– Iar pe Tasha nu te poți baza.

A venit Suze.

– Mergem acasă? Mă plictisesc.

– Da, e timpul să mergem acasă. Mă duc să o iau pe mama, a spus Dennis.

– Unde-i Grinch? a spus Suze zâmbind.

Daisy a râs și a arătat cu degetul.

– Acolo.

Nan era adâncită într-o conversație cu un grup de oameni necunoscuți.

– Văd că e veselă ca de obicei, urându-le tuturor să aibă un Crăciun jalnic. I-ar găsi cusur și unui înger, a spus Suze. Că-i prea bun. Prea sfânt. Nu prea are simțul umorului.

– O scoți tu de acolo sau merg eu? a întrebat Daisy.

Suze și-a coborât vocea.

– Cred că cineva vrea să vorbească cu tine.

Daisy și-a ridicat privirea și a văzut că Taran zăbovea în apropiere. I se părea un lucru curios ca el să vrea să discute cu ea, dar în sală erau foarte puțini tineri de vârsta lor. Suze a plecat să-i salveze pe bietii oameni înainte ca Nan să le strice bucuria Crăciunului, iar Daisy a ezitat o clipă, nesigură dacă să o urmeze pe ea sau să-l aștepte pe Taran. S-a hotărât să nu facă nici una, nici alta și să pornească spre ieșire. Avea

să se întâlnească la ușa cu părinții ei, cu Suze și cu Nan.

– Hei, Daisy.

Era Taran.

– Trebuie să plec, i-a spus ea.

– Sigur. Ascultă. Să ai un Crăciun fericit.

– Și tu.

– Sunt sigură că așa va fi. Budincile alea de Crăciun arată delicios.

– Să nu te îneci cu monedele.

S-a încruntat.

– Bunica mea își face mereu griji că ne înecăm cu monedele de cinci cenți, i-a explicat Daisy. Mama le pune mereu în aluat.

– Înțeleg. O să mă asigur că știe toată lumea.

Ea s-a întors să plece.

– Hei, Daisy, îmi dai numărul tău de telefon? Știi tu, ca să ținem legătura. Sunt conștient că au trecut, cât oare, peste douăzeci de ani de când am fost colegi la școală, dar ar fi frumos să mă văd cu o prietenă când vin pe acasă. De obicei nu mai scap de părinții mei și *mă plictisesc!*

A făcut o grimasă.

Daisy a râs.

– Dă-mi telefonul tău și îl scriu eu.

I l-a dat. Ea a tastat numele ei și numărul de telefon, după care i l-a înapoiat.

– Anunță-mă că nu s-a înecat nimeni cu vreo monedă de cinci cenți, bine?

A ridicat telefonul.

– Am înțeles.

Ea a zâmbit și și-a croit drum prin mulțime până la ușa, unde o aștepta Suze.

– Tata le-a dus acasă cu mașina pe mama și pe Nan.

– Mama se simțea bine?

Suze părea surprinsă.

– Da. De ce, s-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic. Cred că e doar obosită.

– Ei bine, o să-i placă la nebunie cadoul nostru de Crăciun, nu-i așa?

Daisy a oftat.

– Cadoul *nostru* de Crăciun, pe care îl plătesc *eu*.

– Nu am nici un șfanț, a protestat Suze. Sunt săracă lipită.

– Dar reușești să-ți cumperi mereu haine noi.

– Pentru că mi le vând pe cele vechi. E meseria mea.

– Da, sigur. Haide. Hai să mergem repede acasă. Tata vrea s-o ajutăm pe mama cu prânzul.

– Uuu, prânzul, a exclamat Suze. Apoi cadourile. Ador cadourile.

Marigold a fost surprinsă când Daisy și Suze au început să zumzăie prin bucătărie, dându-i o mână de ajutor. Suze a pus masa în timp ce Daisy a gătit legumele. Dennis s-a asigurat că toată lumea avea câte un pahar de vin, în vreme ce Nan stătea lângă foc, în sufragerie, jucând cuvinte încrucișate.

– A aproba în tăcere, din zece litere, a strigat ea spre bucătărie.

– Încuviința, a strigat Marigold, fără ezitare.

– A, știam asta, a mormăit în barbă Nan.

Marigold s-a simțit bine că a știut răspunsul, mai ales atât de repede. Cuprinsă fiind de sentimentul că se simțea bine, ea a decis că se putea bucura de Crăciun alături de familia ei, așa cum o făcuse mereu. Nu era acum momentul să se complacă. Nu era bolnavă, și-a spus ea cu hotărâre, doar că îmbătrânea, după cum îi spusese doctorul.

Datorită carnetelului ei, nu uitase nimic. Curcanul era la fel de delicios ca de obicei, budinca de Crăciun, pe care o cumpărase de la magazinul cu produse locale (pentru că nu doar că uitase să facă două pentru Lady Sherwood, ci uitase să facă și pentru ea), era foarte bună, în ciuda faptului că nu conținea monede, iar Nan s-a simțit ușurată pentru că, așa cum le-a spus ea pentru a mia oară, cineva ar putea muri înecat cu unul dintre bănușii aceia! Pentru Marigold, a fost o adevărată ușurare că nu uitase nimic important. Putea să

respingă ceața din mintea ei ca fiind oboseală, pentru că, în afară de pierderea momentană de memorie din sala bisericii, ziua de astăzi decursese extrem de bine.

După prânz, a sunat Patrick din Australia. A vorbit pe îndelete cu Nan. Când a pus receptorul jos, avea expresia împăcată a unui enoriaș care tocmai ce se împărtășise.

– Ce băiat bun, cum își sună el mama în ziua de Crăciun, a spus ea. Trece lună după lună fără nici o veste, dar apoi o sună în ziua de Crăciun.

A afișat un zâmbet radiant.

– Știți, au închinat în cinstea noastră la prânz. Au ridicat cu toții paharele. Nu că-i draguț din partea lor? Este tipic pentru Patrick să fie atât de atent.

Marigold s-a uitat la Dennis. Patrick nu era absolut deloc atent. Întotdeauna avusese un farmec drăcesc. Pe Marigold o uimea faptul că toată durere pe care i-o provocase mamei sale de-a lungul unui an de zile, timp în care nu avuseseră nici un fel de contact, fusese rapid dată uitării cu un singur apel telefonic și, asemenea fiului răătăcitor, fusese iertat și chiar lăudat.

S-au dus în sufragerie pentru a deschide cadourile. Bradul strălucea cu luminițe multicolore și ghirlande, iar în jurul său, sub el, erau așezate cadourile, legate cu fundiță și învelite în hârtie de împachetat, de parcă era o scenă magică desprinsă dintr-o felicitare de Crăciun. Marigold s-a așezat pe canapea, lângă mama ei, cu paharul de vin în mână și purtând pe cap pălăria galbenă, de hârtie, câștigată la jocul cu pocnitorile de Crăciun, lăsând ca o fericire ametoitoare să pună stăpânire pe ea. *Totul e perfect*, s-a gândit ea, trecându-și privirea peste fețele îmbujorate ale celor două fiice, a soțului și a mamei sale.

– Mă bucur atât de mult că ai venit acasă, i-a spus ea lui Daisy. Adică, pentru a rămâne, și nu doar de Crăciun. Suntem din nou o familie, nu-i așa?

– Suntem, mamă, a spus Daisy. Și eu sunt fericită că sunt acasă. Vă sunt recunoscătoare ție și tatei pentru că sunteți lângă mine atunci când îmi este greu.

Dennis a bătut-o pe Daisy pe umăr și s-a dus să se așeze în fotoliu.

– Mereu vom fi lângă tine, a spus el.

– Deschidem cadourile acum? a întrebat Suze, îndrep-tându-se spre brad. Daisy, acesta este de la mine.

I-a înmănat lui Daisy un pachet mic.

– Mulțumesc, Suze.

Daisy a rupt hârtia și a găsit o pereche de cercei.

– Vai, sunt atât de drăguți. Mulțumesc! I-a zâmbit surorii ei. Ai gusturi foarte bune, Suze.

– Așteaptă! a exclamat Suze în timp ce Daisy se ridica pentru a lua un cadou pentru Nan. Trebuie să te fotografiez cu cerceii.

– Nu, serios?! Chiar trebuie să facem asta acum? a spus Daisy, ușor iritată că Suze trebuia să posteze pe rețelele de socializare o relatare minut cu minut despre cum și-a petrecut ziua.

– Chiar trebuie, a spus Suze.

Nan era mulțumită de puloverul ei de la Marigold, iar Suze de trusa de machiaj. Dennis îi cumpăraseră lui Daisy o cutie de creioane pastel pe bază de ulei, marca Sakura Cray-Pas.

– Vai, tată, sunt perfecte! a spus ea încântată, trecându-și degetele peste rândul ordonat de douăzeci și patru de creioane pentru desen.

– Doar ce-i mai bun pentru artista noastră, a răspuns el. Sunt pasteluri de cea mai bună calitate, chiar sunt.

Pentru Suze făcuse un organizator de birou din lemn, cu o fantă specială pentru a-și ține iPad-ul.

– Te gândești la toate, tată, a exclamat ea fericită, apoi s-a întors la brad ca să caute și alte cadouri.

Dennis s-a ridicat și a mai turnat vin. Nan băuse deja prea mult.

– Ei bine, Dennis. Unde este cadoul tău pentru Marigold? a vorbit ea tărăgănat. Toate așteptăm cu nerăbdare, nu-i așa, Marigold?

Dennis a zâmbit și s-a dus lângă brad. A scos o cutie învelită în hârtie roșie și aurie, legată cu o fundă aurie.

– Poftim, Goldie, a spus el, oferindu-i-l cu un zâmbet larg.

– O, Dennis! Tu nu mă dezamăgești niciodată, a spus Marigold fericită.

– Cred că ăsta o să-ți placă.

– Sunt convinsă.

A desfăcut cu grijă fundița și hârtia ca să le poată recicla anul viitor, și a scos o cutie de lemn.

– Nu are nici o imagine, a spus ea, trecându-și vârful degetelor peste capac.

– Peste o sută de piese, Goldie, și nici o imagine.

Marigold a zâmbit.

– Adică o mare provocare!

– Cea mai mare de până acum.

A ridicat capacul.

– Nu-i așa că piesele sunt mici? a murmurat ea, luând una în mână și studiind-o atent. Cred că a durat săptămâni întregi să îl faci. Dennis, este minunat. Mulțumesc.

Dennis s-a înclinat și a sărutat-o pe frunte.

– Crăciun fericit, Goldie!

Suze le-a întins un plic.

– Iar asta e din partea mea și a lui Daisy.

– Așadar, ce este? a întrebat Dennis, uitându-se când la una dintre fiice, când la cealaltă.

– Deschide-l, a spus Suze, agitându-se emoționată. O să vă placă la nebunie!

Marigold s-a încruntat la Daisy.

– Ce ați pus la cale voi două?

– Deschide-l tu, Goldie! a spus Dennis.

Marigold a desfăcut plicul și a scos scrisoarea. Ea și Dennis au citit-o împreună.

– Un weekend în Cornwall? a rostit Marigold, surprinsă.

– Doar noi doi? a zis Dennis. Și-a pus mâna lui mare pe umărul lui Marigold. Doar noi doi, nu-i așa? Ca în luna de miere.

– Cine se va ocupa de magazin? a întrebat Marigold cu îngrijorare.

– Daisy, a spus Suze. Am plănuit totul. Trebuie doar să alegeți un weekend. Am găsit un hotel superb pe malul mării. Primăvara e cea mai frumoasă perioadă. Poate în mai? Ne-am gândit că ți-ar prinde bine să te odihnești, mamă.

Lui Marigold i s-au umplut ochii de lacrimi.

– O, sunteți foarte dragute amândouă.

Daisy s-a ridicat în picioare să o îmbrățișeze.

– Te iubim, mamă.

A strâns-o în brațe un moment îndelung, simțind fragilitatea mamei sale.

– Da, te iubim, a încuviințat Suze. Vă iubim pe amândoi. Și pe tine, tată.

S-a lăsat o pauză, timp în care toți patru așteptau să audă inevitabila remarcă seacă a lui Nan. Dar nu a venit. S-au întors surprinși spre ea. Bătrâna adormise pe canapea, îmbrăcată cu noul ei pulover.

– Sper că nu-i moartă, a spus Suze zâmbind.

– Vai, Suze! Ești îngrozitoare! a oftat Daisy.

Marigold râdea. Lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji.

– Acesta a fost cel mai frumos Crăciun, a spus ea. Suntem toți împreună și avem parte de un Crăciun alb. Nici nu mi-aș fi putut dori mai mult. Chiar nu.

A pus paharul de vin jos și și-a lăsat capul pe perne.

– Cred că am să închid ochii o clipă, a spus ea. Voi începe mâine puzzle-ul. O să-mi exerseze creierul. Mă va împiedica să mai uit lucruri. Mulțumesc, Dennis. Mulțumesc, fetelor. Cel mai frumos Crăciun dintre toate.

Și îndată a adormit.

CAPITOLUL 7

Lui Daisy îi era atât de dor de Luca încât, uneori, durerea din inima ei devenea de nesuportat. Se gândea la el în fiecare dimineață când se trezea și în fiecare seară când mergea la culcare. Îi era dor să îi simtă capul ciufulit pe perna de alături, precum și de sunetul respirației sale profunde din timpul somnului. Îi era dor de haosul lui, de felul în care nu făcea niciodată ordine în urma lui, de modul în care lăsa împrăștiate cărți, reviste și hârtii peste tot prin casă, astfel încât abia dacă mai aveai unde să te așezi. Îi era dor până și de mirosul țigărilor lui, la care nici măcar nu încercase vreodată să renunțe, în ciuda nesfârșitelor ei cicăleli. S-a gândit la el în perioada Crăciunului și s-a întrebat dacă nu cumva și lui îi era dor de ea. Dacă se gândea măcar la ea. Dacă regreta, poate, că o întrebaseră: „Nu îți este de ajuns dragostea mea?”. Dacă regreta, poate, că nu a înțeles faptul că dragostea lui nu putea fi de ajuns pentru o femeie care își dorea cu ardoare un copil. A fi mamă nu era o pretenție extravagantă, și totuși el o acuzase că e egoistă. Adevărul era că amândoi au fost egoiști și nici unul nu a fost dispus să dea înapoi. Luca nici nu-și dorise vreodată să se căsătorească. Îi spusese asta foarte limpede când s-au cunoscut prima dată. Părinții lui divorțaseră și avusese parte de o copilărie nefericită. Nu-și dorea să treacă și el prin așa ceva și nici nu voia să aducă un copil pe lume. Nu voia un astfel de angajament. Căsătoria și copiii, îi spusese el, l-ar fi ținut pe loc și l-ar fi făcut să fie mai puțin, nu mai mult. Daisy era furioasă pe ea însăși pentru că nu a înfruntat mai devreme ceea știa de mult timp în adâncul sufletului ei. De ce pierduse ani de zile sperând că, în cele din

urmă, se vor așeza la casa lor și vor avea o familie, la fel ca toată lumea? De ce inima ei romantică se impusese în fața minții care știa foarte bine cum stăteau de fapt lucrurile?

Iar inima ei romantică mai tânjea încă după el cu fiecare fibră rănită a ei. Își amintea râsetele, în loc să se concentreze asupra certurilor, care fuseseră multe, căci Luca era o fire încăpățânată și pasională, ce credea că avea întotdeauna dreptate și că, prin natura sexului său, trebuia să aibă el ultimul cuvânt. Își amintea glumele, tachineările afectuoase, distracția. A ales să treacă cu vederea peste faptul că e posesiv – felul în care se enerva dacă ea flirta inocent cu alți bărbați – chiar dacă *el* flirta cu fiecare femeie care îi atrăgea atenția. Își amintea doar dragostea dintre ei.

I se părea înspăimântătoare ideea de a iubi din nou. Nu era convinsă că avea să mai simtă vreodată pentru un alt bărbat ceea ce a simțit pentru Luca. Nu era sigură că avea în ea puterea de a mai iubi din nou așa. Își risipise toată energia cu el, iar el o lăsase distrusă, sângerândă și epuizată. Și trupul îi era amorțit. Nu își putea imagina să facă dragoste cu altcineva. Să fie ținută în brațe de un alt bărbat, sărutată de buzele altcuiva; pur și simplu nu își putea imagina „un alt bărbat”. Oare făcuse o greșală când l-a părăsit pe Luca? Oare avea să ajungă o fată bătrână pe care nu o va iubi nimeni? Oare nu va avea niciodată copii și își va dori să fi găsit suficientă împlinire în a-l iubi doar pe Luca? Nu știa răspunsurile, dar știa că trebuie să încerce să meargă mai departe.

A doua zi de Crăciun, Taran i-a trimis un mesaj pentru a-i spune că nu se înecase nimeni cu monedele din budinca de Crăciun – pentru că nu fusese nici una. Totuși, în fiecare budincă au fost un Moș Crăciun mic, de plastic, și cinci spiriduși de plastic, ceea ce i se păruse nostim. Daisy a oftat jenată, dar nici ea nu s-a putut abține să nu râdă. S-a hotărât să nu-i spună mamei ei, căci ar fi fost oripilată. Probabil că lui Lady Sherwood nu i s-a părut la fel de amuzant. Moșii de Crăciun și elfii din plastic

erau de un prost gust incredibil. A urmat un mic schimb de replici, mesaje haioase despre una, despre alta, după care Taran a invitat-o să bea ceva la bar. Totuși, ea a refuzat, susținând că era ocupată cu familia ei. După aceea, mesajele au încetat. Daisy a avut impresia că el s-a simțit jignit, dar nu i-a părut rău; era mai bine să fie sinceră cu el și să nu-l inducă în eroare.

După Anul Nou, s-a afundat în muncă. Și-a prins părul rebel într-o coadă de cal înaltă, și-a suflecat mânecile cămășii vechi a tatălui ei, cu care era îmbrăcată, și a pus playlistul pe care îl crease special pentru asta. S-a hotărât să încerce creioanele pastel pe care i le-a dăruit tatăl său de Crăciun. Nu mai folosisese de mult timp instrumente de acest fel, dar nici nu s-a apucat bine de desenat, că a și descoperit cât de lin și de ușor mângâiau hârtia. Nu a trecut mult până când și-a dat seama, spre imensa ei satisfacție, că reușise să surprindă spiritul lui Bernie. Îi strălucea în ochi. I se citea în ei o viață care nu se regăsea în fotografii. Ceva dincolo de ceea ce putea surprinde aparatul foto. Se uita fix la ea, ca și cum ar fi privit-o cu adevărat și ar fi văzut-o, iar când ea se mișca, el o urmărea cu privirea lui blândă. Prinsese fotografiile pe marginea de sus a șevaletului, dar el trăia mult mai viu în amintirea ei, nu doar prin felul în care arăta, ci și prin natura lui. Ajunsesse să-i cunoască însăși esența, aceasta fusese și cea pe care o transferase cel mai frumos pe hârtia gri. S-a dat un pas în spate și și-a admirat opera. Reușise, reușise *cu adevărat*. Îi dăduse viață lui Bernie în pasteluri. După ce a desenat ochii, restul a fost simplu și ușor.

Mary a fost încântată.

– Doamne, tu chiar știi să desenezi! a exclamat ea când Daisy a invitat-o să vadă desenul.

A fost uimită că Daisy era atât de talentată, dar și încântată că făcuse rost, pe gratis, de un portret frumos al câinelui ei iubit.

Dennis și Marigold au fost și ei impresionați.

– Am știut dintotdeauna că ești o artistă, a spus Dennis, cu ochii strălucindu-i de mândrie.

– Sunt atât de încântată că ți-ai dat o șansă cu asta, a spus Marigold. Important e să-ți petreci întreaga viață făcând ceva ce-ți place, așa ar spune bunicul.

Nan și-a țuguia buzele.

– E cât se poate de bine să faci ceva ce-ți place, a spus ea. Dar nu poți trăi cu aer, Daisy. Sunt puțini cei îndeajuns de norocoși încât să facă ceva ce le place și care să le și aducă pâinea pe masă. Bunicul ar fi fost fericit oriunde, că așa era el. Profita la maximum de ce avea. E minunat să ai o astfel de atitudine. Urmează-i exemplul și îți vei da seama că nu e un capăt de țară să ai o slujbă ca lumea.

Daisy a dus tabloul la înrămat în oraș, fiindcă nu voia ca o ramă nepotrivită să îl facă să pară ieftin. A ales una scumpă, dar a meritat. Portretul arăta uluitor. Aveau să îl vadă și alți oameni și poate că aveau să îi ceară să le deseneze animalele. Se întreba cât ar trebui să ceară pentru ele. Fiind amatoare, știa că ar putea cere cel mult câteva sute de lire sterline.

Mary a fost atât de mulțumită de tablou, încât i-a permis lui Daisy să îl expună la căminul cultural pentru ca toată lumea să îl poată admira. Daisy știa sigur că exista o persoană care *nu* avea să îl admire! Cu toate acestea, nu se așteptase ca tabloul să fie observat de Lady Sherwood. În calitate de președintă a Consiliului Parohial, Lady Sherwood prezida o ședință lunară acolo, iar în timpul celei din ianuarie, în vreme ce toată lumea bea ceai și cafea, ea a văzut tabloul care atârna pe perete, deasupra pianului.

– Ce tablou minunat! a spus ea, ridicându-se cu ceașca de ceai și farfuriuța în mână pentru a se uita mai atent.

– Este câinele lui Mary Hanson, Bernie, i-a spus Julia Cobbold, dornică să se facă utilă. Și cred că este realizat în creion pastel în ulei, nu în acuarele.

- Este foarte bun. Cine l-a făcut?
- Daisy Fane.
- Fiica lui Marigold?
- Da, despre ea e vorba. A locuit în Italia, dar acum s-a întors acasă. O poveste dureroasă de dragoste, am impresia. Îmi imaginez că trebuie să fie foarte tristă. Este o artistă minunată, nu-i așa?
- Da, ce surpriză! Este cu adevărat foarte bună.

Lady Sherwood s-a gândit puțin, cu sprâncenele încrețite și cu o expresie concentrată pe chip.

- Mă întreb dacă mi-ar desena câinii, a spus ea în cele din urmă.

- Sunt sigură că da, a răspuns Julia, gândindu-se că, dacă Daisy Fane era îndeajuns de bună pentru Lady Sherwood, ar putea să-i ceară și ea să-i picteze terierul.

Marigold stătea în sufragerie, la masa lungă ce fusese așezată special pentru puzzle-urile ei. Acum, că Daisy își pusese șevaletul în fața celeilalte ferestre, masa era prea mare pentru această încăpere înghesuită, iar Nan avea să se plângă, cu siguranță, că nu avea unde să meargă pentru puțină liniște, cu excepția dormitorului ei, însă pur și simplu nu mai era nici un colț al casei suficient de mare pentru a găzdui un puzzle de o sută de piese.

Era o dimineață de duminică neobișnuit de liniștită. Marigold își făcuse plimbarea de dimineață, iar Dennis o dusese pe Nan la biserică. Suze își petrecea weekendul cu Batty acasă la părinții lui, iar Daisy fusese invitată la ferma familiei Sherwood pentru a le cunoaște câinii, cei pe care Lady Sherwood dorea ca ea să îi deseneze. Era o zi răcoroasă de iarnă. Cerul era palid precum acuarela, iar soarele timid, strălucind printre încrengăturile de ramuri care se profilau frumos în lumina lui. Momentan, Marigold era distrasă de păsările care veniseră la ea în grădină pentru a se hrăni.

Mierle și sturzi în cea mai mare parte, dar și măcăleandru mic și vesel, care nu se simțea deloc intimidat de păsările mai mari. Zâmbea privindu-le, conștientă fiind că și-ar fi putut petrece toată ziua în fața ferestrei, absorbită de acest du-te-vino al lor, fără să observe când a zburat timpul.

După o vreme, și-a îndreptat atenția spre puzzle. Era bună la puzzle-uri și gândul la provocarea ce o aștepta i-a adus un fior de plăcere. A început prin a selecta piesele cu laturi drepte. Asta a durat ceva timp. A trebuit să își pună ochelarii pentru a studia serios culorile și imaginile, iar apoi a încercat să le potrivească. S-a concentrat din greu, fiind conștientă că își exersa creierul. Era convinsă că, într-un fel, își întărea conexiunile de acolo, prevenea coroziunea acestuia și sfida timpul, cu fiecare piesă pe care o atașa de alta. S-a simțit triumfătoare pe măsură ce, încetul cu încetul, prindea contur marginea exterioară a imaginii. În partea de sus era cerul, iar în cea de jos zăpada. Era, cu certitudine, o scenă de iarnă. Dennis știa cât de mult o fascina zăpada, iar acum era încântată de gândul că soțul ei și-a bătut atât de mult capul cu acest cadou pentru ea.

Nu a trecut mult timp până când i s-a făcut sete. S-a dus la bucătărie și a pus ceainicul la fiert. Afară era frig, ceea ce făcea ca o ceașcă de ceai să fie cu atât mai satisfăcătoare. Prima înghițitură era mereu cea mai bună. A închis ochii pentru o clipă și a savurat-o. Apoi s-a așezat la masă, și-a pus ochelarii și a început să citească ziarele.

Când Dennis și Nan au deschis ușa de la intrare și au pășit în hol, vântul a ajuns până în bucătăria unde Marigold citea ziarele, făcând-o să tremure.

– E groaznic de frig, a spus Nan, intrând grăbită în bucătărie. Nu mai ies deloc afară astăzi. Nu vreau să răcesc, nu la vârsta mea. Se transformă rapid în pneumonie, să știi. Dragul meu prieten, Teddy Hope, a murit de

pneumonie doar pentru că a insistat să se ducă pe frig la magazinul din colț să cumpere țigări.

– S-ar putea să fi avut de-a face cu țigările, Nan, a spus Dennis.

Marigold și-a ridicat privirea din ziar.

– Cum merge cu puzzle-ul? a întrebat Dennis.

Ea s-a încruntat. *Puzzle-ul!* Uitase complet că lucrase la el. Și-a amintit că venise din sufragerie să facă ceaiul, după care s-a așezat la masă ca să citească ziarele.

– L-am început, a spus ea mascându-și îngrijorarea în spatele unui zâmbet. Este o scenă de iarnă, a adăugat ea doar pentru a se asigura că își mai amintea. Am fost distrasă de ziare.

Se întâmpla cu ușurință, toată lumea putea fi distrasă, nu-i așa? Nu însemna nimic.

Daisy a urmat-o pe Lady Sherwood în casă. Lady Sherwood purta o pereche de pantaloni de moleschin într-un verde stins și un pulover Fair Isle, iar gulerul alb al cămășii îi ieșea țeapăn pe lângă gât. Părea foarte sigură pe ea, emanând un aer de seninătate, de parcă nu fusese niciodată stresată sau grăbită, ci aluneca prin viață într-un ritm uniform. Câinii se învârtteau în jurul picioarelor lui Daisy, dând din coadă entuziasmați să aibă un musafir, iar Lady Sherwood le vorbea cu o voce calmă și răbdătoare, pe care aceștia o ignorau.

– Să nu facem tărațoi acum. Daisy nu e primul musafir care ne vine în casă, nu-i așa? Așa că haideți să fim politicoși și să nu dezamăgim, da?

– Sunt niște câini frumoși, a spus Daisy.

– Sunt, într-adevăr, a încuviințat Lady Sherwood. Chiar dacă Mordy este un coșmar, fuge în sat ori de câte ori are ocazia. Este labrador. Mă tem că e foarte zburdalnic.

Daisy a râs. Credea că femeile elegante ca Lady Sherwood nu făceau astfel de remarci.

Salonul era mare și pătrat, cu ferestre înalte și perdele grele, somptuoase, care le încadrau de o parte și de alta, din tavan până în podea. Pe pereții îmbrăcați în mătase ștearsă erau atârinate tablouri, iar tapițeria de pe canapele și scaune era și ea decolorată, fără îndoială, de la razele soarelui care inundau încăperea și de la vârsta înaintată. Arăta ca o cameră care nu fusese decorată toată odată, ci împodobită de-a lungul anilor cu bibelouri, fotografii înrămate, cărți pentru măsuta de cafea și covoare persane. Într-un colț, se afla un pian cu coadă scurtă, dar partea superioară era înțesată cu fotografii de familie, dar și cu o lampă cu ciucuri, care strălucea primitor. Lady Sherwood era în mod clar o femeie cu bun gust căci nu găseai nimic prețios sau artificial în cameră și totul părea un pic cam ponosit. În șemineu ardea focul cu ospitalitate. Lady Sherwood a invitat-o pe Daisy să ia loc.

– Îți mulțumesc că ai venit la mine, a spus ea, așezându-se pe canapeaua de vizavi.

Câinii s-au așezat în jurul ei, labradorul făcându-se comod pe taburetul din mijlocul camerei, ca și cum ar fi fost pus acolo special pentru el.

– Am fost foarte impresionată de desenul pe care i l-ai făcut câinelui lui Mary. L-ai surprins foarte bine, a spus ea. Mi-ar plăcea să îl desenezi și pe al meu. Pe toți trei. Crezi că o poți face?

Daisy a observat că Lady Sherwood avea aceiași ochi verzi ca fiul ei. Erau într-o nuanță rară de verde-albăstrui, foarte expresivi.

– Mi-ar plăcea să-i desenez în pastel, a spus ea. Așa cum am făcut cu Bernie.

– A, pastel era, nu-i așa? Foarte eficient.

– Mulțumesc. Îmi place să lucrez cu pasteluri. Încep să desenez în cărbune, după care trec la cretă colorată.

– Ei bine, orice ai face tu, o faci extrem de bine. Cum procedăm?

– Le fac fotografii câinilor și petrec timp cu ei pentru a-i cunoaște. Trebuie să-mi dau seama de personalitatea lor. Toți sunt unici și

vreau ca pe hârtie să se distingă personalitățile lor.

Lady Sherwood a zâmbit atunci, un zâmbet larg și copilăresc.

– O, asta-i minunat. Chiar sunt unici. Mordy este neastâmpărat, deși are acum unsprezece ani, Archie este puțin timid, iar Bendico, care este fratele lui Archie, este foarte puternic și hotărât și un pic prea entuziast. Mi-ar plăcea să ajungi să îi cunoști. Știu că și lor le-ar plăcea asta.

L-a mângâiat pe unul dintre spanielii de la picioarele ei.

– Nu-i așa, Archie? O să-ți facă plăcere să o cunoști pe Daisy. Sunt în stare să facă orice pentru atenție, a adăugat ea cu un zâmbet.

Daisy a observat cum Lady Sherwood devenea mai blândă și mai puțin formală pe măsură ce vorbea despre câinii ei, așa că s-a hotărât să îi pună mai multe întrebări. Lady Sherwood s-a ridicat și a luat un album mare dintr-o bibliotecă prevăzută cu uși de sticlă.

– Trebuie să-i vezi când erau cățeluși, a spus ea cu entuziasm. Erau nemaipomenit de dulci. Vino și așază-te lângă mine ca să ne uităm împreună la ei.

Daisy a făcut cum i s-a spus, iar Lady Sherwood a pus albumul pe genunchi și a început să îl parcurgă pagină cu pagină. Erau o mulțime de fotografii cu câini, dar și cu un Taran mai tânăr.

– Îl cunoști pe fiul meu, nu-i așa? a spus Lady Sherwood.

– Nu chiar. Când eram mici, am fost împreună la școală, dar l-am văzut mai bine abia de Crăciunul acesta.

– Acum locuiește în Toronto. Vezi tu, eu de acolo mă trag, așa că este logic ca și el să simtă o legătură cu acel loc. Mai am încă rude acolo, iar el este apropiat de verii lui. Cred că Anglia i se pare foarte plictisitoare.

A clătinat un pic din cap.

– Nu i-a dat nici o șansă. Asta-i problema. Totuși, presupun că atât timp cât este fericit...

Uite! Nu-i așa că asta e o fotografie delicioasă cu Mordy?

A zăbovit mult timp asupra ei.

– Ce cățeluș dulce era! a spus ea încet, iar Daisy s-a întrebat dacă nu cumva, într-un fel, câinii îi luaseră locul lui Taran.

Tocmai terminau de vizionat al doilea album, când Sir Owen a intrat pe ușă. Era rumen la față, de parcă și-ar fi petrecut cea mai mare parte a timpului în aer liber sau bând vin de Porto, iar abdomenul îi era puțin rotofei pe sub puloverul portocaliu.

– A, Daisy! a exclamat el, zâmbind cu bunăvoință.

Lady Sherwood a ridicat albumul de pe genunchi pentru ca Daisy să se ridice și să-i strângă mâna.

– Te plictisește Celia cu fotografiile câinilor?

Lady Sherwood a zâmbit cu indulgență.

– Nu mă plictisește, Sir Owen, a spus Daisy. Sunt niște fotografii minunate. Și sunt niște câini adorabili. Abia aștept să-i desenez.

Și-a plimbat privirea prin cameră.

– Va trebui să găsim un loc potrivit pentru a-l expune.

– Nu va fi splendid să avem un portret al câinilor? a spus Lady Sherwood.

Sir Owen a făcut o grimasă.

– Nu și-a dorit niciodată să ne facă portrete mie și lui Taran, numai câinilor. Ei bine, asta e o altă poveste!

– Taran nu ar fi stat nemișcat nici în ruptul capului și, în plus, nu a făcut niciodată nimic din ceea ce am vrut noi să facă. Iar tu, Owen, nu ai nici timp, nici răbdare.

– Nu am mai pictat oameni de multă vreme, a spus Daisy.

– Și mai bine, a spus Sir Owen. Nu sunt convins că aș vrea un portret al fiului meu care să mă urmărească prin încăpere cu ochii lui plini de reproșuri! Să vă aduc ceva de băut?

– Nu, mulțumesc. Cred că ar fi mai bine să mă duc acasă. Mama gătește pentru masa de prânz și aș vrea să o ajut.

Lady Sherwood s-a uitat la ea, iar chipul i s-a înmuiat.

– Ești bună, a spus ea cu uimire în glas.

– De fapt, nu sunt sigură că fac îndeajuns de mult. Tocmai ce m-am întors acasă după șase ani petrecuți în Italia și tot ce am făcut a fost să ocup sufrageria cu șevaletul meu.

– Ai nevoie de un atelier, a spus Sir Owen.

– Într-o zi, când voi strânge destui bani, poate voi închiria un spațiu.

– Apropo de bani, a spus Lady Sherwood. Nu te-am întrebat cât ne costă.

Lui Daisy îi era groază de această întrebare. Detesta să vorbească despre bani. Era stânjenitor și chiar nu era capabilă să își cuantifice valoarea.

– Ei bine, pentru trei câini, aş cere cinci sute.

– De mii? a spus Lady Sherwood, înroșindu-se puțin.

– Nu, de lire sterline, a corectat-o Daisy.

Lady Sherwood a părut surprinsă. Daisy nu își dădea seama dacă nu cumva ceruse prea mult. Și-a ținut respirația. Lady Sherwood s-a uitat la soțul ei. Sir Owen a ezitat o secundă. Apoi a zâmbit și a dat din cap.

– S-a făcut. Și dacă ai nevoie de un atelier, am fi foarte bucuroși să îți oferim hambarul.

– Da, foarte bucuroși, a încuviințat Lady Sherwood. Am să ți-l arăt când vei veni să te joci cu câinii.

– Pot să vin mâine?

– Bineînțeles. Am să fiu aici, iar dacă nu, se va ocupa menajera mea de tine. O cheamă Sylvia.

– Aveți o casă frumoasă, a spus Daisy, mângâind câinii, care s-au ridicat ca să iasă din încăpere.

– Mulțumesc, a spus Lady Sherwood încântată. Este un pic de neconcordanță pe aici, dar pare că merge.

– Cântați la pian? a întrebat Daisy în timp ce trecea pe lângă el.

– Obişnuiam să cânt. Acum nu o mai fac. A trecut prea mult timp. A cântat și Taran când

era mai tânăr. Era bunicel, dar cred că nici el nu a mai cântat de ani buni.

– Ne-am bătut joc de un pian bun, a bombănit Sir Owen. Ocupă mult spațiu acolo, fără să fie folosit la nimic.

– Mie mi se pare că arată bine, a spus Daisy.

– Nu cânti, nu-i așa? a întrebat el plin de speranță.

– Din păcate, nu.

– Atunci va continua să fie un ornament inutil, dar drăguț.

Câinii au urmat-o pe Daisy pe alee. Sir Owen și Lady Sherwood au stat în pragul ușii și i-au făcut cu mâna, chemând câinii înapoi la ei, în timp ce aceștia se agitau să o urmeze pe Daisy. Aceasta s-a uitat la ei în oglinda retrovizoare și s-a gândit la cât de drăguți erau și cât de bine-venită o făcuseră să se simtă. Nu se așteptase la asta. Spera că nu le ceruse prea mulți bani.

– Cinci sute de lire? a exclamat Sir Owen către soția sa.

– Știu, ridicol, a încuviințat ea.

– Când își va da seama cât este de bună, va cere de cinci ori mai mult.

– Presupun că da. În acest caz, nu suntem norocoși că am descoperit-o înainte să devină celebră?

Sir Owen a râs.

– Foarte norocoși.

A intrat în casă și a închis ușa în urma lor.

– Măcar atât puteam face și noi, să-i oferim hambarul.

– N-are rost să menționez că și *ăla* e drăguț și inutil, a spus Lady Sherwood.

– Întocmai, iar Taran nu l-a vrut.

– Din păcate, nu, nici după toate eforturile depuse de mine pentru a-l decora. Va fi frumos ca cineva să îl folosească. O încăpere mare și frumoasă, cu multă lumină, perfectă pentru o artistă, iar ea îi va putea cunoaște pe câini în timp ce desenează.

S-a îndreptat spre bucătărie pentru a pregăti prânzul.

– Ce fată drăguță! Chiar i-au plăcut câinii. Și lor le-a plăcut de *ea*. Sunt foarte entuziasmată, dragule.

Sir Owen și-a turnat un pahar mare de vin roșu și s-a așezat la masa din bucătărie. Lady Sherwood a scos din frigider niște somon afumat și cartofi noi.

– Am un presentiment bun în legătură cu ea, a adăugat ea. Nu știu de ce, dar este o gură de aer proaspăt și fix de asta are nevoie casa noastră.

Sir Owen nu o asculta. Citea ziarele de duminică. Lady Sherwood și-a imaginat cum Daisy stătea în hambar, desenând, iar ea trecea pe acolo să vadă ce mai face și să stea de vorbă, căci Daisy era destul de vorbăreată. Acest gând a încălzit-o. Se simțea singură în casa aceasta mare și veche, în vreme ce Owen era plecat la fermă sau, mai bine zis, juca tenis împreună cu prietenii lui. O prezență drăguță în hambar era exact ceea ce avea nevoie.

CAPITOLUL 8

A doua zi de dimineată, Marigold a traversat curtea și a mers la magazin. A intrat pe ușa din spate, așa cum făcea de fiecare dată, și a aprins becurile. Șiruri de rafturi aranjate cu grijă s-au luminat ca o corabie. A stat acolo o clipă, în lumina electrică, nefiind sigură ce trebuia să facă în continuare. Știa că, în afară de a deschide magazinul, mai avea ceva de făcut. A mers să descuie ușa din față și a încercat să își amintească despre ce era vorba. Și-a stors creierii, dar nu i-a venit nimic în minte. Doar gol. Acum se obișnuise cu aceste goluri și învăța treptat cum să le gestioneze. Secretul era să respiri, să rămâi calm și să aștepti ca ceața să se ridice, ceea ce, în cele din urmă, se întâmpla mereu.

Atenția i-a fost distrasă de niște bățai nerăbdătoare în ușă. A clipit, s-a concentrat și în fața ochilor i-a apărut chipul lui Eileen, cu o căciulă de lână îndesată pe cap și fular la gât. Respirația ei forma aburi prin aerul rece, iar ea își frământa mâinile învelite în mănuși ca să îi țină de cald. Marigold a descuiat ușa și i-a deschis.

– Vai, e frig în dimineata asta, a spus Eileen, doritoare să intre la căldură.

Marigold își făcuse deja plimbarea în lungul falezei și aproape că fusese doborâtă de pe stânci de vânt.

– Bate și vântul. Cred că s-ar putea să ningă iar, a spus ea cu toată speranța.

– Ar fi minunat, a spus Eileen. Ador când satul devine alb.

– Ce-ar fi să mergi și să îți faci un ceai la mine la bucătărie, i-a sugerat Marigold. Este Suze acolo, scrie, dar n-ai să o deranjezi.

– Ce idee bună! a spus Eileen. Vrei și tu?

– Momentan nu vreau, mulțumesc.

Eileen a ieșit pe ușa din spate, iar Marigold s-a uitat la ceasul de la mână și s-a întrebat unde era Tasha. I-a fost atrasă atenția de clopoțelul care anunța că a intrat un alt client. Era comodorul, în costumul lui de tweed, din trei piese, și cu pălăria de fetru pe cap. Fularul din jurul gâtului și bocancii din picioare erau singurele indicii că era frig afară.

– Bună dimineța, Marigold! a spus el răspicat. Frumoasă zi, nu-i așa?

– Foarte frumoasă, a spus Marigold.

– Azi-noapte am prins o cârțiță, a anunțat el victorios.

– Cum ai prins-o? l-a întrebat ea.

– A, asta e o întrebare foarte bună. Mai întâi, am încercat să le fac să moară înghețate, dar nu a funcționat. Își dăduseră seama de intențiile mele, vezi tu. Foarte viclene mai sunt și cârțițele astea. Apoi am încercat să le afum și să le gazez, dar fără succes. Am încercat chiar și cu Dettol și, în ultimă instanță, am încercat să le împușc de la fereastra dormitorului meu. Dar Phyllida m-a certat, căci eu nu văd prea bine, și a crezut că aveam să împușc din greșeală câinele. S-a rezemat de teighea. Așa că am cumpărat o capcană. O capcană din aia care se plasează în tunelurile pentru cârțițe. Nu-mi dau seama de ce nu am cumpărat una mai devreme. Presupun că m-am gândit că mă pot descurca de unul singur. Mereu am fost un om priceput. Vezi tu, așa am fost antrenat în Marină. De ce să pui pe altcineva să lucreze în locul tău, când poți să o faci și singur?

– Ai cumpărat o capcană și ai capturat o cârțiță?

Marigold a strâmbat din nas.

– Era moartă?

– Moartă de-a binelea, i-a răspuns el mulțumit.

A continuat să îi explice cum funcționează astfel de capcane. Nu după mult timp a venit și Eileen cu ceașca de ceai în mână.

– Eileen, comodorul a prins o cârțiță, a zis Marigold. A ucis-o.

– Rușine, a spus Eileen. Nu e corect să ucizi o vietate doar pentru că devine incomodă pentru tine. Cârțițele trăiesc în grădina ta de mai mult timp decât trăiești tu, bănuiesc.

– Ei bine, nu și acestea, a spus Marigold.

– Atunci, strămoșii lor. Cred că ai putea încerca să găsești o modalitate umană prin care să le prinzi.

– De ce nu-l întrebi pe Dennis? i-a propus Marigold. Ar putea să-ți facă ceva din lemn. Sunt sigură că e în stare. Dennis poate face orice.

Comodorul și-a scărpinat bărbia gânditor.

– Asta nu-i o idee rea, doamnelor, a spus el. Nepoții mei ar fi bucuroși de asta. Se supără îngrozitor de tare la gândul că eu le omor.

– În acest caz, dacă aș fi în locul tău, nu aș scoate o vorbă despre micul meu succes.

– Oare după ce am venit eu aici?

Comodorul și-a plimbat privirea prin încăpere.

– Phyllida mi-a dat instrucțiuni precise, dar voi mi-ați distras atenția.

Marigold s-a simțit încurajată că și comodorul era uituc.

– A, îmi amintesc acum. Voia sare pentru mașina de spălat vase și muștar Dijon.

– Dă-mi voie să ți le aduc eu, i-a sugerat Marigold, ocolind teigheaua. Nu-mi pot da seama unde este Tasha. Serios, întârzie foarte mult în această dimineată.

S-a uitat la ceasul de la mână și a oftat, gândindu-se că, dacă Tasha întârzia, ar fi trebuit măcar să aibă decența să o anunțe.

A sunat clopoțelul și a intrat Carole Porter.

– Bună dimineată, a spus ea, zâmbindu-le lui Eileen și comodorului.

Fiind o femeie energică și eficientă, la cei 40 de ani ai săi, nu a zăbovit, ci a mers pe raion pentru a găsi ceea ce avea nevoie.

– Soțul ei, John, încă se ceartă cu Pete Dickens din cauza magnoliei prea mari. Devine destul de urât, a spus Eileen pe o voce joasă. Îl cred în stare să se furișeze în grădina lui Pete în miez de noapte și să o otrăvească.

– Dumnezeule, într-atât de rău, ha? a exclamat comodorul.

– John și Carole sunt foarte atenți cu grădina lor și spun că umbra copacului împiedică plantele să crească.

Eileen a zâmbit malițios.

– Cred că ar trebui să duci acolo cârțițele atunci când Dennis îți va construi o capcană pentru a le prinde de vii. Asta le-ar da un motiv serios de îngrijorare.

Comodorul a chicotit puțin neliniștit. Acest tip de comportament subversiv nu era ceva cu care el să fie obișnuit și nu era sigur că îl putea aproba.

– Am să le eliberez în câmp deschis, a spus el în timp ce Carole mergea spre teighea și a pus coșul pe ea, așteptând cu nerăbdare. S-a uitat în jur după Marigold.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, Carole, a spus Marigold, întorcându-se cu sarea pentru mașină și cu muștarul pentru comodor.

– Nu știi pe unde este Tasha în această dimineață. Serios, sunt foarte îngrijorată.

După ce comodorul și Carole Porter au ieșit din magazin, a clătinat din cap spre Eileen și a suspinat cu disperare.

– Ai nevoie de cineva pe care să te poți baza, a spus Eileen când ușa s-a deschis, iar Cedric Weatherby și Dolly Nesbit au intrat împreună, braț la braț.

Dolly părea palidă și fragilă, dar Cedric era vesel ca un cintezoii, îmbrăcat într-o jachetă mov și pantaloni portocalii.

– Bună, Cedric. Bună, Dolly, a spus Marigold, oferindu-i lui Dolly un zâmbet înțelegător. Te simți mai bine?

– Supraviețuim, nu-i așa, Dolly? a răspuns Cedric, strângând-o de mână.

– Sunt bine, a spus Dolly atât de încet, încât Mary abia dacă a auzit-o. Casa e pustie fără ea.

– Sunt convinsă, a reluat Eileen. Însă timpul le vindecă pe toate, a adăugat ea inutil.

– Noi tot mai așteptăm, a spus Cedric. Nici un semn de vindecare până acum.

Au mers împreună pe culoar, într-un ritm lent și impunător. Marigold s-a uitat din nou la ceas.

– Unde-i Tasha? E foarte ciudat.

Eileen s-a încruntat.

– Ești sigură că nu te-a rugat să o învoiești de dimineată?

– Nu, nu m-a rugat. Aș fi știut dacă așa s-ar fi întâmplat.

– De ce nu te uiți în caietul tău roșu? Ești foarte uitucă în ultima vreme, Marigold.

Un vâl de ceață s-a ridicat de pe mintea lui Marigold și și-a amintit că nu își verificase carnetul încă.

– Ce ciudat! Primul lucru pe care îl fac întotdeauna dimineța, înainte să deschid magazinul, este să mă uit în carnet.

S-a aplecat și l-a luat de sub teighea. Când a văzut scris mare, *Învoire Tasha, dentist*, s-a albit la față. Nu își amintea deloc să fi notat ea așa ceva, absolut deloc. Nici nu își amintea ca Tasha să se fi învoit. Când a închis carnetul, a observat că îi tremură mâna. Frica udă și rece, acum un dușman cunoscut, i s-a strecurat pe piele.

– Cred că acum vreau o ceașcă de ceai, i-a spus lui Eileen. Mi-ai putea aduce tu?

Daisy și Lady Sherwood se aflau în hambar, care era adiacent clădirii principale, fiind construit peste o magazie veche, îmbătrânită de vreme, cu lemn înnegrit. Avea niște ferestre enorme, un tavan înalt și podea de stejar, care era încălzită. Lady Sherwood îl decorase frumos, dar simplu. Erau canapele mari și confortabile, fotolii în care puteai dormi și covoare colorate pe podea. Mirosea a lemn nou și a mobilă nouă. Era clar că nu fusese niciodată locuită.

– Speram ca Taran să îl folosească pe post de locuință de weekend sau de vacanță. Nu m-am gândit niciodată că se va duce să lucreze în Toronto. Urma să fie casa perfectă pentru el și

familia lui, îndeajuns de aproape de noi pentru a ne ține companie, însă nu foarte aproape.

Ea a oftat.

– Se pare că nici nu va avea grijă de noi la bătrânețe și nici nu ne va ține companie.

– Este un loc minunat, Lady Sherwood.

I-a zâmbit, iar Daisy l-a văzut pe Taran în expresia ei.

– Ți place? Crezi că va fi bun pentru tine?

– Este perfect. E multă lumină, iar acesta e cel mai important lucru. Sunteți foarte generoasă, Lady Sherwood. Sunteți sigură că nu vreți să vă plătesc chirie?

– Da, va fi foarte frumos să am pe cineva aici, cineva care să îl folosească. Poate că, atunci când vei lua avânt în carieră și vei începe să câștigi bani, vom negocia. Dar, deocamdată, trebuie să te bucuri de el.

Lady Sherwood i-a prezentat lui Daisy locul, mulțumită că i-a plăcut. La parter erau două dormitoare și două băi, o bucătărie spațioasă și o spălătorie, iar la etaj, la mezanin, era un apartament matrimonial cu cea mai divină vedere spre sat. Era casa perfectă, se gândea Daisy, dorindu-și să aibă bani pentru a putea închiria așa ceva, ca să nu fie nevoită să locuiască cu familia ei, de parcă ar fi fost din nou copil.

Când Daisy s-a întors acasă, deborda de entuziasm și, în dorința ei de a începe deja, și-a pus șevaletul și mapa pentru desen pe bancheta din spate a mașinii. Suze stătea la masa din bucătărie și vorbea la telefon, răsucindu-și o șuviță de păr pe după deget. Nan se întorsese de la jocul de bridge și ocupa locul ei obișnuit, înmuind un biscuit în ceai și ascultând cu interes conversația lui Suze.

– Cum e acolo? a întrebat-o Nan pe Daisy chiar în clipa când se pregătea să plece.

– E chiar încântător, i-a răspuns Daisy, zăbovind în prag, dar dornică să plece.

– Știu ce înseamnă să ai un fiu care alege să trăiască în cealaltă parte a lumii. Nan a clătinat din cap și și-a strâns buzele într-o linie subție. Nu își dau seama cât de mult ne rănesc.

– Nan, măcar tu o ai pe mama, a spus Daisy. Lady Sherwood nu mai are alt copil.

– Dar băieții sunt speciali, dragă, i-a mărturisit ea fără tact.

Atunci și-a dat seama Daisy că bunica ei nu o aprecia pe Marigold.

– Cred că mama este specială, mai ales că are atâta grijă de noi.

Că are atâta grijă de tine.

– Of, nu mă înțelege greșit, e o fată bună, nu mi-a greșit cu nimic. Dar, dacă vrea el, Patrick poate lumina o încăpere. Mi-a frânt inima când mi-a spus că pleacă în Australia. Bunicul tău a înțeles. El a fost tolerant dintotdeauna. Un filozof, mai bine spus. „Se lăsa dus de val”, după cum ar spune Suze. Bunicul tău zicea că *asta* era cheia fericirii. Sunt convinsă că are dreptate, cu toate că mă pot gândi și la alte chei spre fericire, nu doar la a te lăsa dus de val. Dar Patrick chiar poate să lumineze o încăpere. Camera *mea* este puțin cam întunecată fără el, dar nu mă pot plânge. Ai crede că sunt foarte nerecunoscătoare. Nu-mi stă în fire să fiu nerecunoscătoare. Bunicul tău mai spunea și că, în ceea ce ne privește, copiii vin pe lume datorită nouă, dar ei nu ne aparțin. Obișnuia să citească *Profetul*, știi tu, cartea aia de înțelepciune din care citesc mereu oamenii la nunți și înmormântări. Cam multe clișee, dar cuvintele sunt nemuritoare.

Daisy nu voia să fie nepoliticoasă, dar chiar trebuia să plece.

– Ți-am povestit vreodată despre cum Patrick...

Suze a închis telefonul. Simțind că bunica ei se pregătea de o poveste lungă și încâlcită, a decis să o întrerupă înainte să înceapă.

– Nan, ce a gătit mama pentru prânz?

– Nu știi, iubito. Nu a spus.

Suze s-a ridicat de la masă și a deschis frigiderul. De obicei găsea ceva acolo, vreo tartă sau pizza, dar azi nu era nimic. A închis ușa și a zărit lista. Scria clar *Scoate plăcinta cu brânză din congelator pentru masa de prânz.*

– Doamne! Mama e tot mai uitucă! s-a plâns ea cu exasperare. Mă duc să-i spun.

Daisy a oprit-o.

– Nu, Suze.

– Trebuie să-i spună cineva ceva. E tot mai rău de la Crăciun încoace.

– Nu e vina ei.

– Trebuie să-și vină în fire. Nici nu a implinit șaptezeci de ani. Nu are nici o scuză.

Nan a dat aprobator din cap.

– Dacă are de gând să-și scrie liste, ar putea măcar să le citească.

– Ai și tu picioare. Du-te și ia pizza de la magazin, i-a spus Daisy supărată. Și nu o necăji!

Suze și-a pus mâinile în șolduri.

– Și tu ai fi frustrată dacă ai trăi tot timpul aici.

– Nu, nu aș fi, i-a zis Daisy pe un ton hotărât. Îmi place să cred că aș fi mai înțelegătoare.

– Mai vedem noi la vară. Când mama se va repeta de o mie de ori.

Daisy părea îngrijorată.

– Ai observat și tu?

– *Cu toții* am observat, a spus Nan cu solemnitate în glas. Dar încercăm să fim înțelegători.

– Tata a zis ceva?

– Nu știu dacă a observat, a spus Suze. În orice caz, la primăvară vor merge în weekendul acela dăruit de Crăciun. Îi va prinde bine, sunt sigură. E doar foarte obosită și, desigur, îmbătrânește.

– Mă apropii de nouăzeci de ani și nu uit nimic niciodată, a spus Nan.

– Fiecare e diferit, a răspuns Daisy.

– Marigold seamănă cu tatăl ei. Patrick seamănă cu mine, a zis Nan. A clătinat iar din cap. Patrick poate lumina o încăpere. Camera mea e foarte monotonă zilele astea.

Suze și Daisy s-au privit în ochi. Marigold nu era singura care se repeta.

Daisy se uita prin sufragerie să vadă dacă nu cumva uitase să ducă ceva în mașină, când

privirea i-a alunecat peste puzzle-ul mamei sale, de pe masa de la fereastră. S-a apropiat pentru a observa mai atent cum se descurcă. Poate că ar fi putut să-și dea seama ce imagine era. A fost surprinsă să vadă că nu făcuse mare lucru. De obicei, Marigold termina puzzle-ul de la Dennis în câteva zile, dar acesta reprezenta în mod clar o provocare mai mare. Poate din cauză că tatăl ei nu inclusese și o imagine pe care să o copieze. Sau poate că pur și simplu fusese ocupată. Terminase marginea exterioară, dar cam asta era tot. Daisy a privit-o îndelung, încercând să înțeleagă sentimentul de neliniște pe care îl avea stomac. Era ceva ce o deranja la acel puzzle abandonat, dar nu își putea da seama ce anume. S-a hotărât să vorbească despre asta cu tatăl ei. Își dorea ca el să o liniștească și să-i spună că nu avea de ce să-și facă griji.

În atelierul lui din fundul grădinii, Dennis lucra la un dulap pentru băuturi comandat de Carole Porter, în vreme ce motanul Mac îl privea de pe un pat de rumeguș aflat pe podea. Un dulap pentru băuturi era exact genul de lucrare care îi făcea plăcere lui Dennis. Ceva ce începea de la zero și care presupunea măiestrie și un design atent. Urma să fie vopsit stacojiu și să se lumineze ca vasul de croazieră *Queen Mary*, având oglinzi pe partea din spate și rafturi de sticlă pentru băuturi. Trecuse pe la ea să se uite la fotografii cu dulapuri pe care Carole le văzuse pe internet și să facă măsurătorile, iar ea îi povestise despre vrajba dintre John cu Pete Dickens, vecinul lor, din pricina magnoliei. Îl dusese chiar și în grădină ca să vadă și el. Ramurile nu se întindeau peste zid, dar era atât de mare încât bloca lumina, fără nici o îndoială. Însă Dennis nu a vrut să se implice. Era un om liniștit, căruia îi plăcea să ducă o viață liniștită.

Lui Dennis îi plăcea să lucreze singur. Îi plăcea să asculte radioul și să se concentreze

asupra sarcinii sale. Stătea în fața bancului de lucru, care era format dintr-o placă de lemn netedă așezată deasupra unor dulapuri vechi de bucătărie. În fața lui se afla trusa de scule pe care și-o făcuse pe vremea când fusese ucenic, cu aproape cincizeci de ani în urmă. Fiecare ucenic își făcea una, cel puțin așa era pe vremea lui. Înăuntru își ținea uneltele de mână – un briceag, ruletă, dălți, un fierăstrău, șurubelnițe – și aceasta îl însoțea la fiecare lucrare a lui. Și-a întins spatele, gemând atunci când durerea din mușchi s-a diminuat puțin, apoi a întins mâna după cutia de paracetamol pe care o ținea lângă bancul de lucru.

Era ocupat să taie o bucată de stejar cu un fierăstrău de mână, când s-a auzit telefonul. Era comodorul și îl suna pentru a-i povesti despre problema cârțiței și despre capcana pe care dorea ca Dennis să o proiecteze. Lui Dennis îi plăcea o astfel de provocare. Îl pune pe gânduri, iar lui îi plăcea să-și folosească și creierul, și mâinile. A fost de acord să arunce o privire la grădina comodului și la capcana pentru cârțițe deja existentă, cea care omorâse biata creatură în timpul nopții, și să facă câteva schițe preliminare. Știa că Marigold ar fi fost de acord cu o capcană care să prindă animalul în viață, și nu să-l ucidă. Iubea să îi facă pe plac lui Marigold. S-a auzit o bătaie în ușă și a intrat Daisy.

– Scuze pentru deranj, tată.

Dennis i-a zâmbit fiicei sale.

– Nu mă deranjezi. Așadar, ai luat tot?

– Da, sunt emoționată. Este o cameră minunată.

– Ți-aș fi oferit atelierul meu, dar se face foarte mult praf aici.

– Nu-i nimic. Hambarul familiei Sherwood este perfect și liniștit.

El și-a arcuit o sprânceană.

– Fără Nan și Suze care să-ți distragă atenția.

– Exact.

Ea a ezitat, neștiind cum să abordeze subiectul pierderilor de memorie tot mai grave ale mamei sale fără să-l alarmeze.

– Tată, mama se simte bine? E un pic confuză acum.

Lui Dennis i-a șovăit zâmbetul pe chip.

– Este confuză de ceva vreme, Daisy. Cu toții ajungem așa.

– Dar Nan nu e confuză.

– E doar repetitivă. Vârsta ne afectează în moduri diferite pe noi, oamenii.

– Presupun că mama are multe pe cap, acum că Nan locuiește aici, la fel și eu.

Dennis a lăsat jos fierăstrăul.

– Are grijă de noi toți, de magazin și de oficiul poștal. Pe Tasha nu se poate baza.

Mama ta are mare nevoie de cineva cu care să împartă povara asta, dar nici nu vrea să audă. Insistă ca nimic să nu se schimbe. Nu vrea să recunoască faptul că i-a încetinit ritmul. Merge în fiecare dimineață la plimbarea aia, de parcă însăși viața ei ar depinde de asta. Apoi, mai sunt și acele ședințe de comitet la care participă. S-a scărpinat în cap. Dar nu vrea să mă asculte.

– Înseamnă că nici pe mine nu mă va asculta, a spus Daisy.

S-a hotărât să nu pomenească nimic de puzzle-ul neterminat. Părea o problemă banală acum și poate chiar crea o dramă acolo unde nu era cazul.

– Deci nu îți faci griji.

– Nu sunt îngrijorat și nici tu nu ar trebui să fii. Ai fost plecată atâta vreme, încât îți este greu să ai o anumită perspectivă asupra lucrurilor.

El a zâmbit.

– Comodorul vrea să-i proiectez o capcană pentru cârțițe pentru a le prinde vii. Va fi un proiect interesant.

– Unde le duce când le va prinde?

– Nu știu. Îl las pe el să decidă.

Daisy a dat din cap.

– Va ști el ce să facă. A fost în Marină, a spus ea imitându-i vocea.

Au râs amândoi.

– E uimitor pentru ce te pregătește Marina.

Simțindu-se mai liniștită, Daisy a plecat cu mașina spre ferma familiei Sherwood. Tatăl ei avea dreptate. Având în vedere că trăise atâta vreme în străinătate, îi era greu să aibă o perspectivă asupra lucrurilor. Poate că mama ei uita tot mai mult de-a lungul anilor. Cum ar fi putut ea să știe, când nu stătuse suficient de mult prin preajmă ca să își dea seama de asta?

A parcat mașina lângă hambar și și-a despachetat echipamentul. Când a instalat șevaletul în fața ferestrei enorme, a simțit un val de plăcere. Știa că avea să deseneze frumos în această încăpere.

Lady Sherwood a adus câinii acolo, iar Daisy a început să le facă fotografii. Avea ceai și cafea în bucătărie și lapte în frigider – Lady Sherwood se gândise la toate. A ieșit și soarele, revărsându-și lumina în încăpere. Priveliștea fermei era superbă chiar și pe timp de iarnă, când copacii erau goi, iar pământul de un verde tern și îmbibat cu apă. Știa că în curând trebuia să înceapă să meargă pe jos, căci părinții ei ar putea avea nevoie de mașină. Nu voia să risipească fonduri prețioase pe una nouă, nici chiar pe una la mâna a doua. Nu era prea departe, dacă Sir Owen o lăsa să străbată câmpul. Dar în acest moment era mulțumită și, a observat ea, se gândea un pic mai puțin la Luca.

CAPITOLUL 9

Pe măsură ce urmele lăsate de iarnă se topeau, iar primăvara aducea cu ea zile mai lungi și vânturi mai calde, natura s-a trezit din somnul ei îndelungat. Narcisele și-au deschis frumoasele trompete galbene, florile de numă-uita s-au răsfirat prin iarbă în petice albastre, iar pădurile au început să înmugurească, trezindu-se la o nouă viață. Daisy a început să meargă pe jos la lucru și, pe măsură ce primăvara și-a luat avânt, plimbările ei zilnice au devenit mai plăcute. Sir Owen i-a permis să străbată potecile de la fermă, ceea ce reducea drumul la jumătate, iar acum nu mai trebuia să poarte pălărie și eșarfă, ci o jachetă ușoară din denim. Soarele era mai sus pe cer și îi încălzea fața. Ciripitul păsărilor de prin tufișuri era o confirmare încurajatoare că iarna se sfârșise în cele din urmă.

Nu după mult timp, a terminat și desenul pentru Lady Sherwood. Durase mai mult decât intenționase ea pentru că a trebuit să deseneze trei câini, și nu unul. Pornind de la fotografiile făcute de Daisy, s-au pus de acord cu privire la imaginea de pe tablou și au decis ca Mordy și Archie să stea culcați pe taburetul din mijlocul atelierului, iar Bendico să se uite la ei de pe podea. Funcționase foarte bine, iar Daisy a fost mulțumită că i-a surprins în această poziție, fără să fie nevoită să îi aranjeze artificial. Sir Owen și Lady Sherwood au fost uluiți de rezultatul final. Lady Sherwood urmărise întregul proces, trecând prin hambar din când în când ca să stea de vorbă cu ea și ca să tragă cu ochiul la desen. Dar se abținuse să se mai uite la el în ultimele zile, tocmai ca să nu ruineze momentul marii dezvăluiri.

– Dumnezeule! a exclamat Sir Owen atunci când l-a văzut pentru prima dată, fața lui rumenă devenind mov, în timp ce se uita în ochii straniu de vii ai animalelor lui de companie. Ce domnișoară talentată ești!

Lady Sherwood și-a împreunat mâinile de plăcere și a lăudat-o pe Daisy pentru că i-a surprins atât de frumos câinii.

– Ce diferit este de o fotografie! a exclamat ea, iar Daisy a fost încântată, căci exact asta își dorea să o audă spunând.

Au decis să îl agațe în hol, deasupra șemineului, ceea ce a fost o onoare pentru Daisy. A fost mulțumită că a cheltuit atâția bani pe ramă, căci arăta minunat acolo sus, pe perete, unde toți oamenii care intrau aveau să îl vadă. Lady Sherwood i-a plătit cu bani cash și i-a spus că pe viitor ar trebui să ceară puțin mai mult. Mai ales acum, când avea câteva lucrări la activ. Daisy a decis că așa avea să facă, dar nu cu mult mai mult; nu își dorea să amâne pe nimeni în această perioadă când avea nevoie să atragă clienți.

Acum lucra la pechinezii lui Carole Porter, adică o adevărată provocare, căci erau timizi și foarte atașați de stăpâna lor. Nici nu ar fi putut să fie mai dezinteresați de ea.

Dennis a terminat capcana pentru cârțițe. Încercase câteva modele care nu fuseseră eficiente, iar dovezile că acolo intraseră cârțițe și că fugiseră l-au înfuriat pe nerăbdătorul comodor. Totuși, cu puțină improvizație, capcana a dat rezultate, iar comodorul a prins prima cârțiță. Bucuria lui a fost atât de mare, încât ai fi putut crede că fusese decorat cu Ordinul Crucea Victoria. A dat buzna în magazin cu micuța cârțiță în cușcă.

– Ce ai acolo? a întrebat Eileen, zgâindu-se la cutie. E ceva mort?

– E o cârțiță și e vie, a spus comodorul voios.

Marigold, care iubea animalele, s-a agitat imediat la gândul că biata creatură era captivă într-o cutie.

– Trebuie să o eliberezi odată!

– Mușcă? a spus Eileen.

– Nu, trebuie să o scoți imediat și să o duci într-un loc sigur, a spus Marigold hotărât.

Ușa s-a deschis și au intrat Dolly și Cedric.

– Bună dimineța tuturor! a spus ea.

Primăvara îi adusese un pic de culoare în obraji.

– Ce ai acolo, domnule comodor? a întrebat Cedric.

– O cârțiță, a răspuns comodorul, cu ochii strălucindu-i. Am prins-o în această dimineată în capcana pe care mi-a făcut-o Dennis. Ai vrea să o vezi? Nu e moartă. E cât se poate de vie. Mă pregătesc să o duc într-un loc sigur.

– Sper că nu în grădina *mea*, a spus Cedric, gândindu-se la gazonul lui perfect.

– Ori în a mea, a zis Dolly.

– Unde ai de gând să o duci? a întrebat Eileen.

Comodorul a deschis capacul și s-au uitat cu toții înăuntru, mai puțin Marigold, care nu își dorea să vadă un animal captiv, fie el parazit sau orice altceva.

– Vai, e adorabilă! a rostit Dolly, dând drumul la brațul lui Cedric. Pot s-o iau în brațe?

– Mușcă, a spus Eileen. Nu știi ce boli poate avea.

Dolly a întins mâna în cutie și a mângâiat cu degetul cârțița pe spate.

– Sunt mult mai mici decât îmi imaginam, a spus ea încet.

A oftat din greu.

– Să mergem să găsim pudra de cacao, a sugerat Cedric, trăgând-o de acolo.

Clopoțelul a zornăit din nou și a intrat Mary Hanson. Comodorul a închis cutia, uitându-se temător înspre picioarele lui Mary. Din fericire, nu își adusese câinele cu ea. Dolly s-a uitat la Mary. Mary i-a surprins privirea și s-a întors cu spatele. Cedric a pufnit tare pe nas, și-a ridicat bărbia și a îndemnat-o pe Dolly să meargă pe culoar. Eileen le observa cu atenție, apoi i-a murmurat în șoaptă lui Marigold:

– La cuțite.

– Ii spui tu lui Dennis de reușita mea? i-a zis comodorul lui Marigold.

– Da, i-a răspuns Marigold. Va fi foarte încântat. Acum mergi și du-o într-un loc sigur, unde poate săpa după voia inimii, fără să își facă griji că va fi prinsă într-o capcană.

S-a întors spre Mary.

– Bună dimineța, Mary, a spus ea, conștientă că Dolly și Cedric zăboveau dinadins în celălalt capăt al magazinului. Cu ce te servesc?

– Stai liniștită, a spus Mary. Mă întorc mai târziu.

– Nu le permite să te alunge din magazin, a spus Eileen pe un ton înțelegător. Trebuie să le ții piept agresorilor, Mary.

Mary a suspinat.

– Voiam numai niște pliculețe de ceai, a spus ea. Nu mai am deloc.

– Rămâi aici și o să ți le aduc eu, a spus Marigold.

A ajuns la capătul culoarului și a început să caute. Dar nu-și putea aminti ce anume voia Mary. Știa că era pe aici pe undeva, căci a venit aici imediat după ce Mary i-a comunicat ce dorea. A încercat să se concentreze. Dacă ar fi avut rotițe în creier, le-ar fi auzit rotindu-se, sau mai degrabă măcinându-se din cauza efortului.

Acum era obișnuită cu aceste pierderi de memorie. Goluri în care nu rămânea nimic, ca niște găuri negre în mintea ei. S-a holbat în gaura neagră și a simțit frica familiară care i se prelingea pe piele, amețeala din capul ei și sentimentul ciudat de detașare, de parcă s-ar fi aflat la mare depărtare, privindu-se de la distanță cum dă greș. A inspirat adânc. Simțea ațintite asupra ei privirile lui Dolly și lui Cedric, care stăteau în dreptul zahărului. Marigold știa că trebuia să se grăbească fiindcă Dolly și Cedric nu puteau pleca atâta vreme cât Mary era la casă, iar Mary nu putea pleca până când nu îi aducea ce voia. Ce era? Dar nu i-a venit nimic în minte.

Și-a trecut privirea peste rafturi, sperând ca ceva să îi îmbroșteze memoria. Îi era foarte cald și s-a întrebat dacă nu cumva era timpul să oprească încălzirea. La urma urmei, era martie și vremea era blândă. Privirea i-a poposit pe cutiile de ceai marca Tetley. Își dorea să poată merge acasă și să bea o ceașcă de ceai chiar acum. Simplul fapt că le-a văzut acolo, pe raft, a făcut-o să își mai revină. Apoi, gaura neagră a dispărut brusc și și-a adus aminte. *Ceaiul!* A luat cutia cu o mână tremurândă și s-a întors nesigură la teighea. Mary și Eileen erau ocupate să discute, iar Mary nu a ridicat din sprânceană când Marigold a scanat ceaiul. Avea impresia că rămăsese pierdută acolo, pe raion, mult timp, dar nimeni altcineva nu părea să fi observat.

Mary a plătit ceaiul și a ieșit din magazin. Tasha s-a întors zâmbind din pauza de ceai. Dolly și Cedric au cumpărat cacao și au plecat. Marigold s-a uitat la ceas. Era timpul să-i ducă ceaiul lui Dennis.

L-a găsit în atelier, lucrând la o bibliotecă pentru biroul vicarului.

– Bună, Goldie, a spus el când a văzut-o venind. Ești o scumpă.

Ea a așezat cana pe bancul de lucru.

– Comodorul a prins o cârțiță, i-a spus ea, mulțumită că și-a amintit de asta fără să scrie în carnețelul ei.

– Acum? Trăia?

– Trăia și era în regulă, cred.

– Asta-i bine. Mă bucur că a funcționat capcana. Unde o va duce?

– Nu îmi amintesc, dar să sperăm că într-un loc sigur.

A privit-o plecând, iar apoi s-a întors la muncă.

Marigold s-a plimbat prin grădină, respirând cu încântare aerul parfumat. Mirosul primăverii era foarte diferit de cel al verii. Simțea mirosul de iarbă-zimbrului, al florilor de dafin, mireasma bogată a pământului care se încălzea treptat datorită vremii mai blânde. Încă își hrănea păsările, deși acum nu prea mai

era nevoie, căci găseau râme în pământ și insecte în brizele de vânt. Cu toate acestea, îi plăcea tare mult să le privească zburând în jurul hrănitoarei. Îi plăcea tare mult.

Când a ajuns în bucătărie, Nan era la masă, jucând cuvinte încrucișate.

– Acces de furie, cinci litere, a spus ea.

– Criză, a spus Marigold.

– Asta a fost ușoară. Ce spui de a risipi, din șase litere?

– O, asta e grea.

– Irosi? Nu, nu sunt suficiente litere.

Împrăstia?

– A, știu...

Nan a ridicat nerăbdătoare privirea.

– Îmi stă pe vârful limbii.

– Ei bine, ce este? A patra literă este i, pentru că mai jos este tachina, de la tracasa. Am rezolvat-o eu pe asta.

Marigold *simțea* cuvântul ca pe un cartof pe limbă, tăiat în bucățele rotunde și bucățele netede și bucățele noduroase. De parcă avea textură. Dar nu putea să-l articuleze.

– Lasă-mă o clipă și o să-mi amintesc.

Era atât de aproape.

Nan a suspinat.

– Foarte bine. O să rezolv altă integramă.

Cuvântul a preocupat-o pe Marigold atât de mult încât a decis să părăsească încăperea și să lucreze la puzzle-ul ei. Nu spusese nimănui, dar acest puzzle i se părea foarte greu. Reușise să facă marginea, dar restul o puneă în dificultate. Era ca și cum roțițele din creierul ei ar fi trebuit să se rotească prin terci de ovăz. Pur și simplu nu mai erau la fel de eficiente ca altădată. De parcă aveau nevoie să fie unse pentru a se putea mișca din nou fără probleme. Și-a pus ochelarii și a revăzut piesele, separându-le pe culori și modele. A găsit două care se potriveau și a simțit un fior de bucurie. Nu și-a dat seama când a trecut timpul. Brusc, i-a distras atenția un porumbel la fereastră și s-a uitat la ceas. Doamne, s-a gândit ea. Trebuie să mă întorc la magazin. Și trebuie să-i fac ceai lui Dennis. A dat fuga în bucătărie și a pus

ceainicul la fiert. Tocmai când se pregătea să plece, i-a venit în minte cuvântul, ca și cum cineva i l-ar fi picurat de sus în cap.

– Disipa, i-a spus ea mamei sale.

– Bineînțeles. Ar fi trebuit să știm asta, nu-i așa?

Marigold se simțea mai bine acum că-și amintise cuvântul. A mers prin grădină și a deschis ușa de la atelierul lui Dennis. El a ridicat surprins privirea.

– Hei, Goldie, a spus el.

– Ceaiul tău. Un pic cam târziu în dimineața asta. Am lucrat la puzzle și m-am lăsat dusă de val.

L-a lăsat pe bancul de lucru și s-a încruntat văzând cana care se afla deja acolo.

– Trebuie să mă întorc la magazin, a spus ea, fără să observe expresia nedumerită de pe fața lui Dennis sau mirarea din ochii lui.

În timp ce a luat drumul înapoi prin grădină, s-a simțit puțin deranjată de faptul că el își făcuse *singur* o ceașcă de ceai. Niciodată nu mai făcuse așa ceva.

Câteva zile mai târziu, Marigold a uitat că Batty venea la cină, așa că, atunci când a apărut în bucătărie la ora șapte, a fost surprinsă să-l vadă. Dar Marigold devenise bună la a-și ascunde pierderile de memorie. Carnețelul o ajuta (când își amintea să îl consulte). Caietul roșu din magazin era, de asemenea, un colac de salvare vital și nimeni nu își puna întrebări cu privire la multitudinea de lucruri pe care le scria în el, căci era treaba ei să-și noteze lucruri. Lista de pe frigider îi făcea cu ochiul ori de câte ori deschidea ușa acestuia. Cu toate acestea, Suze îi spusese că Batty urma să vină la cină, chiar în acea dimineață, în timp ce ea își hrănea păsările, așa că, până să se întoarcă în bucătărie, a uitat cu totul de asta. Într-adevăr, mintea ei era ca o sită. Dacă nu nota ceva *imediat*, acel ceva se evaporă. Dispărea. Ca aburul din ceainic. Dar i-a zâmbit cu

amabilitate lui Batty și i-a spus să ia o bere. S-a dus să pună un tacâm în plus la masă și i s-a părut că Batty nu a observat.

Familia s-a înfruptat din friptura de pui, iar Batty și Suze au stat unul lângă altul, zâmbindu-și unul celuilalt ca niște adolescenți îndrăgostiți. Marigold a observat că și Daisy era fericită. Îi plăcea noua ei slujbă, în care lucra la ferma familiei Sherwood și primea o mulțime de comenzi. De fapt, chiar mai multe decât putea face ea față. Nan spunea că asta se datora faptului că avea prețuri mici.

– Dacă ai cere mai mult, nu ai fi atât de populară, spusese ea, dar Daisy a ignorat-o.

Spre sfârșitul cinei, Suze i-a șoptit ceva lui Batty, care s-a ridicat în picioare, de parcă ar fi vrut să țină un discurs. Batty nu era foarte înalt, dar era, fără îndoială, chipeș, cu o față sculptată, păr șaten și creț, ochi căprui, adânci și sensibili, accentuați de ochelarii în stil Trotski pe care îi purta.

La masă s-a așternut liniștea. Dennis i-a atras atenția lui Marigold. Ea a recunoscut zâmbetul din ochii lui și i-a zâmbit, la rândul ei, cu speranță.

– Am un anunț de făcut, a spus Batty, buzele încrețindu-i-se într-un zâmbet în timp ce chipurile întoarse spre el îl priveau cu nerăbdare.

– Aseară am cerut-o pe Suze în căsătorie și ea a spus da.

Suze a sărit în picioare și l-a sărutat zgomotos pe obraz.

– De fapt, ce am spus eu a fost da, *te rog!*

– Ei bine, felicitări amândurora! Cred că vestea asta cere o sticlă de vin, a spus Dennis, împingând scaunul.

– Oooh, da, ce drăguț! a spus Nan.

Nu era nimic rău la un pahar de vin.

Lui Marigold i s-au umplut ochii de lacrimi.

– Mă bucur atât de mult pentru tine, draga mea, a spus ea când Suze a îmbrățișat-o.

Și-a trecut brațele în jurul fiicei sale și a ținut-o strâns în brațe pentru o clipă.

– Mă bucur că ai găsit pe cineva cu care să-ți împarți viața, a spus ea, gândindu-se la Dennis și la toți acei ani minunați pe care îi petrecuseră împreună.

– Viața este un drum lung, a spus Nan. Devine mai ușor dacă ai pe cineva cu care să pornești în călătorie. Așa obișnuia să spună bunicul tău. Bineînțeles că avea dreptate, dar apoi a murit și m-a lăsat singură. Presupun că, din doi, unul trebuie să plece primul. Doar câțiva norocoși pleacă împreună.

Dennis s-a întors cu o sticlă de vin alb rece, iar Daisy a deviat subiectul de la moarte și de la Nan.

– Avem și un inel? a întrebat ea.

– Inelul! a exclamat Suze în timp ce Batty scotea din buzunar o cutie gri, din piele întoarsă.

– Nu am vrut să stricăm surpriza, a spus el deschizând-o și strecurând inelul pe degetul pe care Suze îl ținea întins.

Surprinzător de mare, diamantul *solitaire* strălucea.

– A aparținut bunicii lui Batty. După cum am aflat, bunicul lui avea extrem de mult bun gust în materie de bijuterii, a spus Suze fericită. Nu-i așa că e frumos? Ca o stea.

– Nu există decât o stea, a spus Batty suav.

– Și aceea sunt eu! a spus Suze chicotind.

Batty și-a pus brațul în jurul ei.

– Aceea ești tu, iubito.

– După ce ne vom căsători, vom închiria un apartament în oraș, dar, până vom găsi locul potrivit, voi locui cu Batty la părinții lui. Ei au mai mult spațiu.

– Ne va fi dor de tine, Suze, a spus Marigold, simțind brusc o urmă de neliniște la gândul că mezina își va lua în sfârșit zborul din cuib.

– Dar acesta este începutul noii tale vieți, a spus Daisy, ridicând paharul de vin pe care tocmai ce i-l dăduse tatăl ei.

– Un toast, a spus Dennis, punând sticla jos și ridicând paharul. Pentru Batty și Suze și pentru mulți ani fericiți împreună!

Au ridicat cu toții paharele.

– Va fi drăguț să faceți nunta vara, a spus Nan. Să nu o amânați prea mult, da? Doar știți că am aproape nouăzeci de ani, iar Moartea își ascute coasa. Vreau să particip.

– Ar fi minunată o nuntă vara, a încuviințat Marigold, gândindu-se la toate listele pe care trebuia să le scrie pentru a nu o dezamăgi pe Suze în ziua cea mare.

Daisy și-a sorbit vinul, rezistând invidiei care i se strecura în inimă ca viermele într-un măr. Nu voia să îi poarte pică surorii ei mai mici pentru că ajungea la altar înaintea ei. Cu toate acestea, nu s-a putut abține să nu se simtă puțin tristă. Dacă nu și-ar fi irosit șase ani din viață cu un bărbat care nu avea nici o intenție de a se căsători cu ea, poate că ar fi fost măritată până acum. Poate că ar fi devenit chiar mamă. S-a întrebat din nou dacă făcuse ceea ce trebuia. Ar fi fost mai bine să rămână cu Luca și să facă un compromis? Oare mai era cineva și pentru ea?

CAPITOLUL 10

Erau multe pregătiri de făcut pentru nunta lui Suze, iar Marigold se simțea destul de copleșită gândindu-se la asta. În primul rând, trebuia să facă rezervare la biserică pentru ceremonie, dar și la căminul cultural pentru recepție. Mâncarea și șampania, rochia, tortul, ținutele domnișoarelor de onoare și ale pajilor, precum și invitațiile erau doar câteva dintre multele lucruri care trebuiau organizate. Când Marigold era mai tânără, îi făcea plăcere să organizeze lucruri. Fusesse foarte bună la coordonat. Nu fusesse nimic care să o depășească. Acum, din cauza negurii din mintea ei, abia dacă mai vedea ce era de făcut. Se întreba cum avea să se descurce. Știa că i-ar fi mult mai ușor dacă ar cere ajutor, dar asta însemna să-și articuleze temerile. Ori ea nu voia să facă asta. Nu voia să le împărtășească familiei sale; nu voia ca familia ei să știe că are vreo teamă.

Și nu voia să facă mare caz dintr-un lucru potențial nesemnificativ. Dacă pe toți bătrânii îi chinuiau pierderile de memorie, de ce trebuia ca la ea să fie mai rău? De ce trebuia ca ei să i se acorde atenție specială? Ultimul lucru pe care și-l dorea Marigold era să fie îngăduitoare cu ea însăși.

Adevărul era că avea zile bune și zile mult mai proaste. În unele zile, Marigold se simțea lucidă și plină de energie, iar în altele se simțea confuză, letargică și la limita disperării. S-a hotărât că avea să se ocupe de partea de organizare în zilele în care se simțea bine. Avea să îi fie greu să jongleze cu pregătirea nunții și cu magazinul, dar era hotărâtă să facă nunta lui Suze să fie specială, fără să-i dea acesteia motive de îngrijorare nejustificate. Nu avea de

gând să lase ca mica ei problemă să afecteze prima zi din noua viață a lui Suze.

Suze și Batty s-au hotărât asupra primului weekend din luna iunie, adică în mai puțin de trei luni, și sperau că vremea avea să fie frumoasă. Nan a spus că era de bun augur să plouă în ziua nunții.

– La urma urmei, a zis ea, la nunta mea a plouat și am avut parte de cincizeci și opt de ani de fericire alături de bunicul vostru.

Lucru pe care nu îl credea nimeni, căci Nan era genul de femeie care se străduia din răputeri să *nu* fie fericită.

Marigold a rezervat biserica și căminul cultural, după care le-a tăiat pe amândouă de pe lista ei.

Când a venit vorba de alegerea rochiei, Suze avea propriile convingeri. Într-o dimineață de duminică, la micul dejun, a afirmat că nu voia să se căsătorească îmbrăcată în alb.

– Am să port roz.

Nan a fost îngrozită.

– O să arăți ca o gogoșică, a spus ea.

– Vrei să spui că sunt grasă, Nan?

– Nu, insinuez că vei arăta ridicol mergând la altar în roz. Trebuie să fie alb, nu-i așa, Marigold?

Marigold nu avea o zi bună. Își dorea să fi rămas în pat, dar a fost nevoită să se trezească și să pregătească micul dejun pentru toată lumea. Nu-și putea închipui cum ar fi să nu-i gătească lui Dennis micul lui dejun special de duminică, iar în ceea ce o privește pe Nan, aceasta nu-și făcuse nici măcar o dată micul dejun de când venise. Suze și Daisy puteau foarte simplu să-și poarte singure de grijă, dar lui Marigold *ii făcea plăcere* să aibă ea grijă de ele. Asta făcuse dintotdeauna și nu își dorea să se schimbe nimic.

– Să fie roz o idee bună, Suze? a întrebat-o Marigold cu diplomație.

– Este nunta mea și port ce vreau, a răspuns Suze țăfnoasă, dându-și părul pe spate.

Dennis, căruia nu-i plăceau certurile, a decis să fie de acord cu Suze pentru a avea o

dimineată de duminică ușoară.

– Cum vrei tu, iubito. E ziua ta specială.

Marigold era înclinată să fie de acord cu soțul ei, dar Nan s-a uitat la ea încruntată.

– Nu e vorba doar de virginitate, Suze, ci și de a-ți arăta respectul față de Dumnezeu, a spus Nan. Nu-i așa, Marigold?

– Știai că rochiile de mireasă sunt albe doar datorită Reginei Victoria, a spus Daisy. Înainte de ea, femeile purtau diferite culori la nuntă. Cred că ar trebui să te îmbraci în roșu, Suze.

Nan a strâns din buze.

– Dacă vrei să mă omori, ești pe drumul cel bun, a mormăit ea. Ți-am spus că vreau să vin și eu la nunta ta, dar, dacă te căsătorești în roșu, în roz sau în orice culoare în afară de alb, nu voi veni. Pentru că voi fi la doi metri sub pământ, răsucindu-mă în mormânt.

– Poate că nu roșu, Daisy, a spus Dennis, încercând să mențină pace. Un roz *pal* nu l-ar ofensa pe Dumnezeu, nu cred. Dacă e pal, s-ar putea să nu o ofenseze nici pe Nan. Dar bănuiesc că Nan este mai greu de mulțumit decât Dumnezeu.

Nan nu părea împăcată.

– Dumnezeu a creat florile, iar ele sunt de toate culorile, a răspuns Suze. Mi-ar plăcea o rochie care să fie roz ca un bujor. Nu se poate să-L deranjeze asta, la urma urmei, El a creat bujorii, nu-i așa?

– Apropo de flori, a spus Marigold, dornică să schimbe subiectul. Trebuie să găsim un florar bun.

– Asta e destul de simplu, a râs Suze. Grădinăritul este profesia lui Batty, deci cred că putem lăsa asta în seama lui.

– Măcar în biserică va fi și el *Atticus* Buckley, a spus Nan pufnind. Dacă ești atât de norocos încât să porți numele unui personaj ale unuia dintre cele mai cunoscute romane ale tuturor timpurilor, ai fi prost să nu te mândrești cu asta.

Suze a râs.

– Nan, dacă sugerezi că logodnicul meu e un prost, am să merg la altar într-o rochie fucsia

doar ca să-ți fac în ciudă.

Marigold i-a adus lui Dennis micul dejun special de duminică și l-a așezat în fața lui.

– Mulțumesc, Goldie, a spus el, luându-și cuțitul și furculița și afișând un zâmbet larg. Ești cea mai bună.

Marigold nu se simțea cea mai bună astăzi. S-a dus la baie și a deschis carnețelul. Era atât de înțesat cu lucruri pe care le avea de făcut, încât a luat-o ameteala pentru o secundă. Imaginea unei zile încărcate o epuiza. În mod normal, ar fi încântat-o, dar acum părea să funcționeze la un nivel mai scăzut și orice lucru mărunț i se părea a fi pe o treaptă mai sus. Știa că ar fi bine să meargă la biserică, dar trebuia să pregătească prânzul, ceea ce fusese mereu un pic cam greu dacă predica cea lungă a pastorului îi ocupa cea mai mare parte a dimineții. Stabilise să ia ceaiul cu Beryl în această după-amiază, lucru pe care îl aștepta cu nerăbdare, dar voia să petreacă timp și lucrând la puzzle. Din fericire, lucrurile de pe listă de care avea nevoie mama ei, cum ar fi șampon și pastă de dinți, puteau fi ușor obținute de la magazin. A suspinat cu recunoștință pentru magazin. Nu știa cum s-ar fi descurcat fără el.

Și-a dat seama că acum se ivea o altă problemă. Avea carnețelul ei, pe care îl ținea în buzunar, caietul roșu din magazin, pe care îl ținea sub tejghea, și lista de pe frigider, desigur, care îi amintea în permanență de lucrurile ce țineau de bucătărie, cum ar fi mesele și gătitul, dar mai avea și notițe prin casă, precum și un set de coli lângă patul ei. Avea atât de multe locuri în care să poată nota lucruri, încât începuse să uite unde le scrisese. Știa că ar trebui să-și țină toate notițele într-un *singur* loc, dar carnețelul ei nu era întotdeauna acolo unde se afla și ea. De exemplu, se schimba de haine și uita să îl scoată din buzunar, iar, uneori, pur și simplu uita cu totul de el. I se părea că nu are nevoie de el în zilele ei bune, apoi se prăbușea, iar a doua zi o lăsa memoria și nu-și mai amintea unde îl pusese.

Zilele acestea, totul i se părea un efort. Pregătirea mesei de prânz era o operațiune extrem de solicitantă pentru că nu voia să uite să pornească cuptorul sau vreun alt detaliu important și, astfel, să își alerteze familia cu privire la faptul că uita tot mai mult. Trebuia să se concentreze din greu, ori numai acest lucru o făcea să fie stresată. Faptul că ascundea ceea ce simțea cu adevărat o obosea foarte tare.

Contrar propriei rațiuni, Marigold a mers la biserică cu Nan și Dennis. Dennis le-a lăsat la poartă, după care s-a dus să parcheze mașina. Cele două femei au intrat împreună în biserică. În mod normal, Nan se ducea și își găsea un loc, să se așeze, iar Marigold socializa, dar astăzi nu se simțea în stare să vorbească. A ținut capul plecat și a urmat-o pe mama ei în bancă. Apoi a deschis cartea de rugăciuni ca să vadă ce aveau de gând să cânte astăzi. Și-a ridicat privirea ca să verifice dacă venea Dennis și, în schimb, a întâlnit privirea unei femei. Aceasta i-a făcut cu mâna și i-a zâmbit. Marigold i-a zâmbit și ea, dar habar n-avea cine era. S-a gândit că poate o confundase cu altcineva. Când femeia și-a continuat drumul pe culoar, Marigold și-a bătut mama pe braț.

– Femeia aia tocmai mi-a făcut cu mâna, i-a spus ea.

Nan s-a uitat la femeie, iar apoi la fiica ei. S-a încruntat.

– Este Mandy Bradshaw, a spus ea.

Marigold nu a afișat nici o expresie.

– Mandy Bradshaw! O cunoști, Marigold! E nouă în sat, are un mic terier pe nume Toby. Nesuferit câine. Urăsc terierii.

– Tu pur și simplu urăști câinii, mamă, a spus Marigold.

Și-a dat seama atunci că va trebui să blufeze când mintea ei se împotmolea în felul acesta. Dacă cineva pe care ea nu-l recunoștea o recunoștea, trebuia să continue în felul acela. Atât de simplu. Dar, când Dennis s-a așezat lângă ea, a simțit că podeaua bisericii îi fuge de sub picioare. L-a luat pe Dennis de mână. El a strâns-o.

– Ești bine, iubito? a întrebat el.

Ea a dat din cap. Dar nu era bine; nu era bine deloc.

După prânz, s-a chinuit cu puzzle-ul. Știa că, rezolvând puzzle-ul, își antrena creierul, căci îl simțea lucrând. Dar era exasperant. Marigold nu era o femeie care să se dea bătută cu ușurință. Nu *avea de gând* să renunțe și nici nu avea de gând să-și exprime îngrijorarea. În schimb, și-a interiorizat frica și frustrarea și a zâmbit în felul grațios în care zâmbea întotdeauna; o mască fericită care ascundea disperarea crescândă din interiorul său.

Dennis a observat că Marigold se chinuia cu puzzle-ul de la el. Poate că pur și simplu era prea mare, iar piesele prea mici pentru ca ea să poată face față. S-a întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să-i ofere și imaginea pentru a-i servi ca model. Dar era prea târziu acum. Nu o fotografiase. Fusesse atât de sigur că ea avea să îl termine la fel de repede ca pe celelalte, încât nici nu-i trecuse prin minte să facă o copie. Acum se simțea prost. Ceea ce crezuse că avea să fie cel mai bun puzzle pe care îl realizase vreodată s-a dovedit a fi o dezamăgire. Partea cea mai rea era că nu părea să o încante. Știa că ea voia să îl rezolve. Era sigur de asta. O privea stând la masă, cu ochelarii la ochi, încercând să-și dea seama ce piesă unde se potrivește, o încruntare hotărâtă încrețindu-i fruntea, dar părea să fie o muncă făcută nu din dragoste, ci din mândrie, pentru că nu voia să-și recunoască eșecul, nici măcar în fața ei.

Când a sunat telefonul, a răspuns Daisy.

După o scurtă discuție, a strigat la mama ei:

– E Beryl. Zice că trebuia să iei ceaiul cu ea.

Marigold s-a albit la față. Daisy a privit-o cu îngrijorare. Mama ei nu a arătat surpriza, așa cum era de așteptat, ci frica. Daisy a văzut asta în ochii ei și a simțit junghiul fricii în propria ei inimă.

– Îmi pare atât de rău, a spus Marigold, vorbind la telefon cu o voce calmă, care nu trăda nimic din anxietatea ei. Am fost ocupată

cu puzzle-ul de la Dennis. Să trec acum pe la tine?

– Am copt niște biscuiți, a spus Beryl. O rețetă nouă dintr-o carte pe care am primit-o de Crăciun. Sunt foarte buni. Cred că o să-ți placă. Vino, dar nu-ți face griji. Nu e nici o grabă.

Dennis a insistat să o ducă pe Marigold cu mașina acasă la Beryl, cu toate că locuia la câțiva pași de ei. Când s-a întors, a găsit-o pe Daisy în hol, așteptându-l.

– Trebuie să vorbim, a spus ea, iar Dennis și-a dat seama după expresia serioasă de pe chipul ei că voia să discute despre Marigold.

– Haide la mine în atelier, a propus el liniștit și au traversat împreună grădina.

Daisy a observat hrănitoarea pentru păsări plină cu semințe și s-a consolată cu gândul că cel puțin mama ei nu uitase de asta.

Dennis a închis ușa în urma lor. Tatăl și fiica au rămas în picioare privindu-se în ochi pentru o clipă, neștiind cum să abordeze un subiect atât de sensibil. Nici unul dintre ei nu voia să recunoască faptul că ceva nu era în regulă, fiindcă, făcând-o, ar fi devenit real. Dar știau, de asemenea, și că nu mai puteau evita realitatea. În cele din urmă, a vorbit Daisy.

– Uită tot, tată, a spus ea. Și lucrul ăsta se întâmplă de când m-am întors din Italia. Bănuiesc că a început cu mult înainte de asta. Cred că ar trebui să mergă la doctor.

Dennis s-a încruntat.

– Se va necăji dacă vede că am observat. Se străduiește din răspuțeri să se ascundă de noi. Nu vrea să recunoască faptul că nu mai face față.

A zâmbit cu blândețe.

– O știi pe mama, îi place să dețină controlul. Îi place să aibă grijă de noi toți.

– Dacă numai de bătrânețe este vorba, atunci cel puțin îi poate spune doctorul să o lase mai moale. Face prea multe lucruri. Dacă i-ar spune un doctor să o lase mai moale, ar trebui să o facă, nu-i așa? Nu insinuez că are o

tumoră pe creier, dar, pentru liniștea noastră, ar trebui să facem niște investigații.

Dennis nu părea convins. Știa cum avea să reacționeze Marigold. S-ar supăra foarte rău, iar el nu voia să o supere. Apoi și-a amintit de cea de-a doua ceașcă de ceai pe care i-o adusese și l-a durut sufletul. Ea nu mai făcuse niciodată așa ceva.

– Ce-ar fi să ne unim cu toții și să o ajutăm? a sugerat el.

– Da, sunt de acord. Am putea să facem mai multe prin casă.

– Vreau să spun să o ajutăm *cu adevărat*. Dacă plănuiește să ia ceaiul cu Beryl, atunci putem să-i amintim cu blândețe, de exemplu. O putem stimula fără ca ea să știe că o stimulăm.

Daisy a oftat.

– Nu prea cred că e atât de simplu, tată. Noi lucrăm. Nu suntem tot timpul cu ea. Nu putem să o ajutăm la magazin, nu-i așa?

– Hai să încercăm, da? Să încercăm.

– Tot vreau să mergă la un doctor.

– Atunci trebuie ca *tu* să-i sugerezi asta.

Daisy a zâmbit înțelegător.

– Așa am să fac, tată. Nu-ți face griji. Știu că acest gen de lucruri te fac să te simți incomod.

Dar Daisy era pregătită să-și supere mama dacă rezultatul final avea să le aducă tuturor liniște sufletească.

Beryl i-a oferit biscuiți lui Marigold. Marigold a luat unul și a mușcat din el. A dat din cap.

– Foarte buni, Beryl.

– Nu-i așa? Ți voi da numele cărții. Conține rețete simple, dar delicioase.

Beryl a privit-o pe Marigold peste masa din bucătărie și a observat că era neobișnuit de palidă.

– Dennis ți-a mai făcut un puzzle, nu-i așa?

– Îmi face unul în fiecare an, dar cred că anul acesta s-a întrecut pe sine. *Pe mine* m-a

depășit cu siguranță. Mi se pare destul de greu. Ție pot să îți spun asta. Dar nu-i pot spune lui Dennis. A muncit din greu la el.

– Soțul tău e foarte talentat.

– Da, este.

– Toată lumea vorbește despre capcana aia de cârțițe pe care a făcut-o pentru comodor. A prins douăzeci și cinci de cârțițe, să știi.

– Doamne! O mulțime de cârțițe.

– Le dă drumul pe câmp.

A zâmbit.

– Sper să nu se întoarcă și să se instaleze în grădina *mea*.

– Și eu la fel, a încuviințat Marigold chicotind. Ar fi ironic, nu-i așa, ca Dennis să fi construit o capcană doar pentru ca ele să se întoarcă și să locuiască în grădina *lui*?

A început să se simtă mai bine. Era bine să iasă din casă, să stea la masa lui Beryl, să bea o ceașcă de ceai și să mănânce din biscuiții ei delicioși.

– Văd că Daisy a devenit un fel de celebritate locală, a spus Beryl cu admirație. Desenele ei cu animale sunt foarte populare.

– Daisy e încântată. Lucrează foarte bine la fermă, având atâta lumină și priveliști minunate.

– Sâmbătă am fost să o vizitez pe Rosie Price la azilul de bătrâni. Și ea are acolo o priveliște minunată.

– Rosie este într-un azil de bătrâni? a spus Marigold surprinsă.

Rosie era o veche colegă de școală a ei și a lui Beryl.

– Ți-am spus, Marigold, dar ai uitat. Nu mai contează. Are Alzheimer. Foarte trist. Nu-și mai amintește nimic. Abia acum și-a adus aminte de mine și asta pentru că sunt o prietenă foarte veche.

Marigold a împietrit.

– Este un loc perfect adecvat, cât se poate de frumos, zic eu, a continuat Beryl. Cândva trebuie să fi fost o casă privată, mare și veche. Nu e departe de aici, cu vedere la mare. Are un nume banal, ori Conacul Seaside ori Casa

Seaview. Sărăcuța de ea stătea în salonul mare când am ajuns eu. Mi-a părut rău de ea. I-am spus cine sunt și și-a amintit de mine. I s-a luminat chipul. S-a bucurat să mă vadă. Am depănat amintiri. A fost surprinzător de lucidă în ceea ce privește copilăria ei. Și-a amintit numele tuturor câinilor ei. Ți vine să crezi? Am vorbit despre vremea când eram la școală și a fost foarte perspicace.

– Și copiii ei? Își amintește de ei? a întrebat Marigold îngrijorată.

– Mi-au spus că e confuză. Pentru că trăiește în tinerețea ei, crede că sunt unchii și mătușile sale. Probabil că nici nu-și închipuie că are copii. Vorbește despre părinții ei, care au murit cu ani în urmă, se plânge de locul în care se află și cere să fie dusă acasă. Pentru ea, acasă nu este lângă soțul ei, Ian, ci lângă părinții ei, iar casa în care a copilărit nu mai există. Fiul ei cel mare, Julian, mi-a spus foarte clar că nu trebuie să o contrazic sau să îi pun întrebări. A fost mult mai greu decât ai crede. Atât timp cât am ținut cont de aceste reguli, a rămas calmă și nu s-a supărat. Julian, care era prezent acolo, s-a purtat minunat cu ea. Când ea a spus că vrea să meargă acasă, el i-a zis că vor lua un prânz plăcut, vor scoate câinii la plimbare și apoi vor merge acasă. Ea a fost foarte fericită să audă asta. Bineînțeles, câteva minute mai târziu, uitase deja că au purtat această conversație. Ideea este să-i faci momentul prezent cât mai mulțumitor posibil, pentru că asta este de fapt tot ce are.

– Așadar, nu-și va aminti că ai fost acolo? a spus Marigold.

– Nu. La plecare, Julian mi-a spus că, dacă m-aș fi întors la ea, m-ar fi întâmpinat exact așa cum a făcut-o când am venit. Nu și-ar fi amintit că am fost acolo cu doar câteva minute înainte. Este extraordinar. Să știi că mulți oameni trec prin asta.

Beryl a oftat din greu.

Marigold a ridicat din umeri.

– Cu toții trebuie să ne ducem într-un fel sau altul, a spus ea.

- Eu aş vrea să mor în somn, a spus Beryl.
- Şi eu, a spus Marigold. Pur şi simplu să plutesc ca un nor.

CAPITOLUL 11

Peste câteva zile, Daisy și-a făcut curaj să îi spună mamei sale că trebuie să meargă la doctor. Era o dimineață rece și cenușie, dar narcisele îi dădeau culoarea care îi lipsea, strălucind luminos prin burniță. Marigold era afară hrănindu-și păsările, vorbind cu măcăleandru și bucurându-se cu uimirea unui copil la vederea prietenelor ei înaripate care se adunau la ea în grădină.

Daisy a traversat gazonul.

– Știi păsările că e vremea pentru micul dejun, a spus ea.

– Știu. Deși nu îl mănâncă la fel de repede ca în lunile de iarnă. În curând nu le voi mai hrăni. Vreau să am grijă de ele doar până când scot puii.

Daisy s-a gândit cât de fericită era mama ei aici, în grădină. Probabil că era locul unde se simțea cel mai bine, iar Daisy avea acum de gând să-l deranjeze.

– Mamă, mă întreb dacă n-ar trebui să mergi la doctor.

Daisy și-a ținut respirația.

– La doctor?

Marigold a agățat hrănitorea pe creangă.

– De ce?

Dar ea știa și i s-au înroșit obrajii. Credea că reușise să-i păcălească pe toți.

– Ai cam început să uiți în ultima vreme. Sunt sigură că nu e nimic grav, dar aș fi mai fericită dacă ți-ai face un control. Toată lumea de vârsta ta ar trebui să facă asta. O inspecție tehnică. Știi tu. Pentru mentenanță.

Marigold a tras aer pe nas, întrebându-se cât de mult era dispusă să îi împărtășească.

– Am fost deja, i-a mărturisit ea, vărându-și mâinile în buzunarele paltonului și privind-și

fiica de sub fruntea încrețită.

Daisy a fost surprinsă.

– Serios? Când?

– Chiar înainte de Crăciun. Și eu mi-am făcut griji. Dar el a spus că este normal să uit lucruri la vârsta mea. De asta am început să mă plimb dimineța. Mi-a spus să fac exerciții fizice și să-mi antrenez și creierul.

Daisy a dat din cap.

– De aici și Sudoku.

– De aici și Sudoku, a repetat ea.

– Înțeleg. Așadar, nu e nimic în neregulă. Ce ușurare!

– Da, este. Am crezut că mă îmbolnăvesc de demență sau de ceva îngrozitor.

Simpla rostire a acestui cuvânt cu voce tare a făcut-o pe Marigold să tremure.

I-a zâmbit lui Daisy.

– Mulțumesc, draga mea, că ți-ai făcut griji pentru mine. Dar, serios, nu ai de ce. Sunt bine.

Daisy s-a simțit atât de ușurată, încât și-a trecut brațele în jurul mamei sale și a îmbrățișat-o. Și totuși, dincolo de ușurarea ei, persista o umbră de neliniște care nu voia să dispară, oricât de mult ar fi ținut ea și Marigold cont de părerea doctorului. Oare doctorul știa *tot*? Daisy și-a amintit de rătăcirea ciudată a mamei ei din ziua în care se duseseră în oraș pentru cumpărăturile de Crăciun. Știa doctorul despre *asta*?

Totuși, nu putea să-i ceară mamei sale să meargă din nou.

Daisy a decis că avea să o ajute mai mult prin casă și că avea să încerce să devină memoria mamei ei ori de câte ori putea. A conchis cu tatăl ei să nu le îngrijoreze pe Nan și pe Suze, mai ales în perioada de dinaintea nunții lui Suze. Nici unul dintre ei nu își dorea să o supere sau ca ea să își piardă încrederea în persoana care îi organiza ziua cea mare.

Dennis era de părere că Daisy exagerează. Dacă doctorul îi spusese lui Marigold că nu avea de ce să-și facă griji, atunci chiar nu avea de ce să-și facă griji. Dennis avea încredere în

personalul medical. Din experiența lui, doctorii aveau întotdeauna dreptate.

În săptămânile care au urmat, Daisy a stimulat-o pe mama ei ori de câte ori a putut. O făcea cu tact, astfel încât Marigold să nu observe. Când mama ei a avut ședință de comitet pentru biserică, Daisy i-a sugerat pur și simplu să-și ia o umbrelă, spunând era sigură că urma să ploua.

– Știu că e puțin de mers până la parohie, dar n-ai vrea să te uzi, a spus ea.

Marigold, care uitase de întâlnire, și-a amintit brusc și s-a prezentat acolo la timp, fără să-și dea seama că Daisy îi dăduse intenționat un imbold. Când Daisy i-o lua înainte în bucătărie, îi spunea că, din moment ce tot trecea pe lângă congelator, putea la fel de bine să scoată ea plăcinta de casă pentru cină, să aprindă cuptorul sau să gătească cina chiar ea, căci îi era dor să gătească, mai ales că gătise mult în Italia. Era o provocare fiindcă ea nu se afla tot timpul acasă sau în magazin, dar cum evenimentele sociale aveau loc în weekenduri, măcar atunci putea fi memoria mamei ei. Mergea până și la biserică duminica, lucru pe care nu-l mai făcuse de ani de zile, iar asta doar ca să o poată însoți pe mama sa și să o ajute în cazul în care nu recunoștea pe cineva. Nan și Suze habar n-aveau, Dennis era în faza de negare, doar Daisy era cea care își dădea seama de cât de mult uita mama ei și cât de obosită era. Dar până când mama sa nu avea să admită că are o problemă, în afară de a o ajuta subtil atunci când putea, Daisy nu prea avea cum să facă mare lucru.

Daisy a spus că vrea să ajute la pregătirile pentru nuntă.

– Va fi distractiv să lucrăm împreună, a spus ea, iar Marigold a fost de acord, simțindu-se ușurată.

Suze era prea ocupată să posteze lucruri pe pagina ei de Instagram și să scrie articole despre planificarea unei nunți, lucru despre care Suze nu știa nimic care să fie de vreun folos.

– De ce nu scrii ceva cu mai multă substanță? i-a sugerat Daisy într-o zi, la cină, când Suze le povestea despre articolul pe care îl scria pe blog, cu privire la tradiția despre „ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat, ceva albastru și șase penny în pantof”.

– Poftim?! a spus Suze, uitându-se fix la ea. Sugerezi că ceea ce scriu este superficial?

– Nu, bineînțeles că nu, există un loc pentru modă și frivolitate, dar tu ești o scriitoare foarte bună. Ești inteligentă. Ești isteată, perspicace și ingenioasă. Cred că te vinzi prea ieftin.

Suze s-a uitat la chipurile din jurul mesei cu privirea defensivă a unui animal încolțit.

– Asta credeți cu toții? M-ați discutat pe la spate?

Dennis i-a oferit un zâmbet încurajator.

– Iubito, pe mine nu mă deranjează ce faci, atât timp cât tu ești fericită.

– *Sunt fericită*, a spus Suze îmbufnată. Mă căsătoresc, cum aș putea fi altfel decât fericită?

Și-a ațintit privirea asupra surorii ei și a adăugat apăsător:

– Poate că tu vei fi următorul Leonardo da Vinci, dar eu sunt foarte mulțumită făcând ceea ce fac. Am peste patruzeci de mii de urmăritori pe Instagram acum, iar mii de oameni îmi citesc blogul. Crezi că Aimee Song și Samantha Maria sunt de părere că ar trebui să scrie articole cu mai multă substanță? Sunt destui oameni care scriu polemici despre politică, despre eșecul din sistemul sanitar, despre încălzirea globală și despre problemele din Orientul Mijlociu. Nu sunt interesată să le îngroș rândurile.

Nimeni nu avea habar cine sunt Aimee Song și Samantha Maria, dar erau prea stresați ca să întrebe.

– Nu insinuez să scrii despre asta, a zis Daisy, dorindu-și să nu fi spus nimic. Ți-am mai spus înainte. Ar trebui să scrii un roman. Mereu obișnuiai să scrii povești. De ce te-ai oprit? Ai câștiga o mulțime de bani dacă ai fi scriitoare.

– Nu e nevoie de bani ca să fii fericit, Daisy. Ar trebui să știi mai bine.

– Nu e vorba doar de bani, cu toate că nimeni nu ar strâmba din nas dacă ar face bani buni. Ai face ceva cu adevărat satisfăcător. Ți-ai împlini potențialul. Cred că tu ai mare potențial, dar ești prea speriată ca să încerci.

– Nu sunt speriată, i-a replicat Suze. Aș încerca dacă aș avea o idee. În orice caz, sunt prea ocupată ca să scriu o carte.

Și-a încrucișat brațele în mod defensiv.

– Suze, nu te critic. Chiar dimpotrivă. Eu cred în tine.

– Ai un mod ciudat de a o arăta, Daisy.

Nan i-a surprins privirea lui Marigold și a schimbat subiectul.

– Moira Barnes are un amant, a spus ea.

Când toți s-au uitat la ea cu uimire, a continuat cu nonșalanță:

– El are optzeci și șase de ani, iar ea nouăzeci și doi și este vorba de o poveste de dragoste adevărată. Ea zice că și-a descoperit părți ale trupului pe care uitase că le are.

Suze aproape că a scuipat mâncare.

– Nan, e prea multă informație!

A izbucnit în râs și atmosfera tensionată s-a evaporat imediat.

În acea seară, după cină, lui Daisy i-a sunat telefonul. Când a văzut numele lui Luca pe ecran, i-a stat inima-n loc. A ezitat, neștiind dacă să răspundă sau nu. Avea un sentiment ciudat știind că, în acest moment, el era undeva în Italia, gândindu-se la ea, pregătit să discute cu ea. Tot ce trebuia să facă era să apese pe butonul „răspunde” de pe telefon și avea să audă vocea de care îi fusese dor atât de crunt. Și totuși, era agitată. Ce voia? Era gata să facă un compromis? Și, dacă da, oare ea își dorea asta de la el? Începea să se acomodeze cu noua ei viață. Începea să-i placă. În cele din urmă, după un timp care i s-a părut o eternitate, a pus telefonul jos și a plecat. Nu era pregătită să

facă un compromis. Nu dăduse o șansă noii ei vieți.

Mai târziu, după ce a luat telefonul, a observat un mesaj. Tot ce scria era *Mi-e dor de tine*. S-a holbat la cele trei cuvinte, acum fiind sigură că făcuse ceea ce trebuia ignorând apelul lui. Căci cuvintele pe care își dorea ca el să i le scrie, chiar și absente, urlau.

Îți voi da tot ce îți dorești, Daisy. Căsătorie, copii, un cămin. Pentru că te iubesc.

– Se pare că domnul comodor eliberează cârțițele la ferma lui Sir Owen, a spus Eileen în dimineața următoare, rezemându-se de tejgheaua magazinului.

– De unde știi? a întrebat Marigold.

– Mi-a spus Sylvia. Scosese câinii la plimbare și l-a văzut cu o cutie de lemn, care părea suspectă, de parcă ar fi avut o cârțiță înăuntru.

– De ce ar fi făcut asta?

– Pentru că este un loc sigur, presupun. Și nu avea cum să le elibereze pur și simplu în grădina cuiva.

– Crezi că Sir Owen știe?

– Mă îndoiesc. Sylvia este prietenă cu Phyllida, așa că nu va dori să-i facă probleme.

– Ei bine, sper ca acele cârțițe să nu facă ravagii la fermă.

Eileen a privit-o misterios.

– Mă tem că ele fac ravagii oriunde s-ar afla, a spus ea pe un ton ce nu prevestea nimic bun. Nu se pot abține. Asta fac cârțițele.

Marigold a pornit la plimbare de-a lungul falezei. Diminețile deveneau acum tot mai luminoase, aerul era mai cald și văzduhul răsună de cântecul înălțător al trilului de păsări. Nimic nu-i aducea lui Marigold mai multă plăcere decât să asculte corul din zori. Era zgomotos, vesel și plin de pozitivitate. Promitea renaștere și regenerare, sfârșitul iernii

și începutul primăverii. O făcea să se gândească la viață și la posibilitatea vieții de după viață. Era sigură, în timp ce-și lăsa spiritul să plutească pe sunetul înălțător al cânturilor de păsări, că Raiul se afla acolo sus, chiar dincolo de nori. Undeva în imensul albastru. Și că era un loc frumos și senin, unde avea să se reunească, în cele din urmă, cu toți cei pe care i-a iubit și care au plecat înaintea ei. În vreme ce mergea în pas vioi pe cărare, văzând orizontul răsărind din noapte într-o explozie de roșu și auriu, era convinsă că Dumnezeu se afla în spatele magiei, căci nici o creatură pământească nu i-ar fi putut atinge inima așa cum o făcea El. Ea se scălda în splendoarea divinității.

Și apoi a căzut.

Cum zăcea în iarbă, cu fața în jos, cu obrazul arzându-i de durere și cu un junghi care îi străpungea umărul stâng, nu a fost conștientă de cum s-a întâmplat totul, nici măcar *după* ce s-a întâmplat. Nu mai avusese niciodată senzația de a fi naufragiat, de a fi cu totul în corpul ei, chiar în clipa în care spiritul ei era purtat spre cer. Stătea întinsă acolo, clipind, mândria fiindu-i rănită la fel de mult ca trupul și având lacrimi în ochi, care acum se amestecau cu sângele ce îi șiroia pe față.

Euforia îi fusese curmată cu cruzime, fiind înlocuită de disperare.

A rămas inertă pe iarbă, încercând să se concentreze asupra momentului fatidic. Dacă se împiedicase, de ce anume se împiedicase? Sau pur și simplu picioarele îi cedaseră singure, fără să fie provocate? Nu voia să se miște. Voia să stea întinsă acolo o vreme și să-și adune gândurile. Simțea cum umezeala i se infiltra în pantaloni. Apoi a început să tremure de frig.

Dintr-odată, o față blănoasă a atins-o pe a ei și o limbă caldă și vâscoasă i-a lins obrazul. O clipă mai târziu, a auzit vocea îngrijorată a lui Mary Hanson.

– Marigold? Tu ești? Ești bine? Bernie, vino aici! Bernie!

Marigold știa că trebuia să se scoale, altfel povestea lui Mary despre cum a găsit-o nemișcată în iarbă ar fi putut să îl îngrijoreze inutil pe Dennis. I-a permis lui Mary să o ia de braț și să o ajute să se ridice în picioare. S-a ridicat puțin nesigură, în vreme ce îi curgea sânge din cap, făcând-o să se simtă vlăguită.

– Doamne, a mormăit ea, forțând un zâmbet. Cred că m-am împiedicat. Mergeam într-un ritm destul de alert.

Sub pălăria ei care imita budinca de prune, chipul lui Mary era încrețit de îngrijorare. S-a uitat la Marigold cu o privire iscoditoare.

– Ai o tăietură teribilă pe față, Marigold.

Și-a vârât mâna în buzunar și a scos un șervețel mototolit. A tamponat sângele.

– Biata de tine! a spus ea cu blândețe. E o tăietură urâtă. Crezi că poți să mergi?

– O, da, a spus Marigold cu o voce viguroasă care spera să o convingă pe Mary că nu era nimic în neregulă. Sunt bine, serios.

– Atunci, eu și Bernie te vom însoți acasă. Haide, vom merge într-un ritm lejer.

Marigold a scrutat pământul în căutarea obiectului de care se împiedicase, dar nu a fost nimic care să iasă în evidență.

– Asta îmi va fi învățătură de minte să merg mai încet.

Când au ajuns în sat, i-a mulțumit lui Mary.

– Ești foarte amabilă că m-ai însoțit până acasă. Acum sunt bine. Am să intru să mă curăț înainte de a deschide magazinul.

– Ești în stare să deschizi magazinul astăzi? Poate ar trebui să te odihnești puțin. Ai avut un șoc îngrozitor. Uite, tremuri. Tasha se poate descurca și singură, nu-i așa?

Apoi Mary a zâmbit.

– Vreau să spun că e timpul să-și asume și ea niște responsabilități, dacă nu te deranjează că zic asta.

– Mulțumesc, Mary. Sunt sigură că voi fi bine. O să beau o ceașcă de ceai. Totul e mai bine după o ceașcă de ceai.

Mary a râs.

– Ai mare dreptate, Marigold. Du-te și pune ceainicul pe foc. Și sună-mă dacă te pot ajuta cu ceva. Te-aș ajuta cu drag la magazin, dacă poate veni și Bernie.

Marigold spera că avea să poată merge la baie să se spele pe față înainte ca cineva să o vadă. Dar, când a intrat în hol, Nan cobora scările.

– Azi-noapte am avut cel mai ciudat vis, a spus ea. Tatăl tău era în viață și îmi spunea să am grijă de tine. Nu-i așa că e ciudat? Serios, chiar avea o slăbiciune pentru tine. Oamenii spun că fetele sunt mai apropiate de tații lor, iar băieții de mamele lor.

Când a ajuns jos, a oftat.

– Totuși, nu pot spune că fratele tău îmi acordă prea multă atenție...

Privirea i-a poposit pe chipul lui Marigold.

– Dumnezeu, Marigold! Ce ai pățit?

– M-am împiedicat pe cărare.

– Ei bine, în cazul ăsta, tatăl tău avea dreptate. Haide în bucătărie ca să mă uit la tine.

O clipă mai târziu, stătea la masă, fiind analizată atent de mama ei, ca și cum ar fi fost din nou un copil.

– Ai o tăietură urâtă, a spus ea. Te mai doare ceva? Tremuri.

– Umărul, a spus Marigold cu reticență, masându-l cu o mână nesigură.

– Sper că nu ți l-ai rupt, a spus Nan, clătinând din cap cu părere de rău. Oasele nu se vindecă prea ușor când ești bătrân. Crezi că ar trebui să mergi la doctor?

– Nu, sunt bine, a spus Marigold pentru a mia oară în acea dimineață. Serios, e doar o vânătaie. Pot să îl mișc.

Și a făcut-o, ca să demonstreze că poate.

Când Dennis a intrat, a fost consternat să vadă chipul soției sale. A observat imediat cât de palidă și cât de speriată era, în ciuda zâmbetului pe care îl schița pentru a masca asta.

– Ce s-a întâmplat, iubire? a întrebat el, apropiindu-se ca să se uite mai bine la fața ei.

– S-a împiedicat pe cărare, prostuța de ea. Probabil că mășăluia cu capul în nori, a spus Nan de la chiuvetă, în timp ce amesteca într-un bol dezinfectant și apă.

– Am să pun ceainicul pe foc, a spus Dennis, știind că nimic nu ar fi putut să o pună pe picioare pe soția lui mai bine decât o ceașcă de ceai.

– Ar fi minunat, a spus Marigold, simțind brusc nevoia să plângă, acum că Dennis era aici. Dennis, care era atât de puternic și capabil și minunat de liniștitor. Mary era acolo și m-a condus acasă. Foarte drăguț din partea ei.

– Cu acel câine oribil? a spus Nan dezaprobator. Ai avut noroc că nu te-a mâncat.

– De fapt, m-a lins, a spus Marigold.

– Asta-i revoltător! Câinii se ling la fund. Gândește-te ce ți-a întins pe față. E dezgustător!

Nan a pus un tampon de vată umedă pe tăietura lui Marigold. A usturat.

– Sigur nu ai nevoie de câteva copci? a întrebat ea.

– Sunt convinsă că nu este atât de grav, a spus Marigold, sperând că nu era nevoie să meargă la Urgențe.

– Ai văzut-o? a întrebat Nan. Du-te și uită-te în oglindă, iar apoi decide singură.

Marigold a mers să se privească în oglinda din hol. Când a văzut tăietura adâncă de pe pielea ei, s-a simțit îngrozită. I-a stat inima în loc. La urma urmei, probabil că trebuia să meargă la doctor.

Dennis i-a oferit o ceașcă de ceai, exact așa cum îi plăcea ei, cu un strop de lapte. Prima înghițitură i-a fost suficientă pentru a se reface puțin. A venit Daisy și Marigold a trebuit să explice din nou ce i se întâmplase.

– Înainte să te ducem Urgențe, a spus ea, haide să sunăm la cabinetul medical. Nu se știe niciodată, s-ar putea să aibă timp pentru o programare.

– Dar cum rămâne cu magazinul? a întrebat Marigold îngrijorată.

– Tasha se descurcă și singură. Ii va prinde bine, a spus Nan. Iar dacă are nevoie de ajutor, o putem trimite pe Suze acolo. Să-i dăm și ei ceva decent de făcut.

Peste câteva ore, pentru că cineva își anulasese în ultimul moment programarea, Daisy și Marigold se aflau în cabinetul doctorului Farah. I-a deschis fișa medicală pe computer, apoi i-a examinat îndeaproape rana, i-a luat tensiunea arterială, a verificat dacă își putea mișca brațul, după care i-a pus o mulțime de întrebări, nu doar despre căzătura ei, ci și despre problemele ei de memorie în general. În tot acest timp a afișat o expresie serioasă, gânditoare. Apoi s-a așezat la biroul său și și-a împreunat degetele.

– Nu aveți nevoie de copci, dar am să vă pun un pansament pentru a menține rana curată. Nu există fracturi, dar v-ați lovit destul de rău la umăr, Marigold.

A ezitat și a tras încet aer în piept.

– Aș vrea să faceți câteva analize. Nu e nimic îngrijorător, dar, cum spuneți că pierderile de memorie s-au agravat de când v-am văzut înainte de Crăciun, aș vrea să vă examinez mai atent.

Apoi i-a luat sânge și i-a spus că va trebui să ia legătura cu asistenta pentru a afla rezultatele. Marigold sperase că avea să îi sugereze să facă o tomografie, iar asta doar pentru a verifica dacă nu era nimic în neregulă la nivelul creierului său, dar nu a făcut-o. Era prea timidă ca să întrebe și, în plus, era o dovadă de impertinență să-i spui unui profesionist ca doctorul Farah cum să-și facă meseria. Așa că nu a spus nimic și a decis că, dacă doctorul nu credea că simptomele ei justificau o tomografie, atunci era puțin probabil să fie ceva în neregulă cu creierul ei. Iar lucrul acesta, în esență, era un fel de ușurare.

Când Marigold și Daisy au plecat din cabinet, Marigold avea un bandaj mare și alb

pe obraz. Daisy se întrebase dacă mama ei nu făcuse un atac cerebral minor acolo, pe stânci, și a fost surprinsă că doctorul nu luase în considerare acest aspect.

Cum nu menționase nimic de un RMN, Daisy a presupus, la fel ca mama ei, că, dacă medicul ar fi avut cea mai mică suspiciune, ar fi trimis-o să facă unul. Marigold era convinsă că analizele de sânge nu aveau să scoată la iveală nimic nou. Era în formă – la urma urmei, străbătea acel deal în fiecare dimineață în zori – și era sănătoasă. Era prima dată când se împiedicase în felul acesta și era sigură că avea să fie și ultima. Pur și simplu avusese ghinion.

Marigold nu era prea bucuroasă că o lăsase pe Tasha să se ocupe singură de magazin și, cu toate că se simțea încă puțin fragilă, simțul datoriei a triumfat. Nan și Daisy i-au spus ferm să își ia o zi liberă, dar Marigold le-a ignorat rugămințile și s-a grăbit să traverseze curtea.

Nimeni nu a fost mai încântat decât Eileen să o vadă în spatele tejghelei.

– Am venit la nouă și nu erai aici, a spus ea pe un ton ușor muștrător. Am auzit că ai căzut. Mi-a spus Mary. Mi-a zis că te-a găsit câinele ei în iarba înaltă, la fel cum, în Alpi, câinii Saint-Bernard găsesc oameni căzuți în zăpadă. Ești norocoasă că trăiești.

– Sunt bine, a spus Marigold, scoțând caietul roșu pentru a vedea ce avea de făcut astăzi. Pare mai grav decât este.

– Mă bucur să aud asta. Pentru că am venit cu niște vești îngrozitoare.

Marigold și-a ridicat privirea din caiet.

– Ce vești?

Eileen a clătinat din cap.

– Vești îngrozitoare, îngrozitoare.

A ezitat și a tras aer în piept.

– Sir Owen a murit.

Marigold a deschis gura într-un oftat.

– Ce! A murit? Cum așa?

– În această dimineață, a spus Eileen sumbru, adoptând un ton important datorită faptului că fusese prima care transmisese

vestea. A văzut cârțițele pe care le-a eliberat comodorul pe terenul fermei lui și *pac!* așa, pur și simplu, a murit. Infarct.

– Nu-mi vine să cred!

– E adevărat. Sylvia m-a sunat plângând. E în stare de șoc, biata de ea.

– Ești sigură că e din cauza cârțițelor? a întrebat Marigold, știind cât de mult îi plăcea lui Eileen să înflorească poveștile.

– Bineînțeles că e din cauza cârțițelor. Ce altceva putea să fie? Sylvia mi-a spus că era pe câmp și își plimba câinii, când a căzut din picioare și a murit. A fost găsit de paznicul de vânătoare. Pun pariu că a suferit un atac de cord când a văzut cârțițele împrăștiate peste tot pe câmpurile sale. Sper, de dragul comodului, că nu va anunța nimeni poliția.

– Comodorul știe?

– Probabil că știe toată lumea până acum. M-am întâlnit cu Cedric pe drum înapoi și i-am spus și lui. Cu mine și cu Cedric, vestea va fi ajuns în oraș până la ora ceaiului.

– E îngrozitor. Biata Lady Sherwood! Bietul Taran! Sir Owen era atât de tânăr.

– Era prea tânăr ca să moară, asta-i clar. Și când mă gândesc la sărmana Lady Sherwood, să stea ea singură acolo, în casa aia mare și veche. Poate că Sylvia se va muta acolo o vreme ca să-i țină companie. Sir Owen a fost un om minunat, la fel ca tatăl său. Un om minunat.

Marigold s-a gândit la Daisy, prinsă în mijlocul dramei, și a sperat că este bine. Trebuie să fi fost un șoc îngrozitor și pentru ea.

Eileen a scuturat încet din cap și a suspinat.

– Când te gândești că Sir Owen a fost omorât de o cârțiță. Dacă ar fi murit comodul, aș fi spus că e vorba de karma.

CAPITOLUL 12

Moartea bruscă și prematură a lui Sir Owen i-a distras atenția lui Marigold de la căzătură și de la pierderea memoriei. Când Daisy s-a întors acasă la sfârșitul zilei, Nan, Dennis și Marigold și-au adus ceaiul în sufragerie pentru a afla totul despre asta.

– Biata Lady Sherwood este la pământ, i-a informat Daisy cu seriozitate. M-a rugat să-i țin companie cât timp a fost poliția acolo. Evident că trebuiau să excludă orice lucru sinistru. Apoi a venit ambulanța ca să ridice cadavrul. Lady Sherwood, sau Celia, cum îi spun acum – mi-a cerut în mod expres să-i spun Celia –, l-a sunat pe Taran. Zboară spre casă fix în acest moment. Săracul de el, să afle așa, la telefon, că tatăl lui e mort. Un șoc oribil.

– Știm cum a murit? a întrebat Dennis.

– Eileen crede că a văzut cârțițele comodorului și a făcut un atac de cord, i-a spus Marigold.

Daisy părea că se îndoiește.

– Ei bine, da, ei cred că a murit din cauza unui atac de cord, dar nimeni nu a spus nimic de cârțițe.

I s-au umplut ochii de lacrimi și umerii i s-au prăbușit.

– Îmi pare atât de rău pentru Celia. Este atât de șocată, încât nici măcar nu poate plânge.

– Știu cum este, a spus Nan. Când a murit bunicul, am avut ochii uscați precum deșertul Sahara. Lacrimile au venit mai târziu, când corpul a prins din urmă emoțiile. Apoi lacrimile au curs precum cascada Niagara. A fost un șoc pentru mine să mă trezesc lângă un cadavru. Era ca o statuie. Rece, umed și rigid. Nu semăna deloc cu bunicul.

– O, mamă! a spus Marigold, ducându-și mâna la inimă.

Nu-i plăcea să se gândească la tatăl ei așa, rece și țeapăn. Fusesse un om atât de bun și plin de viață. Chiar și după atâția ani, tot îi era greu să accepte că nu mai era printre ei.

În acea seară, când Marigold a urcat la etaj ca să se culce, se simțea epuizată, de parcă pantofii ei ar fi fost din plumb. A urcat treptele încet, ținându-se de balustradă. Nu l-a observat pe Dennis în spatele ei până când acesta nu a remarcat mișcările ei greoaie.

– Te simți bine, Goldie? a întrebat el.

Ea s-a oprit și s-a întors. Stătea acolo, cu Mac pe umăr.

– Îmbătrânesc, a răspuns ea chicotind ușor.

– Amândoi ne ramolim, a spus Dennis, gândindu-se la genunchii lui bolnavi și la durerile de spate. O baie fierbinte te va pune pe picioare.

– Cred că o să mă târăsc numai până la pat, a răspuns ea, începând din nou să urce pe scări. Nu sunt sigură că voi reuși să ajung până în baie.

Când a ajuns în dormitor, s-a cufundat în pat. Dennis s-a așezat lângă ea. Mac a sărit cu dibăcie pe pătură și s-a făcut comod între perne.

– Ai avut o zi proastă, a spus el cu blândețe. Lasă-mă să-ți pregătesc o baie și să-ți aduc un pahar de coniac. Asta te va face să te simți mai bine.

– Nu trebuie să faci asta, Dennis.

– Nu o fac pentru că trebuie, Goldie. O fac pentru că îmi doresc să o fac.

Lui Marigold i s-au umplut ochii de lacrimi. Fața lui Dennis s-a crispat de îngrijorare.

– Hei, ce este, iubire?

Marigold nu voia să-l îngrijoreze și totuși simțea nevoia să-i împărtășească anumite lucruri. Erau căsătoriți de peste patruzeci de ani și întotdeauna împărtășise lucruri cu Dennis. El și-a trecut brațul lui mare în jurul ei și a tras-o mai aproape.

– Ce este?

– Nu cred că m-am împiedicat astăzi. Cred că pur și simplu mi-au cedat picioarele. M-am trezit pe iarbă și nu m-am putut ridica. A fost de parcă m-am pierdut de corpul meu pentru o clipă. M-am speriat.

Vocea îi era o șoaptă, ca și cum i-ar fi fost teamă să-și articuleze temerile cu voce tare.

– Ce a spus doctorul?

– Mai degrabă nimic. Doar că îmbătrânesc. Dar am impresia că mie îmi e mai greu decât celorlalți. Tu te chinui să vezi lumea prin ceață?

– Nu, a spus Dennis.

– Tu uiți tot? Numele oamenilor? Fețele oamenilor? Lucruri pe care ți le-ai aminti în mod normal. Se întâmplă să dispară pur și simplu?

Dennis s-a gândit un moment la asta, pentru că, la fel ca toți oamenii care îmbătrânesc, avea și el unele pierderi de memorie.

– Nu, a răspuns el. Nu uit astfel de lucruri.

– Doctorul mi-a făcut niște analize.

– Sunt sigur că rezultatele vor fi bune.

– Nici măcar nu știu ce analize îmi face.

– Ți-a recomandat o tomografie? Doar ca să vadă ce se întâmplă acolo.

– Nu, nu mi-a recomandat.

Ea s-a încruntat.

– Crezi că ar fi trebuit să o facă?

– Nu neapărat. Dacă ar fi suspectat că ai o problemă la creier, te-ar fi trimis să faci una, nu-i așa? Domnul doctor Farah știe cel mai bine.

Dennis a sărutat-o pe tâmplă.

– Sunt aici, Goldie. Nu ești singură. Am făcut totul împreună și vom continua să facem totul împreună. Acum trebuie să încetezi să-ți mai faci griji, pentru că îngrijorarea nu ajută, ci doar te face nefericită. Mai ții minte cum spunea tatăl tău?

A zâmbit cu blândețe.

– Ce este în neregulă acum?

– Da, exact. Așa că, Goldie, te întreb eu, ce este în neregulă acum?

Ea i-a oferit un zâmbet mic și recunoscător.

– Nimic, a răspuns ea.

– Intocmai. Suntem aici, suntem împreună. Mă duc să pregătesc o baie și să-ți aduc un coniac. Numai unul mic. Apoi o să te bagi în pat și o să te culci. Suze se mărită. Daisy se bucură de noua ei slujbă, iar Nan, ei bine, înoată în paharul ei, care este pe jumătate gol, așa cum a fost dintotdeauna. Ne descurcăm bine, tu și cu mine. Și dacă rezultatele analizelor de sânge nu sunt în regulă, vom vedea împreună ce e de făcut și tot vom fi bine.

Marigold și-a sprijinit capul de umărul lui și a oftat.

– O, Dennis. Nu am fost eu cea mai norocoasă fată din lume atunci când m-am căsătorit cu tine?

– Și eu cel mai norocos bărbat, a răspuns el.

Dennis a pregătit cada și apoi a coborât să ia coniacul. Marigold s-a așezat la măsuta ei de toaletă și și-a scos colierul. A deschis micul sertar al cutiei de bijuterii rafinat lucrate, pe care Dennis o confectionase pentru ea atunci când s-au cunoscut și a stat puțin să o admire. Era realizată din lemn de frasin și nuc, în forma unui dulap în miniatură. O parte era un dulap, cu agățători, iar pe cealaltă parte avea cinci sertare, toate căptușite cu catifea, sertarul de jos conținând o pernă special căptușită, ce avea caneluri pentru inele. Și-a trecut degetele peste ea și ochii i s-au umplut din nou de lacrimi. Dennis fusese mereu atât de atent. Era bun și dulce și, spre deosebire de majoritatea bărbaților, era altruist. S-a gândit la fratele ei din Australia. Nu-l mai văzuse de vreo opt ani. O suna rar pe mama lor. Nu pentru că nu-i păsa de ea, ci doar pentru că îi păsa mai mult de el însuși. Dennis nu era așa. Știa că ar fi mutat munții din loc pentru ea dacă ar fi fost nevoie.

Când a intrat în cadă, s-a simțit puțin mai bine. S-a simțit și mai bine după acel coniac. Aflându-se în pat, într-un final, când a toropit-o somnul, s-a scufundat într-un nor de puf.

În dimineața următoare, când a plecat să se plimbe pe faleză, a avut grijă să se uite pe unde merge. Nu a mai mers la fel de repede și nu și-a

târșâit picioarele. S-a oprit pentru a-și concentra atenția asupra splendorii zorilor, asupra luminii blânde, aurii și a felului în care aceasta dansa peste valuri, dar și asupra norilor rozii, care pluteau pe cer ca niște bărcuțe din vată de zahăr. Și-a pus întrebarea: *Ce este în neregulă acum?* Iar răspunsul a fost *nimic*; nimic nu era în neregulă acum.

Când s-a întâlnit din nou cu Mary și Bernie, a zâmbit de parcă nici nu ar fi căzut din picioare cu o zi înainte și a comentat despre vreme. Era o dimineață luminoasă și însorită, ceea ce nu se întâmpla des, iar dealurile erau într-o nuanță vibrantă de verde.

– Sunt în patrulare cu Marigold, a spus Mary cu dragă inimă, zâmbind larg. S-a uitat la bandajul de pe obrazul lui Marigold. Ai avut parte de o căzătură destul de serioasă, nu-i așa?

– Sunt sigură că nu se va mai întâmpla, a liniștit-o Marigold.

S-a liniștit pe sine.

– Eu și Bernie nu ne asumăm nici un risc. Câtă vreme vii să te plimbi pe aici dimineața, vom fi cu ochii pe tine. Asta îi dă lui Bernie un sentiment de importanță, ceea ce este bine pentru moralul lui. A avut parte de câteva lovituri în ultima vreme.

Mary a aruncat o privire înspre Marigold, dar nu a exprimat nimic în cuvinte.

– Ce drăguț din partea ta, Mary! Mulțumesc.

– Nu fi prostuță! Pentru asta sunt prietenii.

Și, în timp ce Marigold și-a continuat drumul, a simțit cum i se încălzește sufletul la gândul că nu era singură.

Daisy a tăiat-o peste câmp până la casa familiei Sherwood. În timp ce străbătea drumurile de la fermă, se gândea la Sir Owen. Era greu de crezut că fusese aici, pe aceste câmpuri, cu doar o zi înainte. Cerul albastru ca florile de cicoare și soarele strălucitor păreau nepotrivite în umbra unei asemenea tragedii. În pădure, clopoștii începuseră deja să

înflorească, iar ferigile de tot soiul se răspândeau încet. Fluturii se scăldau în lumina soarelui, întinzându-și aripile și laudându-se cu frumoasele lor culori. Nu avea să treacă mult timp până când copacilor aveau să le dea toate frunzele, iar albăstrelele aveau să transforme solul pădurii într-o mare de albastru purpuriu. Când erai înconjurat de o asemenea frumusețe, nu era cu putință să-ți imaginezi că exista ceva urât pe lumea asta.

Când a ajuns, nu s-a dus direct la hambar, așa cum făcea de obicei, ci a intrat în casă pentru a o vedea pe Lady Sherwood. A găsit-o în bucătărie, așezată pe un scaun la insula de bucătărie, privind fix într-o ceașcă de cafea.

– Bună dimineța, Celia. Sper că nu deranjez, a spus ea încet, rămânând în pragul ușii.

Lady Sherwood și-a ridicat ochii înroșiți și i-a oferit un zâmbet apatic. Era nemachiată și părul îi era nepieptănat, ceea ce o făcea să pară mai în vârstă.

– Bineînțeles că nu, Daisy. Te așteptam. Vino să bei o ceașcă de cafea! Mă bucur că ești aici.

Daisy și-a dat jos jacheta și s-a dus la aparat să-și facă un espresso.

– Știi că mă tot aștept să-l văd, a spus Lady Sherwood cu tristețe. Mi se tot pare că îl aud, cum se învârte prin vestiar sau cum se plimbă pe coridor. E o casă atât de veche și scârțâie. Dar cred că scârțâie de una singură.

– Ești în stare de șoc, a spus Daisy, încălzind niște lapte la mașina de gătit Aga.

Lady Sherwood avea cea mai elegantă bucătărie, era toată în gri deschis și alb, cu blaturi de lucru din marmură lucioasă și cu o podea albă din lemn de stejar. Nu era dezordine pe nicăieri. Nu ca în bucătăria lui Marigold.

– Îmi închipui că va dura ceva timp până vei accepta că nu mai e.

– Știi, credeam că vom îmbătrâni împreună. Credeam că amândoi aveam o viață în față. Nu mi-am imaginat niciodată că un om sănătos și

atletic ca Owen va fi răpus atât de repede. Mi se pare îngrozitor de nedrept.

A scos un oftat.

– Acum nu îl mai am decât pe Taran, iar el locuiește pe cealaltă parte a lumii. Nu e deloc bine.

– El când ajunge aici?

– Aterizează în această dimineață. Îmi închipui că va fi aici după-amiază.

A ezitat o clipă, cât s-a gândit la fiul ei.

– El și Owen nu se înțelegeau bine, știi. Erau firi foarte diferite. Owen iubea pământul. Toată viața lui a fost despre moșia sa, despre cum să o îngrijească și să o iubească. Owen a iubit-o cu adevărat. Dar Taran este mai mult un bărbat de oraș. Nu apreciază natura așa cum o făcea tatăl său.

Și-a dus o mână la buze, reprimându-și un suspin.

– Doamne, e al naibii de îngrozitor să vorbesc despre Owen la trecut.

Daisy și-a adus cafeaua la masă și s-a așezat pe scaunul de lângă Lady Sherwood.

– Știu. Este pur și simplu oribil. Îmi pare atât de rău.

– Owen a fost un om minunat și un tată bun, dar se aștepta ca Taran să fie ca el și a fost dezamăgit că nu a fost așa. Owen a încercat să îl modeleze chiar și pe vremea când Taran era un băiețel. Nu putea să înțeleagă cum un copil născut din propria lui sămânță putea fi atât de diferit de el.

– Poate că Taran este ca tine? a sugerat Daisy.

– Da, ai dreptate. Este mai mult al meu decât al lui Owen. Taran a primit în copilărie nesfârșite lecții de tenis și lecții de golf, căci Owen încerca să-l transforme în eroul sportiv care fusese el la școală, dar Taran nu voia decât să deseneze și să construiască lucruri. Știi, făcea cele mai frumoase machete de case din lemn. Asta îi plăcea cu adevărat să facă.

Daisy s-a gândit la tatăl ei și la machetele de clădiri pe care îi plăcea să le facă.

– Creativitatea este un dar, a spus ea.

– Sunt de acord. Owen ar fi trebuit să fie mândru. Talentul lui Taran a fost evident încă de foarte devreme. Dar el nu vedea decât ferma lui în fața ochilor și tot ce făcea Taran, care prevestea un altfel de viitor, îl panica. Își dorea ca Taran să preia conducerea după ce...

– Ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

Daisy i-a pus mâna pe braț.

– Sunt sigură că va onora dorințele tatălui său, a spus ea, deși nu era deloc convinsă de asta. Abia dacă îl cunoștea. Nu-mi pot închipui cum să *nu* poată iubi acest loc. Este atât de frumos.

Lady Sherwood i-a zâmbit recunoscătoare.

– Mă bucur foarte mult că ești aici, Daisy. Nu-i așa că am avut noroc când ți-am împrumutat hambarul? Destinul, cred. Pentru că nu sunt singură. O, o am pe Sylvia, bineînțeles, și este o prezență plăcută care să mă ajute prin casă. Dar cu tine e altceva. Îmi ești prietenă. Mă bucur foarte mult că ești aici.

– Mă bucur că pot ajuta. Dacă e ceva ce aș putea să fac...

– Am nevoie doar de compania ta.

Lady Sherwood a luat o înghițitură de cafea și a făcut o grimasă pentru că era rece.

– Haide să-ți mai fac una, a sugerat Daisy, iar Lady Sherwood nu a protestat.

A oftat epuizată.

– Trebuie să mă ocup de înmormântare. Și-ar fi dorit să îl incinerăm. Are o familie atât de numeroasă, cu toate surorile lui, încât va fi cu siguranță o mare problemă. Nu sunt sigură că am să pot suporta asta. Apoi mai e și testamentul. Mă bucur că vine Taran. Nu pot să mă descurc singură cu toate astea. Nu știu nimic despre moșie sau despre fermă.

– Nu-ți face griji pentru asta acum. Sunt sigură că Taran se va ocupa de partea financiară. În ceea ce privește înmormântarea, m-aș bucura să îți fiu de ajutor. Sunt o persoană organizată și eficientă atunci când îmi pun mintea la contribuție. Dacă vrei, ne putem ocupa împreună. Necazul împărțit este mai ușor de îndurat.

Lui Lady Sherwood i s-au umplut ochii de recunoștință.

– Ești o mană cerească, Daisy. Aș aprecia foarte mult acest lucru. Dacă nu te deranjează. Nu prea știu de unde să încep.

A schițat un mic zâmbet.

– Vezi tu, sunt de-a dreptul răsfățată. Owen avea grijă de tot.

– Vom vorbi mai întâi la crematoriu și apoi vedem de acolo ce mai facem.

Daisy i-a adus cafeaua lui Lady Sherwood și s-a așezat lângă ea.

– În afară de rudele apropiate, nu vreau să vină nimeni la crematoriu. Nu cred că vreau să împărtășesc acel moment cu alte persoane.

– Înțeleg.

Lady Sherwood a pus mâna pe brațul lui Daisy.

– Te țin pe tine din treabă.

– Te rog, nu-ți face griji pentru asta. Nu pot să desenez toată ziua și, în orice caz, Bridget Williams mai poate aștepta pentru buldogul ei.

– Va trebui să aranjez o slujbă la biserică pentru prietenii lui Owen și pentru ca localnicii să-i poată aduce un ultim omagiu. Owen a fost foarte iubit.

– Chiar a fost. Părinții mei și bunica vorbesc foarte frumos despre el.

– Mă bucur să aud asta.

A urmat o pauză lungă. Lady Sherwood privea în gol spre cafeaua ei, iar Daisy se întreba dacă avea de gând să o lase și pe aceasta să se răcească.

– Ce crezi că face Owen acum? Crezi că, după ce murim, există un loc pentru noi acolo sus?

Gândurile lui Daisy s-au îndreptat imediat înspre bunicul ei.

– Bunicul meu a avut o credință neclintită în viața de după moarte, a spus ea. Nu avea nici măcar o urmă de îndoială în sufletul lui că noi venim dintr-un loc spiritual și că ne întoarcem acolo, odată ce ne încheiem călătoria pe această lume. Obişnuia să spună că *aceasta* era visul și că Raiul era realitatea. Spunea că cei pe

care îi iubim și îi pierdem sunt mereu cu noi. Și mie îmi place să cred asta.

– Am avut parte de educație religioasă, dar este greu să nu te îndoiești. E greu să crezi în ceva ce nu poți vedea cu ochii tăi.

– Ei bine, nu-i așa că nu poți vedea nici undele radio, dar auzi muzica pe care o transmit?

– Da, este adevărat.

– Bunicul spunea că e suficient să privești natura pentru a ști că există o putere superioară.

Daisy a lăsat privirea în jos, conștientă că ar putea părea un pic nebună.

– Spunea că de fiecare dată când privești un apus de soare și simți cum ți se umflă pieptul de bucurie, înseamnă că forța divină din tine recunoaște forța divină din natură.

Se temea că mersese prea departe. Lady Sherwood a zâmbit.

– Îmi place asta, a spus ea. Se pare că bunicul tău a fost un om înțelept.

Daisy a încuviințat ușurată.

– Așa a fost.

Daisy se afla în atelier când a intrat Taran. A fost luată prin surprindere. Avea o expresie serioasă pe chip, cu umbre întunecate sub ochi și gura strânsă într-o linie fermă. Destul de diferit de bărbatul îndrăzneț pe care îl întâlnise de Crăciun. Își închipuia că nu dormise prea mult în avion.

– Bună, a spus el închizând ușa în urma lui.

– Bună, a răspuns ea, lăsând jos creioanele din mână și aruncând o privire peste șevalet. A ezitat o clipă, căutând ceva mai puțin banal de spus, dar s-a mulțumit cu niște cuvinte obișnuite, căci că nu se putea gândi la altele mai originale. Îmi pare foarte rău pentru tatăl tău.

– Mulțumesc, a răspuns el.

Puloverul de cașmir verde marin pe care îl purta îi scotea în evidență verdele marin al

ochilor, sau poate că ceea ce îi făcea atât de vii era contrastul cu umbrele purpurii de sub pleoape. Oricare ar fi fost motivul, arătau destul de surprinzător.

– Mama spune că ai fost un adevărat sprijin pentru ea. Voiam doar să-ți mulțumesc.

– Mă bucur că am fost aici când s-a întâmplat, a spus ea.

El a înaintat mai departe în cameră și și-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Ei cred că a fost vorba de un atac de cord. Mama zice că tata era într-o formă excelentă, dar că bea prea mult și că avea tensiunea arterială mare și colesterolul ridicat. El nu prea credea în schimbarea regimului alimentar. Era un adevărat entuziast al budincii și al vinului de Porto. Tatăl său a trăit până la optzeci și opt de ani. Sunt sigur că se aștepta să trăiască mai mult de atât.

– Știu că mama ta a sperat că așa va fi.

– Da. Va fi distrusă fără el.

A făcut o pauză. A șovăit, a scos mâna din buzunar și s-a scărpinat în cap.

– Mai bine aș merge înăuntru. Voiam doar să îți mulțumesc.

Privirea lui a trecut pe lângă ea și s-a îndreptat spre șevalet.

– Apropo, cum merge treaba? Portretele de animale. Pot să arunc o privire? Mama spune că ești foarte bună. Nu l-am văzut încă pe cel pe care l-ai făcut pentru câinii ei, dar mi-a spus că este pus la loc de cinste în hol.

– Acum îl desenez pe Baz, bulldogul lui Bridget Williams, dar mi-e greu să stabilesc o conexiune cu el. Este mai degrabă distant și îngâmfat. Mi-am petrecut mult timp încercând să îl cuceresc cu recompense în mâncare, dar cu siguranță se lasă greu.

Taran s-a apropiat să se uite.

– Uau. Ești foarte bună. Și-a fixat privirea asupra desenului și și-a frecat bărbia gânditor. Chiar ești. Sunt impresionat. E grozav.

Daisy a simțit că, distrăgându-i atenția, starea lui de spirit s-a îmbunătățit și a zâmbit.

– Mulțumesc.

– Nu, vreau să spun, *foarte* bună. Nu-mi dau seama dacă seamănă sau nu cu Baz, dar arată ca un câine adevărat, și încă unul snob și distant.

Și-a mișcat capul dintr-o parte în alta.

– Parcă privește în afara paginii, nu-i așa? Ești foarte talentată, Daisy. S-a uitat la ea și a zâmbit. Pe lângă faptul că aveai cele mai frumoase codițe din clasă, erai și bună la desen?

Ea a râs.

– Mereu mi-a plăcut arta, deși nu sunt sigură eram foarte bună la asta în școala primară. E ceva ce am descoperit mai târziu, undeva în al doilea semestru, când am avut febră glandulară. A trebuit să stau acasă, așa că mă îndeletniceam cu desenatul. Încă învăț meserie.

– Nu este o meserie. Este o abilitate și ești foarte talentată. Dacă aș avea un câine, te-aș ruga să îl desenezi și pe el.

– Ar trebui să stai la coadă. Cred că toți proprietarii de animale din sat vor să le desenez câinele sau pisica. Nu știu ce am să mă fac când îi voi fi desenat pe toți. Nu voi mai avea de lucru.

– O să-mi iau un câine doar ca să-l desenezi tu.

– Mulțumesc.

S-au uitat unul la celălalt preț de o clipă. Ochii lui Taran erau plini de căldură și Daisy s-a întrebat de ce a refuzat invitația lui de a ieși să bea ceva de Crăciun. Acum i se părea mai degrabă că a fost necioplită. Nu-și închipuia că avea să o mai invite din nou.

– Ei bine, mă duc să văd ce face mama. Spune că o vei ajuta să organizeze înmormântarea.

– Da, mă bucur să o ajut cu ce este nevoie. Nu se poate descurca singură.

– Ai dreptate în această privință. Tata a fost cel care s-a ocupat întotdeauna de toate.

– Cât timp vei rămâne?

– Nu știu. O să lucrez de aici o vreme, cel puțin până se termină înmormântarea.

L-a privit plecând, apoi a încercat să revină la muncă. Din anumite motive, nu s-a putut concentra. S-a gândit la Lady Sherwood, singură, în acea casă mare, și i s-a făcut milă de ea. I s-a părut crud din partea lui Taran să se întoarcă în Toronto, dar ce altceva putea să facă? Întreaga lui viață era acolo.

Incapabilă să deseneze, s-a hotărât să îi scoată la plimbare pe câinii lui Lady Sherwood. Odată ieșită pe câmp, pășind prin iarba înaltă, la aer curat, s-a simțit mai bine. A absorbit vibrațiile luxuriante ale primăverii și a început să se gândească la Luca. Nu îi răspunsese la mesaj. Asta i se părea puțin cam răutăcios acum. În lumina morții lui Sir Owen, mintea ei se concentra asupra a ceea ce avusese, mai degrabă decât asupra a ceea ce îi fusese refuzat, și s-a întrebat din nou dacă nu cumva fusese nechibzuită când plecase din Italia, când îl părăsise pe Luca. Dragostea era dragoste, până la urmă, iar ea îi dăduse cu piciorul. Să fi fost ea lacomă și pretențioasă? Ar fi trebuit să se mulțumească doar cu ceea ce el era dispus să-i ofere? Poate că nu îi era predestinat să le aibă pe toate.

Marigold se afla în depozitul magazinului cu Tasha, despachetând cutii de papetărie, când a sunat clopoțelul, iar comodorul și Cedric Weatherby au intrat înăuntru. Comodorul părea foarte neliniștit. Cedric părea agitat, înflăcărat de drama care se desfășura și care, din fericire, nu avea nimic de-a face cu el.

– Ați auzit veștile îngrozitoare? a spus comodorul, înaintând cu spatele drept și bărbia ridicată, cu o pălărie așezată cum se cuvine pe cap, într-un sacou bleumarin cu două rânduri de nasturi, lăsat peste o pereche de pantaloni roșii.

Marigold s-a dus în partea din față a magazinului.

– Am auzit, a răspuns ea, frământându-și mâinile. Sunt atât de șocată. Sir Owen a fost un

om minunat.

– Ați auzit de cârțițe? a întrebat Cedric, coborându-și vocea.

Comodorul a aruncat o privire de-a lungul raioanelor.

– Am eliberat cârțițele pe terenul lui Sir Owen. Nu m-am gândit că avea să se supere, a spus el. Cârțițele chiar sunt inofensive.

– Nu a spus nimeni nimic de cârțițe, l-a liniștit Marigold. Nimeni nu știe ce i-a provocat atacul de cord, dacă, într-adevăr, a fost vorba de un atac de cord. Ceva ce noi nu știm, nu-i așa?

– Dar dacă a suferit un atac de cord din cauza cârțițelor, am să mă simt teribil de vinovat. Comodorul a inspirat pe nări și a adoptat expresia nobilă a unui martir. Îmi voi recunoaște fărădelegile. Nu vreau să-mi întâlnesc creatorul având sufletul pătat.

Marigold s-a încruntat.

– Nu-mi închipui cum cârțițele ar putea fi o problemă suficient de mare pentru a cauza un atac de cord, a spus ea cu înțelepciune.

– Sir Owen își iubea pământul, a intervenit Cedric, dorindu-și mai mult decât orice ca moliile să fie cauza, pentru ca să poată fi el prins în mijlocul acțiunii.

– M-am gândit pur și simplu că acele cârțițe ar fi fost fericite acolo, pe câmpuri, a spus comodorul. Nu m-am gândit la fermier. Îmi pare foarte rău.

Și-a dus o mână la piept.

– Phyllida e de părere că ar trebui să-mi țin grijile pentru mine.

– Cred că Phyllida are dreptate, a spus Marigold.

– Dar nu vreau să mor având conștiința încărcată.

Comodorul a părut sfios deodată. Nu mai era deloc ofițerul de marină care comandase cândva nave.

– Trebuie să îi spun lui Lady Sherwood.

– Ești sigur că e înțelept să faci asta? a spus Marigold. Mă gândesc că are multe pe cap acum.

– Nu, are dreptate, a fost de acord Cedric. Nu vrea să-și întâlnească creatorul având sufletul pătat.

Comodorul a respirat adânc.

– Marigold, aş dori o sticlă de whisky, te rog.

– Desigur, a răspuns ea, ducându-se să-i aducă una de pe raft.

– Am nevoie să beau ceva înainte de a pleca. Ştiţi voi, curaj olandez, a spus el. Şi Cedric, tu vii cu mine, nu-i aşa, dragul meu băiat? a adăugat el.

Cedric şi-a umflat pieptul.

– Bineînţeles că vin cu tine.

A privit-o pe Marigold cum pune sticla pe tejghea.

– Cred că o să beau şi eu un păhărel.

Marigold a scanat-o la casă, iar apoi şi-a făcut o notă mentală să mai comande. Aceea fusese ultima sticlă.

Marigold i-a privit pe comodor şi pe Cedric Weatherby ieşind din magazin. Apoi a încercat să-şi amintească ce anume îşi propusese să facă. Dar dispăruse. Se evaporase. A suspinat şi a ridicat din umeri. Nu mai era nimic de făcut. A sperat că nu era ceva important.

Spera, mai presus de toate, că Sir Owen nu murise din cauza cârţiţelor.

CAPITOLUL 13

După ce a plimbat câinii, Daisy s-a întors chiar în momentul în care Volvoul de epocă al lui Cedric Weatherby a tras în fața casei lui Lady Sherwood. Câinii s-au repezit la mașină și au lătrat. Lui Mordy i s-a zburlit părul pe spinare, dar cockerii erau mult mai puțin teritorialii și și-au ridicat cu nerăbdare picioarele pe cauciucuri în sus.

Pe când se Daisy se apropia de mașină, ușa din față a casei s-a deschis și a ieșit Taran. S-a uitat curios la Daisy. Daisy a aruncat o privire în mașină și i-a recunoscut pe comodor și pe Cedric. Cedric a oprit motorul și a coborât din mașină. El s-a îndreptat direct spre Taran.

– Bună ziua, sunt Cedric Weatherby, a spus el întinzându-i mâna. Am venit să o vedem pe Lady Sherwood. Tu trebuie să fii Taran.

Atunci comodorul a dat ocol mașinii și i-a întins mâna. A strâns-o ferm pe cea a lui Taran și s-a prezentat.

– Comodor Wilfrid Braithwaite. Îmi pare rău că vă deranjez într-un moment atât de dificil, dar trebuie să vorbesc cu Lady Sherwood. Este de natură sensibilă, dar importantă.

Taran s-a uitat din nou la Daisy, dar ea nu avea nici o idee despre motivul pentru care veniseră.

– Ar fi fost prudent să sunați înainte, a spus Taran. Mama se luptă să se împace cu pierderea suferită.

– Bineînțeles, a spus Cedric serios. De aceea ne aflăm aici.

A făcut o grimasă care trebuia să sugereze discreție, dar care, în schimb, trăda o anumită îngâmfare.

– Imi permiteți un minut din timpul ei? Cred că este important, a spus comodorul. Este vorba despre moartea tatălui tău.

Taran și-a trecut privirea de sus și în jos, peste pantalonii roșii și sacoul cu nasturi aurii ai bătrânului ofițer, și a dat din cap.

– Foarte bine, a spus el. Îi spun că sunteți aici.

Daisy nu știa ce trebuia ea să facă, dar i-a urmat pe cei trei bărbați, dar și pe câini, înăuntru.

În vreme ce Taran s-a dus să-și anunțe mama, Daisy a rămas în hol cu Cedric și comodorul. Câinii au țopăit, plini de noroi, în direcția bucătăriei.

– Ce se întâmplă? a întrebat Daisy uitându-se când la un bărbat, când la celălalt.

Cedric a clătinat din cap și a părut solemn. Comodorul a ridicat bărbia și nu a spus nimic.

– Suntem foarte supărați, a spus Cedric, iar bărbia i-a tremurat.

Lui Daisy i s-a părut totul foarte ciudat, dar nu s-a putut retrage. Nu-și putea închipui de ce comodorul și Cedric Weatherby trebuiau să o vadă pe văduva îndurerată a doua zi după ce îi murise soțul. Ce naiba putea fi atât de important?

– Intrați, a spus Taran ieșind din salon. Dar vă rog să nu zăboviți prea mult. Mama mea este într-o stare foarte delicată, după cum vă puteți da seama.

Cedric i-a aruncat o privire comodorului și a dat din cap. Comodorul a încuviințat și el din cap. Cei doi bărbați, întăriți de whisky și de propriul simț al datoriei, l-au urmat pe Taran în cameră. O clipă mai târziu, Taran a ieșit și a închis ușa în urma lui. Și-a lipit urechea de ușă. Daisy a ezitat un moment, știind că trebuia să plece. Dar Taran i-a făcut semn să i se alăture. El a clătinat din cap.

– Dumnezeu știe ce înseamnă toate astea, a șoptit el.

Daisy a ridicat din umeri. Cei doi s-au privit unul pe celălalt în timp ce comodorul a început să vorbească.

– Imi pare nespus de rău pentru pierderea suferită, Lady Sherwood, a început să spună comodorul în acea manieră de modă veche, formală, tipică membrilor forțelor armate.

– Mulțumesc, a răspuns Lady Sherwood.

– Și mie îmi pare rău, a adăugat Cedric. Dumnezeu este crud când îi ia pe cei ca Sir Owen. A fost un om bun, a adăugat el, la care Lady Sherwood a încuviințat din cap.

Dumnezeu, într-adevăr, a fost crud când l-a luat pe Sir Owen de lângă ea.

– Cu ce vă pot ajuta? a întrebat ea, mai mult din obișnuință decât din orice alt motiv. La urma urmei, era clar că veniseră pentru că ei puteau să o ajute pe ea cu ceva.

A avut loc o pauză lungă. Daisy și Taran s-au privit unul pe celălalt, întrebându-se ce urma să se întâmple.

– Lady Sherwood, mă tem că trebuie să vă mărturisesc ceva teribil, a spus în cele din urmă comodorul.

Surpriza era evidentă în vocea lui Lady Sherwood.

– O? a spus ea. Serios? Chiar așa?

Încă o pauză lungă. Cedric a dat din cap către comodor, încurajându-l. Comodorul s-a gândit la Porțile Raiului și la sufletul său pătat.

– Lady Sherwood, a repetat el.

– Da?

– Am avut o invazie de cârțițe în grădină...

Expresia lui Taran era atât de comică încât lui Daisy i-a venit să râdă. Și-a dus o mână la gură pentru a-și înăbuși râsul. Taran a clătinat din cap, de parcă nu-i venea să creadă că ziua ar putea deveni și mai ciudată de atât.

– Dennis Fane mi-a făcut o capcană ca să le pot prinde vii. Vedeți dumneavoastră, soția și copiii mei erau foarte supărați pe mine că încercam să le omor. Le plac animalele, mai ales cele cu blană, iar pentru ei, o cârțiță nu este foarte diferită de un iepure, să zicem, sau de un porcușor de Guineea. Chestia este, Lady Sherwood, că odată ce le-am prins în viață, și pentru că am fost foarte mulțumit de cât de bine făcută a fost capcana lui Dennis, exact

genul de capcană potrivită pentru a prinde cârțițele vii...

Lui Daisy i se citea groaza pe chip, iar Taran a trebuit să-și reprime râsul.

– Am decis să le eliberez într-un loc plăcut, a continuat el. Un loc care ar putea fi atrăgător pentru o cârțiță. Nu se poate să prinzi o cârțiță de vie, iar apoi să o eliberezi, să zicem, lângă o șosea sau, ferească Dumnezeu, în grădina altcuiva. Cel mai apropiat și cel mai convenabil loc, dar și cel mai atractiv pentru o cârțiță, sau cel puțin așa am crezut eu, a fost la ferma lui Sir Owen.

– Înțeleg, a spus Lady Sherwood, care nu înțelegea nimic, dar care își dorea mai degrabă ca această mărturie să aibă un sens și ca ambii bărbați să o lase în pace.

– Era un număr destul de mare de cârțițe, a spus comodorul, concentrându-se asupra Porților Raiului și simțind cum sufletul i se curăță de păcate. Cred că am eliberat poate douăzeci sau treizeci. Capcana este una foarte bună. Mult mai bună decât m-aș fi putut aștepta, iar Dennis este un tâmplar talentat, însă invazia mea era mai mare decât am crezut. În concluzie, Lady Sherwood...

– Da?

Lady Sherwood începuse deja să-și piardă răbdarea, iar vocea ei părea sugrumată, fapt care l-a alertat pe Taran.

S-a ridicat în picioare și a pus mâna pe mânerul de alamă al ușii.

– Cred că atacul de cord al lui Sir Owen a fost cauzat de... A ezitat, pregătindu-se mental să recunoască. Cârțițe.

– Cârțițe, a repetat Lady Sherwood încet.

– Cârțițe, a adăugat Cedric, dornic să fie de ajutor.

La urma urmei, până în acel moment, el fusese tăcut și destul de inutil.

– Comodorul crede că din cauza cârțițelor sale Sir Owen a suferit un atac de cord și a murit.

Tăcere îndelungată.

Taran și-a dat ochii peste cap privind la Daisy. A întors mânerul și a intrat, lăsând ușa deschisă pentru ca Daisy să asiste la restul conversației.

– Mă îndoiesc foarte mult că tata a murit din cauza cârțițelor tale, a spus Taran, intrând în cameră, spre ușurarea mamei sale.

– Dar cum poți fi sigur? a întrebat comodorul, sperând ca o mică rază de lumină să îl absolve de vină.

– Pentru început, nu există cârțițe la fermă. Cu siguranță, nici una care să fi atras atenția. Administratorul ar fi raportat acest lucru. Și, în al doilea rând, dacă ceva i-ar fi provocat un atac de cord, aceia ar fi fost melcii.

Cedric și comodorul s-au privit pentru o clipă.

Nimeni nu spusese nimic despre melci.

– Dar faptul că melcii au năpădit o bună parte din rapița tatei nu a avut cum să reprezinte un motiv suficient de bun pentru ca el să fi suferit un atac de cord. Vă asigur că acele cârțițe ale voastre nu au avut nimic de-a face cu moartea lui.

– Ei bine, asta e o mare ușurare, a spus comodorul cu multă vioiciune. Adică, a adăugat el, cu ceva mai puțină exuberanță, mă simt foarte ușurat că nu acțiunile mele au dus la această tragedie. Taran, Lady Sherwood, îmi pare rău pentru pierderea suferită, iar eu sunt, ei bine, recunoscător că acțiunile mele nu au contribuit în nici un fel la asta. Vino, Cedric. Să-i lăsăm pe Lady Sherwood și pe Taran în pace. Îmi pare doar rău că v-am întrerupt.

– Mulțumesc că ați venit, a spus Lady Sherwood din politete.

– Vă conduc spre ieșire, a spus Taran, mai puțin amabil.

Daisy s-a grăbit să intre în bucătărie în timp ce Taran i-a condus pe cei doi bărbați la ușa din față și i-a văzut urcând în mașină. Bătrânul Volvo a ieșit în trombă pe poartă. Taran a închis ușa și s-a retras în hol.

Daisy a ieșit din ascunzătoarea ei.

– Chiar a fost vorba despre cârțițe sau am auzit eu greșit?

– Chiar a fost vorba despre cârțițe, a spus Taran încercând să-și păstreze o expresie serioasă.

Lady Sherwood a apărut în ușa salonului.

– Am visat eu sau chiar s-a întâmplat? a întrebat ea, uitându-se nedumerită când la fiul ei, când la Daisy.

– Chiar s-a întâmplat, mamă, a spus Taran.

Lady Sherwood a clătinat din cap.

– Miroseau a whisky, a adăugat ea cu dezaprobare.

Taran a început să râdă. Daisy i s-a alăturat. În cele din urmă, a râs și Lady Sherwood.

– Într-adevăr, cârțițe! a exclamat ea. Acum chiar că am auzit totul! De-ar fi fost și Owen în viață să audă asta. Ar fi râs săptămâni întregi. Cârțițe, într-adevăr! Mi-aș dori eu să fi murit el din cauza cârțițelor de pe câmpuri. În acest caz, măcar ar fi murit râzând.

– Of, mamă! a spus Taran întinzându-se să o îmbrățișeze.

– Nu e nimic, a spus ea clipind pentru a-și alunga lacrimile. Sunt atât de fericită că au venit. Nu credeam că voi mai râde vreodată. Dar acești doi bărbați drăguți mi-au reamintit că, în ciuda tuturor celor întâmplate, încă mai am simțul umorului.

Daisy l-a privit pe Taran cum și-a petrecut brațele în jurul mamei sale. Ea părea foarte mică, așa cum stătea acolo, înconjurată de brațele puternice ale fiului său. Simțind că era momentul oportun să plece, Daisy s-a strecurat pe ușa din față, închizând-o încet în urma ei. Taran și mama lui aveau nevoie să petreacă timp singuri. Daisy știa că nu le putea oferi prea multe, dar măcar asta le putea oferi.

Retrăgându-se în hambar, a simțit furnicăturile inspirației și s-a grăbit spre șevaletul ei. Ceva din blândețea îmbrățișării lor a făcut-o să își dorească să deseneze. A pus creionul pe hârtie și și-a reluat lucrul, simțind cum senzația palpitantă de creativitate curge din nou prin ea, după care s-a cufundat în

gândurile privitoare la propria ei muncă. Sentimentul cald și înduioșător al durerii lor împărtășite a rămas cu ea în timp ce desena și i-a permis să simtă, în sfârșit, o conexiune cu acel câine distant și snob.

A trecut o săptămână, timp în care Daisy a început să lucreze la portretul pisicilor lui Cedric și a ajutat-o pe Lady Sherwood cu pregătirile pentru incinerare și pentru slujba de pomenire, care urma să aibă loc în biserica din sat, cu câteva săptămâni înainte de nunta lui Suze. Daisy s-a așezat în biroul lui Lady Sherwood și a parcurs lista lungă de sarcini care îi fuseseră încredințate. A publicat la ziarul *Daily Telegraph* anunțul pe care Lady Sherwood îl scrisese cu ajutorul lui Taran și le-a dat telefon celor mai apropiate rude ale lui Sir Owen pentru a le anunța când și unde va avea loc înmormântarea. A aranjat serviciul de catering pentru ceaiul de după ceremonie și, deși Lady Sherwood nu finalizase încă desfășurătorul slujbei, ea a creat o schiță pe care a completat-o cu o fotografie de-a lui Sir Owen aflat pe câmpurile pe care le iubise atât de mult, sprijinindu-se într-un baston lung, cu o șapcă veche din fetru și o jachetă, fotografie care o făcuse pe Lady Sherwood să plângă.

Lady Sherwood a plâns mult. În afară de o anumită tensiune în linia maxilarului și de expresia obosită din jurul ochilor, Taran nu arăta prea multă emoție. Daisy o asculta pe Lady Sherwood procesându-și durerea, sărind de la o emoție la alta ca un greiere confuz. De la a râde amintindu-și de vremurile bune de altădată la a fi slăbită, destul de brusc, de neînțelegerea și neîncrederea că bărbatul cu care își petrecuse cea mai mare parte a vieții dispăruse. Taran nu voia să fie aspirat în vârtejul de emoții al mamei sale și părea discret camera ori de câte ori aceasta se lăsa pradă disperării. Lucra în biroul tatălui său, care se afla în celălalt capăt al casei, și își

petrecea mult timp plimbându-se prin grădină în timp ce vorbea la telefon. Nu discuta cu Daisy despre tatăl său. Iar dacă vorbea despre el cu mama sa, asta Daisy nu o știa. Nu era la curent cu acest lucru.

Apoi, într-o după-amiază, când se întorcea cu câinii de la plimbare, s-a întâmplat să-i audă vocea peste zidul acoperit de iarbă al grădinii, unde se afla o mică livadă de cireși și o bancă de lemn. Nu ar fi tras cu urechea dacă subiectul nu ar fi preocupat-o și *pe ea*.

– ...cred că probabil o voi vinde, a spus el. Vreau să spun că tata mi-a lăsat-o mie, ceea ce, ca să fiu sincer, m-a cam surprins. Credeam că va intra automat în posesia mamei și apoi, poate, la nepotul lui. A știut mereu că nu mă interesează agricultura sau zona rurală englezească. Ne-am certat pe tema asta. În orice caz, viața mea nu este aici, așa cum am și încercat să-i spun. Nu are rost să dețin tot pământul acela și să nu fac nimic cu el.

Daisy stătea în picioare, pironită în loc, cu inima bătându-i cu putere. El s-a oprit, apoi a adăugat:

– Valorează o avere pentru dezvoltatori, iar consiliul va sări să construiască mai multe case. Sunt disperați. Autorizația de construcție nu va reprezenta o problemă. Nu știu de ce tata nu s-a ocupat el însuși de planurile de dezvoltare.

Pentru că nu voia să fie surprinsă ascultând, Daisy s-a grăbit să traverseze peluza, având un sentiment de greață în stomac. Dacă Taran avea să vândă ferma dezvoltatorilor, aceștia aveau să construiască alte case chiar lângă casa părinților ei. Priveliștea câmpurilor avea să fie înlocuită de cărămidă și beton. Nu putea suporta gândul că locuința în care trăiau de aproape patruzeci de ani avea să fie distrusă de ceva atât de urât. Mama ei era într-o stare fragilă și avea nevoie de pacea grădinii sale liniștite. Daisy nu-și putea închipui cum avea să facă ea față buldozerelor și camioanelor zgomotoase, care distrugeau zona rurală de dincolo de casa lor.

Era atât de supărată, încât s-a oprit mai devreme din lucru și a plecat pe jos spre casă, peste câmpuri. S-a întrebat cât de mult din terenul lui Sir Owen avea să fie cedat în favoarea betonului. Privind peisajul bogat și fertil din jurul ei, și-a dat seama cât de mult îl îndrăgea. Cât de mult prețuia plimbarea ei de dimineată spre fermă. Cât de mult se bucura de păsări, de copaci și de flori, la fel ca mama ei. I se rupea inima când se gândea că vor înceta să mai existe. Dacă Taran avea să vândă ferma, ea nu mai putea lucra în hambar. Trebuia să găsească un alt loc; dar nu voia altundeva. Îi plăcea aici și o plăcea pe Lady Sherwood – Celia. O plăcea foarte mult pe Celia.

În acea seară, știind că aceștia nu aveau habar de posibilul coșmar care avea să se abată asupra lor, a fost o agonie să stea cu părinții ei la cină. Marigold uitase să participe la întâlnirea de la vechea casă parohială, iar Julia sunase și îi vorbise aspru, ceea ce i-a supărat pe toți. Daisy îi amintise de asta înainte de a pleca de acasă în acea dimineată, dar Marigold tot uitase. Suze a amenințat că se va duce să se ia de Julia, dar Dennis a sugerat că era mai bine să discute calm cu soțul ei, vicarul. Nan a spus că nu o plăcuse pe Julia de la bun început. O descrisese ca fiind:

– O femeie arogantă, plină de sine, cu idei mai presus de statutul ei. Pe vremea mea, dacă nu ne plăcea de cineva, ascundeam o bucată de pește în spatele unei piese de mobilier din casa lui, unde să nu fie sub ochii și la îndemâna nimănui. Mirosul se acumula lent, de-a lungul timpului, până când devenea insuportabil.

Ea a zâmbit cu nonșalanță.

– Funcționa de minune!

Când Daisy și-a pus capul pe pernă și Suze a stins lumina, ea și-a împărtășit îngrijorarea cu singura persoană cu care își permitea să o facă.

– Suze, l-am auzit pe Taran vorbind la telefon astăzi.

– Vaaaai! Ai tras cu urechea. Ce zicea?

– Tatăl său i-a lăsat lui moșia.

– Asta nu e prea corect față de biata Lady Sherwood, nu-i așa? Ce are de gând să facă? Să o dea afară?

– Nu, vrea vândă moșia.

– Ce păcat! Tocmai când te-ai făcut comodă în hambar.

– Vrea să vândă terenul unor dezvoltatori.

S-a lăsat o tăcere lungă, timp în care Suze și-a dat seama cât de gravă era situația. Apoi a înjurat.

– Nu pot să le spun mamei și tatei. Vor fi devastați, a spus Daisy.

– Tata s-ar răsuci în mormânt! a exclamat Suze.

– Doar că nu e mort, Suze.

– Încă. Nu e mort *încă*. Așază un buldozer de cealaltă parte a gardului grădinii și va fi la doi metri sub pământ, *răsucindu-se*.

– E îngrozitor. Nu știu ce să fac.

– Pot să-ți spun eu ce să faci.

– Ce?

– Trebuie să-l convingi pe Taran să nu o vândă.

– O, asta e ușor! De ce nu m-am gândit eu, oare, la asta?

– Nu fi sarcastică! E singurul plan pe care îl ai.

– Și nu va funcționa. Se întoarce în Toronto după înmormântare.

– Atunci trebuie să treci la treabă.

– Nu îl voi convinge eu în două săptămâni să păstreze proprietatea.

– Ei bine, va trebui să o faci dacă nu ai o idee mai bună.

– Nu am, a spus Daisy încet. Nu am nici măcar o idee.

– Dacă vinde terenul dezvoltatorilor, nu le va face rău doar mamei și tatei, ci și întregului sat. Îi va afecta pe toți.

Suze s-a întors pe cealaltă parte și a închis ochii.

– Este un om oribil și lacom. Asta arată că aparențele pot fi înșelătoare.

Daisy a avut de gând să-l apere, dar ce știa ea? Abia dacă îl cunoștea.

– Da, a răspuns ea. E un om oribil și lacom.

S-a întors și ea pe cealaltă parte și a privit cu îngrijorare în întuneric.

Marigold a primit o scrisoare de la doctor. Erau rezultatele analizelor de sânge, care nu relevau nimic ieșit din comun. Sângele ei era perfect. Ca al unei regine, a spus Dennis. Marigold s-a simțit ușurată că nu descoperiseră nimic sinistru. Trebuia să accepte că pierderile ei de memorie erau normale, că nu era nimic în neregulă cu ea. Îmbătrânirea nu era o boală, se întâmpla pur și simplu.

Și totuși, se înrăutățea. Uita tot: oamenii care intrau în magazin – știa că îi cunoștea, dar nu le putea reține numele – furnizorii cu care lucra de multă vreme și sarcinile care altădată erau la fel de naturale și automate ca respiratul. Nu putea să recunoască vocile oamenilor la telefon și nici nu reușea să țină pasul cu ceea ce spuneau. A uitat cum să folosească calculatorul. Se holba la ecran ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată, cu toate că era același ecran pe care îl privea de ani de zile. Și îi lua mai mult să facă orice. Sarcinile simple i se păreau provocări uriașe. Nu i-a putut spune lui Dennis că se chinuia să termine puzzle-ul, dar acesta devenise un proiect imposibil și descurajant. Unul de care se temea. Puzzle-ul devenise o oglindă, reflectându-i uitarea ca un joker nemilos. Ea credea că ascunde bine aceste scăpări. Spera ca nimeni să nu fi observat. Nu-și dorea să îngrijoreze pe nimeni și spera că, păstrându-le doar pentru ea, aveau să dispară. Dacă avea un sânge sănătos, atunci nu avea de ce să se îngrijoreze, nu-i așa?

Dennis se afla la bancul său de lucru, când s-a auzit o bătaie în ușă. Știa că nu era Marigold, căci ea nu bătea niciodată la ușă, dar nimic nu-l mai surprindea în ziua de azi.

– Intră, a strigat el peste sunetul de la radio.
Ușa s-a deschis și Tasha a intrat, cu o privire rușinoasă.

– Bună, Tasha! a spus el.

A întins mâna să dea muzica mai încet. Nu era de părere că ea aprecia Iron Maiden așa cum o făcea el. A lăsat rindeaua la o parte și și-a șters mâinile pline de praf pe tricou.

– Îmi pare rău că te deranjez, Dennis, dar trebuie să vorbesc cu tine.

Dennis a simțit cum pieptul i se sugrumă de nelinește.

– O, bine, a mormăit el.

Mac i-a simțit tulburarea și a sărit pe bancul de lucru, unde s-a așezat uitându-se la Tasha cu ochi suspicioși.

– Este vorba despre Marigold, a început ea. Uită totul. Mă străduiesc să fac față. A ridicat din umeri. La început nu am vrut să spun nimic, adică, nu e nimic rău în a îmbătrâni, nu-i așa? Dar e mai mult decât atât. Este îngrijorător. A fost la doctor?

– Da, a fost, a răspuns Dennis. A făcut niște analize de sânge, care au ieșit normale.

– Ei bine, asta e o veste bună. I-au făcut un RMN?

– Nu, nu i-au făcut.

– Tipic. Serviciul Național de Sănătate face tot ce poate ca să nu cheltuiască bani. Ar trebui să le faci scandal.

Dar Dennis nu a făcut niciodată vreun scandal pentru nimic.

– În orice caz, mă întreb dacă nu ar trebui să se retragă puțin și să mă lase pe mine să mă ocup de toate în locul ei. Nu-i place să delege pe altcineva.

Tasha a zâmbit timid și și-a dat o șuviță lungă de păr șaten după ureche. Un cerceluș cu diamant strălucea vag pe lobul urechii ei.

– Știi cum e ea. Crede că le poate face singură pe toate, dar ar trebui să se bazeze mai mult pe mine.

Dennis s-a încruntat.

– Nu vreau să fiu nepoliticos, Tasha, dar nu am crezut niciodată că se poate baza pe tine,

doar tu îți iei mereu zile libere.

Tasha a dat din cap.

– Știu, și îmi pare rău pentru asta. Nu m-am gândit că are nevoie de mine, înțelegi?

Credeam că era mulțumită când o lăsam să se ocupe singură. Acum îmi dau seama că nu se poate descurca singură și că nu este corect față de clienți. Aș putea să îți dau o listă lungă de oameni care au fost dezamăgiți de oficiul poștal, și nici nu sunt sigură că mai știe să lucreze la calculator... A tras aer în piept. Șuvița de păr se desprinsese, așa că a dat-o din nou pe după ureche. O iubesc pe Marigold. Chiar nu vreau să mă furișez așa pe la spatele ei, dar nu știu ce altceva să fac.

Dennis a oftat și a clătinat din cap. Nici el nu știa ce să facă, dar știa că trebuie să se gândească la ceva.

– O să vorbesc eu cu ea, Tasha. Să văd dacă o pot convinge să se retragă puțin.

– Nu cred că știe că a mai observat cineva, dar jumătate din sat vorbește despre asta.

Dennis s-a întunecat la față.

– Chiar așa?

– Da, toată lumea a observat. Ei cred că...

Tasha părea stânjenită.

– Ce cred? a întrebat Dennis.

Dar orice ar fi crezut ei cu adevărat, Tasha nu a fost dispusă să spună; expresia de pe chipul lui Dennis era prea chinuitoare pentru ca ea să aibă curajul de a-l îngrijora și mai mult.

– Că pur și simplu îmbătrânește, a spus ea.

Dennis a privit-o întorcându-se prin grădină în casă, unde o aștepta Nan în bucătărie, pentru a o conduce spre ieșire. Ce credeau cei din sat? s-a întrebat el. Dar el știa răspunsul, iar cuvântul i-a înnegrit mintea și a rămas acolo ca un șuvoi de fum toxic.

CAPITOLUL 14

Daisy a pus creionul jos și a privit pe fereastră către o altă dimineață încântătoare, cu cer albastru ca de safir și cu un soare strălucitor. Era ziua perfectă pentru a-l impresiona pe Taran cu minunile peisajului rural englezesc. De când îi auzise conversația din grădină, ea nu se gândea la nimic altceva decât la amenințarea lui de a vinde tot. Îl eclipsase chiar și pe Luca, cel care se bucurase până acum de atenția ei aproape nemijlocită.

În mod normal, nu ar fi fost atât de îndrăzneță încât să-i ceară lui Taran să o însoțească la plimbare, dar amenințarea reprezentată de buldozerele de dincolo de zidul grădinii părinților ei era suficientă pentru a o obliga să iasă din zona ei de confort.

Așadar, cu o strângere de inimă, a intrat în casă pentru a lua câinii. Aceștia stăteau tot timpul cu stăpâna lor, iar ziua de astăzi nu făcea excepție. Lady Sherwood se afla în biroul ei, răspunzând la zecile de scrisori de condoleanțe care sosiseră de la moartea lui Sir Owen încoace. Cei trei câini dormeau adânc la picioarele ei.

– Am nevoie de puțin aer proaspăt, a spus Daisy din ușă, în timp ce câinii și-au ciulit urechile și au sărit în patru labe, așteptând să fie scoși afară.

– Este o zi minunată, a spus Lady Sherwood, rămânând cu stiloul suspendat deasupra hârtiei. Exact genul de zi de care se bucura Owen. Dacă nu juca golf, sau nu era în grădină, era prin pădure, tăind copaci. Adora pădurile acelea.

– Mă întreb dacă Taran ar vrea să vină cu mine. Lucrează atât de mult, încât nu apucă să vadă cât de frumos este.

Lady Sherwood a făcut o grimasă.

– Mult noroc cu asta, Daisy. Nu cred că Taran a mai fost la o plimbare decentă pe aici de peste douăzeci de ani, și nici atunci nu a fost vreodată foarte interesat de peisaj.

– O să văd dacă îl pot convinge. Vremea e de partea mea, ceea ce e un început bun.

– Este în biroul lui Owen.

– Mulțumesc. Mă duc să-l caut.

Urmată îndeaproape de câini, Daisy a străbătut casa până la biroul lui Sir Owen. Îi plăcea casa familiei Sherwood. Era spațioasă, cu ferestre mari și camere armonios proporționate. Totul era decorat în griuri pale, discrete și verde. Îi plăcea, de asemenea, și mirosul de vechi, căci casa cu siguranță trebuia să aibă sute de ani, dar și mirosul fumului de lemne de la focurile aprinse, care ardeau pe tot parcursul lunilor de iarnă. Când a ajuns la biroul lui Sir Owen, s-a oprit. Era liniște înăuntru. Nici măcar nu era convinsă că Taran se afla acolo.

A bătut la ușă.

– Intră, Daisy, a venit răspunsul.

Când a intrat, Taran stătea pe canapea, cu picioarele întinse pe un taburet, citind un document. Și-a ridicat privirea spre ea și a zâmbit.

– Mi s-a părut puțin probabil să fie altcineva, a spus el.

– Sylvia? a sugerat Daisy.

– Ea nu bate la ușă. Nici mama nu bate. Ești prea politicoasă.

– Sunt bine crescută, a răspuns ea.

– Da, așa este. Ai putea să le înveți pe mama și pe Sylvia niște maniere.

– Vai, nu am vrut să spun..., a început ea.

– Glumesc. Ce pot face pentru tine?

S-a uitat la el, cum stătea confortabil acolo, pe canapea, și a vrut să se retragă. Dar nu se putea gândi la nici un alt motiv pentru care ar fi bătut la ușa lui, iar acum că era aici, trebuia să spună ceva. Simțind cum o părăsește curajul, l-a întrebat dacă vrea să i se alăture la o plimbare.

– Este o zi frumoasă și cred că muncești prea mult, a spus ea. Dacă stai în casă și muncești tot timpul, vei arăta ca o amibă.

El i-a aruncat o privire întrebătoare.

– Asta-i interesant. Nu cred că am văzut vreodată o amibă. Tu ai văzut?

– La școală, la microscop. Transparentă, albicioasă, urâtă.

– Ei bine, eu clar nu vreau să par transparent, albicios și urât. A pus documentul jos, s-a ridicat în picioare și s-a întins. Apoi a bătut din palme. Să mergem.

Au pornit prin grădina din spatele casei și au ieșit pe câmp pe o porțiță din gardul de leațuri.

– Daisy, presupun că nu reușești să lucrezi prea mult în această perioadă, a spus Taran, închizând poarta în urma lui. Câinii au luat-o la fugă pe câmp cu zelul unor prizonieri eliberați. I-ai oferit mamei un deget și presupun că ți-a luat toată mâna.

Daisy a râs, observând cât de verzi erau ochii lui în lumina soarelui.

– Are mult tact și sunt fericită să o ajut. Îmi pare rău pentru ea. Dacă ar fi murit tatăl meu, mama nu ar fi știut cum să meargă mai departe. Ar fi fost pierdută. Îmi închipui că mama ta se simte incredibil de pierdută și singură, fără bărbatul cu care și-a împărțit viața atâția ani de zile. Vreau doar să o fac să se simtă mai bine. Până la urmă, a fost foarte generoasă cu mine.

– Unde desenai înainte?

– În sufrageria de acasă.

– Încă locuiești cu părinții tăi?

– Știu, e tragic, nu-i așa?

– Nu, deloc. Din câte am auzit, sunt destul de speciali.

Daisy a fost surprinsă. Credea că el nici măcar nu știe cine sunt părinții ei.

– Sunt speciali pentru oamenii din acest sat, a răspuns ea. Și pentru mine, bineînțeles.

El a privit-o și și-a mijit, gânditor, ochii.

– Ești norocoasă. Eu am avut o relație dificilă cu tatăl meu.

– Erați foarte diferiți?

– Diferiți și cu interese diferite.

– Șoricelul de oraș și șoricelul de țară, a spus Daisy. Tata obișnuia să-mi citească această poveste când eram mică.

– Șoricelul de țară a ajuns să fie mâncat în oraș?

– Nu, șoricelul de țară ura zgomotul, iar șoricelul de oraș credea că zona de țară este plictisitoare.

– Presupun că așa eram eu și tata. Dar mie nu mi se pare deloc plictisitoare zona rurală. Uneori e plăcut să fii într-un loc unde nu se întâmplă nimic. Taran a tras adânc aer în piept și și-a vârât mâinile în buzunare. Este odihnitor.

Au intrat în pădure și au urmat o cărare îngustă printre copaci. Pământul era albastru și verde de la albăstrele înmugurite și frunzele care se răsfirau. Păsările ciripeau printre ramuri și o briză lină purta cu ea aroma luxuriantă a primăverii.

– Am locuit în Milano timp de șase ani, a spus Daisy. Lucram într-un muzeu vechi și prăfuit din centrul orașului. Noi trăgeam câte o fugă la munte, la lacuri sau pur și simplu la țară ori de câte ori aveam ocazia. Inima simte nevoia de frumusețe și, dacă nu o primește, se îngustează.

Lui Daisy i s-a părut că observă o tentă ușor batjocoritoare în zâmbetul lui Taran. Dar nu s-a lăsat descurajată. Imaginea buldozerelor care distrugneau câmpurile din jurul casei părinților ei o îndemna să continue și să nu-i pese de cât de ridicolă părea. Atâta timp cât el își dădea seama ce însemnau acele câmpuri pentru familia ei și pentru oamenii din sat.

– La cine te referi cu „noi“? a întrebat el.

– Am avut o relație. Dar acum s-a terminat.

El a început să își dea seama de situația ei.

– A, deci de asta locuiești acasă, a spus el dând din cap.

– Ideea este, a continuat ea cu hotărâre, că am nevoie de natură pentru a supraviețui. Dacă nu aș putea trăi printre câmpuri și păduri și aș fi nevoită să privesc doar betonul în

fiecare zi, cred că mi-aș pierde dorința de a trăi.

– Ai fost cu el timp de șase ani? a întrebat el, făcând abstracție de elegia ei închinată mediului rural.

– Da, așa este, a răspuns ea.

Și-a imaginat chipul lui Luca, cu ochii lui mari și cu gropița din bărbie, și a simțit o apăsare în piept.

– Asta-i ca o căsătorie.

– Cu excepția faptului că nu a fost o căsătorie, a afirmat ea simplu.

– Îmi pare rău că nu a mers. Șase ani reprezintă o bucată uriașă din viața ta. Sper că nu te-a rănit.

L-a privit cu sinceritate.

– Ba da. Apoi, conștientă de rolul pe care l-a avut ea în despărțire, a adăugat: Ne-am rănit unul pe celălalt.

– E un idiot, a spus el. Ar fi trebuit să lupte pentru tine.

– E complicat.

– Totuși, e pierderea lui.

Ea a ridicat din umeri.

– De fapt, e și a mea.

Atunci și-a amintit de mesajul lui Luca și de faptul că nu-i răspunsese. S-a întrebat dacă el avea să mai încerce să ia legătura cu ea sau dacă tăcerea ei avea să alunge orice dorință de împăcare.

Au mers mai departe prin pădure, până când au dat de o potecă ce i-a dus într-un câmp galben de rapiță.

– Pur și simplu ador culoarea asta, a spus Daisy suspinând mulțumită. Uneori, când străbat câmpurile astea în drum spre muncă, cerul este violet, iar cele două culori laolaltă sunt spectaculoase.

– Da, e drăguț, a răspuns el.

Daisy s-a întrebat dacă el chiar observase vreodată asta înainte. S-a gândit la tatăl ei, care fusese inspirat de tatăl lui, care fusese și el tâmplar și pe care îl însoțea în unele dintre vizitele sale la domiciliu, și s-a întrebat dacă

Taran îl însoțise vreodată pe Sir Owen la fermă.

– Nu te-ai simțit niciodată atras să fii fermier ca tatăl tău? a întrebat ea.

– Nu, a răspuns el.

– Este o viață frumoasă, a spus ea. Să te trezești în fiecare dimineață și să vezi așa ceva.

– Și să îți faci griji, a adăugat el. El a privit-o cu suspiciune. Vremea nu este niciodată potrivită pentru un fermier. Fie e prea cald, fie prea frig, fie prea umed, fie prea uscat. Când vrei ploaie, ai parte de secetă. Când vrei secetă, ai parte de inundații. Culturile sunt mâncate ba de melci, ba de iepuri. Nici nu faci prea mulți bani.

Daisy a fost surprinsă de acest lucru. Presupusese mereu că Sir Owen avea o mulțime de bani.

– Câștigi mai mulți bani ca arhitect? l-a întrebat ea.

– Da, și nici nu-mi fac griji în privința vremii.

– Sir Owen părea că nu avea nici o grijă. Era întotdeauna foarte vesel.

– Avea o fire mai filosofică decât mine. Accepta orice. Nu lăsa ca vremea să îl supere. Sunt un om mai superficial decât tatăl meu, Daisy. El iubea natura, la fel ca tine. Îi plăcea să ajute oamenii, de aici și titlul de cavaler pentru munca sa caritabilă. A fost un om genial și toată lumea îl iubea. Singurul lucru era că, în entuziasmul său, devenea manipulator. Își dorea ca eu să fiu ca el, iar asta era sufocant pentru că eu nu eram deloc ca el.

– Presupun că voia ca tu să preiei ferma când el avea să fie prea bătrân pentru a se mai ocupa de ea.

– Acest lucru nu avea cum să se întâmple vreodată. Am studiat în Canada și am ales ca această țară să-mi fie casă. Pentru un om care acceptă orice, a fost destul de neînțelegător în privința asta.

– Cred că este important ca părinții să își lase copiii să fie cine vor să fie. Sunt atât de mulți cei care încearcă să trăiască prin

intermediul copiilor lor sau să îi determine să reușească pentru propria glorie. Eu sunt norocoasă. Părinții mei nu au fost niciodată așa. Ei ne-au oferit tot timpul libertatea de a alege cine vrem să fim.

– Ai făcut o alegere bună când ai decis să fii artistă, Daisy. Cum se descurcă buldogul ăla?

– Am terminat cu el.

– Și de ce animal te ocupi acum?

– Terierul Juliei Cobbold.

– Nu este soția vicarului? a întrebat el.

– Da, și șefa satului.

A zâmbit.

– Este o adevărată comunitate, nu-i așa?

– Da, a răspuns ea. Chiar este. Știi, e plăcut să faci parte din ea.

– Așa credea și tatăl meu, a spus el. Eu semăn cu mama. Prefer să țin oamenii la distanță.

– *Pe mine*, mama ta nu m-a ținut la distanță, a spus Daisy zâmbind.

– Nici eu, a adăugat Taran, zâmbind la rândul său. Nu îmi dau seama care e motivul, poate că este ceva special la tine...

Felul în care a privit-o a făcut-o să-i stea inima în loc. Daisy a râs ca să-și alunge jena. Oare Taran flirta cu ea?

Marigold era în magazin, servind un client, când a sunat Suze. Nu i-a recunoscut vocea și i-a spus politicos să aștepte un minut până când termină de scanat produsele la casa de marcat. După ce clientul a plecat, a ridicat receptorul.

– Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Cu ce vă pot ajuta? a întrebat ea.

– Mamă, eu sunt! a spus Suze cu nerăbdare.

I s-a părut foarte ciudat ca propria mamă să nu-i recunoască vocea.

– Suze! Vai, ce proastă sunt! Îmi pare rău. E gălăgie aici.

Ceea ce nu era adevărat, doar că telefonul o cam deruta puțin în ultimele zile.

– E în regulă. Nu-ți face griji!

– Deci ce este?

– Am vești bune!

Simțind tremurul din vocea fiicei sale, Marigold a zâmbit.

– Ce este?

– Este gata rochia pentru prima probă.

– O, asta e o veste foarte bună, a spus Marigold.

– Și vreau ca *tu* să fii prima care o vede.

– N-aș rata asta pentru nimic în lume.

– În această după-amiază, la ora cinci? Poți veni?

Marigold s-a gândit că trebuia să meargă cu mașina în oraș și și-a pierdut entuziasmul. Nu se mai simțea foarte încrezătoare la volan.

– Bineînțeles că pot, a spus ea, știind că nu avea de ales. Știind cât de mult însemna asta pentru Suze.

Chiar în momentul în care a pus telefonul jos, în pragul ușii s-a ivit chipul roziiu și strălucitor al lui Cedric Weatherby.

– *Trebuia* să vin, a rostit el, deschizând larg ușa.

Marigold l-a privit curioasă.

S-a apropiat de teighea și i-a oferit lui Marigold un zâmbet radiant.

– Fiica ta este un geniu. Da, este. E chiar printre cei mai buni portretiști ai vremurilor noastre.

– E gata, nu-i așa? a întrebat ea.

– A venit, în sfârșit, de la înrămat și arată minunat! A surprins-o pe fiecare dintre doamnele mele. Iar ochii lor sunt extraordinari. Te urmăresc când te miști prin încăpere, exact ca în viața reală. Acum vor fi imortalizate pe vecie în pasteluri. Îi sunt atât de recunoscător. I-am dat un mic bacșiș pentru că nu cred că cere suficient. Ar putea să ceară măcar dublu.

– E foarte generos din partea ta, Cedric.

– Trebuie să vii să îl vezi. Măine-seară dau o mică petrecere pentru a-l dezvălui. Sper că puteți veni cu toții. Nimic grandios, doar niște vin bun și ceva de ronțait. Mă duc acasă acum

să pregătesc gustările. Nu mai am făină. S-a întors spre Tasha, care despacheta niște cutii pe raion. Fii drăguță și adu-mi niște făină albă, te rog. Apoi către Marigold. Nu uita să notezi asta în caietul tău. A privit-o luând caietul de sub tejghea și deschizându-l. Măine la ora 18.00, i-a reamintit el.

– Șase, a repetat ea în timp ce scria.

Apoi, ca să fie sigură că nu uită, după ce el a plecat, a mai notat asta și în carnetelul pe care îl ținea în buzunar. Iar acolo, în două locuri. Imbatabil!

Susan Glenn a venit să expedieze un colet chiar înainte de prânz, iar apoi a venit Dolly după timbre, urmată de Phyllida, soția comodorului, ca să ia pâine, și de Julia Cobbold pentru a-i spune lui Marigold că Daisy avea de gând să îl deseneze pe terierul ei, Toby, și că trebuia să vină chiar în după-amiaza asta pentru a se împrieteni cu el.

– Se pricepe foarte bine la câini, a spus Julia. Pe majoritatea oamenilor îi latră, mai ales pe bărbații îmbrăcați în vestele acelea galbene îngrozitoare. Ar trebui să-i vezi pe bărbații ăștia masivi și voinici, cum sunt terorizați de Toby. Dar la Daisy nu latră.

Imediat după ce a ieșit Julia, a intrat un cuplu care a salutat-o pe Marigold ca și cum ar fi cunoscut-o, dar Marigold s-a gândit că trebuie să fi făcut ei o greșală, căci nu-i mai văzuse niciodată. Cu toate acestea, ea a fost foarte politicoasă și prietenoasă, în cazul în care era vorba doar de memoria ei care îi juca din nou feste. Nu mai putea fi sigură de nimic în ultima vreme.

A venit Eileen și s-a rezemat de tejghea, în locul ei obișnuit, spunându-i lui Marigold că Sylvia îi auzise pe Taran și pe mama lui vorbind și se părea că Sir Owen îi lăsase moșia fiului său, și nu soției sale.

– Ceea ce este ciudat, având în vedere că știa de faptul că fiul lui nu este interesat să preia ferma. Sărmana Lady Sherwood! Sylvia spune că este mult prea supărată din cauza morții lui pentru a-și face griji cu privire la viitorul ei.

Biata de ea, probabil că nu i-a trecut prin minte că s-ar putea ca el să o vândă.

– Să o vândă? a oftat Marigold. Sunt sigură că nu o s-o facă. Sunt sigură că va aștepta până după moartea mamei lui pentru a o vinde. Iar ea este tânără și în formă, va mai rezista cel puțin încă douăzeci de ani.

– Taran locuiește și lucrează în Toronto. Lady Sherwood este canadiancă, așa că poate se va întoarce acolo. Acum că ea a rămas văduvă, nu are rost ca ei doi să locuiască pe continente diferite. Va dori să fie aproape de el, nu-i așa? Iar pentru ea, Toronto este acasă până la urmă.

– Dar se poate ocupa administratorul în locul lui, nu-i așa? David Pullman este un manager bun.

Eileen a clătinat din cap.

– Nu știu ce se va întâmpla, Marigold. Dar nu vrem ca Taran să vândă moșia. Nu se știe niciodată cine va locui acolo. Până acum am fost norocoși că Sir Owen ne-a permis să umblăm pe terenul lui. Îți poți închipui dacă va veni un intrus? Ne va interzice să mai facem asta. Ce trist ar fi!

Marigold s-a încruntat. Spera ca el să nu vândă terenul unui dezvoltator. Știa cât de aprig se luptase Sir Owen cu acei oameni avari care nu apreciau câmpurile verzi pentru frumusețea lor, ci doar pentru câți bani puteau face din construcții.

– Sunt sigură că nu o va alunga pe mama lui din propria casă, a spus Marigold în cele din urmă.

Gândul acesta a înveselit-o un pic. Din punctul ei de vedere, nu era posibil ca un fiu să fie atât de insensibil față de mama sa. Poate că, pentru ea, Toronto fusese acasă pe vremea când era tânără, dar își trăise cea mai mare parte a vieții în Anglia.

– Hmm, a murmurat Eileen, strâmbând din nas. Nu mi se pare că Taran este un bărbat prea amabil.

Tasha s-a ocupat de magazin în timp ce Marigold s-a dus să mănânce ceva. Nan era în

oraș, la coafor. Se spăla și se aranja o dată pe săptămână și nimic nu stătea în calea acestui lucru – coafura ei rămăsese aceeași din anii '50 încoace. Marigold a făcut o salată cu jambon și cartofi noi în unt, iar apoi s-a dus să-l întrebe pe Dennis dacă vrea să mănânce cu ea. Dennis a fost încântat că masa de prânz era gata și a urmat-o cu nerăbdare prin grădină, până în casă.

– Ești un inger, Goldie, a spus el.

Marigold s-a simțit încântată să fie apreciată. I-a pregătit locul la masa și a adus mâncarea. Apoi s-a așezat și ea.

– Eileen zice că Taran vrea să vândă ferma.

Dennis și-a încrețit sprâncenele.

– Cred că este foarte puțin probabil. Nu are cum să-i spună mamei sale că nu mai poate locui acolo. Iar Sir Owen s-ar răsuci în mormânt dacă ar face-o.

– Așa cred și eu, a spus Marigold. Probabil că i-a lăsat ferma lui Taran în speranța că el se va ridica la înălțimea provocării și va face ceva cu ea.

– Sir Owen a fost un om isteț, Goldie. Dacă i-a lăsat-o fiului său, atunci a făcut-o știind că acesta va avea grijă de mama sa. Taran nu este genul de băiat care să se poarte urât cu mama lui. Este un băiat bun.

– Eileen nu ar fi de acord cu tine.

– Lui Eileen îi cam place drama.

Marigold a râs.

– Ai dreptate în privința asta.

Apoi și-a amintit de invitația lui Cedric. Nici măcar nu a fost nevoie să se uite în agenda ei.

– Cedric dezvăluie mâine tabloul lui Daisy. Servește niște băuturi, așa că trebuie să aibă loc pe la ora șase.

Dennis și-a mestecat fericit șunca și a dat din cap.

– Asta-i draguț.

Marigold se simțea bine în sinea ei. Își adusese aminte de invitația lui Cedric. De obicei, își amintea lucruri doar când se uita în carnetul ei.

În acea după-amiază, magazinul a fost surprinzător de aglomerat. Oamenii tot intrau și ieșeau și tuturor le făcea plăcere să stea puțin de vorbă. Tasha a fost de mare ajutor, amintindu-i cu blândețe lui Marigold de lucrurile pe care le uitase și ocupându-se de oficiul poștal, ceea ce Marigold considera a fi cea mai dificilă parte a slujbei sale.

La cinci și un sfert a sunat telefonul. A răspuns Marigold.

– Mamă!

De data aceasta a recunoscut vocea. Era Suze.

– O, bună, draga mea.

– Mamă, de ce ești în magazin?

Marigold era confuză.

– Lucrez, a răspuns ea după o pauză.

– Trebuia să fii aici!

– Unde?

– Aici, la proba mea pentru rochie!

– Ai probă de rochie?

– Da, și tu trebuia să fii aici.

– Ei bine, de ce nu mi-ai spus?

– Ți-am spus. Am sunat în această dimineață. Ai luat-o razna?

Lui Suze îi tremura vocea de furie. Marigold a simțit o înțepătură de teamă în piept.

– Chiar așa?

– Da, știi bine că da.

– Dar nu-mi amintesc...

– Asta pentru că nu-ți amintești nimic.

Marigold era în pragul lacrimilor.

– Îmi pare atât de rău, iubita mea.

– Ei bine, nu are rost să mai vii acum. O să pierzi o veșnicie în trafic și probabil că vei uita drumul!

– Aș putea să o rog pe Tasha să mă ducă.

– Nu fi prostuță. E prea târziu. Nu va mai fi distractiv. O să merg singură la probă. Dar vreau să știi că ai ruinat una dintre cele mai speciale zile din viața mea.

A închis.

Marigold a apăsat telefonul la ureche.

– Suze? Suze?

Linia era moartă.

A apărut Tasha.

– Ești bine? a șoptit ea.

Marigold a pus încet telefonul jos.

– M-a sunat Suze în această dimineață? a întrebat ea cu o voce tremurândă.

Tasha a dat din cap.

– Da, cred că da. Chiar când a intrat Cedric.

Marigold a înghițit în sec și a pus o mână pe teighea pentru a se stabiliza.

– Trebuie să mă așez.

– E în regulă. Haide, te duc la bucătărie.

– Nu, trebuie să ies, a spus ea brusc, răzgândindu-se. Și-a luat haina din cuierul de după ușă. Voi fi bine, nu-ți face griji. Am nevoie doar de puțin aer.

Tasha a privit-o plecând. Nu o mai văzuse niciodată pe Marigold atât de supărată. Și-a ros pielița din jurul unghiei de la degetul mare și s-a întrebat dacă nu ar trebui să meargă să îl anunțe pe Dennis.

CAPITOLUL 15

Marigold abia dacă mai vedea înaintea ochilor de lacrimi. I-au încetșat vederea și i s-au rostogolit pe obraji în jos. Și-a plecat capul și a sperat că nu avea să dea nas în nas cu nici un cunoscut. Apoi a pornit spre deal, urmând același traseu pe care îl făcea în fiecare dimineată în încercarea de a-și ajuta memoria. Ei bine, a fost de *mare* folos!

Pentru ea, vinovăția pe care o simțea din cauză că ratase marele moment al lui Suze era ca un pumnal înfipt în inimă, care se răsucea și se învârtea, provocându-i o durere insuportabilă. Se ura pentru că o dezamăgise pe Suze. Își ura memoria pentru că a lăsat-o baltă. Nu era nimic în neregulă cu devotamentul ei; dacă era ceva de reproșat, aceea era că avea prea mult. Dar totul era în neregulă la creierul ei. Cum putea să-i explice asta lui Suze? Lui Suze, care acum era furioasă, rănită și dezamăgită.

A apucat-o în sus pe cărare și și-a lăsat nefericirea să iasă la iveală în hohote de plâns puternice și răgușite. Doctorul i-ar fi putut spune că totul era bine; prietenii ei ar fi încercat să o liniștească spunându-i că pur și simplu îmbătrânea; Beryl ar fi putut spune că li se întâmplă tuturor, că deveneau uituci cu toții. Adevărul era că ceva nu *era* bine, ea nu *îmbătrânea* pur și simplu și nu li se întâmpla tuturor. I se întâmpla *ei* și numai ei. Și acum își dezamăgise fiica într-una dintre cele mai importante zile din viața ei. Ar fi trebuit să fie o zi specială pentru mamă și fiică. Un moment pe care să-l prețuiască pentru totdeauna. Prima imagine cu fetița ei devenită adult și îmbrăcată în rochie de mireasă. Gândul că a ratat acest moment a făcut-o să plângă și mai tare. Cum a

putut să uite? Cum *a putut*? Își amintise de petrecerea lui Cedric!

Marigold se plimba pe faleză, cu mâinile în buzunarele hainei, și privea pescărușii care se învâртеau în cercuri pe cerul de început de seară. Soarele era o minge de foc care se scufunda în mare, atingând crestele valurilor și destrămându-le în scântei, atingând aripile pescărușilor și prefăcându-le în aur. Era atât de frumos, încât și-a dus o mână la piept, deasupra locului unde o durea cel mai tare, și a permis gloriei naturii să continue să o emoționeze. *Of, Doamne, ce se întâmplă cu mine?* a întrebat ea. Iar pescărușii au croncănit amarnic în așteptarea răspunsului care nu a venit.

La mare distanță în jos era marea. Marigold stătea pe faleză și o privea cum spumega pe lângă stânci, ridicându-se și coborând, oscilând între flux și reflux, așa cum făcea întotdeauna. Priveliștea era hipnotizantă. Îi amintea de copilăria ei, când ea și fratele ei stătuseră împreună pe aceste stânci și se întrebaseră cum ar fi fost să sară. Își făcuse griji că fratele ei chiar ar fi putut încerca. Așa fusese el, Patrick; îndrăzneț, neastâmpărat, curajos și avid după atenție. Marigold nu se gândise niciodată serios să sară, dar acum se întreba cum ar fi să aterizeze pe stâncile acelea. Dacă ar fi durut. Dacă ar fi murit la impact sau dacă ar fi zăcut frântă pe stânci pentru ca valurile să o revendice treptat. Știa că era morbidă și lacrimogenă. La urma urmei, nu omorâse pe nimeni, ci doar îl rănise pe unul dintre oamenii pe care îi iubea cel mai mult. Asta nu justifică ideea de a se arunca de pe stâncă. Nu era ceva pentru care să mori. Dar acum chiar își *dorea* să moară. A continuat să privească marea involburată, în vreme ce un sentiment de neputință se lăsa peste ea ca un giulgiu, izolând-o de lumină.

Suze s-a întors acasă furioasă. Vorbise cu Batty la telefon, iar el lăsase totul baltă și mersese să o ia de la croitorie. Se gândise să încalce toate regulile și să-i arate lui rochia doar ca să-și pedepsească mama, dar și-a revenit în ultima clipă și s-a întâlnit cu el la ușă, îmbrăcată în blugi și cămașă. Batty o dusesse acasă în dubița lui verde ce avea pe partea laterală, scris cu litere mov, logoul *Atticus Buckley Garden Design* și a ascultat-o tunând și fulgerând tot drumul.

– O urăsc pe mama, mormăise ea. Cum a putut să uite? Eu nu sunt importantă pentru ea? Nu-i pasă de mine? Cum poate să pună magazinul ei mai presus de mine? Presupun că, acum că Daisy e acasă, mama nu mai e interesată de mine.

Apoi plânsese cu lacrimi fierbinți, iar Batty trebuise să oprească dubița pentru a o consola. O îmbrățișase, o sărutase pe cap și îi spusese, cu înțelepciune, să aibă răbdare.

– Bătrânii uită tot timpul. Nu este vina ei. Fii bună. Nu va fi lângă tine pentru totdeauna.

– Nu este într-atât de bătrână încât vârsta să fie o scuză.

– În acest caz, tot nu o poți pedepsi pentru că a uitat, zâmbise el, încercând să o liniștească și să îi alunge criza de nervi. Este omenește să uiți – și este divin să ierți.

– Este nunta mea. Este *prima* dintre nunțile fiicelor sale. Anul acesta este despre *mine*!

– Este despre tine, scumpo. *Numai* despre tine. Pun pariu că se simte groaznic.

– Ar face bine. Crede-mă, spusese ea, privindu-l cu o expresie încordată ca un pumn. Dacă nu o face, am s-o fac eu să se simtă groaznic!

– Suze, nu-ți stă în fire să fii atât de înverșunată. Exagerezi și faci din țânțar armăsar. Haide, încercase el să o convingă, însă pe un ton serios și dezaprobator acum. Gata cu asta.

– Sunt doar rănită.

– Nu fi rănită, fii îngăduitoare!

El îi zâmbise atunci, dar Suze pur și simplu își încrucișase brațele pe piept și se uitase pe fereastră, cu maxilarul încordat într-o expresie încruntată.

Batty a lăsat-o la ușa de la intrare, dar el nu a mers înăuntru. Nu dorea să asiste la o scenă neplăcută. Știa de ce era capabilă Suze, mai ales când era rănită. Odată se despărțiseră, iar ea îi aruncase toate hainele pe fereastră în stradă. De atunci învățase cum să evite o astfel de scenă.

Suze a pătruns cu pași apăsați în bucătărie și a găsit-o pe Nan la masă.

– Vai, Doamne, a murit cineva? a întrebat ea, privindu-și nepoata peste rama de la ochelari.

– Sunt absolut furioasă! a exclamat Suze.

– Pe cine? a întrebat Nan.

– Pe mama.

– Ce a făcut?

Chipul lui Suze s-a crispat urât și a început din nou să plângă.

– A uitat să vină la proba mea pentru rochie. Am așteptat acolo o jumătate de oră și ea nu a venit. Pur și simplu m-a lăsat baltă. Apoi, când am sunat-o, nici măcar nu-și mai amintea că stabiliserăm asta. Nici măcar nu și-a amintit că eu o sunasem. Ți vine să crezi? Sunt atât de supărată, încât aş putea pocni pe cineva.

– Ei bine, să nu mă pocnești *pe mine*, a spus Nan. M-ai putea băga mai devreme în mormânt.

Suze a mârâit și s-a dus să pună ceainicul la foc.

– Dacă intru în magazin, aş fi în stare să-l distrug, a spus Suze, furioasă.

– Asta ar fi o nenorocire. De ce nu mergi să vorbești cu ea, dar fără să distrugi nimic? Nu mai ești un copil, ești adult. Adulții nu distrug lucruri când sunt supărați. Discută lucrurile într-un mod rezonabil. Odată, când eram supărată pe bunicul tău, am...

Suze nu a suportat să asculte o poveste interminabilă despre o ceartă pe care bunicii ei au avut-o cândva.

– Bine, mă duc să vorbesc cu ea, a mărturisit Suze, plecând de lângă bunica ei la jumătatea frazei, adică exact ceea ce spera Nan ca ea să facă.

Suze a traversat curtea în pas de marș, cu mandibula ieșită în afară a hotărâre și cu fața cenușie de furie. Când a intrat în magazin, Tasha se afla în spatele tejghelei și vorbea cu Eileen.

– Unde e mama? a întrebat ea, uitându-se cu nerăbdare când la o femeie, când la cealaltă.

– A ieșit, a spus Tasha.

Suze a plescăit din limbă și a scos un oftat adânc și iritat.

– Unde?

Tasha a aruncat o privire către Eileen. Eileen nu a spus nimic.

– Era foarte supărată, i-a spus Tasha. A plecat să se plimbe.

– A uitat de proba mea de rochie, a spus Suze. Mi-a distrus cea mai importantă zi din viață.

– Cred că nunta va fi cea mai importantă zi din viața ta, a spus Eileen.

– Fii răbdătoare, Suze. Este foarte necăjită. Nu am văzut-o niciodată atât de supărată, a spus Tasha cu blândețe.

Eileen a pus o mână pe brațul lui Suze.

– Cred că nu se simte bine, dragă. Trebuie să fii bună cu ea.

Suze s-a încruntat.

– Nu se simte bine? De ce?

Eileen s-a uitat la Suze cu compasiune.

– Cred că e posibil să aibă demență, draga mea, a spus ea. Nu este prima. Am o prietenă care se află într-un azil de bătrâni și a început exact ca Marigold. Uita lucruri, se simțea obosită și indispusă fără motiv. Cădea din picioare. Nu mai recunoștea oamenii. Este un alt fel de uitare.

Furia lui Suze s-a evaporat.

– Ești sigură? a întrebat ea neliniștită. Chiar crezi că are demență?

– Nu aveam de gând să spun nimic, a spus Eileen. Dar nu pot să stau deoparte și să-ți

permit să te superi pe ea pentru ceva ce nu e tocmai din vina ei.

– Ce ar trebui să fac?

– Trebuie să meargă la un doctor, a spus Tasha. Am vorbit cu tatăl tău despre asta, dar nu cred că vrea să recunoască. Trebuie ca tu și Daisy să vă ocupați de ea. Dacă este vorba de demență, există o mulțime de lucruri pe care le puteți face pentru a o ajuta. Cel puțin vă va face să fiți mai înțeleghătoare și mai puțin iuți la mânie.

– Ei bine, nici eu nu m-aș supăra dacă ar fi bolnavă, a spus Suze în apărarea ei, încrucișându-și brațele. Trebuie să vorbesc cu ea.

– Cred că a plecat să se plimbe pe faleză, a spus Tasha. Merge acolo în fiecare dimineață. Acolo a găsit-o Mary atunci când a căzut.

– Bine, o să încerc să ajung acolo, a spus Suze, îndrep-tându-se spre ușă.

– Era foarte supărată, a spus Tasha.

– *Foarte* supărată, a încuviințat Eileen, care nu o văzuse, dar care dorea să mai adauge și ea ceva de dragul dramei.

Suze se simțea vinovată. Știa că îi spusese lucruri răutăcioase; mereu devenea rea atunci când era furioasă. Măcar de s-ar fi putut controla, dar, când o cuprindea acel sentiment, îi era imposibil să se descotorosească de el. O consuma pur și simplu. Spusese ceva oribil, iar acum mama ei era supărată și se simțea groaznic din cauză că o dezamăgise. Nu era chiar cea mai importantă zi din viața ei; era doar o probă de rochie. Aveau să mai fie și altele. Își dorea să nu fi făcut un asemenea scandal din asta.

Pe când urca dealul, s-a gândit la ceea ce îi spusese Eileen. În afară de faptul că cei care sufereau de această boală uitau tot timpul lucruri, Suze nu știa prea multe despre demență. În presă se vehiculase mult despre asta, dar cum subiectul nu o privise pe ea, nici

nu a citit vreodată vreun articol. De asemenea, auzise niște oameni discutând despre asta la Radio 4, postul pe care îi plăcea lui Nan să îl asculte în bucătărie, dar, din nou, respinsese subiectul ca fiind irelevant și oprise radioul. Desigur, era posibil ca Eileen să se înșele, se gândea ea. Lui Eileen îi plăceau dramele. Ar fi fost tipic pentru ea să se gândească la ce era mai rău și să-și răspândească propria teorie prin sat. Dar mama ei *devenise* foarte uitucă în ultima perioadă și, în plus, care era treaba cu toate acele bilețele și liste de pe ușa frigiderului? Era de parcă trebuia să îi fie reamintite cele mai mărunte lucruri. Lucruri pe care majoritatea oamenilor și le aminteau în mod implicit. A decis că atunci când avea să ajungă acasă, urma să caute pe Google despre demență și să afle mai multe despre aceasta. Acum trebuia să-și găsească mama.

Suze s-a grăbit să urce dealul. Vântul se întetise și sufla dinspre ocean înspre țărm, bătând rece și năprasnic. Soarele se ascunsese în spatele unui nor gros, genul de nor care ar putea aduce ploaie. Avea o burtă cenușie, furioasă și se năpustea pe cer ca un taur. Nu putea suporta că mama ei era supărată și se temea că ar fi putut să cadă din nou. Suze nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă mama sa s-ar fi rănit din cauza ei.

Aproape că a luat-o la fugă pe cărare, scrutând orizontul în căutarea siluetei minuscule a mamei sale. Taurul de pe cer zăbovea acum deasupra capului ei, horcăind furios. De pe burta lui cenușie au început să se prelingă picături de ploaie. Erau reci și tăioase. Suze își dorea să fi adus o umbrelă cu ea, dar, când pornise la drum, nu părea să plouă. Fusesse frumos în această dimineață.

După cum se așteptase, ploaia a început să cadă iute și aprig. Suze a început să se îngrijoreze. Spera ca mama ei să își fi luat haina și pălăria. Poate că se întorsese acasă pe un alt drum. Și-a închipuit-o stând în bucătărie și pregătind o ceașcă de ceai și și-a imaginat cum ea însăși se întoarce udă learcă

și că mama ei îi spune să se schimbe de hainele îmbibate de apă înainte să o prindă răceala. S-a vizualizat pe ea îmbrățișând-o și cerându-i iertare. Îi dăduseră lacrimile, făcând-o să-i fie greu să vadă prin ploaie.

În cele din urmă, a zărit figura inconfundabilă a mamei sale, cum stătea în picioare pe marginea falezei și privind în jos. Arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a sări. Suze a fost cuprinsă de panică. Îi strângea inima ca într-o menghină.

– Mamă! a strigat ea.

Mama ei s-a uitat în jur.

Marigold nu purta pălărie, iar haina ei nu avea glugă. Avea părul ud, iar fața îi era albă, palidă și ciudat de goală.

– Mamă! Îndepărtează-te de margine!

Marigold era confuză. Nu știa de ce se afla aici. De fapt, nu știa unde se află. Știa că privea marea și își amintea că ea și fratele ei obișnuiau să se holbeze în felul acesta la mare pe vremea când erau copii, întrebându-se cum ar fi fost să sară. Dar nu știa cum ajunsese aici. Când și-a dat seama că femeia care striga la ea era fiica ei, s-a simțit ușurată. Suze era ca un far, luminându-i calea de pe un țărm cunoscut. Marigold a făcut un pas spre ea, dar își simțea picioarele foarte grele și s-a clătinat. S-a clătinat periculos de aproape de marginea prăpastiei.

Suze s-a dus la ea și a apucat-o de braț.

– Mamă, ce faci? a strigat ea.

– Nu știu, iubito, a spus Marigold cu o voce care amândurora li s-a părut ciudată.

Suze s-a uitat la ea îngrozită.

– Nu știi?

Ochii lui Marigold trădau numai teamă, ceea ce a făcut ca menghina în care era prinsă inima lui Suze să se strângă și mai tare.

– Nu prea știu cum am ajuns aici...

– Mamă, ai venit pe jos până aici.

– Chiar așa?

– Da, ne-am certat. Ți-am spus niște lucruri oribile la telefon. Îmi pare foarte rău.

Marigold și-a căutat în minte o amintire a acelor lucruri oribile, dar creierul ei era tot un terci și nu a putut găsi nimic. A scuturat din cap. Nu-și găsea cuvintele pentru a-i explica senzația aceea de terci. A privit în gol către fiica ei. Suze a luat-o în brațe și a strâns-o tare la piept.

– Of, mamă, îmi pare atât de rău, a repetat ea.

Marigold nu știa de ce îi părea rău, dar a iertat-o oricum, pentru că așa se făcea când cineva își cerea scuze.

– Vino, haide să mergem acasă, a spus Suze cu blândețe, luând-o de braț și conducând-o departe de stâncă și înapoi pe cărare. Ești udă learcă. Nu vrem să răcești.

Marigold a zâmbit ușor.

– Așa îți spuneam și eu când erai mică. „Scoate-ți imediat hainele alea, altfel o să răcești.” Și tu ești udă, iubito.

Suze a început să plângă.

– M-ai speriat, mamă.

– Da?

– Am crezut că o să sari.

– De ce aș fi făcut o prostie ca asta?

– Pentru că m-am purtat oribil cu tine.

Marigold a ridicat din umeri.

– Nu-mi amintesc.

– Ei bine, asta e partea bună la a uita lucruri, a spus Suze, iar Marigold a fost mulțumită că Suze găsisse un aspect pozitiv acolo unde ea nu reușise să o facă.

Terciul din mintea ei a început să se risipească, iar frânturi de amintiri au început să își facă apariția precum soarele printre nori. Marigold a privit în jurul ei și a recunoscut cărarea, pietrele și peisajul. Respirația ei a început să încetinească, iar ritmul cardiac i-a revenit la normal.

– Am uitat de proba pentru rochie, nu-i așa? a spus ea, întrebându-se de ce își amintea asta acum.

– Este în regulă, mamă. O să mai fie una.

– Chiar vreau să te văd îmbrăcată în rochie, Suze.

– Mă vei vedea. O să fac o altă programare și o să te duc eu acolo.

Marigold a mângâiat-o pe mână.

– O, ai face tu asta pentru mine? Ar fi minunat.

– Dar mai întâi trebuie să faci tu ceva pentru mine.

– Bineînțeles. De ce ai nevoie?

– Vreau să mergi la doctor.

– Dar am fost deja la un doctor.

– Trebuie să mergi din nou.

Marigold a oftat.

– Mă îndoiesc că îmi va spune ceva diferit.

– Am să vin eu cu tine.

– Nu trebuie să faci asta.

– Vreau să o fac.

Și, după cum s-a dovedit, Daisy și Dennis au vrut și ei să vină.

O săptămână mai târziu, cei patru se aflau în cabinetul doctorului Farah. Acesta a încărcat fișa lui Marigold pe calculator și a privit-o cu atenție.

– Ați căzut din nou? a întrebat el, privind-o pe deasupra ochelarilor.

– Nu, dar recent a uitat unde se află, a spus Suze. Am găsit-o pe faleză, dezorientată și confuză, și mi-e groază să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi dat de ea.

Doctorul Farah a dat din cap înspre Suze, după care s-a uitat la Marigold.

– Iar asta s-a mai întâmplat și înainte, nu-i așa?

S-a uitat peste fișa ei.

Daisy a răspuns în locul ei.

– De Crăciun. A uitat unde se afla parcare din oraș, nu-i așa, mamă?

Marigold a dat din cap.

– E ca și cum se lasă o ceață care ascunde totul. Dacă aștept și respir regulat, în cele din urmă, ceața se ridică și totul revine la normal.

– Și cum vă simțiți la interior? a întrebat doctorul.

– Unele zile sunt bune, altele sunt dificile.
Am unele zile în care nu vreau decât să stau în pat pentru că mă simt foarte obosită, iar creierul meu este lent. S-a întors spre Dennis. Îmi pare rău, dragul meu. Puzzle-ul tău mi se pare o mică provocare.

Dennis și-a pus mâna peste a ei și a zâmbit.

– Nu-i nimic. Ar trebui să fie distractiv.

Poate că Daisy și Suze te pot ajuta cu el.

– Bineînțeles că te vom ajuta, a spus Daisy.

Doctorul a continuat să pună întrebări. I-a luat tensiunea arterială, după care o altă probă de sânge. În cele din urmă, și-a scos ochelarii și s-a așezat pe scaun.

– Am să vă trimit să faceți o radiografie craniană și am să vă pun în legătură cu un psiholog clinician, a spus el. El va putea să vă testeze memoria.

– Sufăr de demență? a întrebat brusc Marigold.

Nu vrusese să întrebe. Fusese prea speriată ca să ia în considerare această posibilitate, dar acum, aflându-se în fața doctorului, a decis să fie curajoasă.

Doctorul Farah a clătinat din cap și s-a încruntat.

– Nu-mi place să fac speculații fără să am toate datele în fața ochilor. Memoria vă este cu siguranță afectată, dar ar fi o lipsă de profesionalism să vă pun un diagnostic fără a mă afla în posesia tuturor datelor și rezultatelor.

– Bineînțeles că nu ai demență! a spus Dennis.

– Vei fi bine, mamă, a spus Daisy.

Suze a știut, după zâmbetul forțat al lui Daisy, că ea nu credea asta.

Când au ajuns acasă, Marigold și Dennis s-au așezat la masa din bucătărie alături de Nan.

– A trimis-o pe Marigold să facă un RMN și o pune în legătură cu un psiholog clinician, i-a spus el.

– Știu ce este un RMN, dar ce este acela un psiholog clinician?

– Nu știu, a spus Dennis. Dar îi vor face niște teste pentru memorie și sperăm că vor afla ce este în neregulă cu ea.

– Doar îmbătrânești, Marigold, a spus Nan pe un ton care sugera că ideea i se părea complet absurdă.

Marigold se săturase să tot audă asta. A turnat apă fierbinte în ceainic și l-a adus la masă.

– Vreau doar să aflu ce nu este în regulă cu mine și să mi se dea tratamentul corect pentru a mă face bine. A zâmbit epuizată. Vreau să mă simt din nou eu însămi.

Nan a făcut o grimasă.

– În răutățești lucrurile dacă ești agitată, a spus ea. Dacă nu ai face atâta caz de asta, probabil că ai observa cum dispăre de la sine.

– Vrei să spui, dacă uit de asta? a zis Marigold zâmbind.

Dennis i-a zâmbit la rândul lui. Apoi au râs amândoi.

– Din păcate, acesta este singurul lucru pe care *nu sunt în stare* să-l uit, a spus ea și s-a așezat. Acum haideți să bem o ceașcă de ceai și să vorbim despre altceva.

– Bună idee, Goldie, a spus Dennis.

Marigold a turnat ceaiul.

– Ce nu este bine acum?

Expresia lui Nan s-a înmuiat și a zâmbit cu blândețe, gândindu-se la soțul ei.

– Totul e bine acum, a răspuns ea, iar Marigold a încuviințat mulțumită.

– Totul e bine acum, a repetat ea, punând ceainicul pe masă.

În acea seară, în vreme ce Nan moțăia în fața televizorului, iar Dennis meșterea, în bucătărie, bănci în miniatură pentru biserica lui, Marigold, Daisy și Suze s-au așezat la masa din sufragerie și au lucrat la puzzle. Cu capetele plecate și aproape atingându-se una de cealaltă, ele au pus cap la cap imaginea pe care Dennis o crease cu atâta dragoste. Daisy și

Suze au conspirat în mod instinctiv. Au adunat grămăjoare de piese care se potriveau și le-au așezat cu dezinvoltură în fața mamei lor. Fără să-și dea seama de ceea ce făceau fiicele ei, Marigold a studiat piesele, le-a comparat culorile și formele și, simțind un val de plăcere, le-a asamblat. Spre surprinderea și încântarea ei, a reușit să completeze de una singură o mică porțiune a imaginii.

– Este o pisică ce alunecă pe gheață, a rostit ea, uitându-se atent la pisica în alb și negru. Seamănă cu Mac. Credeți că de asta a ales Dennis poza aceasta?

Daisy a privit-o pe Suze și amândouă au zâmbit.

– Cred că și Mac ar fi la fel de neputincios pe gheață, a spus ea.

Marigold a râs.

– Dacă apare Mac în poză, atunci nici Dennis nu poate fi prea departe. Acum îl caut pe el.

– Sunt inseparabili, așa-i? a cugetat Daisy chicotind.

– Unde este unul, acolo este întotdeauna și celălalt, a adăugat Marigold.

– E distractiv, nu-i așa, mamă? a spus Suze, împingând în dreptul mamei sale piesele care formau un cuplu.

– Mulțumesc că mă ajutați, a spus Marigold. Nu m-aș descurca fără voi.

– Suntem o echipă bună, a spus Daisy.

– A! Uite ce am găsit!

Marigold a luat piesele din fața ei și le-a așezat la locul lor cu tot mai multă încredere.

– Un cuplu!

– Tu și tata, a spus Suze.

– Se poate, nu-i așa? a aprobat Marigold.

– Se țin de mână exact ca tine și tata, a spus Daisy.

Lui Marigold i-a șovăit puțin zâmbetul pe chip.

– Numai Dennis putea să găsească o imagine atât de frumoasă.

I-a trasat conturul cu degetele.

– E foarte bun la asta, nu-i așa?

– Așa e, a încuviințat Daisy. Este cel mai bun.

– Acum trebuie să ne găsim pe mine și pe Daisy, a spus Suze.

– Și pe Nan, a adăugat Daisy chicotind.

Au aruncat o privire spre Nan, care dormea pe canapea.

– Este căzută în zăpadă, pe spate, după ce a alunecat, a șoptit Suze.

– Plângându-se, a adăugat Daisy.

Au râs toate trei, iar Marigold s-a simțit din nou normal. La urma urmei, poate că Nan avea dreptate. Poate că avea să-i treacă dacă înceta să mai fie atât de neliniștită.

CAPITOLUL 16

Daisy și-a petrecut următoarele zile jucându-se cu terierul Juliei Cobbold, în pregătirea portretului acestuia, și ajutând-o pe Lady Sherwood cu organizarea ceremoniei funerare. A făcut planul de dispunere a locurilor în biserică și a tipărit etichete pentru cei care aveau locuri rezervate. A ținut pasul cu lista din ce în ce mai mare a celor care doreau să vină și a revizuit structura ceremoniei. În plus, a plimbat câinii doamnei Sherwood și a reușit să-l convingă pe Taran să i se alăture, chiar și pe ploaie. Taran nu era interesat să vorbească despre fermă, despre păduri sau despre frumusețea peisajului, așa că Daisy a renunțat să mai încerce să-l îndrume în acea direcție și a sperat că, explorând câmpurile, ar putea ajunge să le îndrăgească la fel de mult ca ea. La urma urmei, erau ale lui acum. Cu toate acestea, el nu a discutat niciodată despre moștenirea sa sau despre intențiile lui în legătură cu aceasta. Au discutat despre multe lucruri și s-au bucurat de glume nevinovate, dar Daisy și-a dat seama curând că, în ciuda timpului petrecut împreună, îl cunoștea pe Taran doar puțin mai bine decât atunci când se întâlniseră prima dată. El pur și simplu nu era un om căruia să-i faci plăcere să vorbească despre sine și despre sentimentele sale. Nu vorbea prea mult nici despre tatăl său. Ocolea subiectul cu ceea ce lui Daisy i se părea a fi o artă bine exersată a evitării, iar ea se întreba dacă nu cumva își dezvoltase această abilitate de-a lungul multor ani de zile de sustragere din fața sentimentelor. Inexpresivitatea britanică nu era ceva ce întâlnise până acum. Taran era amuzant, fermecător, spiritual și amabil, dar putea deveni distant și rece.

Daisy l-a comparat cu Luca, cel care era înflăcărat și emotiv, cu o slăbiciune pentru dramă și exagerare. Taran era flegmatic și cu un umor sec, și nu credea ea că el putea exagera ceva. Cu toate acestea, ambii bărbați erau creativi și inteligenți, știind foarte bine cine erau și cine voiau să fie. Întotdeauna îi plăcuse asta la Luca. Nu se lua după mulțime și nu era preocupat de ceea ce credeau ceilalți. Era el însuși, fără nici o jenă. Avea sentimentul că așa era și Taran.

Privea pe fereastra atelierului, gândindu-se la Taran și la cât de insondabil era el, când i-a sunat telefonul. Își alesese de curând un ton de apel cu lătrat de câine și a avut parte de un șoc brusc. Pentru o fracțiune de secundă, a crezut că era un câine în încăpere. A fost surprinsă să vadă numele lui Luca pe ecran. După o clipă de ezitare, a răspuns la telefon. Nu avea nimic de pierdut; la urma urmei, pierduse deja totul.

– *Ciao*, Luca, a spus ea și a luat loc.

– *Ciao*, Margherita, i-a răspuns el, adresându-i-se cu numele pe care i-l dăduse el când se cunoscuseră prima dată, o traducere directă a lui Daisy.

– Mulțumesc că ai răspuns la telefon. Credeam că nu vei mai vorbi niciodată cu mine.

– Nu mai sunt supărată, a răspuns ea, savurând sentimentul vechiului său eu în vreme ce începea să vorbească din nou în limba italiană, care îi readucea Italia și pe Luca în minte cu mai multă acuitate.

– Mă bucur să-ți aud vocea, dragostea mea.

– Cum îți mai merge? a întrebat ea.

– Cu viața sau cu inima?

A zâmbit, deși nu a vrut. Și-l putea imagina stând acolo și privind-o cu ochi dragăstoși, lovindu-se cu pumnul în piept pentru a sublinia ideea. Cât de tipic îi era lui Luca să fie dramatic!

– Să începem cu viața, a sugerat ea.

El a oftat.

– Bine, presupun. Sunt ocupat cu munca, la fel ca de obicei. Îl mai ții minte pe Carlo

Bassani?

– Da.

– Tot mai vrea să-i fac eu fotografiile pentru carte.

– Cea despre interioare?

– Da, nu prea știu...

– Dar ți-a plăcut mult ideea.

– Da, dar acum, că tu nu mai ești, mi-am pierdut entuziasmul pentru propria mea viață. Ceea ce mă aduce la discuția despre inima mea.

– Presupun că ai de gând să-mi spui că te doare la fel de mult cum mă doare pe mine.

– *Tu mi-ai frânt inima, Margherita.* Nu am vrut niciodată să pleci. Să nu uiți asta. Și a stat mereu în puterea ta să repara asta. Nu trebuie decât să te întorci acasă.

– Nu este pe de-a-ntregul adevărat, Luca, dacă îți mai aduci bine aminte.

– Ne-am putea avea unul pe celălalt și împreună am cuceri întreaga lume.

– Nu vreau întreaga lume. Vreau o familie.

S-a lăsat o pauză lungă.

– Aș da orice ca să te am din nou în viața mea, dar acesta este un preț prea mare de plătit. M-am gândit că poate ți-a fost dor de mine.

– *Mi-a fost dor de tine.* Mi-e dor de tine încă, foarte mult.

– Foarte mult, foarte mult! Ce înseamnă asta?

– La fel ca și în cazul tău, Luca. Mi-a fost dor de tine, dar nu suficient de mult încât să fac compromisuri în ceea ce privește dorințele mele. Îmi pare rău.

– Suntem cei mai mari proști, să știi, a spus el cu un oftat. Doi proști care nu sunt în stare să vadă cât de bine le este împreună.

– Eu văd, Luca. Am fost cu tine timp de șase ani pentru că știam cât de bine ne era împreună, dar mă simt incompletă. Să dau fuga înapoi la tine n-o să mă facă să mă simt întreagă.

A mai avut loc o pauză lungă. Tăcerea era atât de apăsătoare, încât Daisy s-a întrebat dacă

el nu cumva îi închisese.

– Atunci nu mai rămâne nimic de spus, a zis el în cele din urmă, iar vocea sa își pierduse vigoarea.

– Poate că nu.

A chicotit cu amărăciune.

– Ai redevenit englezoaică.

– Mereu am fost englezoaică.

– Nu, ai devenit italiancă, dar acum ești englezoaică.

Ea a avut sentimentul că acesta nu era un compliment.

– Nu mai semeni cu Margherita mea.

– Asta pentru că nu mai sunt ea, Luca.

Acum sunt Daisy a mea.

Nu a întrebat-o ce însemna asta.

– Așadar, ne luăm rămas-bun.

– Presupun că da, a răspuns ea.

Încă o pauză apăsătoare. Daisy a așteptat ca el să vorbească. I-a simțit iritarea. Lui îi plăcea întotdeauna să dețină controlul. Acum nu se întâmpla asta.

Când a vorbit într-un final, vocea îi era duioasă și plină de sentimente.

– Doar pentru că nu vreau să mă căsătoresc și să am copii nu înseamnă că nu vreau să fiu cu tine sau că nu te iubesc. Înțelegi?

– După cum am mai spus, Luca, noi doi ne dorim lucruri diferite.

– Nu, te înșeli. Ne dorim unul pe celălalt...

– Trebuie să închid, Luca.

Daisy era sătulă de această ceartă.

– Mai gândește-te, Margherita.

– La revedere, Luca.

Când a închis, și-a dat seama că el nu o întrebase nimic despre ea. S-a întrebat dacă nu cumva el mereu fusese atât de egocentric. *Sunt Daisy a mea*, a repetat ea pentru sine însăși. Era adevărat. Nu avea nevoie de nimeni care să o completeze.

Totuși, când și-a întors privirea spre fereastra mare a atelierului, priveliștea i-a fost tulburată de o peliculă de lacrimi.

Suze s-a asigurat că toate pregătirile pentru nunta ei erau sub control. A verificat de două ori tot ceea ce bifase mama ei pe listă, doar pentru se asigura. Daisy o ajutase, dar acum, că era ocupată cu înmormântarea lui Sir Owen, nu mai avea timp să se ocupe și de nuntă. Spre bucuria lui Suze, datorită tuturor postărilor făcute de ea despre nuntă, câștigase mult mai mulți urmăritori pe pagina ei de Instagram. Selectase câteva fotografii frumoase cu flori, invitații, lenjerie intimă și bijuterii, însă nici unul dintre aceste obiecte nu îi aparținea, pozele fiind făcute în magazinele cu articole de nuntă și la târgurile la care mersese pentru a se inspira. Companiile fuseseră atât de încântate de postările ei, încât îi oferiseră reduceri.

Marigold a fost de acord să îi cedeze Tashei mai multe responsabilități în magazin și să angajeze cu jumătate de normă un absolvent de liceu pentru a o ajuta. Aceasta a fost o adevărată provocare pentru Marigold. I-a fost greu să renunțe la control și să își pună încrederea într-o persoană pe care, în trecut, nu se putuse baza. Dar Tasha a asigurat-o că nu avea să o dezamăgească. Marigold nu a avut de ales și i-a dat o șansă.

Dimineata ceremoniei de înmormântare a lui Sir Owen și-a făcut apariția cu o splendoare luminoasă care l-ar fi bucurat. Era sfârșitul primăverii și aceasta dădea tot ce avea ea mai bun înainte de a se retrage și de a permite ca vara să îi ia locul. Castanii sălbatici care adăposteau biserica de briza marină erau acum în plină floare. Frunzele erau de un verde aproape fosforescent, florile albe se întrețeseau ca într-o lumânare, iar păsările care își făceau cuib printre ele își luau un adio gălăgios de la anotimpul care pleca. Cerul era albastru ca lapisul, iar soarele revărsa peste sat o caldă strălucire aurie, promițând o vară lungă și fierbinte; ziua era cum nu se poate mai frumoasă.

Nan se plângea de rinita alergică pe care o avea, își tot ștergea nasul cu un șervețel și strănuta zgomotos.

– Eu chiar nu ar trebui să ies afară, a spus ea la micul dejun. Dar Sir Owen va fi înmormântat doar o dată și nu vreau să ratez asta.

– Trebuie să iei un antihistaminic, a spus Suze.

– Vai, nu, îmi provoacă somnolență și nu vreau să adorm în timpul slujbei. Când l-am înmormântat pe bunicul tău, mătușa lui, Mabel, a ațipit și a sforăit ca un porc mistreț în timpul rugăciunilor. N-am să uit niciodată asta. Nu vreau să ajung ca mătușa Mabel, de care oamenii își amintesc doar pentru că a sforăit ca un porc mistreț în timpul rugăciunilor.

– Sunt sigur că nu se va întâmpla așa, a spus Dennis. Oamenii te vor ține minte pentru minunatul tău simț al umorului, Nan.

Avea o sclipire în ochi, iar Marigold a zâmbit uitându-se în ceașca de ceai.

Nan a dat din cap.

– Pot să accept o glumă, a încuviințat ea fără haz. Mai și fac câte una din când în când.

Lui Suze nu i-a venit în minte nici măcar o singură glumă pe care bunica ei să o fi făcut, cel puțin, nu intenționat.

– Ai auzit tu vreodată un porc mistreț sforăind? a întrebat ea.

– Mistreții sforăie, a spus Nan apăsător.

– Daisy a plecat devreme, a spus Suze, schimbând subiectul. Lady Sherwood o ține ocupată, nu-i așa? Având în vedere că nu o plătește.

– Dar îi dă în folosință hambarul și nu îi cere chirie, i-a reamintit Dennis.

– Este o adevărată mângâiere pentru Lady Sherwood, a spus Marigold cu mândrie.

– Așa este, Goldie. Sylvia a trecut ieri pe la magazin și ți-a povestit.

– Da, așa este, a răspuns Marigold.

Dar ea nu și-o amintea deloc pe Sylvia.

Au mers prin soare la biserică. Nan s-a plâns tot drumul de rinita alergică.

– Castanii sălbatici sunt cei mai răi, s-a plâns ea. Polenul lor îmi intră în ochi și în gât și mă face să mă scarpin. Dar dacă mă scarpin la ochi, o să-mi întind rimelul și apoi o să arăt de parcă m-ar fi lovit cineva. N-aș vrea să fiu nevoită să le explic tuturor celor care o să mă întrebe că este vorba doar de o rinită alergică, și nu de violență domestică.

– Ar fi foarte dezamăgiți cu toții, a spus Suze. Oamenilor din satul ăsta le plac dramele.

Marigold își strecurase mâna în jurul brațului lui Dennis și mergeau încet, unul lângă altul. Marigold nu avea o zi bună. Era confuză, de parcă ar fi avut capul plin de lână. Îi lua mai mult timp să se concentreze, să reacționeze, să recunoască lumea din jurul ei. Dar Dennis era răbdător și nu a grăbit-o. Chiar și Suze, care putea fi irascibilă uneori, a fost amabilă. Nan nu părea să fi observat.

Când au sosit, Daisy era la ușile bisericii și primea oamenii înăuntru, oferindu-le desfășurătorul slujbei și arătându-le familiei și prietenilor apropiați locurile care le fuseseră rezervate. Fusesse toată dimineața la biserică, așezând etichete cu nume pe bănci și supervizând florăreasa, fiind asistată de Sylvia, care nu îi era de prea mare ajutor, căci nu făcea decât să plângă într-o batistă udă. Lui Marigold i s-a tăiat respirația când a văzut florile.

Mirosul era îmbătător, de parcă un buchet de crini și de gardenie era așezat chiar lângă nasul ei. A clipit mirată la vederea lumânărilor. Erau sute de lumânări, iar micile lor flăcări dansau peste tot în jur, fiecare dintre ele radiind un nimb strălucitor de aur. Dennis a luat-o de mână și a condus-o spre o bancă din spate, unde David Pullman, administratorul fermei, stătea alături de soție și de cele două fiice ale sale. Au mers să se așeze pentru ca Suze și Nan să poată veni lângă ei, păstrându-i și lui Daisy un loc la capătul băncii.

Dar Daisy nu avea nevoie de loc. Lady Sherwood insistase ca ea să stea alături de familie, așa că o așezase la capătul celei de-a doua bănci de lângă perete, chiar în spatele primului rând, care era rezervat pentru ea, pentru Taran și pentru surorile lui Sir Owen. Daisy nu se simțea confortabil să stea acolo, când familia ei se afla în spate, dar îi era prea recunoscătoare lui Lady Sherwood ca să plece de acolo.

Eileen a început să cânte la orgă. Degetele ei săreau ușor peste clape, reducându-i pe enoriași la tăcere. În acel moment, Lady Sherwood și-a croit, încet, drum pe culoar, sprijinindu-se de fiul ei, care mergea cu fruntea sus, cu umerii trași în spate, cu bărbia ridicată și cu fața împietrită într-o mască solemnă, impasibilă. Daisy îl privea fascinată. Taran era chipeș în costumul și cravata lui închisă la culoare. Totuși, spre deosebire de mama lui, care se chinuia să-și rețină lacrimile, el nu trăda nici o emoție. Nu a atras atenția nimănui, dar a continuat să meargă într-un ritm impunător. A ocupat locul din fața lui Daisy, iar ea i-a observat rigiditatea din linia maxilarului și a înțeles că *acolo* își controla el sentimentele, blocându-le ca un baraj. A durut-o sufletul pentru el.

Daisy a deschis desfășurătorul slujbei și s-a uitat la fotografia cu Sir Owen purtând șapca lui de fetru și s-a întrebat unde se afla el acum; unde îi era conștiința. Oare se afla în biserică, privindu-i pe toți cum îl plângeau, așa cum crezuse bunicul ei?

– Nu vreau ca vreunul dintre voi să poarte negru la înmormântarea mea, le spusese bunicul. Vibrațiile negre și apăsătoare nu vor face decât să-mi fie mai greu să ajung la voi, iar eu vreau să fiu acolo ca să aud ce aveți de spus despre mine.

Răsese.

Daisy și-a amintit de râsul lui profund și contagios și s-a minunat de cât de sigur fusese el că moartea nu era decât trezirea dintr-un vis lung. Se întreba dacă Sir Owen se trezise din

visul său lung și dacă se afla aici, așteptând să audă ce are de spus familia sa despre el. Atunci și-a dat seama că întreaga congregație era îmbrăcată în negru. Poate că acele vibrații apăsătoare îl împiedicau să vină aici. Toată lumea purtase diverse culori la înmormântarea bunicului ei, iar la sfârșitul discursurilor, lumânarea din fața fotografiei lui se stinsese, presupunându-se că de una singură.

La înmormântarea lui Sir Owen nu s-a stins nici o lumânare, dar s-au vărsat multe lacrimi, în special de către femeile din familia sa, care poate că au vrut să compenseze lipsa lacrimilor din ochii bărbaților. Lui Lady Sherwood îi tremurau umerii de plâns, iar Taran și-a trecut un braț în jurul ei pentru a o consola. Imaginea lor împreună a stârnit ceva în Daisy și i s-a pus un nod în gât, iar vederea i s-a încetșat. Îl întâlnise pe Sir Owen doar de câteva ori, dar nu plângea pentru el, ci pentru Taran și Lady Sherwood. Oamenii nu plângeau atât de mult pentru cei morți, ci pentru cei care trebuiau să continue să trăiască fără ei. Dacă era să-l creadă pe bunicul ei, era inutil să jalești morții. Ar trebui să-i plângi doar pe cei rămași în urmă, spunea el.

După slujbă, s-au servit băuturi și ceai în căminul cultural al satului. Era o încăpere urâtă, fără nici o trăsătură salvatoare, iar Daisy se chinuise să o umple cu flori și cu arbuști de dafin care să mascheze pereții albicioși și simpli și să distragă atenția de la luminile albe și reci. Nu făcuseră rabat de la cheltuieli, iar Lady Sherwood era mulțumită de cât de frumos arăta.

– Ai făcut o treabă minunată, i-a spus ea lui Daisy când au avut un moment singure. Cu toate florile de aici, abia dacă mai recunosc locul acesta.

– Chiar nu e meritul meu, a răspuns Daisy. Florăreasa ar trebui să primească toate laudele.

După aceea a fost imposibil să te mai apropii de ea, căci toată lumea voia să îi transmită condoleanțe și să îi spună lui Lady Sherwood cât de mult le-a influențat Sir Owen viața. Nan

și Marigold profitaseră de scaunele și măsuțele dispuse pe marginile sălii și s-au așezat numai ele două. Nan nu voia să discute cu nimeni, iar Marigold se temea să o facă, în caz că nu reușea să recunoască pe cineva. Amândouă urmăreau cum oamenii se deplasau lent, amestecându-se. Dennis s-a amestecat mai mult decât oricine altcineva. Era un expert la a se amesteca printre oameni și, pentru că era genial și atât de amabil, toată lumea se simțea mai bine după ce vorbea cu el.

Daisy s-a trezit căutând printre fețe chipul lui Taran. Voia să vadă dacă era bine. Își dădea seama ce provocare reprezenta un asemenea eveniment pentru cineva care prefera să țină oamenii la distanță. S-a strecurat prin mulțime, zâmbindu-le cu amabilitate prietenilor lui Sir Owen și ai lui Lady Sherwood când aceștia se dădeau la o parte pentru a-i permite să treacă. A văzut-o pe Eileen și a schimbat iute direcția; nu-și dorea să se angajeze într-o conversație lungă; lui Eileen chiar îi plăcea să vorbească. În cele din urmă, a înțeles că singurul loc în care se putea afla Taran era afară. A ieșit din sală și l-a găsit fumând o țigară în parcare.

– Nu știam că fumezi, a spus ea apropiindu-se de el.

El a zâmbit.

– Nu fumez. Am fumat una ca să mă țină în viață. Am să fiu foarte fericit când toată lumea va pleca acasă.

– Totuși a fost o slujbă frumoasă.

– Inconfortabilă, a spus Taran, inspirând adânc înainte de a lăsa să iasă un rotocol de fum. Urăsc înmormântările.

– Ei bine, nu sunt cele mai distractive, sunt de acord cu asta. Cum a fost incinerarea? a întrebat ea.

El a clătinat din cap.

– Nespun de oribilă. Este ceva înfiorător în natura industrială a unui crematoriu. Se duc unul după altul în cuptor...

– Nu, l-a oprit ea.

– Ar fi trebuit să îl îngropăm în pământ. Cumva, ar fi fost mai puțin șocant.

– Ambele variante sunt respingătoare, dacă mă întrebi pe mine.

– Îmi e greu să mă gândesc la el așa. Într-un sicriu. E greu să mi-l imaginez.

– Dacă aş fi în locul tău, eu n-aş încerca.

– Nu mă pot abține. Fascinație morbidă. Mentea mea revine mereu la asta.

Taran a mai tras un fum de țigară și apoi l-a dat afară.

– Tata era o forță a naturii. Puternic, capabil, exuberant și fermecător. A fost groaznic să mă gândesc la acea forță vitală zăcând stinsă într-o cutie de lemn. Eu pur și simplu nu mi-l pot imagina așa.

– Trebuie să ți-l amintești în cele mai bune momente ale sale.

– Știu. Bineînțeles că da. Dar, așa cum am spus, mintea mea continuă să se întoarcă la asta. Vrei să mergem să bem ceva? a întrebat el brusc.

– Acum?

El a ridicat din umeri.

– Ei bine, poate nu *chiar* acum. Mai târziu? Am putea să mergem la bar. Măine plec la Toronto.

A fixat-o cu privirea, așteptând să îl refuze, așa cum îl refuzase și de Crăciun.

– Sigur, a răspuns ea, luându-l prin surprindere. E bine în seara asta.

– Grozav. Ne întâlnim acolo la șase.

Daisy a râs.

– Ai mai fost într-un bar până acum, Taran?

– Ei bine, nu în *acest* bar.

– Așa mă gândeam și eu.

– Mușcă?

– Nu, e o mulțime prietenoasă acolo. Poate că e un pic cam plictisitor pentru cineva care locuiește în Toronto.

– Nu merg acolo pentru mulțime.

Ochii lui verzi au scăpărat. Râsul lui Daisy era un mecanism de apărare. Știa că nu trebuia să înțeleagă prea multe din flirtul lui.

– Ne vedem acolo la ora șase, a spus ea. Merg să văd ce face mama ta. Presupun că simte nevoia de un whisky.

El i-a pus mâna pe spate și a însoțit-o înăuntru.

– Să fie trei, a spus el. Cu toții avem nevoie de câte unul.

Daisy s-a simțit ușurată că ceremonia funerară se încheiase și că totul decursese fără probleme. Lady Sherwood i-a mulțumit mult, îmbrățișând-o cu o căldură de care Daisy nu o crezuse capabilă.

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, a spus ea, iar ochii i s-au umplut din nou de lacrimi. Dacă Owen ar fi fost aici, i-aș fi spus cât de minunată ai fost, dar nu este, așa că nu am cui să-i spun.

Daisy s-a gândit la Taran, iar Lady Sherwood a adăugat, ca și cum i-ar fi citit gândurile:

– Taran știe deja cât ești de minunată.

În drum spre casă, această remarcă i-a rămas în minte lui Daisy. Nan, Suze și părinții ei plecaseră cu mult timp în urmă de la ceai, iar ea era singură cu gândurile ei. *Taran știe deja cât ești de minunată.* A fost pur și simplu o replică de umplutură? Nu-i venea să creadă că el chiar gândea așa. Își închipuia că el flirta tot timpul cu fetele. Asta nu însemna nimic. El doar se simțea vulnerabil pentru că îi murise tatăl.

Când a ajuns acasă, mama ei se întorsese la magazin. Suze stătea la masa din bucătărie cu Nan, discutând despre înmormântare.

– Nu e nimic plăcut la înmormântări, spunea Nan. Nu fac decât să-ți amintească unde vei sfârși. Asta e singura certitudine pe care o avem în viață, nu-i așa? Moartea. Este marele egalizator. Tuturor ne va veni rândul, indiferent de cine suntem.

– Îmi place optimismul tău, Nan, a spus Suze, ținând în mână o cană de cafea. Pe bune, tu ești o lumină călăuzitoare în aceste vremuri întunecate.

– Nu are rost să ascundem adevărul, Suze. Așteptăm cu toții la coadă ca să prindem sfârșitul lumii.

– Măcar ai putea să-l îndulcești puțin.

– Sunt ceea ce sunt, Suze. Am fost o acritură vreme de optzeci și șase de ani și nu am de gând să mă schimb acum.

Suze s-a uitat la Daisy și i-a observat chipul luminos.

– Ce se petrece cu tine? a întrebat ea.

– Nimic, a răspuns iute Daisy.

Suze a mijit ochii.

– Te cunosc îndeajuns de bine ca să-mi dau seama când „nimic” înseamnă „ceva”.

– Taran m-a invitat să bem ceva.

Nan a tras aer printre buze.

– Unde te duce?

– E ca o întâlnire? a întrebat Suze.

– Mergem doar la bar. Nimic special și nu, nu este o întâlnire.

Suze a zâmbit ștrengărește.

– Doi simpli prieteni care merg să servească o băutură nevinovată. Normal că e o întâlnire, prostuțo!

– O întâlnire! a repetat Nan, părând neobișnuit de optimistă. Era și timpul să intri din nou în joc, Daisy. După o despărțire ca a ta, șmecheria este să privești doar înainte, să nu te uiți niciodată în urmă.

– Și tu chiar știi asta, nu-i așa, Nan? a întrebat Suze, arcuind o sprânceană.

– Ai putea spune că sunt un fel de persoană misterioasă, Suze. Dacă m-aș fi uitat în spate, nu m-aș fi căsătorit niciodată cu bunicul tău. M-aș fi măritat cu micuțul Barry Bryce – i se spunea mereu „micuțul”, cu toate că era înalt de peste doi metri și jumătate.

A strâmbat din nas și a scuturat din cap.

– Barry s-a mutat în Bodrum și cred că a fost mâncat de un rechin. Nu privi niciodată înapoi, Daisy. Aș fi rămas văduvă la douăzeci și șase de ani, iar bunicul tău nu ar fi ajuns să-mi cunoască niciodată farmecul și înțelepciunea.

Daisy a râs zgomotos și s-a dus să se schimbe de hainele de la înmormântare.

- Deci unde se duce? a întrebat Nan.
- Tot înainte, a spus Suze. Merge să-i arate lui Taran farmecul și înțelepciunea ei.

CAPITOLUL 17

Daisy a ajuns puțin mai târziu la bar. Nu intenționase să o facă, doar că Marigold pierduse ceva și a trebuit ca toți să o ajute să caute. Problema fusese că nu-și amintea ce anume pierduse, ci doar că era important. Acest lucru făcuse căutarea aproape imposibilă. Nu a fost vorba de telefon, de chei sau de geanta ei. Nu și-au putut închipui ce era.

Daisy a căutat prin buzunarele mamei sale și a găsit un carnețel într-unul dintre cardiganele ei. Când i l-a arătat, Marigold l-a ținut în palme ca pe o pasăre rănită.

– Țsta e, spusese ea, iar îngrijorarea s-a dus într-o clipă. N-am să-l mai pierd iar.

Dar până și ea știa că nu prea era posibil.

Când a intrat Daisy, Taran stătea pe un scaun la bar, iar în fața lui se afla ceea ce părea a fi un pahar de whisky. Se schimbase într-un tricou gri-închis și o jachetă. I-a zâmbit, același zâmbet fermecător pe care i-l oferise și ei înainte ca moartea tatălui său să i-l estompeze.

– Ai venit, a spus el părând surprins.

– Bineînțeles că am venit, a răspuns ea și s-a așezat pe scaunul de lângă el.

– Ce vrei să bei? a întrebat el.

În mod normal, ar fi optat pentru un pahar de vin, dar ceva din atitudinea lui Taran a făcut-o să vrea să bea ceva mai puțin conservator.

– Un gin tonic, te rog, a răspuns ea.

Taran l-a chemat pe barman. Barmanul, pe care Daisy îl cunoștea pentru că amândoi crescuseră în sat și frecventaseră același liceu, a salutat-o cu entuziasm și cu o oarecare surprindere. Era prima dată când intra în bar de când se întorsese din Italia.

– Ai venit ca să rămâi? a întrebat el, privind-o apreciativ.

– Nu știu sigur, a răspuns Daisy, amintindu-și de conversația cu Luca. Poate.

– Ei bine, mă bucur că te-ai întors, a spus el și s-a dus să îi pregătească băutura.

– Cred că ai devenit, fără să vrei, asistenta personală a mamei, a spus Taran cu un zâmbet. Și îmi închipui că nu te plătește pentru serviciile tale.

– Am ajutat-o doar cu înmormântarea. Nu mai are nevoie de mine acum.

– Ei, dar mă aștept să mai aibă nevoie. Crede că ești magnifică.

Barmanul i-a pus în față ginul tonic.

– De acum înainte îi vei fi și mai indispensabilă, căci se va simți singură fără tata.

Daisy s-a încruntat la el.

– De ce nu te muți *tu* înapoi ca să poți fi aproape de ea?

El a ridicat din umeri.

– Mi-am făcut o viață în Canada.

– Poți oricând să-ți schimbi viața.

– Pot, dar nu vreau.

– Ai una dintre cele mai frumoase proprietăți din Anglia. Știu asta, fiindcă mă plimb în fiecare zi pe acolo, iar mama ta nu va fi aici pentru totdeauna.

– Știu asta.

El a făcut o față care sugera că acestea erau lucruri pe care nu era pregătit să le discute.

– Este dificil, a spus el.

Ea luat o înghițitură din băutură.

– Uite, nu e treaba mea. Eu pur și simplu sunt foarte mulțumită că m-am întors din Italia într-un moment în care părinții mei au nevoie de mine.

El a arcuit o sprânceană.

– Sunt bine?

– Mama nu se simte prea grozav. A început să uite lucruri și este dezorientată. Mă tem că este începutul a ceva grav.

Taran a dat din cap, înțelegând care îi era teama, dar fără să vrea să o articuleze.

– Viața devine tot mai grea pe măsură ce îmbătrânim, nu-i așa? a spus el cu blândețe. Vreau să spun că, atunci când eram mai tineri, nu trebuia să ne gândim decât la noi înșine, dar acum este nevoie să ne facem griji pentru părinții noștri. Este o inversare totală a rolurilor și, sincer să fiu, nu mă simt foarte confortabil cu asta.

– Tu ești singur la părinți, ceea ce e greu. Responsabilitatea apasă doar pe umerii tăi. Cel puțin eu o am pe Suze, cu toate că sora mea nu este foarte capabilă. Se gândește numai la ea.

– O să ajungi să ai grijă de toți bătrâneii, i-a spus el cu un zâmbet ștrengăresc. Inclusiv de mama mea.

– Nu, asta nu se va întâmpla, a răspuns ea. *Tu o să ai grijă de mama ta, Taran.*

– Mereu voi fi acolo pentru ea. Doar că îmi va lua nouă ore până să ajung aici.

Au rămas în bar până când s-a închis. Comandaseră mai multe băuturi și ceva de mâncare și au stat de vorbă cu lejeritatea unor vechi prieteni. Faptul că crescuseră în același sat și că fuseseră în aceeași clasă dădea rădăcini prieteniei lor tot mai strânse, oferindu-i și iluzia familiarității. Râzând cu Taran, Daisy a uitat cu totul de conversația cu Luca. Când a venit nota de plată, Taran a insistat să plătească.

Când au plecat din bar, Daisy pierduse numărătoarea paharelor pe care le băuse. Taran băuse și el mult și se ținea cam greu pe picioare. O lună plină atârna greoaie pe cer, îmbogățind peisajul cu o strălucitoare lumină argintie. Lui Daisy i s-a părut că nu mai văzuse niciodată luna atât de mare ori stelele atât de sclipitoare. Erau hipnotizante.

– Să mergem la plimbare, a propus ea din impuls.

– Ce? Acum? a întrebat Taran. Ești conștientă că e noapte, nu-i așa?

– E frumos. Haide să ne plimbăm pe câmp. E prea frumos ca să dormim în acest timp. Ea l-a tras de mânecă. Se va sfârși în câteva ore.

– Cred că ar trebui să mă dezmeticesc, a recunoscut el. Nu vreau s-o trezesc pe mama când o să intru prin zidul casei.

– Aerul proaspăt ne va face bine amândurora.

Și vreau să-ți arăt de ce îi plăcea atât de mult și tatălui tău, s-a gândit ea puțin amețită de băutură, pornind pe drumul pe care călca în fiecare dimineață cu pas hotărât.

Au ieșit din sat și au mers pe cărarea de la fermă înspre pădure. Lui Daisy i-a crescut inima în piept când a văzut copacii care se profilau pe cerul de un indigo profund, precum și câmpurile de grâu și rapiță care se întindeau tăcute și inerte dedesubt de el. Era de parcă pășiseră într-o lume paralelă. O lume mai frumoasă. O lume senină și secretă, dominată de foșnetul timid al animalelor mici și de țipătul straniu al bufnițelor.

– Nu ți se pare că e mai încântător ca niciodată? a întrebat ea fermecată, inhalând mirosul reavăn care se înălța din pământ și care persista în aerul rece al nopții.

– Îmi amintesc că odată, când eram adolescent, am dat o petrecere și am scos o fată la plimbare chiar când soarele începea să se întrezărească la orizont. Și atunci a fost încântător.

– Îți amintești cine era?

– Habar n-am.

Taran a râs, vârandu-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Dar îmi amintesc unde ne-am sărutat.

– Și unde s-a întâmplat asta?

El s-a uitat la ea și i-a zâmbit jucăuș.

– Ei bine, dacă tot suntem aici sus, am să-ți arăt.

– Mă întreb dacă *ea* își amintește de *tine*.

– Mă îndoiesc. Eram un tânăr destul de neinteresant.

– De asta mă cam îndoiesc eu.

El a râs.

– Ești prea drăguță, Daisy Fane.

Rătăceau încet la marginea pădurii, căci era prea întuneric ca să se aventureze printre copaci. După o vreme, au ajuns la o bancă mai retrasă și s-au așezat. Din acel punct aveau o priveliște magnifică spre dealurile unduioase pe care se întindeau terenuri agricole cât vedeai cu ochii. În lumina fluidă a lunii, totul căpătase o strălucire magică.

– Când tata a moștenit proprietatea, a așezat această bancă aici datorită priveliștii. Era locul lui preferat de la fermă. Obișnuia să se oprească din drum și să se așeze aici de fiecare dată când trecea pe lângă ea, doar pentru a savura priveliștea.

Taran a oftat adânc, oprindu-se o clipă, ca și cum ar fi văzut totul într-un alt fel acum.

– E frumos, nu-i așa? a adăugat el cu nostalgie.

– Ești atât de norocos, Taran, a spus Daisy cu înflăcărare. Toate astea sunt ale tale. Toată această frumusețe. Poți să mergi kilometri întregi și să nu dai peste nici un suflet de om. Este a ta și numai a ta. Și va fi aici mereu. Ai idee cât ești de norocos?

Taran și-a sprijinit coatele pe genunchi și și-a scărpinat bărbia.

– Niciodată nu am privit-o așa. Presupun că am luat-o mereu ca pe un dat.

– Este firesc. De multe ori ne dăm seama că avem ceva prețios numai după ce îl pierdem.

În acel moment, Taran și-a pus capul în mâini. Daisy și-a lăsat privirea să zăbovească asupra priveliștii, captivată fiind de contururile șerpuitoare ale dealurilor îngrămadite unul în spatele celuilalt, colorate în nuanțele din ce în ce mai închise ale nopții și înfrumusețate de copacii de un albastru precum cerneala și de gardurile vii ordonate. Taran și-a ținut o vreme îndelungată capul în palme. La început, Daisy nu i-a acordat importanță, presupunând că poate încerca să se dezmeticească, dar, după un timp, a observat cum îi tremurau umerii. Atunci și-a dat seama că plângea. I-a pus o mână pe spate și s-a înclinat pentru a-i vedea

fața, îngrozită fiind de faptul că ea se bucurase cu seninătate de priveliște, pe când el plângea de ți se rupea inima.

– O, Taran! Am trăncănit atâta fără să mă gândesc câtuși de puțin la pierderea ta. Îmi pare foarte rău. Ar fi trebuit să fiu mai diplomată.

S-a adunat, ștergându-și ochii cu dosul palmei și ridicându-se în picioare. A oftat.

– Nu l-am apreciat niciodată pe tata și acum nu mai este...

Daisy nu știa ce să răspundă la asta. Nu existau cuvinte care să-l aducă înapoi pe Sir Owen. A încercat să-și amintească ce i-ar fi zis bunicul ei, dar nu credea că era momentul să-i spună că tatăl lui va fi mereu cu sufletul alături de el. Asta suna ca un clișeu, o păcăleală, și nici nu era pe deplin convinsă că ea o credea.

– Aveam divergențele noastre, el și cu mine, dar îl iubeam, a continuat Taran. Acum e prea târziu să i-o mai spun.

Privea în gol înspre dealuri, lăsând lacrimile care i-au dat din nou să-i curgă șiroaie pe obraji.

– Îmi doresc să nu fi fost atât de mândru.

– Sunt convinsă că știa că îl iubești, a spus Daisy, dorindu-și extraordinar de mult să îl consoleze, dar neștiind însă cum. Era îngrozită de faptul că îl catalogase ca fiind rece și lipsit de sentimente. Din câte am înțeles, tatăl tău a fost un om extraordinar de generos.

– Toată lumea îl iubea. Le oferea oamenilor din timpul său și îi făcea să se simtă importanți. A fost o legendă, un mare om din toate punctele de vedere.

– Ai dreptate, a încuviințat Daisy. A fost nobil în adevăratul sens al cuvântului.

– A fost un om mai bun decât mine, Daisy.

Lui Taran i s-a strâmbat gura în încercarea de a-și ține sub control amărăciunea.

– Asta nu este adevărat. Doar pentru că ești diferit nu înseamnă că ești mai puțin bun.

– Ferma asta a însemnat totul pentru el. Totul. A cumpărat teren ca să o extindă și își petrecea majoritatea timpului tăind copaci în

pădure și plimbând câinii pe câmp. Înțeleg, știi, chiar înțeleg. Iubea pământul. Își iubea casa. Își dorea să o preiau eu după ce avea să moară, dar nu mă așteptam să moară atât de repede. Nu sunt pregătit.

– Și-a dorit să iubești și tu ceea ce iubea el, căci voia să împărtășească asta cu tine. Ai fost singurul lui copil. Viața asta a fost potrivită pentru el și îl făcea fericit. Sunt sigură că probabil s-a gândit că asta avea să te facă și pe tine fericit. În ultimă instanță, bănuiesc că nu și-a dorit decât ca tu să fii fericit.

– Dar eu nu sunt fermier, Daisy. Niciodată nu am vrut să fiu și nici acum nu vreau. Habar n-am să administrez o fermă. Sunt convins că aș fi inutil.

– Ți-ar spune administratorul moșiei ce să faci. Îmi imaginez că nu este atât de dificil, dacă ai parte de ajutorul cuvenit. Ești capabil de mai mult decât îți poți da seama. Cu toții suntem.

Au rămas în tăcere pentru o vreme îndelungată, în timp ce el se gândea la ceea ce îi spusese ea. Până când a început să li se facă frig în așteptarea zorilor care urmau să se ivească.

– Știi, aici am sărutat-o pe fata aceea, a rostit Taran în cele din urmă, pe când un mic zâmbet i s-a strecurat pe chip.

Daisy a râs.

– Este un loc foarte romantic. Înțeleg de ce l-ai ales.

El s-a întors și s-a uitat la ea cu ochii aceia verzi ai lui, înlăcrimați și strălucitori, care o priveau cu recunoștință.

– Ești foarte amabilă, a spus el cu duioșie.

Daisy a simțit cum pământul se oprește-n loc. El avea o expresie blândă pe chip, iar zâmbetul nu-i mai era radiant, ci vulnerabil.

– Mulțumesc că m-ai ascultat.

– Mă bucur că ai simțit că poți vorbi cu mine.

– Chiar *pot* să vorbesc cu tine.

El s-a încruntat și i-a studiat chipul, de parcă acum l-ar fi văzut pentru prima dată.

– N-am realizat că pot, până în seara asta.

Daisy și-a dat atunci seama că avea de gând să o sărute. Mai văzuse privirea aceea înainte. Mai simțise înainte cum pământul stă în loc, precum și schimbarea de energie care se produce atunci când doi oameni se conectează brusc. Știa că *ea* se dezmeticise, dar nu era convinsă că și Taran o făcuse. Bineînțeles că îl găsea atrăgător. Nu era sigură însă că și el o găsea astfel. Nu putea fi sigură că nu era doar o prietenă drăguță care stătea pe banca unde el sărutase cândva pe cineva.

S-a ridicat în picioare și i-a întins mâna.

– Haide, Taran. Hai să te ducem acasă.

El și-a ridicat nedumerit privirea, incapabil să-și ascundă dezamăgirea din ochi. Mai mult ca sigur că tot acel whisky îi topise inhibițiile. I-a zâmbit de parcă ar fi încercat să o analizeze și să-și dea seama ce joc juca. De parcă nu îi venea să creadă că îl respinsese. Daisy a avut impresia că el se pregătea să-i spună ceva. Dar probabil că s-a gândit mai bine, căci și-a pus resemnat mâna într-a ei și s-a ridicat în picioare. Dar când Daisy a încercat să-și retragă mâna, el nu i-a dat voie. S-au îndreptat înspre sat. Daisy a încercat să se convingă pe sine însăși că nu era nefiresc să se țină de mână cu un om pe care abia îl cunoștea.

– Nu sunt beat, a spus el după un timp, încercând să mascheze nesiguranța din mersul său.

– Știu asta.

– Poate doar un pic amețit. Dar în sensul bun.

– Și eu, a răspuns ea.

– Te deranjează că te țin de mână?

– Bineînțeles că nu.

– Bine.

– Ești într-o relație, Taran? I-a întrebat ea brusc, știind bine că o astfel de informație ar fi putut ruina momentul, dar conștientă fiind că un bărbat atrăgător ca el probabil că avea iubită.

El a ezitat, încetinind pasul.

– Oarecum, a răspuns el nesigur.

Daisy a fost surprinsă de cât de tare a durut-o răspunsul lui.

– Ce înseamnă „oarecum“?

– Înseamnă că mă aflu într-o relație căreia nu mă dedic în totalitate.

– A!

– Sună crud, dar nu este. Suntem împreună, când și când, de vreo doi ani. Nu locuim împreună sau ceva de genul. E mai degrabă o prietenă cu beneficii, dacă înțelegi ce vreau să spun. Țin la ea, este o fată distractivă, dar relația asta nu va duce nicăieri.

Explicația lui nu a făcut-o să se simtă mai bine. Îl făcea să pară că are o inimă de piatră și ea nu voia să se gândească în acest fel la el.

– Ea știe că relația nu va duce nicăieri?

El a ridicat din umeri.

– Nu știi. Nu am vorbit despre asta. Doar ne întâlnim uneori.

Daisy i-a dat drumul la mână.

– Ar trebui să-i spui. Nu este corect să ții o fată agățată de tine, care speră la un viitor împreună acolo unde nu există unul.

Nu a vrut să sune atât de defensiv.

– Asta ți-a făcut ție italianul tău?

Ea a dat din cap.

– Într-un fel.

Taran și-a pus mâinile în buzunare. Au continuat să meargă în tăcere.

Când au ajuns acasă la Daisy, au zăbovit stânjenți în fața ușii de la intrare, neștiind cum să-și ia rămas-bun și nedorind să o facă.

– Plec mâine, a spus el cu o oarecare tristețe.

– O să am grijă de mama ta, stai liniștit.

– Știu că așa vei face.

A privit-o lung, de parcă nu ar fi vrut ca noaptea să se termine. De parcă s-ar fi temut că zorii zilei aveau să îi răpească scurta magie de care se bucuraseră acolo sus, pe bancă.

– Ești o fată specială, Daisy Fane.

Ea a ridicat din umeri.

– Nu pot să întorc spatele unei persoane aflate în nevoie.

– Îmi dau seama de asta. El i-a zâmbit provocator. Asta sunt eu pentru tine? O

persoană în nevoie?

– Ești un prieten, a răspuns ea cu grijă. Un prieten neobișnuit.

– Neobișnuit? Nu prea cred că sunt de acord cu asta.

El s-a înclinat spre ea și a sărutat-o pe obraz, zăbovind puțin mai mult decât era necesar.

– La revedere, prietenă neobișnuită!

Ea a zâmbit.

– Să ai un zbor plăcut.

El s-a îndreptat de spate și s-a întins.

– Cred că am să dorm tot drumul.

– Mai bine așa.

Ea s-a încruntat.

– Ești îndeajuns de treaz încât să iei mașina?

– Nu, las mașina la bar și merg pe jos.

Exercițiul fizic îmi va limpezi mintea. Deși aș prefera să mă plimb cu tine.

Ea s-a dus la ușa din față și a descuiat-o, răsucindu-se pe călcâie pentru a-și lua rămas bun de la el.

– Noapte bună, Taran!

Apoi, expresia dezamăgită de pe chipul lui a determinat-o să adauge:

– M-am simțit bine astă-seară.

– Și eu, a încuviințat el. Noapte bună, Daisy!

Apoi privit-o intrând înăuntru.

Chiar când Daisy a pus capul pe pernă, Suze l-a ridicat pe al ei.

– Hei, ai fost plecată toată noaptea! Ce ai făcut?

– Am ieșit la o plimbare.

– În toiul nopții?

– A fost atât de frumos. Nu am putut rezista.

– Erai beată!

– Amețită.

– Și Taran?

– Amețit și el.

– Te-a sărutat?

– Bineînțeles că nu.

– Ce? Nici măcar nu a încercat?

– Nu ne-am sărutat.

- Tu totuși ai fi vrut. Imi dau eu seama.
- Suze, e patru dimineața. Ar trebui să dormi.
- Tu m-ai trezit, așa că acum trebuie să-mi zici ceva.
- Daisy a oftat.
- Ce să-ți zic?
- Nu știu. *Tu să-mi spui.*
- Daisy a oftat din nou.
- Ești imposibilă. Parcă încă mai ai doisprezece ani.
- Mă căsătoresc, nu uita.
- Peste două săptămâni.
- Atunci zi-mi ceva.
- Apoi mă lași să dorm?
- Da.
- Bine, deci îl plac.
- Tu îl *placi*.
- Da, nu mi-am dat seama de cât de mult îl plac până în seara asta.
- Mă gândeam eu.
- Dar... mai e și Luca.
- Nici un Luca. E un idiot. Uită de el.
- Suze s-a întors pe cealaltă parte.
- Noapte bună, Daisy!
- Daisy a zâmbit și a închis ochii.
- Noapte bună, Suze!

Cu câteva zile înainte de nunta lui Suze, Daisy a însoțit-o pe Marigold la întâlnirea cu psihologul clinician. S-au așezat pe canapeaua din sala de așteptare a unei clădiri albe din stuc, care trebuie să fi fost cândva o proprietate privată somptuoasă, situată în partea elegantă a orașului. Pereții erau de un verde pal, covorul avea un model geometric liniștitor, în nuanțe stinse, iar pe masa joasă din centru erau ordonat așezate reviste lucioase. Marigold era stresată, frământând în mână manșeta gecii, din care se desprinsese un fir de ață. Și Daisy era stresată. Simțise de mai multă vreme că mama sa nu prea era în apele ei, dar îi fusese

prea frică să înfrunte asta. Astăzi avea să afle dacă temerile ei fuseseră întemeiate.

După ceea ce a părut a fi o veșnicie, a apărut în prag o femeie tânără, îmbrăcată într-un costum elegant cu pantaloni.

– Tu trebuie să fii Marigold, a spus ea zâmbindu-i cu căldură.

Marigold și Daisy s-au ridicat în picioare.

– Da, eu sunt Marigold și ea este fiica mea, Daisy, a spus Marigold zâmbind într-un fel care îi masca anxietatea, dulce, dar fără ca zâmbetul să i se citească în ochi.

– Eu sunt Caroline Lewis. Haideți, poftiți în cabinetul meu să stăm de vorbă.

Caroline le-a condus într-un birou decorat în aceleași culori liniștitoare precum sala de așteptare. Le-a oferit două scaune, după care s-a așezat de cealaltă parte a unui birou masiv, antic.

– Acum am să te rog să reții patru cuvinte date de mine, Marigold, a spus ea. Am să îți cer să mi le spui la sfârșitul ședinței noastre, bine?

Marigold a dat din cap.

– Bine.

– Alergător. Ponei. Insulă. Casă.

Marigold a repetat cuvintele, întipărindu-și-le în memorie.

– Alergător. Ponei. Insulă. Casă.

Părea destul de ușor.

Caroline a întrebat-o pe Marigold despre ea, iar Daisy și-a privit mama relaxându-se treptat. Au vorbit despre magazin și despre rutina ei zilnică, precum și despre povestea ei de viață de după momentul în care l-a întâlnit pe Dennis. În vreme ce Marigold vorbea, Caroline nota diverse lucruri într-o agendă. Daisy s-a lăsat pe spate în scaun și a ascultat. Mama ei era elocventă și precisă, făcând și câteva glume pe măsură ce au părăsit-o emoțiile. Daisy s-a întrebat dacă nu cumva Caroline le credea nebune că veniseră acolo, având în vedere că nimic nu părea în neregulă cu mama ei.

În cele din urmă, Caroline s-a uitat la Marigold și a întrebat-o, pe un ton blând și plin de compasiune, cum stătea cu memoria.

Pe când Marigold îi povestea despre carnetelul pe care îl lua peste tot cu ea (pe care îl pierdea sau de care uita ocazional), despre caietul roșu pe care îl ținea la magazin, sub tejghea, despre bilețelele post-it de pe noptieră, pe care nota lucrurile de care își amintea noaptea și pe care știa că avea să le uite până dimineața, precum și despre lista de pe ușa frigiderului, Daisy a început să observe că Caroline nu le credea bune deloc. Ba din contră. Pe când ea lua notițe, Daisy a avut senzația că simptomele mamei nu erau ceva nou pentru Caroline. Ea dădea din cap și murmura „înțeleg” și se uita la Marigold cu o expresie curioasă, iscoditoare în privire. Cu cât Marigold îi povestea mai mult despre căderile ei, despre starea de dezorientare, despre ceața din mintea ei, despre cum uita nume, oameni, locuri și lucruri, cu atât mai mult creștea interesul lui Caroline. Acesta era domeniul ei. Domeniul pe care îl cunoștea mai bine decât pe oricare altul, iar simplul fapt că îi stârnise interesul a făcut ca spaima din inima lui Daisy să se adâncească.

Când, într-un final, Marigold a enumerat toate numeroasele dați în care uitase câte ceva, Caroline a întrebat-o dacă își amintește cele patru cuvinte pe care i le dăduse la începutul ședinței. Marigold a mijit ochii. A căutat prin ceața din mintea ei, dar nu a descoperit nimic în afară de vidul în care dispăruseră acele patru cuvinte evazive. Și-a scuturat capul.

– Îmi pare rău, nu mi le amintesc, a spus ea dezamăgită.

Pe Daisy a durut-o inima pentru ea. Părea descurajată.

Caroline i-a zâmbit compătimitoare.

– O, nu-ți face griji. Am vorbit despre atâtea lucruri astăzi. Probabil că ți le vei aminti în drum spre casă, când vei fi în mașină.

Daisy a pus o mână pe brațul mamei sale. Avea de gând să-i spună că și ea le uitase. Dar ar fi fost o minciună. Nu le uitase: Alergător. Ponei. Insulă. Casă.

Caroline s-a ridicat în picioare.

– Ești o femeie ocupată, cu multe responsabilități, Marigold, a spus ea. Te ocupi de magazin, de familie și de toate comitetele din care faci parte în sat. Cred că e posibil să faci prea multe. Ți-aș recomanda să o iei mai încet. Renunță la unele dintre responsabilitățile de care nu ai nevoie. Concentrează-te pe lucrurile care îți fac cea mai mare plăcere. Când te simți confuză, nu îți face griji. Dă-ți voie să ți se întâmple. Respiră și va trece. Și bazează-te pe familia ta pentru sprijin. Este evident că ai o familie iubitoare. Sunt sigură că te vor ajuta bucuroși atunci când vei avea nevoie. Cel mai important este să nu ascunzi acest lucru. Ai nevoie de sprijin, așa că lasă-i să te sprijine. Aș dori să ne revedem peste șase luni pentru a te putea evalua din nou. Între timp, o să vă trimit raportul medical prin poștă, precum și o copie domnului doctor Farah. Înțeleg că vă trimite la un RMN.

S-a uitat peste notițele ei.

– E săptămâna viitoare, nu-i așa, programarea dumneavoastră?

Marigold a dat din cap.

– Bine. Așadar, ne vedem în decembrie.

S-a ridicat în picioare și i-a strâns mâna lui Marigold.

– Cum crezi că a mers? a întrebat Marigold în drum spre mașină.

– Te-ai descurcat foarte bine, mamă.

– Nu mi-am amintit cuvintele acelea.

– Nu-ți face griji pentru asta. Caroline nu era îngrijorată, așa-i?

– Nu cred că era. În orice caz, nu că ar fi lăsat să se vadă asta. Marigold a oftat. Nu ne-a spus ce crede că e în neregulă, nu-i așa?

– Nu, nu a spus nimic despre asta. Îmi închipui că-și va expune părerea într-o scrisoare medicală.

– Și mai e mult de așteptat, a spus Marigold deznădăjduită.

– Mă tem că da.

Marigold a căutat partea bună a lucrurilor.

– Ei bine, Suze se mărită, a spus ea ridicându-și moralul.

– Da, să așteptăm cu nerăbdare asta.

– Și o ceașcă de ceai, a spus Marigold, înveselindu-se. Aștept cu nerăbdare o ceașcă de ceai.

– Și eu, a încuviințat Daisy. Nimic nu se compară cu o ceașcă de ceai, nu-i așa?!

CAPITOLUL 18

În dimineața nunții lui Suze, telefonul lui Daisy a vibrat la primirea unui mesaj. S-a trezit sperând că era de la Taran. Era de la Luca. S-a dezumflat. *Încă îmi este dor de tine, Margherita.* Adevărul era că ei nu-i era dor de el. De la plimbarea din miez de noapte alături de Taran, nu se mai gândise la nimeni altcineva.

Trecuseră două săptămâni de când Taran plecase și nu mai auzise nici o veste de la el. Se întreba de ce se aștepta la asta. El nu-i spusese că urma să-i scrie. Se întâlniseră în bar ca prieteni și deși păruse, când erau pe bancă, că avusese de gând să o sărute, totuși *nu* o sărutase. S-ar putea să-și fi imaginat asta. La urma urmei, ea fusese ametită; la fel și el. Dacă el vruse să o sărute, probabil că oricum nu fusese decât un impuls de moment, alimentat de alcool și suferință. Nu ar fi însemnat nimic.

Ei bine, cel puțin nu pentru *el*.

Daisy își petrecuse cel mai mult timp desenând în hambar, stând în bucătăria lui Lady Sherwood și discutând la o cafea, precum și scoțând câinii la plimbare pe câmp. Ajunsese să savureze acele plimbări prin pădure. Zambilele sălbatice fuseseră spectaculoase. O mare de albastru. Acum că era iunie, dispăruseră, dar bujorii încă mai îmboboceau, uriașele lor flori roz și roșii părând ceruite în lumina soarelui. Copacilor și arbuștilor le dăduseră frunzele și se întunecau pe măsură ce deveneau tot mai dese. Îi plăcea începutul de vară, când totul era atât de proaspăt și nou. Acum, când plimba câinii, își făcea timp să se așeze pe banca pe care stătuseră ea și Taran. Pe care Sir Owen obișnuia să se așeze și să se bucure de priveliște. Și Daisy se bucura de ea.

Pentru ea, aceasta era acum mai mult decât o bancă de unde avea priveliște; era locul unde aproape că o sărutase Taran.

S-a întrebat dacă schimbarea ei bruscă de atitudine fusese o chestie de consolare. După șase ani de relație cu Luca, era greu de crezut că se putea îndrăgosti atât de repede de un alt bărbat. Iar Taran nu era o partidă bună. Locuia în Canada, nu demonstrase nici o abilitate sau dorință de a-și lua un angajament – la urma urmei, își ducea iubita cu zăhărelul. Era exact genul de bărbat de care trebuia ea să fugă. Cu toate acestea, nu se putea abține să nu se gândească la el.

A ignorat mesajul lui Luca și și-a închis telefonul. Nu voia să mai audă de el până când nu avea să o sune pentru a-i spune că era gata să-i ofere ceea ce-și dorea.

Suze stătea la fereastra dormitorului ei, în halat, privind ploaia și fotografiind-o. De ce trebuia să plouă astăzi, în cea mai importantă zi din viața ei?

Era furioasă. Nan a apărut în pragul ușii cu o floricică albastră brodată.

– Asta este ca să ai ceva albastru, a spus ea. Nu ai uitat, nu-i așa, Suze? a întrebat ea.

Cu siguranță că Suze nu uitase. Scrisese un întreg articol despre această tradiție pentru revista *Femeia și casa*. Pe sub halat purta o jartieră albastră, special cumpărată, și pe care o postase pe pagina ei de Instagram (care primise o mulțime de like-uri), dar nu i-a spus lui Nan.

– Mulțumesc, Nan. Am să o prind pe interiorul rochiei. Dar ploaia asta mă va face să fiu albastră de supărare, așa că o să am și asta.

– Nu-ți face griji în privința ploii. Aduce noroc. A plouat și în ziua în care eu și bunicul tău ne-am căsătorit și am avut parte de cincizeci și opt de ani fericiți împreună.

Suze a oftat. Nan îi spusese asta de o sută de ori.

– Știu, dar norocul nu-mi va împiedica părul să se încrețească.

– Nu, nu o va face. Dar sunt convinsă că Atticus te place pentru ceea ce ești și nu pentru că ai părul drept.

– Eu mă plac pe mine pentru părul meu drept, Nan. Tocmai asta e ideea. Asta este ziua mea cea mare și vreau să fie perfectă.

– Atunci vei fi dezamăgită, a spus Nan cu vioiciune. Nimic nu este vreodată perfect.

Suze s-a întors din nou spre fereastră.

– Ai dreptate, nimic nu este vreodată perfect.

A oftat din greu și și-a pus mâinile în solduri.

– Dar nu cred că cer prea mult când îmi doresc o zi însorită.

Marigold se trezise plină de optimism. Urma să aibă o zi bună. Nu se simțea obosită, avea capul limpede și era energică. Astăzi era ziua cea mare a lui Suze, iar Marigold avea de gând să se bucure de fiecare minut din ea. Fusesse un pic dezamăgită când văzuse vremea, dar apoi se înveselise pentru că se vedea cer senin la orizont, așa că exista o șansă ca soarele să iasă la timp pentru nuntă.

A luat bilețelele pe care le scrisese în timpul nopții pentru a-și aminti de lucrurile pe care trebuia să le facă. Apoi s-a uitat în carnetelul ei. Avea o listă lungă de lucruri, dar nu credea că astăzi avea nevoie de imbolduri. Ce ciudat, s-a gândit ea în timp ce își îmbrăca halatul, că avea unele zile rele, pe când în altele, ca acum, se simțea aproape la fel ca înainte. De săptămâna trecută, de când făcuse tomografia, începuse să se simtă puțin mai bine. Poate că totul era doar în mintea ei, așa cum îi spusese Nan. Poate că făcea o adevărată furtună într-un pahar cu apă!

Poșta a sosit după micul dejun, când toată lumea, cu excepția lui Marigold, se afla la etaj pentru a se pregăti. Ea a străbătut holul, a luat teancul de scrisori de pe preș și le-a adus în

bucătărie. Erau câteva facturi, dar acelea făceau parte din departamentul lui Dennis, precum și obișnuita corespondență nedorită de cataloage nesolicitate. Apoi a observat o scrisoare adresată ei. A întors plicul pe cealaltă parte și a ridicat clapeta lipicioasă. Când a văzut antetul scrisorii, specific cabinetului lui Caroline Lewis, a stat jos, simțindu-se brusc amețită. Ochii ei au scanat frazele despre cât de coerentă și de inteligentă era, dar și cât de impresionată era Caroline că reușea să facă atâtea. Apoi, privirea i s-a oprit asupra singurului cuvânt important de pe pagină. *Demență*. După părerea avizată a lui Caroline Lewis, era posibil ca Marigold să se afle într-un stadiu incipient al procesului de demență. Dar avea să afle mai multe peste șase luni, când urma să se întâlnească din nou.

Demență. O apăsare rece și dură s-a strecurat în inima lui Marigold, punând stăpânire pe ea. Ea își făcuse griji că era posibil să aibă demență, dar Beryl insistase că și la ea era la fel ca la toți ceilalți, că îmbătrânește și că uita lucruri, ceea ce era firesc. Dar Marigold știa că ea *nu* era normală. Știa că nivelul ei de uitare era mai ridicat decât al altora. Se temuse de acel cuvânt și, tocmai pentru că se temuse de el, îl îngropase adânc. Dar acum se dezgropase singur și zăcea chiar în fața ochilor ei, scris negru pe alb, iar adevărul era de netăgăduit și inevitabil și devastator. A pus scrisoarea înapoi în plic și l-a resigilat. Nu voia ca Dennis să știe că o citise. Nu și-ar fi făcut decât griji pentru ea, ceea ce i-ar fi ruinat bucuria pentru ziua cea mare a lui Suze.

Marigold închisese magazinul pentru că era ziua nunții. Acum a aprins luminile, a pornit calculatorul și a căutat pe Google „demență”. Dacă tot avea asta, putea la fel de bine să știe și ce înseamnă. Fără să stea cu grija de a fi deranjată, și-a tras scaunul, și-a pus ochelarii și s-a uitat la ecran.

Demența nu este o boală specifică. Este un termen general care descrie un grup de simptome asociate cu un declin al memoriei sau

al altor abilități de gândire, suficient de grav încât să poată reduce capacitatea unei persoane de a-și desfășura activitățile zilnice. Între 60 și 80 la sută din cazuri sunt reprezentate de boala Alzheimer.

Nu există tratamente care să stopeze bolile ce provoacă demența...

Investițiile în cercetarea din domeniul demenței sunt încă reduse...

Demența are un impact mai mare asupra femeilor...

Nu a putut găsi nimic pozitiv. Absolut nimic.

În vreme ce Marigold traversa curtea pentru a se duce acasă, s-a gândit la cuvântul „demență”. De ce a trebuit să se opteze pentru un derivat al cuvântului „dement”? Se pricepea la cuvinte. Știa ce înseamnă „dement”. Însemna nebun, dereglat, lunatic, ticnit, smintit, tulburat. *Sărit de pe fix, șase litere.*

A auzit-o pe Nan strigându-i numele.

– Marigold!

Dar nu o chema pentru a-i răspunde la o întrebare de cuvinte încrucișate. O chema pentru că tocmai vorbise cu Patrick.

Marigold s-a grăbit să intre în casă. Nan era în bucătărie, încă îmbrăcată în halat.

– Patrick vine la nuntă, i-a spus ea entuziasmată. E aici cu Lucille și stau în josul străzii, la The Gables. Așa-i că-i frumos din partea lui să vină tocmai din Australia pentru nunta lui Suze? A spus că nu ar rata asta pentru nimic în lume. A vrut să ne facă o surpriză. Ei bine, cu siguranță a reușit!

Nan a zâmbit cu mândrie.

– Patrick e un băiat bun!

Marigold nu-și mai văzuse fratele de vreo opt ani de zile și, oricât de mult se bucura că avea să fie prezent la nunta fiicei ei, nu avea cum să nu simtă vechi resentimente ieșind la suprafață. Patrick fusese mereu nepăsător față de sentimentele celorlalți, gândindu-se numai la el și la modul în care să obțină maximul de atenție. Era tipic fratelui ei să facă în așa fel încât ziua lui Suze să fie numai despre el.

– Dumnezeule! Asta da surpriză! Ce drăguț! a spus Marigold, străduindu-se să adune un pic de entuziasm.

Toți anii în care fusese marginalizată de personalitatea dominantă și de farmecul contagios al lui Patrick mai degrabă îi temperaseră dragostea pentru el.

– Deși mi-aș fi dorit să fi răspuns și el la invitație la fel ca toți ceilalți, a adăugat ea. Acum va trebui să gândim din nou locurile din biserică. Trebuie să-i spun lui Daisy.

– E foarte ocupat, iar Australia se află în celălalt capăt al lumii. Dar familia e familie și știam că nu va rata ziua cea mare a nepoatei sale. O fi el neserios când vine vorba să-și sune mama, dar e bun la inimă.

Nan a zâmbit. Un zâmbet larg care a făcut ca fața ei să îi pară străină lui Marigold.

– Mereu a fost bun la inimă.

Marigold s-a dus s-o caute pe Daisy. Cu toată panica produsă de planul de dispunere a locurilor, a uitat de scrisoarea medicală de la Caroline Lewis. Aceasta zăcea deasupra teancului de scrisori de pe masa din bucătărie, acolo unde a și găsit-o Dennis.

A citit numele lui Caroline Lewis. Apoi, când a citit avizul dat de femeie în josul scrisorii, a încremenit. Nu se putea ca Marigold să aibă demență. Pur și simplu nu se putea! Nu Marigold a lui.

S-a așezat ușor și s-a scărpinat în barbă. Era doar uitucă, asta era tot. Nu avea demență. Demența era ceva de care sufereau bătrânii. Marigold nu era bătrână, avea șaiszeci și șase de ani. Și-a amintit că a auzit undeva că, în cele din urmă, demența ucide creierul în totalitate, astfel încât acesta încetează complet să mai funcționeze. Corpul uita cum să mai respire și murea. Un sfârșit neplăcut. Nu se putea să fie acesta viitorul lui Marigold. Pur și simplu nu se putea. Nu viitorul lui Marigold a lui.

Dennis a auzit zgomotul de pași, a împăturit în grabă scrisoarea și a băgat-o în buzunar. S-a hotărât să nu-i spună nimic lui Marigold până după nuntă. Voia să încerce să uite de asta

pentru astăzi. Își dorea ca nimic să nu strice ziua cea mare a lui Suze. Își dorea ca nici pe a lui Marigold să nu o strice nimic.

Marigold s-a apropiat de el.

– Ghici cine și-a făcut apariția? Patrick! i-a spus ea. A vrut să-i facă o surpriză lui Suze.

– Ne-a făcut tuturor o surpriză, a spus Dennis.

– Atât de tipic lui. A trebuit s-o rog pe Daisy să-i găsească un loc în biserică. Bineînțeles că ea este încântată că a venit și nu e deloc îngrijorată în privința planului de dispunere a locurilor.

– Presupun că traiul în Australia vreme de douăzeci de ani l-a relaxat mai degrabă, a spus Dennis, căutând pe chipul lui Marigold dovada că citise scrisoarea.

Nu era nici un alt semn în afară de îngrijorare cu privire la locurile din biserică. Și-a dat seama, cu o oarecare ușurare, că nu o văzuse.

– Nu are nimic de-a face cu faptul că e relaxat, a spus Marigold. Ci cu faptul că trebuie să fie el marea vedetă. Dar Suze o să fie încântată. Îl adoră pe Patrick și va fi impresionată că a traversat jumătate de glob pentru a o vedea mireasă. Și va fi o zi minunată. A aruncat o privire pe fereastră. Uite, deja se înseninează.

– Nu vreau să plouă în ziua cea mare a fetei mele.

– Fetița noastră care a crescut mare.

– Și se mută, a adăugat Dennis cu nostalgie.

– Atunci o vom mai avea doar pe Daisy și, desigur, pe Nan. Marigold s-a încruntat. Va fi liniște pe aici fără Suze. S-ar putea chiar să-mi lipsească crizele ei de furie.

– Sigur va face una astăzi.

Marigold a chicotit.

– O ultimă criză de furie. Tipic lui Suze. Totuși, așa trebuie să se întâmple. E timpul ca ea să-și înceapă o nouă viață alături de Batty. Crezi că va trebui să-i spunem Atticus după ce se vor căsători?

– Nu, am sentimentul că așa-i va rămâne numele.

– E totuși un băiat bun. Nu ne-am fi putut dori unul mai bun.

– Nu, nu am fi putut.

– Sper ca Daisy să găsească pe cineva la fel de decent ca Batty.

– Hai s-o mărităm mai întâi pe Suze și ne vom ocupa apoi de Daisy, a spus el.

– Bună idee, a spus Marigold. Una câte una. Dennis s-a uitat la ceas.

– Cred că ar trebui să mergi să te schimbi, Goldie.

Marigold s-a uitat în jos la halatul ei.

– Dumnezeule, ai dreptate. Credeam că am făcut-o deja! S-a ridicat. Noroc că ai observat, Dennis. N-ai fi vrut să merg așa la biserică. Ea i-a zâmbit. Arăți foarte bine. Îmbrăcat la patru ace.

Dennis i-a zâmbit și el.

– Nu vreau să o dezamănesc pe Suze.

– Nici eu, i-a dat dreptate Marigold și a ieșit grăbită din cameră.

Pe când urca scările, și-a amintit de scrisoare. Pur și simplu i-a revenit în minte. S-a descurajat puțin. Demență. Își amintea acum: avea demență.

S-a îmbrăcat cu fusta și sacoul pe care ea și Daisy le cumpăraseră special din oraș. Erau de un albastru-deschis, iar ea găsisese o geantă și o pălărie albastru-deschis cu care să le asorteze. Se simțea foarte bine, așa cum o asigurase Daisy. Marigold nu avea prea mult machiaj, doar un pic de pudră și puțin rimel. Nu fusese niciodată vreo frumusețe, ei bine, nu în ochii altcuiva în afară de Dennis. Și-a privit reflexia în oglindă și a știut că lui Dennis avea să îi placă felul în care arăta ea astăzi. *Asta* era o parte bună a lucrurilor. O parte bună mereu prezentă. Era norocoasă că s-a căsătorit cu Dennis.

Daisy a ajutat-o pe Suze să îmbrace rochia. Frumoasa ei rochie roz, ca de prințesă. Rozul delicat al unei migdale glazurate. Marigold

stătea în pragul ușii și o privea cu lacrimi în ochi.

– Arăți minunat, Suze, a spus ea cu glas stins, căci i se contractase gâtul de emoție. Chiar minunat. Cea mai frumoasă mireasă din toate timpurile.

Ochii lui Suze au strălucit și și-a făcut vânt cu mâna.

– Dacă mă faci să plâng, mamă, o să mă înfurii. Nici nu-ți poți închipui cât timp mi-a luat să-mi fac machiajul.

– Și este perfect, a spus Daisy.

Suze s-a dus la fereastră și s-a uitat spre cer.

– Cred că o să dea soarele.

– Normal că da, a spus Marigold. Este ziua ta cea mare. Nu o să se ascundă după nori ca să o rateze.

– Și tu arăți perfect, i-a spus Daisy mamei sale. Albastrul ăla a fost o alegere bună.

– Îți sugerez să mergi să te pregătești, Daisy. Nu mai e mult până când noi două va trebui să mergem la biserică împreună cu Nan.

– E în regulă. Mai e destul timp până când va veni Cedric să ne ia.

– Bătrânul și bunul Cedric, a spus Suze. Și bătrânul și bunul comodor pentru că ne-a împrumutat Bentley-ul lui. Bătrân și acesta. Minunat.

Nan a apărut în spatele lui Marigold și și-a făcut loc pe lângă ea.

– Doamne, ești superbă, Suze! a exclamat ea. Eu nu aș fi ales roz, dar nu mă îndoiesc că Atticus va fi fermecat de mireasa lui.

– Batty, a corectat-o Suze.

– Cred că vei vedea cum va deveni Atticus după ce se va însura. Nu e copil care să-și dorească un tată cu un nume atât de prostesc. Îl vor hărțui la școală.

– Nu-l mai poate schimba acum. E tatuat pe umărul meu, a spus Suze cu un zâmbet strengăresc.

Nan a rămas cu gura căscată. Marigold a suspinat. Daisy a strâmbat din nas.

– Serios? Un tatuaj?

– El are *Suze* pe umăr. Romantic, așa-i?

Suze s-a bucurat de groaza de pe fețele mamei și bunicii ei. Era exact reacția pe care o spera.

– A fost cadoul de dinainte de nuntă pe care ni l-am făcut unul altuia. O să îl postez pe Insta în luna de miere. Fanilor mei le va plăcea.

– Fani? a repetat Daisy.

– Fani, a spus Suze, admirându-se în oglindă. Devin un fel de celebritate, să știi. Cineva m-a recunoscut zilele trecute în mall. Îți vine să crezi?

– Faima nu aduce nimic bun, Suze, a spus Nan, revenindu-și încetișor. Nici tatuajele. Sper să nu divorțezi. N-ai să mai găsești tu niciodată vreun alt bărbat pe nume Batty.

Când Daisy, Marigold și Nan au ajuns la biserică, toți invitații sosiseră și erau deja așezați la locurile lor, mai puțin Patrick, care venea pe drum cu soția sa, Lucille. Daisy a coborât din mașină și s-a grăbit să îi salute. Nan nu a mai așteptat ca Cedric să-i deschidă portiera și s-a dus grăbită în urma ei, aruncându-și brațele în jurul fiului său cu mai mult entuziasm ca niciodată. Patrick s-a înclinat și a îmbrățișat-o la rândul lui.

– Ai mai crescut! a exclamat ea.

– Cred că o să constăți că *tu te-ai micșorat*, mamă, a răspuns el chicotind.

– Și vorbești ca un australian. Ea s-a îndepărtat și i-a scrutat chipul cu privirea. Dar, australian sau nu, tot băiatul meu ești.

Marigold a așteptat o pauză înainte de a face un pas înainte.

– Bună, Patrick, a spus ea.

– Uite-o și pe fata mea de aur! a spus Patrick, etalând un zâmbet larg și orbitor. Arăți minunat, Marigold!

I-a sărutat obrazul pudrat.

– Și miroși bine, de asemenea.

Patrick nu se schimbase deloc. Se cunoștea că îmbătrânise în părul cărunt de pe la tâmpile și în ridurile din jurul ochilor și al gurii, dar

era înalt, zvelt și athletic, ceea ce îl făcea să pară mai tânăr, iar expresia lui era încă plină de umor, așa cum fusese mereu.

– Și tu arăți bine, a spus ea cu sinceritate.

Patrick fusese întotdeauna chipeș.

– Eu am îmbătrânit mai mult decât tine.

Dacă nu sunt atentă, toată lumea va crede că ești fiul *meu*!

S-a întors înspre femeia cu care era el. Ea îi zâmbea de parcă o cunoștea, dar Marigold era sigură că nu o mai văzuse niciodată. Inima i-a fost cuprinsă de panică, dar i-a zâmbit și ea, permițându-i femeii să o sărute cu familiaritatea cuiva care o cunoștea de multă vreme.

– Mă bucur să te văd, Marigold, a spus femeia cu un accent australian.

– Și eu mă bucur, a răspuns Marigold.

Dar știa că părea pierdută. Și-a dat seama după expresia confuză de pe chipul femeii.

Nan a îmbrățișat-o, iar Marigold a rămas perplexă. A privit-o pe Daisy cum a luat-o de braț, iar cele două au plecat spre biserică.

– V-am așezat în față, lângă noi. Dar, într-adevăr, Patrick ar fi putut să ne anunțe.

Femeia a râs, având chicotitul degajat al unei persoane care se simte în largul ei alături de oamenii din jurul său.

– Știi cum e Patrick, a răspuns ea. Este atât de relaxat, încât nu are nici o grijă.

Patrick pășea între mama și sora lui.

Marigold își dorea să întrebe cine era femeia, dar toată lumea părea să o cunoască. Probabil că se întâlneau deja de ceva vreme, a dedus ea. Trebuia să întrebe subtil, ca să nu se dea de gol că nu o recunoscuse. Și-a blestemat problemele de memorie. Când au ajuns la ușa bisericii, s-a întors spre fratele ei.

– Patrick, ea este femeia cu care te vei căsători?

Patrick s-a uitat la ea și s-a încruntat.

– Cum? Ce ai spus?

– Ea este femeia cu care te vei căsători? Pare foarte drăguță.

Marigold i-a zâmbit, așteptându-se ca el să se bucure pentru faptul că îi făcuse un compliment iubitei lui.

– Este soția mea, Marigold. Lucille. Nu o mai știi pe Lucille?

El se holba confuz la ea.

Marigold a încremenit. A reușit să-și păstreze zâmbetul pe buze, chiar dacă simțea că i s-a întors stomacul pe dos.

– Lucille, da, bineînțeles că da. Trebuie să fie din cauza emoțiilor provocate de nuntă. Serios, sunt la fel de emoționată ca mireasa.

Patrick a zâmbit, însă zâmbetul nu i-a ajuns la ochi, iar acum o privea cu îngrijorare pe sora lui.

– Nu-i nimic, Marigold. Tu ești mama miresei. Este o zi importantă și pentru tine.

Au mers pe culoar, iar Marigold a încercat să-și amintească faptul că Patrick era însurat. Dar nu a putut. Nu-și amintea nimic despre soția lui. Absolut nimic. Avea copii? Nu era sigură. Ea cu siguranță nu-și putea aminti de nici unul. Iar acum se simțea prea stânjenită ca să întrebe. Nu putea să îndure privirea aceea dezorientată și temătoare pe care i-o aruncase. O făcea să se simtă ca un extraterestru. Nu voia să o mai vadă niciodată.

Trecând pe lângă prietenii ei, care erau așezați în partea din dreapta a bisericii, Marigold și-a dat seama că multe dintre chipuri îi erau necunoscute. Știa că ar fi trebuit să le recunoască. Se aflau cu toții aici tocmai *pentru că* ea îi cunoștea. Cu toate astea, ar fi putut la fel de bine să fie niște străini care să fi intrat prin efracție la nunta fiicei ei. Apoi și-a amintit de scrisoare. Cuvântul „demență” i-a apărut din nou în minte și s-a agățat de ea cu ghearele lui ascuțite. Oare așa avea să fie? Avea să uite că fratele ei era căsătorit? Avea să uite fețe pe care le cunoștea de ani de zile? Pur și simplu avea să uite din nou și din nou?

Acum înțelegea de ce optaseră să denumească boala „demență”, căci puteai înnebuni de frustrare, grijă și rușine. Puteai înnebuni de frică – dacă îți dădeai voie. S-a

așezat în bancă și și-a pus mâna pe locul gol de lângă ea, care îi era rezervat lui Dennis. Nu avea să-și dea voie să înnebunească de frică, și-a spus ea, căci Dennis era aici ca să aibă grijă de ea. Atât timp cât Dennis era aici, ea avea să fie bine.

Până când nu-și va mai aminti de *el*.

Dintr-odată, ușile s-au deschis larg pentru mireasă. Oamenii s-au ridicat în picioare. Marigold a trebuit să își întindă gâtul ca să o vadă. Dar iat-o acolo pe fiica ei, arătând magnific în rochia de mireasă în stil prințesă, cu flori în păr și perle cusute în voal, iar Marigold a început să plângă încetișor. Dennis era lângă Suze, îmbrăcat în costumul pe care îl cumpăraseră special pentru această ocazie, fiind chipeș și fericit. Marigold nu își dădea seama dacă inima ei stătea să explodeze de mândrie sau de durere.

Cât timp mai avea până când va uita cine este Suze?

Sau Daisy?

Cât timp mai avea până când îi va uita pe oamenii pe care îi iubea?

Cât timp mai avea?

Marigold nu i-a văzut mergând spre altar din cauza lacrimilor din ochi. Dar, deodată, Dennis se afla lângă ea, iar Suze stătea lângă Batty, care îi zâmbea, cu ochii plini de afecțiune.

Dennis a luat-o de mână pe Marigold.

Marigold s-a uitat la el. În privirea ei a văzut durerea crudă și înfricoșătoare, și a înțeles atunci că citise scrisoarea. El i-a strâns mâna și și-a întors privirea. Nu putea fi martorul acelei frici, mai ales când nu putea face nimic pentru a o ajuta. Pur și simplu nu putea s-o facă. S-a concentrat asupra fiicei sale, care își rostea jurămintele, și a încercat să-și înăbușe durerea din inimă.

Demență. Cuvântul atârna între ei doi ca un demon, refuzând să dispară. Dar Dennis a continuat să o țină de mână. A ținut-o de mână pe tot parcursul slujbei și a ținut-o de mână când au ieșit la soare, după încheierea slujbei.

Voia să o țină de mână pentru totdeauna și să nu îi mai dea drumul niciodată.

Oare avea să vină un timp în care ea nu-l va mai ține de mână?

Pentru că nu avea să mai știe că era mâna
lui?

CAPITOLUL 19

Marigold era mulțumită că nunta fusese exact așa cum își dorise fiica ei. Suze o îmbrățișase, sărutând-o pe obraz și șoptindu-i: „Mulțumesc, mamă. Ești cea mai bună“, iar ochii lui Marigold se umpluseră din nou de lacrimi. Dennis își trecuse brațul în jurul ei și o trăsesese mai aproape de el. Spera ca ea să-și amintească mereu această zi. Dar speranța nu avea nici o putere în fața demenței. Speranța era zadarnică, precum o pană în mijlocul unui uragan.

Nan încuviințase că fusese o nuntă frumoasă.

– Sunt atât de bucuroasă că a fost și Patrick, a oftat ea când s-au întors acasă. Am fost din nou împreună cu toții, exact ca pe vremuri. Apoi își țuguiase buzele și adăugase cu amărăciune: Părea totuși destul de obosit. Spera ca Lucille să nu îl solicite prea mult. Are nevoie de somn. Întotdeauna a fost așa. Poate am să discut cu ea în liniște mai târziu, când vor veni la cină.

Abia în dimineața următoare, când Dennis și Marigold se aflau singuri în dormitorul lor, Dennis a abordat subiectul scrisorii medicale. S-a așezat pe marginea patului în timp ce Marigold stătea la măsuța de toaletă, căutând în cutia de bijuterii făcută de el o pereche de cercei care să i se potrivească.

– Goldie, trebuie să vorbim.

Lui Marigold i s-a întunecat privirea la vederea scrisorii pe care o ținea el în mână. Degetele i-au tremurat ușor când a închis cutia de bijuterii. S-a ridicat și a mers să se așeze lângă el. A suspinat și și-a pus mâinile în poală.

– Doctorița aia, oricum s-o numi ea, crede că am demență.

Maxilarul lui Dennis s-a încordat. Știa că el trebuie să fie puternic pentru amândoi.

– Da, așa crede, a răspuns el. În stadiu incipient.

S-a lăsat un moment lung de tăcere, timp în care au privit scrisoarea. Știau amândoi ce scria acolo, și totuși se uitau la cuvânt de parcă ar fi sperat că s-ar putea schimba și ar putea deveni altceva. Ceva mai puțin înspăimântător. Ceva care să nu sune ca „dementă”. În cele din urmă, Dennis a pus scrisoarea deoparte și, în schimb, a apucat-o de mână. I-a așezat-o la el în poală, unde a cuibărit-o între palmele sale. Marigold a privit-o cum stătea acolo, mică și fragilă între cele două mâini mari și aspre ale lui. Era ca o pasăre și asta i-a dat curaj.

– Am căutat pe internet, i-a spus ea. Nu am găsit prea multe lucruri optimiste. Se pare că e ca într-o bibliotecă plină cu cărți. Cărțile de pe raftul de sus sunt amintirile noi, iar cele de sub ele sunt mai vechi. Cele din partea de jos sunt cele mai vechi amintiri, amintirile din copilărie. Dacă dulapul este zguduit de demență, cad cărțile de pe raftul de sus. E posibil să cadă și unele de pe rafturile de sub el. Dar rămân cele de jos. Mă rog, rămân acolo până când cad și ele. Presupun că vor cădea în cele din urmă, nu-i așa? Toate vor cădea în cele din urmă.

– Poate că nu pentru mult timp, a spus Dennis.

– Poate că nu pentru mult timp, a încuviințat Marigold.

A mai fost o pauză lungă. Au auzit-o pe Nan pe coridor cum o întreba pe Daisy dacă a terminat de folosit baia. Dennis i-a strâns mâna lui Marigold.

– Nu ești singură, Goldie. Sunt aici pentru tine. Voi fi mereu aici.

– Știu asta, Dennis, a răspuns ea și și-a așezat capul pe umărul lui. Sunt atât de norocoasă să te am.

– Ce să le spunem fetelor și lui Nan? a întrebat el.

– Presupun că va trebui să le spunem, așa-i? Nu vreau să le supăr. Dar cred că ar fi mai bine să știe și ele. Dacă starea mi se înrăutățește, nu voi mai putea să le ascund asta, nu-i așa?

– Cred că ar fi mai bine așa. În acest fel, te vom putea susține împreună, ca o familie.

Marigold și-a ridicat capul de pe umărul lui și l-a privit cu ochi mari și speriați.

– Ce se va întâmpla când nu-mi voi mai aminti cine sunt fetele, Dennis?

Dennis părea îngrozit.

– Bineînțeles că îți vei aminti cine sunt, Goldie. Sunt fiicele tale. Nu le vei uita.

Marigold s-a simțit liniștită.

– Nu, bineînțeles că nu le voi uita. Eu le-am dat naștere și le-am crescut. Sunt parte din mine, nu-i așa? Nu pot uita părți din mine, așa-i?

– Normal că nu, dragostea mea.

– Dar, Dennis, a spus ea, pe când frica îi întuneca din nou privirea. Ce se va întâmpla dacă voi uita că te iubesc? Ce se va întâmpla atunci?

Lui Dennis i s-a contractat gâtul din cauza efortului de a se stăpâni. Și-a încleștat maxilarul și a tras-o la pieptul lui pentru a-și ascunde lacrimile care îi înțepau ochii. Și-a lipit obrazul de al ei și a simțit mirosul familiar al cremei ei de față. A închis ochii.

– Nu contează dacă uiți că mă iubești, Goldie, fiindcă eu am suficientă dragoste pentru amândoi.

Marigold a plâns atunci. Și-a înfășurat brațele în jurul umerilor lui lași și l-a lăsat să o învăluie cu o forță pe care ea nu o avea. A simțit căldura trupului lui, mușchii brațelor și ai pieptului, barba lui pe tâmpla ei, și s-a simțit în siguranță și prețuită.

În cele din urmă s-a desprins de el, i-a luat fața în palme și l-a privit în ochi.

– Dennis, dacă voi uita că te iubesc, asta nu înseamnă că nu te iubesc. Ai înțeles? Te voi iubi *mereu*. Tu ești totul pentru mine. Totul.

Dennis a simțit lacrimile șiroindu-i pe față și degetele ei ștergându-le. Ea l-a sărutat tandru

pe gură. El nu a găsit cuvinte pentru a-i răspunde, dar nu avea nevoie să o facă. Și-a sprijinit fruntea de a lui și a zâmbit.

– Dar nu voi uita, căci dragostea nu sălășluiește în creier, nu-i așa? Este în inima mea și nimic nu e în neregulă cu ea. Absolut nimic.

El a râs în ciuda tristeții tot mai adânci.

– Nu, Goldie, nu e nimic în neregulă cu inima ta.

La micul dejun, Marigold le-a povestit cu nonșalanță lui Daisy și lui Nan despre scrisoare. Nu a așteptat ca Dennis să coboare. Nu a vrut să facă prea mult caz din asta și să le alarmeze. Daisy s-a uitat îngrozită la mama ei. Nan a clătinat din cap.

– Caroline Lewis spune că *e posibil* să fie demență, a spus ea cu încordare. Nu poate fi sigură până când nu te va revedea peste șase luni. Adică în decembrie. Nu cred că trebuie să facem o dramă din asta până când nu știm sigur că *este* demență. Și, apropo, doctorii greșesc mereu.

– Mă tem că psihologul are dreptate, a spus calm Marigold, străduindu-se să nu-și sperie fiica. Îmi închipui că tomografia o va confirma. Dar viața merge mai departe. Sunt hotărâtă ca viața mea să nu se schimbe. Cu ajutorul și cu înțelegerea voastră, nu cred că demența va face vreo diferență. Sunt doar mai uitucă decât majoritatea oamenilor.

– Cu toții suntem uituci, a spus Nan brusc. Faptul că uiți *nu* înseamnă că îți moare creierul.

– Bine zis, Nan, a spus Daisy pe un ton sarcastic.

– Creierul lui Marigold e mai bun decât al meu, a argumentat ea. Este genială la rebusuri și puzzle-uri. Dintotdeauna a fost așa.

– Nu pot face puzzle-ul de la Dennis, a recunoscut Marigold. Acum un an l-aș fi putut

face fără probleme. Dar nu pot să-l fac acum, nu de una singură.

Zâmbetul i-a șovăit atunci.

– Dar tu mi-ai fost de mare ajutor, Daisy, a adăugat ea. Pot să îl fac dacă mă ajuți tu.

Nan și-a încrucișat brațele.

– Femeia aia are multe explicații de dat pentru faptul că îți bagă în cap idei ca să te sperie. Dacă acum nu ai demență, oricum o să faci destul de curând, pentru că te-a făcut să crezi că ai. Credința este un lucru periculos. Creierul este foarte influențabil. Știi, odată, când am fost într-o croazieră, tatăl tău a spus că speră să nu am rău de mare. Ei bine, dacă nu ar fi menționat asta, nu aș fi avut rău de mare. Dar el mi-a băgat această idee în cap și am vomitat timp de zece zile. Mare păcat.

Croaziera aia l-a costat o avere și a trebuit el să se bage și să menționeze răul de mare!

– Vom fi alături de tine, mamă. Nu-ți face griji! a spus Daisy, întinzându-se să-i atingă brațul.

– Îi voi spune și lui Suze când se va întoarce din luna de miere. Sper că se distrează.

– Sunt convinsă de asta, a spus Daisy.

– Mâncarea este groaznică în Spania, a bombănit Nan. Au numai carne de porc. Mie nu mi-a plăcut niciodată carnea de porc. E prea roz.

Dennis a intrat în bucătărie îmbrăcat în cel mai bun costum al său, pregătit fiind să meargă la biserică. Pentru că era duminică, Marigold s-a ridicat în picioare pentru a-i prepara micul lui dejun preferat.

– 'Neața, dragostea mea, a spus ea cu vioiciune, punând la fiert ceainicul și luând o cană din dulap.

Dennis a sărutat-o, ținând-o în brațe puțin mai mult decât o făcea de obicei.

– Bună dimineța, Goldie.

– Marigold ne-a spus că *e posibil* să aibă demență, a spus Nan.

Dennis și-a privit soția întrebător.

Marigold a ridicat din umeri.

– Este în regulă. Hai să nu facem mare caz din asta, a spus ea.

– Nu facem, a spus Daisy, nerăbdătoare să o întrerupă pe bunica ei înainte de a mai spune ceva lipsit de tact. *Va fi bine, pentru că te vom ajuta cu toții.*

– Dacă mă întrebi pe mine, femeia aia, Caroline Lewis, e foarte iresponsabilă, a spus Nan cu asprime. *Dacă e posibil să fie dementă, nici n-ar fi trebuit să spună. Nu are rost să superi un pacient dacă nu ești sigur de diagnostic.*

Dennis i-a strâns umărul lui Marigold în semn de sprijin tacit.

– Ajunge, Nan, a spus el cu fermitate, iar Nan l-a privit surprinsă, căci se întâmpla rar ca Dennis să folosească acel ton.

Marigold s-a dus la frigider să aducă laptele. Ochii ei au poposit asupra listei de pe ușă: era scris cu roșu *Patrick și Lucille iau prânzul aici.* A ezitat o clipă, derutată de sentimentul brusc de neliniște care i se strecura în stomac. Ce să le gătească tuturor? Oare avea să se descurce? Și cine era Lucille? Iubita lui Patrick? A căutat prin ceață pentru a descoperi chipul lui Lucille, sau orice mic detaliu, dar nu s-a ivit nimic.

Daisy a observat că mama ei privea stupefiată lista.

– Mamă, azi gătesc eu prânzul, a spus ea cu vioiciune. Tu nu trebuie să faci nimic.

– Orice ai avea de gând să gătești, ai face bine să o faci în cantități duble, a spus Nan. Patrick are un apetit mare. Mereu a fost așa.

– Vom lua un prânz în stil italian, i-a spus Daisy. Mă pricep la mâncarea italiană.

– După șase ani petrecuți în Italia, aș fi surprins dacă nu te-ai pricepe, a spus Dennis.

– E un miracol că nu te-ai făcut cât casa, a spus Nan. Italienele sunt enorme.

Daisy a râs.

– Nu-i adevărat, Nan. Când ai fost ultima dată în Italia?

Nan a ignorat întrebarea, căci asta se întâmplase cu foarte mult timp în urmă.

– De ce în Italia bărbații ciupecsc mereu femeile de fund? Pentru că au fundul mare.

– Asta-i ridicol, Nan.

Ea și-a ridicat bărbia.

– Ridicol, dar adevărat.

Dennis a chicotit.

– Dacă, în zilele noastre, un bărbat încearcă să ciupecască posteriorul unei femei, se alege cu o scatoalcă și pe bună dreptate. Vremurile s-au mai schimbat de când ai fost tu pe acolo, Nan.

Marigold stătea lângă aragaz, amestecând în iahnia de fasole și fiind atentă la ouăle care se prăjeau în tigaie. Știa că ar trebui să-i fie recunoscătoare lui Daisy pentru că o ajuta, și îi era, de fapt, *foarte* recunoscătoare, doar că era obișnuită să pregătească ea toate mesele și să aibă grijă de toată lumea. Detesta gândul de a deveni redundantă. De a nu mai fi utilă, de a se baza pe alții și de a deveni o povară.

Când micul dejun al lui Dennis a fost gata, l-a adus la masă și i l-a așezat în față.

– Arată delicios, Goldie, a spus el, zâmbindu-i larg.

Ea a făcut un efort să zâmbească, arătându-i fața pe care o știa el, și nu pe cea palidă și speriată pe care nu o cunoștea, și s-a întrebat cât timp mai avea până când nu va mai fi în stare să-i pregătească micul dejun. Înainte ca Daisy să fie nevoită să i-l pregătească în locul ei. Marigold și-a privit mâinile și a simțit un sentiment de sufocare în inimă. Când avea să îi fie imposibil să mai îndeplinească și cele mai simple treburi casnice, cum avea să își ocupe timpul? S-a uitat pe fereastră, la păsările care veneau și dispăreau prin gardul viu și care se jucau pe iarbă, și a știut că, atâta vreme cât îi rămâneau grădina și păsările ei, avea să fie mulțumită.

Luni dimineața, Daisy a ieșit la plimbare. O durea sufletul. Poate că Nan se afla într-o stare de negare cu privire la demența lui Marigold, dar Daisy nu era așa. Era perfect logic. Ca și

cum piesele de puzzle reprezentate de uitarea, dezorientarea, confuzia și oboseala lui Marigold se potriviseră brusc și formaseră o imagine clară și logică. Bineînțeles, Nan nu a văzut asta, căci Nan *nu a vrut* să vadă asta. Îi plăcea ca toată lumea să aibă grijă *de ea*.

La micul dejun, Daisy se străduise să zâmbească și să râdă ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat, iar efortul o epuizase. Dar totul era atât de nesigur acum. Care era prognosticul lui Marigold? Cât timp îi mai rămânea până când avea să fie nevoită să se retragă de la magazin, să renunțe la comitetele sale și să rămână acasă? Cât timp mai era înainte să aibă nevoie să o îngrijească? Daisy s-a gândit la câmpurile din jurul casei, cele pe care Marigold le îndrăgea atât de mult, și s-a simțit mai puternică decât niciodată în fața faptului că Taran voia să vândă proprietatea unor dezvoltatori. De câte ori nu își auzise mama suspinând de plăcere la vederea schimbării anotimpurilor, atât de frumos reprezentate în peisajul de dincolo de grădina lor? Câmpurile de rapiță galbenă primăvara, grâu auriu vara, pământul bine arat toamna și lăstarii verzi de pe solul înghețat iarna. Fiecare zi era întâmpinată de același soare, însă o calitate diferită a luminii transforma pământul și făcea ca fiecare moment să fie unic. Dacă privești la care avea acces Marigold se prefăcea în beton și cărămidă, ea nu avea să mai privească anotimpurile de la fereastra dormitorului său. Daisy nu suporta gândul de a-i fi refuzată și această plăcere, când urmau să îi fie răpite atâtea altele pe care le mai avea.

În dimineața următoare, a ajuns la ferma familiei Sherwood și a găsit-o pe Lady Sherwood în hol, cu doi bărbați, unul bătrân și cu ochelari, altul tânăr și fresh, care ținea în mână planșete și păreau băgăcioși.

– Daisy, permite-mi să ți-i prezint pe Simon Wentworth și pe Julian Bing de la casa de licitații. Au venit să evalueze bunurile pentru succesiune. Ce plictiseală!

A oftat și a privit-o pe Daisy strângându-le mâna bărbaților.

– Va dura săptămâni întregi să analizeze casa și toate lucrurile lui Owen.

– Pot fi de ajutor? a întrebat Daisy.

– Din păcate, nu, a răspuns Lady Sherwood. Numai eu știu ce i-a aparținut lui. Și, din păcate, era un colecționar. Daisy, înainte să mori, ai grijă să nu lași nimic nerezolvat. Este o bătaie de cap pentru bieteale suflete rămase în urmă, care trebuie să se ocupe de asta. Când termin cu asta, o să caut prin toate dulapurile mele și o să fac o curățenie generală.

– E o idee bună, a spus Daisy. Mă duc în hambar, dar să nu eziți să mă deranjezi dacă ai nevoie de ajutor.

– Mulțumesc, Daisy. Te las în pace ca să mai desenezi. Ți-am ocupat destul de mult timp în ultima vreme.

– Căinii mai pot aștepta, a spus Daisy.

– Da, dar cum rămâne cu stăpânii lor? a adăugat Lady Sherwood cu un zâmbet. Știu că unii dintre ei sunt foarte pretențioși.

Daisy i-a lăsat să își vadă de treabă și s-a îndreptat spre hambar. Lucra la un Springer Spaniel care aparținea unei femei din oraș. O recomandase Cedric și era prima ei comandă venită din afara satului. Un pas mare. Daisy spera că îi va aduce mai multe comenzi de mai departe.

La ora două, Lady Sherwood a intrat tulburată în hambar. Ținea telefonul în mână.

– Daisy, a strigat ea.

Când Daisy a apărut din spatele șevaletului, Lady Sherwood a lăsat să-i cadă umerii ușurată.

– E Taran la telefon. Are nevoie de o grămadă de chestii din biroul lui Owen. Nu știu unde să caut. Serios, mă depășește. Mă întrebam dacă m-ai putea ajuta.

Lui Daisy i-a tresărit inima. Ultima dată când l-a văzut pe Taran fusese în fața ușii de la intrare, în miez de noapte, la scurt timp după ce probabil că încercase să o sărute. Un junghi

de emoție nervoasă i-a săgetat stomacul. A traversat încăperea și a luat telefonul.

– Bună, Taran, a spus ea, hotărâtă să pară dezinvoltă.

Lady Sherwood a ieșit din hambar, închizând încet ușa în urma ei.

– Bună, Daisy, ce mai faci?

Vocea profundă a lui Taran îi era atât de familiară, încât l-a adus instantaneu înapoi la ea.

– Bine. Toate bune. Tu?

– Ocupat, știi tu. M-am întors și m-am pus imediat pe treabă.

– Și mama ta e ocupată aici, le prezintă casa unor oameni de la licitații.

– Așa am înțeles. Blestemații de la fisc. Patruzeci la sută este jaf la drumul mare.

Daisy s-a întrebat, cu un sentiment de tristețe, dacă nu cumva un impozit atât de mare însemna că *era nevoit* să vândă ferma. Că nu va avea de ales.

– Ai mai lucrat ceva sau mama te-a folosit ca forță de muncă ieftină?

Daisy a râs.

– Mama ta e drăguță. Lucrez destul cât să o scot la capăt.

– Ce desenezi?

– Un spaniel pe nume Rupert.

Taran a chicotit.

– Ciudat nume pentru un câine.

– Stăpâna lui este doamna Percival Blythe.

Nu știu care îi este prenumele. Eu îi spun doamna Blythe.

– E bătrână?

– Cam așa ceva. Una dintre acele persoane formale.

– Înseamnă că nu e ca mama mea.

– Mama ta m-a rugat să-i spun Celia.

– Probabil că ține mult la tine.

– Ei bine, sentimentul e reciproc. Are multe pe cap acum și, pe deasupra, e îndoliată. Îmi pare rău pentru ea.

Daisy a sperat că avea să-l facă să se întoarcă acasă de rușine.

– Ascultă, nu vreau să te folosesc ca mână ieftină de lucru, Daisy, dar biroul tatei este un mister pentru ea. Nu, e mai rău de atât, e o durere de cap. Am o listă cu tot ce au nevoie executorii testamentari pentru succesiune. Vin și eu peste câteva săptămâni, dar, între timp, pot să te rog să mergi acolo și să cauți câteva chestii pentru mine?

Lui Daisy i s-a ridicat moralul la gândul că se va întoarce.

– Bineînțeles, a răspuns ea. Să îmi ceri orice ai nevoie. Sunt aici. Și mama ta chiar nu ar trebui să se ocupe de astfel de lucruri. Am lucrat într-un birou la muzeul din Milano și tot timpul trebuia să mă ocup de administrație, așa că sunt obișnuită. Dă-i drumul.

– În regulă. Ai un minut liber acum?

– Da.

– Bine. Du-te la el în birou și revin eu cu un telefon în câteva minute. Este mai ușor dacă facem asta la telefon decât prin mesaje și e-mailuri. Pot să-ți explic totul. Înregistrările pe care le făcea tata în dosare aveau sens doar pentru el, dar sunt sigură că împreună vom găsi tot ce trebuie.

Daisy a mers în biroul lui Sir Owen. Singura dată când îl văzuse fusese când Taran lucrase acolo. Și l-a amintit tolănit pe canapea, cu picioarele ridicate pe taburet, citind un document. Îl vedea acum ridicându-și ochii din pagină, având o notă de iritare în glas când îi spusese să intre, dar și o sclipire în ochi care o dezmințea. Acela a fost momentul în care deveniseră prieteni. Acum încăperea era liniștită și goală. Mirosea a fum de la focul aprins și a Sir Owen; un miros ușor prăfuit de fetsu vechi, bocanci, piele uzată și câine. Deși Daisy nu-l cunoscuse bine pe Sir Owen, l-a recunoscut în miros și a simțit rezonanța prezenței sale, de parcă tocmai ce fusese acolo, triind hârtiile de pe biroul său masiv și antic.

Telefonul a sunat. Ea a răspuns.

– Bună, a spus ea.

– Bună, a spus Taran. Ești în biroul tatei.

– Da, a răspuns ea.

A avut loc o pauză, ca și cum și-ar fi imaginat-o acolo.

– Este așa cum l-a lăsat, a spus el, iar Daisy a detectat nostalgia din vocea lui.

– Așa cum l-ai lăsat *tu*, a răspuns ea, sperând să-i ridice puțin moralul. Este un pic cam haotic.

– Haos organizat. Nu te lăsa păcălită.

– Este aici un raft cu ceea ce par a fi registre vechi.

– Da, tata era un pic dickensian. Îi plăcea să consemneze totul de mână. Dacă ar fi avut un toc și o peniță, le-ar fi folosit.

– Este un raft cu trofee de argint, a spus Daisy, apro-piindu-se pentru a se uita mai atent la ele. Trofee agricole.

– Era foarte mândru de ele.

– Le trebuie o lustruială zdravănă.

– Spune-i Sylviei.

– Nu, *tu* spune-i Sylviei. Nu e treaba mea. O să creadă că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

– Nu cred că femeia aia face mai mult decât să șteargă puțin praf pe ici, pe colo.

– Și să bârfească, a adăugat Daisy cu ironie. Ține tot satul la curent cu ce se întâmplă în casa cea mare.

El a chicotit.

– E bine de știut. Mă pot distra pe seama ei când mă întorc.

Daisy a râs și s-a întrebat la ce se referea.

– Ieșim din nou în oraș? a întrebat el brusc.

Daisy nu se așteptase la asta.

– Sigur, a răspuns ea, amintindu-și de plimbarea lor, beți fiind, de la miezul nopții. Aș putea totuși să nu mai beau atât de mult.

– Dimpotrivă, insist să o faci.

Taran a râs și ea i s-a alăturat.

– Putem face o altă plimbare la miez de noapte și să ne așezăm pe banca tatei.

– Mi-ar face plăcere, a spus ea, vizualizând banca și priveliștea. Imaginându-și sărutul care nu s-a întâmplat.

– Trecem la treabă?

– Presupun că trebuie. Aș prefera să vorbesc cu tine.

– Poți vorbi cu mine în timp ce lucrăm.

El a oftat.

– Bine. Du-te la biroul lui...

– Acolo sunt.

– Mută hârtiile astfel încât să-mi poți vedea numele scrijelit în lemn.

Ea a procedat așa cum i s-a spus. Pe frumosul birou, era scrijelit *Taran* cu o mâzgălitură de copil.

– Vandal mic!

– Am făcut asta când aveam vreo șapte ani, iar tata s-a enervat...

Daisy s-a așezat pe scaunul mare din piele și a zâmbit. Avea să fie o convorbire lungă. S-a întrebat dacă, la urma urmei, chiar avea nevoie de ajutorul ei sau dacă pur și simplu avea nevoie să discute cu cineva.

Marigold stătea la masa din bucătăria lui Beryl, cu o ceașcă de ceai în față. Beryl mergea acum fără baston, era foarte binedispusă și tocmai ce copsese cincizeci de briose cu ciocolată pentru târgul de vară. Marigold uitase cu totul de târgul de vară și nu făcuse nimic. Se întreba de ce nimeni nu o întrebase și pe ea.

– Destul despre mine, a spus Beryl. *Tu ce mai faci?*

A mijit ochii și și-a scrutat prietena cu privirea.

– Ai fost cam distrasă în ultima vreme.

Marigold a înghițit o gură de ceai și și-a făcut curaj.

– Am demență, Beryl, a spus ea.

Beryl a făcut ochii mari și s-a încruntat.

– Prostii! a exclamat ea. Bineînțeles că nu ai.

– De ce spui asta, Beryl?

– Pentru că nu se poate să ai. Ar fi foarte nedrept.

– Viața nu este dreaptă, nu-i așa?

– Cine zice că ai? Doctorul tău? Nu medicul ăla de familie inutil, cum îl cheamă? Vezi tu, și eu uit lucruri! Medicul ăla de familie m-a diagnosticat greșit de mai multe ori. Eu n-aș asculta nimic din ce spune el.

– Mi-au fost făcute teste.

– De către cine?

– Un psiholog clinician.

– Ei bine, nu se poate să fie atât de grav dacă ți-ai amintit de „psiholog clinician“.

– Și totuși nu-mi amintesc numele ei.

– Asta nu înseamnă nimic.

Marigold și-a privit prietena în ochi.

– Beryl, am făcut și o tomografie care arată că creierul meu se deteriorează. Cred că arată ca o bucată de șvaițer. În orice caz, am căutat simptomele pe internet.

A încercat să nu-și trădeze teama. A zâmbit.

– Nu este sfârșitul lumii, nu-i așa? Cel puțin eu mai sunt încă aici. Mulți nu au norocul ăsta, nu-i așa?

– Dacă ai demență, Marigold, am să fac tot ce-mi stă în putință pentru a-ți face viața mai ușoară.

– Este un lucru pe care aș vrea să-l faci pentru mine.

– Care este acela? Să te scuz la întâlnirea din seara asta?

Marigold nu știa că se ținea o întâlnire în seara asta.

– Julia este foarte enervantă, a continuat Beryl. Și eu aș vrea să mă scuz, dar simțul datoriei față de comunitate nu-mi permite. Sunt blocată acolo, dar pot să-mi cer scuze în numele tău, Marigold.

– Nu, nu e vorba de asta. Îmi amintesc că mi-ai spus că ai o prietenă cu demență într-un azil de bătrâni aflat nu departe de aici.

– Da, așa este. Ții minte bine. Vezi tu, nu se poate să ai demență dacă îți amintești astfel de lucruri. Rosie Price. Sărăcuța de ea.

– Da, Rosie. Aș vrea să o vizitez.

Beryl era îngrozită.

– De ce ai vrea să faci asta? Nu va fi prea deprimant?

– Vreau să văd locul în care s-ar putea să sfârșesc.

– Dennis nu te va lăsa să sfârșești acolo.

– Va trebui s-o faci dacă nu va mai putea să aibă el grijă de mine.

– El mereu va putea să aibă grijă de tine, Marigold. Dennis al tău nu este la fel ca ceilalți bărbați...

Marigold a întrerupt-o.

– Este doar un om, Beryl, și, în ciuda celor mai mari eforturi ale sale, s-ar putea să i se pară că totul devine prea mult.

Beryl a oftat neputincioasă.

– Of, Marigold!

– Știu, am căutat pe Google.

– Nu ar trebui să cauți pe Google, ci să întrebi un expert. Google nu este de prea mare încredere.

Ea a oftat din nou.

– Bine. Dacă trebuie, te duc eu. Când vrei să mergem?

– Astăzi?

– Cine se ocupă de magazin?

– Tasha. Eu am trecut în plan secund. În ultimele zile, totul este peste puterile mele.

– Eileen se va întrista dacă nu vei fi acolo să vorbești cu ea.

Marigold a zâmbit.

– Nu-ți face griji. Eileen mă va găsi, în schimb, la bucătărie.

Beryl s-a ridicat în picioare.

– În regulă. Voi programa o vizită în această după-amiază.

Î-a aruncat o privire curioasă prietenei sale.

– Dacă ești absolut sigură că vrei să mergi.

Marigold a dat ferm din cap.

– Sunt, Beryl, a spus ea. *Trebuie* să merg.

CAPITOLUL 20

Beryl și Marigold au ajuns în fața ușii gigantice din lemn de stejar a Seaview House și au apăsat soneria. Lui Marigold i se făcuse rău din momentul în care urcase în mașină, dar acum îi era și mai rău. Au trecut-o fiorii la vederea austerului conac în stil gotic. Decât să ajungă aici, în acest loc rece și înfricoșător, mai bine s-ar arunca de pe stâncă și ar pune capăt la toate.

– E mai frumos înăuntru, a spus Beryl.

– Are o priveliște frumoasă, a recunoscut Marigold.

– O, da, bănuiesc că de aceea au cumpărat-o. Priveliștea este foarte reconfortantă.

Ușa s-a deschis și în prag a apărut o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni bleumarin și un cardigan, purtând pantofi comozi și având părul tuns scurt, practic. Le-a zâmbit, iar Marigold s-a gândit că își petrecuse toată viața încercând, cu zâmbetul ei, să-i facă pe oameni să se simtă mai bine în privința clădirii.

– Am venit să o vizităm pe Rosie, a spus Beryl.

– Desigur. Bine ați venit la Seaview House! Vă rog să intrați!

Ea s-a dat la o parte, iar Beryl și Marigold au pășit pe verandă, pătrunzând într-un hol mare, unde fantomele unui șemineu, a unei podele din lespezi și a scării elegante și spiralate rămăseseră de pe vremea când casa fusese o reședință privată. Un aranjament floral de pe o masă rotundă din mijlocul holului – crini, trandafiri și ferigi – a făcut-o pe Marigold să vadă clădirea cu alți ochi, sau poate că doar se agăța de orice lucru care îi ridica moralul șubred. Încercând, așa cum făcuse întotdeauna,

să găsească raza de speranță de dincolo de norul negru.

Au fost conduse într-un salon confortabil. Primul lucru care a frapat-o pe Marigold a fost cât de primitor era. Era aprins un televizor mare, cu ecran plat, iar două femei stăteau pe canapea și se uitau la el, pe când alți pacienți erau așezați în fotolii și pe canapele dispuse grupuri-grupuri în jurul camerei. Niște ferestre enorme aveau vedere către peluză, către niște copaci, arbuști și flori, precum și către marea bleumarin din depărtare. Părea mai degrabă un club decât un azil de bătrâni. Acest lucru era încurajator. Cu siguranță, era o parte bună. Din acest punct de vedere, Marigold s-a simțit mai bine.

Până când și-a dat seama că nimeni nu vorbea cu nimeni. Cu toții erau singuri, pierduți în gândurile lor sau poate pierduți și atât. Oameni mai afectați decât Marigold, *mult* mai afectați, spera ea, existând doar în clipa prezentă, căci asta era tot ce le mai rămăsese.

Beryl s-a îndreptat direct spre o doamnă curată, bine îmbrăcată, care stătea singură lângă fereastră, privind spre grădină, cu mâinile elegant împreunate în poală. Nu părea nefericită sau necăjită. Avea o privire goală, asta cu siguranță, dar nu părea chinuită sau deprimată. I-a amintit lui Marigold de ursulețul Winnie de Pluș. Tatăl ei îi citise poveștile pe vremea când era mică. *Uneori stau și mă gândesc, alteori doar stau*. Amintirea ursulețului a făcut-o pe Marigold să se simtă mult mai bine. Rosie doar stătea. Era ceva destul de liniștitor în asta.

– Bună, Rosie, a spus Beryl zâmbind. Eu sunt Beryl, vechea ta prietenă.

Rosie i-a zâmbit și ea, iar în ochi i-a licărit o sclipire de recunoaștere. Era același zâmbet grațios pe care Marigold îl oferea oamenilor atunci când nu-și amintea cine erau. Un zâmbet care ascundea frica și panica pe care le simțea la interior. Dar Rosie nu părea să ascundă nimic altceva în afară de absența memoriei.

– Bună, Beryl, a răspuns ea.

– Ea este Marigold. Noi trei am fost colege de școală cu foarte mult timp în urmă!

Rosie nu a recunoscut-o.

– Bună, Marigold, a spus ea, continuând a zâmbi cu seninătate. S-a întors înspre Beryl și și-a coborât vocea. Nu știu cine sunt toți acești oameni și de ce se află în casa mea. Și-a plimbat cu suspiciune privirea prin încăpere. Aș vrea să plece cu toții acasă la ei.

– Vor pleca în curând, a spus Beryl, luând un scaun și așezându-se.

Aceasta a părut să fie o veste bine-venită pentru Rosie. Umerii i s-au relaxat și zâmbetul i-a devenit mai natural.

– O, mă *simt* ușurată să aud asta. Vezi tu, mama și tata se întorc mai târziu, iar mătușa Ethel vine la ceai. Nu-și vor dori să-i găsească aici pe toți acești străini.

– Vor pleca toți până atunci, a spus Beryl, iar Marigold știa că ambii părinți ai lui Rosie erau morți, la fel ca mătușa Ethel. Beryl doar îi făcea pe plac. Și de ce nu? Nu avea să-și mai amintească această conversație și, dacă anticiparea revederii cu părinții și cu mătușa ei era ceea ce o făcea fericită, atunci ce era greșit în a se preface?

– Să fac o ceașcă de ceai? a întrebat Marigold, privind cu speranță în jur. Trebuie să existe un loc unde să pot pregăti câte o ceașcă de ceai pentru noi toate.

– Au ceai și cafea în bucătăria de alături, a spus Beryl, arătându-i cu degetul înspre capătul încăperii.

– Atunci merg să îl pregătesc.

Marigold s-a grăbit spre bucătărie. Ea a căutat alinare în alegerea cânilor și în fierberea ceaiului. O rutină care îi fusese de folos de-a lungul anilor. Dar inima îi bătea cu putere și i se umeziseră palmele. Acesta avea să fie viitorul ei? Fără să știe unde se află? Crezând că e acasă când nu era acasă? Crezând că părinții ei sunt în viață când erau morți? Asta trebuia ea să aștepte cu nerăbdare?

Nu voia să fie internată într-un azil de bătrâni, niciodată. Nu putea concepe să trăiască în altă parte decât acolo unde trăia acum, alături de Dennis, Nan și Daisy. Îi plăcea să fie înconjurată de lucrurile ei. Îi plăcea sentimentul de familiaritate al propriei case. Pe măsură ce se lăsa cuprinsă de panică, i s-a contractat gâtul, iar mișcările i-au devenit tremurate.

Când a revenit cu tava cu cești, Rosie s-a uitat la ea și i-a zâmbit, același zâmbet amabil pe care i-l oferise și înainte.

– Bună, a spus ea, fiind limpede, din tonul vocii ei, că o vedea pe Marigold pentru prima dată.

Beryl nici nu a tresărit.

– Aceasta este prietena mea, Marigold, a repetat ea, ca și cum Marigold abia ce sosise.

– Bună, Marigold.

Marigold a încercat să zâmbească, dar nu a putut.

– Bună, Rosie, a spus ea, încercând să-și stăpânească tristețea din voce. Ți-am adus o ceașcă de ceai.

– Vai, ce draguț! a spus Rosie, părând încântată. Îmi place ceaiul.

– Ți place să îl bei cu zahăr, a adăugat Beryl.

– Chiar așa? Rosie s-a încruntat, încercând să-și amintească. Da, cred că da.

Marigold a împărțit cănile, după care s-a așezat și a luat o înghițitură. Niciodată nu avusese mai mare nevoie de o ceașcă de ceai decât acum.

De îndată ce Beryl a lăsat-o acasă, Marigold a ieșit la o plimbare. Atât de mare îi era disperarea, încât nici nu a intrat în magazin. Nici la bucătărie nu s-a dus, căci nu voia să o vadă pe Nan, care credea că nu era nimic în neregulă cu ea. Și nu s-a dus să-l caute pe Dennis pentru că nu voia să-l necăjească; avea nevoie să fie singură.

Acolo sus, pe stânci, a plâns în vânt. Suspine mari care i-au zguduit corpul și au lăsat-o fără suflare. A găsit o bancă și s-a așezat cu fața către orizont, care acum devenea roșiatic, pe măsură ce soarele își îndrepta atenția spre apus și cobora în mare.

Se simțea complet neajutorată. Absolut pierdută. De parcă ar fi fost o bărcuță ce avea cârma fixată înspre un orizont întunecat și înspăimântător, lipsită de posibilitatea de a-și schimba direcția. Că, orice s-ar fi întâmplat, tot avea să ajungă, în cele din urmă, la acel orizont întunecat și înfricoșător, de care va fi consumată. Inevitabilul unui astfel de sfârșit era terifiant. Îi răpea curajul. O făcea să vrea să fugă. Dar cum ar fi putut să fugă de ea însăși?

I-a atras atenția o mișcare venită din stânga ei. La început s-a gândit că venise cineva și se așezase pe banca de lângă ea. Dar apoi, când s-a concentrat, și-a dat seama că nu era oricine: era tatăl ei.

– Tată? a oftat ea surprinsă. Tu ești?

Tatăl ei s-a întors spre ea și i-a zâmbit afectuos.

– Da, Goldie. Eu sunt.

Și chiar el era.

– Of, tată, sunt atât de speriată, a zis ea înăbușit.

El i-a pus o mână pe mâna ei. Se simțea liniștită, la fel cum se întâmplase și pe vremea când era un copil care avea nevoie de alinare.

– Nu trebuie să fii speriată, Goldie. Nu ești singură, să știi.

– Dar mă simt atât de singură. A început din nou să plângă. Mă simt simt ca și cum aș aluneca pe o pantă și nimeni nu mă poate opri.

– Nu, nimeni nu te poate opri atât timp cât îți este menit să aluneci pe pantă.

– Îmi este *menit* să alunec, tată?

– Bineînțeles. Asta face parte din experiența pe care trebuie să o trăiești aici. Nimeni nu poate interveni în acest sens. Totul face parte din Mărețul Plan. Dar tu nu aluneci de una singură. Eu sunt mereu cu tine, Goldie. Nu te voi părăsi niciodată. Tu nu mă vei vedea, nu de

fiecare dată, dar, după cum obișnuiam să-ți spun, nimeni nu moare cu adevărat. Doar te rupi de trupul tău, care ți se pare într-adevăr foarte greu atunci când ajungi să petreci o vreme fără el, iar apoi te duci acasă.

– Ești aici acum.

Ea a clipit recunoscătoare spre el și a reușit să-i ofere un zâmbet șovăielnic.

– Sunt *întotdeauna* aici, a spus el cu hotărâre, iar zâmbetul lui cu subînțeles a înlăturat o parte din teama lui Marigold.

Arăta bine. Nu mai era bătrânul fragil care murise de cancer, ci un bărbat vibrant, sănătos, cu părul șaten lucios și ochii căprui, luminoși, părând mai viu ca niciodată.

– Îmi pierd memoria, tată, i-a spus Marigold. Cred că îmi pierd și mințile. S-a uitat la el cu disperare. Ce sunt eu fără amintirile mele?

– Dar nu înțelegi, Goldie? a spus el calm. Tu vei fi mereu *tu*. Nici o boală nu-ți poate lua asta. Ești eternă. Nimic nu *te* poate distruge vreodată.

O privea cu atâta încredere, de parcă i-ar fi spus ceva atât de evident încât se mira că nu știa deja.

– Imaginează-ți că ești la volanul unei mașini. Mașina este trupul tău, iar motorul este creierul, dar tu, tu ești separată de ele. Conduci mașina doar cât timp ești în călătorie. Odată ce-ți termini călătoria, nu mai ai nevoie de ea. În acest moment, mașina pierde roata dezumflată, iar motorul se strică, dar tu rămâi perfectă și întreagă, așa cum ai fost întotdeauna. Așa cum vei fi întotdeauna.

Zâmbetul lui era acum radiant.

– Nu ai nevoie de mașină acolo unde te duci tu, Goldie. Ai nevoie doar de dragoste, iar tu ai suficientă dragoste cât să ajungi acolo și să te și întorci înapoi.

Ochii lui Marigold au strălucit.

– Până acolo și înapoi, a repetat ea, de parcă ar fi auzit pentru prima dată acele cuvinte.

– La fel ca mine, Goldie. De aceea m-am întors, din dragoste. Și-a pus o mână pe inimă

și a bătut-o ușor. Acesta este singurul lucru care contează. E cu adevărat ciudat că atât de mulți oameni nu-și dau seama de asta. Își irosesc viețile, pierzând din vedere esențialul.

Marigold s-a mobilizat.

– Dacă tu ești cu mine, tată, cred că mă pot descurca în această călătorie.

– Asta-i fata mea! Călătoria ta a fost planificată înainte de a veni pe lume. Și am să-ți spun un secret.

A zâmbit ștrengărește.

– Care este acela? a întrebat ea, găsimd irezistibilă sclipirea din ochii lui și zâmbind la rândul ei.

– Te descurci foarte bine.

Ea s-a luminat la față.

– Chiar așa?

– O, da. Primești note maxime.

Ochii lui Marigold s-au umplut din nou de lacrimi.

– Niciodată nu am luat note maxime la școală.

– Viața este cea mai importantă școală. Cea care contează cu adevărat.

– Cât timp mai ai înainte să te întorci... acolo?

El a ridicat din umeri.

– Bănuiesc că încă puțin.

– Dar te vei întoarce?

– O, da, Goldie. Poți fi sigură de asta. Mă voi întoarce ori de câte ori vei avea nevoie de mine.

Și Marigold știa că așa va face.

Câteva zile mai târziu, o mână de oameni s-au întâlnit în salonul lui Beryl. Erau acolo Eileen Utley, Dolly Nesbit, Cedric Weatherby, comodorul și soția sa, Phyllida. Atmosfera era sumbră și puțin tensionată. Cu toții așteptau. Eileen se pricepea să vorbească despre nimic. Ea obișnuia să vorbească despre nimicuri cu Marigold, dar acum, că Marigold nu mai era în fiecare dimineață la magazin, trebuia să

vorbească despre nimicuri cu Tasha, ceea ce era dificil, pentru că Tasha nu era foarte interesată de nimicuri și nici nu avea timp pentru așa ceva. Era mereu grăbită să despacheteze lucruri ori se afla în spatele tejghelei, bătând ceva la tastatură. Acum, în timp ce așteptau, toată lumea părea însă foarte recunoscătoare pentru prezența lui Eileen. Ea atenua atmosfera apăsătoare și le distrăgea atenția de la scopul întâlnirii lor.

Beryl îi servise cu vin. Phyllidei nu-i plăcea vinul, era mai degrabă adepta vodcii, dar nu voia să pară nepoliticoasă, așa că a sorbit cu delicatețe din Chardonnay-ul care se încălzea ușor în pahar din cauza mâinilor ei fierbinți și nervoase. A observat că lăsase o pată de ruj roșu pe pahar și a șters-o cu degetul mare. Cedric, flamboiant într-o cămașă roz și pantaloni galbeni de catifea, stătea pe canapea lângă Dolly, care mirosea a violete. Dolly avea o mână care îi tremura. Nu era nimic sinistru, fusese la doctor să își facă un control. Dar asta însemna că trebuia să țină paharul în mână ei mai sigură. Uneori uita și vărsa băutura. Canapelele lui Beryl erau de un verde închis, cu model, iar vinul era alb, așa că nu avea importanță.

Eileen a continuat să trăncănească. Se afla pe un teren destul de sigur vorbind despre vreme – toată lumea iubea să vorbească despre vreme – și despre mâncare. Animalele, însă, erau un subiect sensibil, având în vedere pisica lui Dolly și cârțițele comodului. Eileen era atentă să nu supere pe nimeni aducând vorba de animale. Dar începea să își piardă energia. Spera ca Tasha să sosească în curând, înainte de a rămâne de tot fără ea.

În cele din urmă, s-a auzit soneria și Beryl a poftit-o pe Tasha în cameră. Dolly s-a apropiat de Cedric pentru a-i face loc să se așeze. Tasha i-a salutat pe toți, puțin stresată, după care s-a așezat lângă Dolly. Beryl i-a turnat un pahar de vin. Tasha a luat o gură și a înghițit zgomotos.

– Scuzați-mă, a spus ea, ducându-și mâna la gât.

Toată lumea i-a zâmbit liniștitor. Zâmbete care transmiteau că nu era nici o problemă, căci *cu toții* erau stresați.

– Bine, a spus Beryl pe un ton formal. Știți de ce vă aflați aici, așa că hai să începem.

Au dat din cap cu solemnitate. Eileen a clătinat din cap și și-a strâns buzele într-o linie subțire. Ea credea cu convingere că, dintre toți cei prezenți, *ea* era cea mai bună prietenă a lui Marigold.

– Nu-mi vine să cred, a spus ea. Pur și simplu pare nedrept, nu-i așa?

– Viața nu este corectă, a spus Cedric.

Cu toții au dat din cap în semn de aprobare. Nimeni nu putea să nu fie de acord cu *asta*.

– De ce oamenilor buni li se întâmplă astfel de lucruri? a întrebat Phyllida.

– Dacă am ști răspunsul la această întrebare, a spus soțul ei, am înțelege toate marile mistere ale lumii.

Beryl a inspirat prin nări.

– Am convocat o întâlnire în această seară pentru că avem nevoie de un plan. Trebuie să formăm un front unit. Așadar, eu am o prietenă într-un azil de bătrâni, care suferă de demență, așa că știu mai bine decât majoritatea cum să gestionez situația. Și *este vorba* de gestionare, vă asigur. Există reguli, iar dacă le respectăm, atunci viața lui Marigold va fi mult mai plăcută.

– Ce fel de reguli? a întrebat Eileen.

Nu prea își dorea ca cineva să-i spună cum să se comporte cu Marigold. Fiind cea mai apropiată prietenă a ei, se gândea că știa cum să se ocupe de boala ei.

– Memoria lui Marigold se va deteriora lent, a spus Beryl.

– Eu nu aș folosi cuvântul „lent“, a întrerupt-o Cedric. Am observat o anumită accelerare în ultimele luni. La nunta lui Suze, nu și-a recunoscut propria cumnată. De cele mai multe ori ascunde asta, pentru că este inteligentă. Dar uită mult mai mult decât lasă să se vadă.

– În curând nu va mai putea reține informații noi, a continuat Beryl, ignorând contribuția lui Cedric. Își va aminti trecutul îndepărtat și acesta se va confunda cu prezentul. De exemplu, ieri mi-a spus că a avut o conversație lungă cu tatăl ei. Ei bine, cred că Arthur a murit cu cincisprezece ani în urmă. Vedeți voi, creierul îi joacă feste. Ea crede că el încă trăiește. Așa că noi trebuie să-i ținem isonul și să nu încercăm să o corectăm.

– Tu ce i-ai spus când ți-a povestit că l-a văzut pe tatăl ei? s-a interesat Dolly, întrebându-se în secret dacă nu cumva Marigold văzuse fantoma acestuia, căci *ea* o văzuse odată pe cea a bunicului ei.

– Am spus: „Ce drăguț!“. Nu am întrebat-o ce îi povestise, pentru că probabil nu și-ar fi amintit. Vedeți? Eu am zis ca ea și vă sugerez să faceți la fel. Trebuie să formăm un front unit, a repetat ea, mulțumită de metaforă.

– Ce păcat! a suspinat Phyllida.

– Mereu li se întâmplă celor mai drăguți oameni, a adăugat grav comodorul.

– Ce sugerezi, Beryl, să o *mințim*? a întrebat Eileen cu suspiciune.

Eileen se mândrea cu faptul că spunea lucrurilor pe nume.

– Nu este vorba chiar de o minciună, a răspuns Beryl. Înseamnă să fii alături de ea în lumea ei. Înseamnă să-i faci fericită clipa prezentă. Dacă eu i-aș fi spus, „Dar tatăl tău e mort, Marigold“, aș mai fi făcut-o fericită? Nu, aș fi făcut-o să fie foarte tristă și confuză. Să încercăm să evităm asta.

– Dar starea lui Marigold nu este încă atât de gravă, a spus Eileen. Știe foarte bine că tatăl ei a murit.

Beryl a lăsat paharul pe măsuta de lângă fotoliu și și-a împreunat degetele în poală.

– Bineînțeles că știe, *de cele mai multe ori*. Are zile bune și zile proaste. Presupun că, atunci când mi-a spus că și-a văzut tatăl, avea o zi proastă. Dar în curând va uita că el chiar a murit, iar asta nu se va întâmpla pentru că are o zi proastă. Se va întâmpla pentru că creierul

ei este devorat, la fel ca o bucată de brânză mâncată de șoareci. Dacă ne ținem cu toții de aceeași partitură, o putem proteja de neplăceri.

Beryl s-a întors spre Tasha, care nu deschisese gura decât o dată de când venise.

– Tu ce părere ai, Tasha? Tu o vezi mai des decât noi.

Tashei i s-au înroșit obrajii când toate privirile s-au ațintit asupra ei.

– Se simte foarte jenată când uită lucruri, a spus ea. Când se ocupa de magazin, uita câte ceva în fiecare zi, iar asta devenea grav. E greu să te ocupi de o afacere dacă proprietarul uită totul. Desigur, ea s-a gândit că nu observase nimeni, dar noi am observat cu toții. Cred că este mai relaxată acum, când nu mai trebuie să își facă griji în privința afacerii.

– Nu se poate să-i fi fost ușor să se retragă, a spus comodorul. Când m-am pensionat, m-am simțit neputincios.

– Da, așa este, a aprobat soția sa, dând din cap cu seriozitate.

– Dar am descoperit lucruri care să mă țină ocupat, iar acum nu pot spune că îmi lipsesc vremurile de altădată.

– Nici lui Marigold nu-i vor lipsi, a spus Tasha.

– Ei bine, nu și le va aminti, a spus Eileen.

– Așadar, care sunt regulile? a întrebat Cedric. Îmi place să știu unde mă situez. Îmi place să am limite. Nu vreau să dau cu bâta în baltă.

– Nu o contraziceți, a spus Beryl hotărâtă. Asta e cea mai importantă. Orice ar spune, ziceți ca ea. Nu vă așteptați să-și amintească lucruri. Aveți răbdare când uită. Nu puneți întrebări și nu faceți presiuni asupra ei pentru a-și aminti ceva.

Nu vrem să o facem să intre în panică. Trebuie să fim alături de ea.

– Cât timp va dura până când va uita cine suntem *noi*? a întrebat Dolly cu îngrijorare.

– Nu știu, a răspuns Beryl. Fiecare persoană este diferită.

– Imi aduc aminte când a uitat să gătească budincile de Crăciun pentru Lady Sherwood, a spus Cedric. Asta s-a întâmplat anul trecut de Crăciun. Atunci nu m-am gândit la nimic de genul ăsta.

– Nici unul dintre noi nu s-a gândit, a spus Beryl.

– Eu am crezut doar că îmbătrânește și că e un pic ciudată, a adăugat Dolly.

– Cu toții suntem.

Comodorul a chicotit fără să fie amuzat.

– Dar uitarea era diferită în cazul ei, a spus Phyllida încet. Nu era ceva normal. Cred că am observat cu toții asta.

– Eu m-am gândit că ar putea avea demență, dar nu am vrut să o spun, a mărturisit Eileen.

Și-a coborât privirea asupra mâinilor ei bătrâne și zbârcite, pe care le frământa neliniștită în poală.

– Am sperat că nu era vorba de asta. Nu vreau să pierd o prietenă. Nu vreau să o pierd pe Marigold.

– Nu o vom pierde, a spus Beryl cu hotărâre. Dacă vom lucra împreună, ca un front unit, o vom ține lângă noi.

– Și nu trebuie să lăsăm să se vadă că știm, a spus Cedric, uitându-se, pe rând, la chipurile sumbre.

– Marigold este foarte sensibilă.

– Sunt de acord, a spus comodorul. Trebuie să păstrăm secretul.

– Mare păcat, a repetat Phyllida cu un oftat. De ce li se întâmplă mereu celor mai buni oameni?

Comodorul a clătinat din nou din cap. Cu toții au tăcut. Tasha și-a golit paharul. Beryl a observat.

– Să mai servim niște vin, a propus ea, forțând un zâmbet și ridicându-se de pe scaun. Cred că avem nevoie.

Suze s-a întors din luna de miere la fel de bronzată ca lemnul de tec uns. Avea părul

împletit în codițe minuscule, prinse cu mărgel colorate și purta niște haine potrivite mai degrabă unui hippy din anii '70.

– Am fumat atât de multă iarbă, i-a mărturisit ea lui Daisy în timp ce se aflau în bucătărie. Am plutit în ultimele zece zile.

– Ei bine, e foarte bine că ai coborât pe pământ. Trebuie să-ți dau niște vești proaste.

Lui Suze i-a picat fața.

– Ce? E vorba de Nan?

– Nu, de mama.

Suze s-a holbat la Daisy, dar nu a spus nimic.

– Are demență.

Suze s-a albit ca varul.

– Ești sigură?

– Am primit rezultatele analizelor cât timp ai fost plecată. Diagnosticul este aproape sigur demență. A făcut și o tomografie care confirm asta.

– Există tratament? a întrebat Suze.

Daisy a clătinat din cap.

– Mă tem că nu.

– Ce? Nu există tratament? Putem lansa rachete în spațiu și putem ateriza pe Lună, dar nu putem găsi un leac pentru demență.

– Nu există tratamente pentru o mulțime de boli.

– Pentru *asta* ar trebui să existe un tratament!

Suze a înjurat, scuipând cuvântul cu frustrare și furie.

– O să moară?

Daisy a privit chipul afectat al surorii sale și a simțit cum se albește și ea la față. Gândul că mama lor ar putea muri era de neconceput. Dar gândul de a o pierde încetul cu încetul era, într-un fel, mai rău. Nu voia să se gândească la un viitor în care nu mai rămânea din ea decât o carcasă.

– Bineînțeles că nu o să moară! a exclamat ea.

Suze a zâmbit cu amărăciune.

– Nu te pricepi deloc să minți, Daisy.

– Ei bine, vom muri cu toții până la urmă.

– Se simte mai rău?

– Da.

– Vorbim despre asta? Este un secret? Cum să mă comport în preajma ei?

– Ca de obicei, dar trebuie să avem răbdare.

Suze a rămas cu privirea pironită asupra ceaiului ei. Era foarte bine că se mutase și că locuia cu Batty, căci nu credea că avea prea multă răbdare pentru această boală. Era îngrozită că nu avea prea multă răbdare pentru mama ei.

– Totul se va schimba, nu-i așa? a spus ea cu îngrijorare. Adică va trebui să avem *noi* grijă de *ea*. Mereu a fost invers.

– Mă bucur că am venit acasă, a spus Daisy brusc. Mă bucur că sunt aici când mama are cea mai mare nevoie de noi.

– Și eu mă bucur că ai venit acasă. Ești bună la astfel de lucruri, a încuviințat Suze. Nu m-aș descurca singură. Nu sunt prea responsabilă.

– Vei învăța, a spus Daisy. Vom învăța amândouă să fim responsabile.

Suze și-a întors privirea spre fereastră și a oftat.

– Crezi că va uita să-și hrănească păsările? a spus ea cu un zâmbet, amintindu-și cât de iritată era când mama ei pretindea că erau ale ei.

Daisy s-a uitat în grădină, la mărul în care hrănitoarea rămânea goală pe perioada lunilor de vară.

– Când se va întâmpla asta, atunci va trebui să ne îngrijorăm cu adevărat, a spus ea.

CAPITOLUL 21

Marigold fusese foarte abătută. Nu mai intrase în magazin de câteva zile, preferând să se ascundă în casă, încercând să rezolve Sudoku sau uitându-se pasiv la televizor. Dennis a decis să plece împreună în weekend. Avea în minte de ceva vreme cadoul făcut de Daisy și Suze de Crăciun. Sperase să meargă în primăvară, dar îi împiedicase nunta lui Suze, iar Marigold fusese mult prea ocupată cu magazinul. Dar acum, că îl administra Tasha, Dennis a simțit că era momentul potrivit să plece. Era începutul lui august și amândoi aveau nevoie de odihnă. Aveau nevoie de timp împreună. Iar Marigold avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția și să-i ridice moralul. Daisy îi asigurase că va avea ea grijă de Nan. Nan îi asigurase că nu era nevoie ca cineva să aibă grijă de ea. Suze era ocupată să se acomodeze cu viața de femeie măritată. Abia dacă o văzuseră la față de când se întorsese din luna de miere.

Dennis era la volan, iar Marigold stătea pe locul pasagerului. Hotelul se afla la două ore de mers cu mașina de-a lungul coastei. Fetele le arătaseră fotografiile cu el. Arăta minunat, exact genul de loc în care se puteau odihni și în care puteau să uite de griji. Au ascultat la radio melodii vechi, care erau pe placul amândurora. Lui Marigold nu-i plăcea rockul. Nu-i plăcuse niciodată. Îi plăcea muzica country și ABBA. Așa că Dennis a pus Magic Radio și au admirat peisajul verde și luxuriant pe lângă care treceau.

După o vreme, Marigold a ațipit. Cum stătea așa, cu ochii închiși și chipul relaxat, Dennis s-a gândit cât de tânără arăta. Sprâncenele îi erau netede, buzele ușor întredeschise și, dacă nu se

înșela, un zâmbet foarte mic îi curba colțurile gurii a mulțumire. Dusă era neliniștea care părea să o chinuie în ultima vreme, iar în loc sălășluia seninătatea. Îi făcea plăcere să o vadă astfel și s-a trezit fredonând ritmurile de la radio.

Au ajuns la hotel chiar înainte de prânz. Dennis a parcat mașina, după care a venit un portar să le ia valiza, cu toate că nu aveau decât una singură și nici aceea nu era foarte mare. Marigold a fost impresionată de clădire. Îi plăceau casele frumoase. Aceasta era albă, cu obloane turcoaz și un acoperiș în pantă, din țiglă gri, având vedere la mare.

– E frumos, nu-i așa, Dennis? a spus ea, luându-l de mână.

Zilele acestea, avea nevoie să îl țină de mână. Avea nevoie de sentimentul de siguranță pe care numai Dennis i-l putea oferi.

– Va fi exact ce ne trebuie, a răspuns Dennis. Îmi amintește de locul ăla în care am fost noi odată, lângă Land's End. Mai ții minte?

Marigold nu avea o problemă cu amintirile vechi. Cele noi erau cele care o chinuiau.

– Avea obloane albastre, nu-i așa? Îmi plac obloanele. Îmi amintesc de Franța.

– Ai vrea să fac obloane și pentru casa noastră, Goldie?

Marigold a fost încântată.

– Ce idee minunată! a spus ea. Mi-ar plăcea foarte mult. Apoi aş putea sta în grădină cu păsările mele și mi-aş putea imagina că sunt în Provence.

– În acest caz, am să fac câteva și am să le vopsesc cu albastru, doar pentru tine.

– Cred că ar fi mai frumos verde, a spus ea. Ca să se potrivească cu grădina. Albastrul se vede frumos la mare, dar noi suntem înconjurați de câmpuri, nu-i așa? Așadar, probabil că verdele ar arăta mai bine.

– Atunci verzi să fie.

– Mulțumesc, Dennis, a spus ea zâmbindu-i.

Zâmbetul ei îl făcea să se simtă bine. Era plin de admirație și recunoștință, precum și de

o uimire copilărească, ceea ce era o schimbare recentă; ea nu mai zâmbise așa înainte.

– Orice pentru tine, Goldie, a spus el și a tras-o mai aproape pentru a o săruta pe tâmplă.

De îndată ce au intrat în hotel, și-au dat seama ce cadou special le făcuseră fetele. Totul era decorat în albastru și alb strălucitor. De la pereții albi și canapelele albastre din zona recepției până la păturile în dungi alb-albastre și pernele asortate din dormitor. Era șic și discret și de foarte bun-gust. Marigold a ieșit pe balcon și a observat că florile de pe terasa de dedesubt erau și ele albastre, la fel ca umbrelele care îi fereau pe oaspeți de soare în timp ce serveau prânzul. Privirea i s-a abătut asupra bărcilor de pescuit care se legănau pe apă, iar apoi dincolo, pe partea cealaltă a golfului, asupra dealurilor verzi și netede care coborau până la mare.

Marigold iubea marea. O scotea din ea însăși, o detașa de angoasă și frică, ancorând-o în momentul prezent. *Ce e în neregulă acum?* s-a întrebat ea și a zâmbit, căci totul era perfect.

Dennis a venit lângă ea.

– Așa-i că-i minunat? a spus ea, oftând fericită.

– Chiar este, a încuviințat el.

– Inteligent din partea ta că te-ai gândit la asta.

– Ei bine, nu a fost ideea mea.

– Nu? Atunci a cui a fost ideea?

Dennis s-a încruntat.

– A lui Daisy și Suze. A fost cadoul lor de Crăciun, mai ții minte?

– Da? Ce drăguț!

Dennis putea mai mult decât să-i provoace jenă atrăgându-i atenția asupra memoriei ei tot mai slabe.

– Ți-e foame? a întrebat el.

– Cred că da, a răspuns ea.

– Hai să luăm prânzul afară, sub una din umbrelele alea. Sunt drăguțe, nu-i așa?

– Imi place albastrul acela. E o culoare veselă.

– Pe o zi ca asta, sunt de aceeași culoare ca marea.

– Da, așa e.

– După prânz mergem la o plimbare. Putem merge pe plajă. Poți să intri cu picioarele în apă.

Marigold a râs.

– Obişnuiam să fac asta când eram mică, să-mi bag degetele de la picioare în apă. Era foarte rece. Nu-mi place când e rece. Cred că o să-mi păstrez pantofii în picioare.

Coborând scările, Marigold și-a strecurat mâna în mâna lui.

– Ce frumos din partea ta că m-ai adus aici! a spus ea, iar Dennis nu a mai corectat-o de această dată.

După prânz, s-au plimbat pe plajă.

Pescărușii se roteau pe cerul de deasupra lor, iar corbii de mare și rândunelele țopăiau de colo-colo, căutând prin nisip mici creaturi lăsate în urmă de marea. Soarele după-amiezii le mângâia cald chipurile, iar vântul proaspăt și vijelios le adia în păr. Marigold îi arăta lucrurile de care era interesată, cum ar fi crabii mici care se întreceau să ajungă la adăpost, scoicile care se iveau din nisip și o bucată ciudată de sticlă verzui, pe care s-a aplecat să o ia, imaginându-și că era parte a unei comori prețioase de pe corabia unor pirați, spulberată de stânci cu multe secole în urmă. Bucurându-se de aceste mici plăceri, Dennis și-a dat seama că darul lui Daisy și Suze însemna, de fapt, mai mult decât câteva nopți petrecute într-un hotel șic, fiind chiar Prezentul. Clipa de Acum. Era locul în care Marigold se simțea cel mai bine. Era locul în care puteau coexista fără îndoială. Prezentul era cel mai bun cadou pe care ar fi putut să îl primească în dar.

În acea seară, au luat cina într-un restaurant din port. Luminile sclipitoare ale caselor îngrămădite pe versantul dealului erau hipnotizante, strălucind precum stelele de pe cerul nopții. Era îndeajuns de cald pentru a sta

afară, așa că s-au așezat la masa de la marginea terasei, aproape de apă, iar Dennis a comandat o sticlă de vin.

– Ce sărbătorim, Dennis? a întrebat Marigold când chelnerul a turnat puțin Pinot Gris în paharul acestuia pentru degustare.

– Ne sărbătorim *pe noi*, a spus Dennis sorbind din vin.

Marigold a zâmbit.

– Ce drăguț!

Dennis a ridicat din sprâncene.

– Bun, a spus el aprobator. Foarte bun.

Chelnerul le-a umplut paharele, după care i-a lăsat singuri. Dennis s-a întins peste masă și a luat-o de mână pe Marigold. Ochii îi erau strălucitori, iar chipul îi era copilăresc în dezolarea lui. Conștiința faptului că avea să o piardă făcea urgentă dorința de a o ține de mână.

– Mereu ai fost iubita mea, Goldie, a spus el.

Marigold s-a înroșit la față de plăcere.

– Încă de când ne-am întâlnit prima dată. Ți mai amintești, Goldie, când ne-am întâlnit prima dată?

– Purta o garoafă roșie la butonieră.

– Da. Ai dreptate. Tu purta o rochie galbenă cu flori albastre și aveai o floare albastră prinsă în păr.

– Și m-ai invitat la dans.

– Da. Erai cea mai frumoasă fată din sală.

– Doar în ochii tăi, Dennis.

– Mi-ai zâmbit și am fost al tău.

Ea a râs cu plăcere și a simțit cum o strânge mai tare de mână.

– Și de atunci înainte, m-ai cucerit cu fiecare zâmbet pe care mi l-ai oferit.

– O, Dennis, ești atât de romantic!

– Numai cu tine, Goldie.

A sperat ca ea să nu fi observat lacrima pe care și-a șters-o cu mâna pe care o avea liberă.

– Te iubesc, să știi.

– Și eu te iubesc.

S-a încruntat, încercând să valorifice o amintire care îi venise brusc și care acum îi aluneca printre degete.

– Dragostea este tot ce contează, a spus ea.

Nu-și mai amintea cine îi spusese asta, dar își amintea sentimentul de căldură și siguranță pe care i-l dăduse acea persoană.

– Majoritatea oamenilor nu-și dau seama de asta, dar viața se rezumă doar la iubire. Ei trec prin viață fără să înțeleagă care este sensul ei.

– Vorbești exact ca tatăl tău, a spus Dennis.

– Da? a răspuns ea.

– Da, așa ar fi spus și el.

– Ei bine, atunci va râde când îi voi povesti, nu-i așa?

Marigold a apucat paharul de vin și a luat o înghițitură. Dennis s-a încruntat și a privit-o cu tristețe.

– Un vin foarte bun, Dennis, a spus ea, fără să-și dea seama de tristețea din ochii lui.

Pentru noi!

Și-a ridicat paharul.

– Pentru noi, Goldie! a repetat Dennis.

Dennis a fost trezit de țârăitul telefonului. Era întineric. Miezul nopții. A întins mâna spre noptieră și a bâjbăit după telefon. Când a dat de el, l-a dus la ureche.

– Alo? a spus el somnoros.

– Domnule Fane, îmi pare rău că vă deranjez la ora asta, dar soția dumneavoastră este la recepție. Cred că ar trebui să coborâți să o luați.

Tresărind, Dennis s-a ridicat în șezut. S-a uitat la spațiul pe care ar fi trebuit să îl ocupe Marigold: gol. Era buimac de somn. A încercat să înțeleagă gândurile care îl zdruncinau acum. Nu era convins că nu avea un coșmar. A aprins lumina și a pus receptorul la loc, s-a ridicat repede în picioare și a luat halatul agățat de ușa de la baie. Apoi a ieșit în grabă pe coridor. O senzație de greață i s-a strecurat în stomac. Ce căuta Marigold la recepție la ora aceea târzie din noapte? s-a întrebat el. Se simțea rău? De ce nu-l trezise? A așteptat cu nerăbdare liftul. Părea să dureze o eternitate. În tot acest timp,

inima îi bubuia în piept. Marigold avea probleme.

Când a coborât din lift, nu era nimeni la recepție. S-a uitat frenetic în jur până când privirea lui a descoperit fața albă a lui Marigold. Stătea pe una dintre canapelele albastre, îmbrăcată în cămașa de noapte, frământându-și mâinile și plângând.

Recepționarul stătea lângă ea, încercând, fără succes, să o consoleze.

Când Marigold l-a văzut pe Dennis, s-a ridicat în picioare și a alergat la el ca un copil.

– O, Dennis! a strigat ea ușurată. Aici erai!

– Ce faci aici jos, Marigold? a întrebat el, înfășurându-și brațele în jurul ei.

O simțea tremurând la pieptul lui, ceea ce l-a făcut să intre și mai mult în panică, căci nu o mai văzuse niciodată așa.

Recepționarul s-a apropiat, fiind în mod evident recunoscător că fusese scutit de responsabilitatea de a avea grijă de o femeie nebună.

– A apărut aici, cerând să plece acasă. Cred că nu știa unde se află.

– Mulțumesc, a spus Dennis. Probabil că umbla în somn. Măine-seară voi încuia ușa.

A condus-o înapoi în camera lor și a așezat-o în pat.

– Te simți mai bine acum, Goldie?

Ea l-a privit cu nedumerire.

– Nu am știut unde mă aflu, a spus ea.

– Nu-i nimic. Data viitoare să mă trezești.

Ea a dat din cap.

– Dar nu știam unde erai.

– Eram chiar lângă tine.

– Da?

– Da.

Ea a oftat și a închis ochii.

– Voi fi bine mâine-dimineață.

– Desigur. Vom ieși să explorăm și vom lua prânzul la un restaurant.

– O să fie frumos, a spus Marigold.

Dennis a privit-o pentru o clipă. Adormise acum.

Liniștită. I se dusesese toată îngrijorarea de pe chip.

Dar Dennis nu a reușit să se debaraseze la fel de ușor de propriile griji. S-a dus la minibar și a găsit o sticlută de whisky. L-a turnat într-un pahar și l-a luat cu el afară, pe balcon. Luna era sus pe cer. Mare, rotundă și luminoasă, precum globul de cristal al unei ghicitoare. Arunca o dâră de argint peste ocean, creând o cărare magică spre Rai. S-a sprijinit de balustradă și a luat o înghițitură. Whisky-ul i-a încălzit gâtlejul și i-a calmat nervii. Marigold se simțea din ce în ce mai rău. Nu avea cum să nege acest lucru. Declinul ei începuse să ia amploare. Nu era vorba doar de uitare, ci de o încetinire generală a mișcărilor, a vorbirii și a capacității de concentrare. Era distrasă și visătoare. Fusesse mereu pricepută la cuvinte, dar acum, până și cele mai simple îi scăpau. Și-a adus aminte cum obișnuia să termine de rezolvat puzzle-urile. El chiar crezuse că îi făcuse cel mai bun puzzle din toate timpurile, dar se dovedise a fi cel mai prost. A rămas pe masa din sufragerie, incomplet. O metaforă a creierului ei. Dar, în cazul ei, piesele pierdute nu aveau să-și mai găsească vreodată locul potrivit.

A oftat adânc și a privit frumusețea argintie a nopții. A privit-o prin ochii lui Marigold și a zâmbit cu tandrețe, căci îi auzea vocea descriind coama scânteietoare a valurilor, cerul de un indigo profund, care strălucea plin de stele, precum și luna mare și rotofeie, care era atât de aproape încât ai fi putut să întinzi mâna și să o atingi. Marigold găsea farmec în orice. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le iubea cel mai mult la ea. Capacitatea ei de a vedea partea plină a paharului. S-a întrebat ce parte bună găsea ea în *asta*. A mai luat o înghițitură. Deoarece, cu toată bunăvoința din lume, *el* nu găsea nici una pe nicăieri.

A doua zi de dimineață, Marigold uitase cu desăvârșire de rătăcirea ei de la miezul nopții. S-a trezit entuziasmată și s-a dus direct la fereastră.

– Încă o zi frumoasă, Dennis, a spus ea. Ce facem azi?

– Mergem în explorare. Am impresia că sunt ruinele unui castel în apropiere.

– Îmi plac ruinele, a spus ea.

– Și mie.

Dennis a lăsat în urmă drama nopții și s-a concentrat să facă o zi specială pentru amândoi. Ei nu plecau prea des în vacanță și s-a întrebat dacă aveau să mai plece vreodată. Era hotărât să facă din această vacanță una pe care ea nu avea să o uite niciodată.

Taran o suna pe Daisy aproape în fiecare zi. Pretindea că suna pentru a afla ce mai face mama lui sau pentru mici informații care nu puteau fi găsite decât în biroul tatălui său, dar Daisy și-a dat foarte repede seama că acestea nu erau decât niște scuze. Adevărul era că voia să vorbească cu ea. În mare parte, despre nimic, dar din ce în ce mai mult despre tatăl său. Încet-încet, acele ocazii au devenit mai frecvente, iar conversațiile despre pierderea lui au devenit mai lungi. A început să-și deschidă sufletul, iar Daisy s-a simțit flătă. Și-a dat seama că îl judecase greșit. El era doar un produs tipic al clasei sociale și al educației sale. Simțea și el emoții, doar că nu știa cum să le exprime.

A presupus că el nu vorbea despre tatăl său cu prietena lui, cu care ba se certa, ba se împăca. Altfel nu ar fi simțit nevoia să discute cu ea.

– Băiatul acela te sună cam des, nu-i așa? a spus Nan, care se uita la televizor în salon, în vreme ce Daisy desena lângă fereastră.

Era prea cald pentru a sta afară, iar lui Nan îi plăcea să se uite la emisiuni tip concursuri de întrebări. Îi plăcea să dea răspunsurile corecte înaintea concurenților.

– Taran? M-a sunat pentru că îl ajut să rezolve problema cu moștenirea lăsată de tatăl său și tot eu am grijă și de mama sa.

– Aș fi crezut că Lady Sherwood are o armată de ajutoare. O casă atât de mare necesită multă întreținere.

– O are doar pe Sylvia.

– A, Sylvia, un model de discreție.

– Nu e foarte discretă, a precizat Daisy.

– Sir Owen i-a lăsat întreaga proprietate lui Taran. Spera să mai trăiască încă șapte ani pentru ca el să nu fie nevoit să plătească impozit pe ea. Dar, din păcate, cârțițele comodorului i-au dat planurile peste cap. Probabil că bietul Taran va trebui să o vândă. Impozitul pe moștenire va fi înfiorător de mare.

Daisy a lăsat cărbunele jos.

– Ți-a spus Sylvia asta?

– Nu, i-a spus lui Eileen, care mi-a spus mie.

– E foarte eficient Radio Șanțul din sat.

Nan a chicotit.

– Nici nu ai idee.

– Ți-a mai spus și altceva?

– Are de gând să o vândă unor dezvoltatori.

Se pare că sunt deja unii interesați. Autorizația de construcție nu ar fi greu de obținut, căci consiliul este disperat după mai multe case. Locul logic pe care să fie construite ar fi chiar lângă poarta noastră din spate.

Daisy și-a mușcat buza.

– Nu le putem spune mamei și tatei. Nu până nu se întâmplă.

– Ei bine, ar trebui să se mute din casă, bineînțeles.

– Nan!

– Nu am putea trăi aici cu tot zgomotul ăla! M-ar înnebuni de cap. Sunt bătrână și fragilă și am nevoie de liniște și pace.

– Iar mama nu se poate muta. M-am documentat și am aflat că persoanele cu demență trebuie să rămână în aceeași casă în care le este totul familiar. Pentru ele, cel mai rău lucru este să se mute într-un loc necunoscut.

– Mama ta nu are demență, a spus Nan, rămânând cu buzele încleștate.

– De ce ești atât de sigură?

Nan și-a încrucișat brațele și și-a ridicat bărbia.

– Doctorii greșesc tot timpul, iar radiografia aia nu a fost decisivă. Demența este greu de diagnosticat. Cât despre psihologul clinician, ei bine, n-aș avea încredere în opinia ei nici dacă viața mea ar depinde de ea.

– Caroline Lewis este expertă în domeniul ei, a argumentat Daisy.

– Ce mai este și un psiholog clinician?

– Ca să fiu sinceră, Nan, nu cred că un diagnostic va schimba ceva. Oricum, nu se mai poate face nimic pentru ea.

– Are aproape șaptezeci de ani, Daisy. E normal să fie uitucă.

Daisy nu voia să se mai certe din nou pe tema asta. Nan era hotărâtă să nu accepte faptul că fiica ei era în declin.

– În zilele noastre, toată lumea trebuie să eticheteze orice. Cea mai mică abatere de la normă și, gata, există o etichetă pentru ea, un diagnostic, o terapie – și un terapeut. Totul a venit din America. Și toată lumea are câte ceva. Dislexie, autism, sindromul Asperger, Alzheimer, demență – oamenii sunt oameni și nu toți sunt la fel. Marigold pur și simplu se ramolește, atât de simplu. Pe vremea mea i se spunea „a îmbătrâni“. Dar dacă vă simțiți mai bine punându-i o etichetă, atunci dați-i drumul.

– Sper că se distrează, a spus Daisy schimbând subiectul.

– Ei bine, este Anglia, nu-i așa, a spus Nan. Cu vremea nu poți fi niciodată prea sigur. Eu și bunicul tău am fost odată în Spania și a fost frumos în fiecare zi. Soare, cald, perfect. Bănuiesc că au fost norocoși în privința vremii, dar nimic nu se compară cu o călătorie în străinătate.

Daisy s-a întors la schițele ei, dar s-a oprit când Nan s-a lansat într-o poveste lungă despre o vacanță petrecută cu bunicul în Cipru. Și-a îndreptat gândurile spre Taran și spre dezvoltatorii imobiliari cărora se presupune că avea el de gând să le vândă proprietatea. Cu

siguranță că exista o modalitate de a-l opri. Poate că s-ar răzgândi dacă i-ar spune că mama ei avea demență. Nu era un plan prea bun. Dar nu se putea gândi la unul mai bun.

I-a vibrat telefonul și a primit un mesaj.

Scria: *Încă mi-e dor de tine, Margherita.*

De data aceasta, Luca atașase și o fotografie la mesaj. Era cu ei doi, îmbrățișați, cu zâmbete pe față. Un moment fericit, lipsit de griji.

Înainte ca Daisy să-și dea seama că nu-l putea schimba. Înainte de a-și da seama cât de mult își dorea să o facă.

Vocea lui Nan devenea tot mai îndepărtată în timp ce Daisy se uita la fotografie. *Doi proști*, s-a gândit ea cu tristețe. *Doi proști încâpățânați.*

CAPITOLUL 22

Dennis și Marigold s-au întors acasă într-o dispoziție foarte bună. Daisy a pus ceainicul pe foc și s-au așezat toți patru în jurul mesei din bucătărie, în vreme ce Dennis le-a povestit cum a decurs weekendul. A împărtășit cu ele toate întâmplările, cu excepția celei despre rătăcirea lui Marigold de la miezul nopții. A decis să nu spună nimănui despre asta. Marigold nu ar fi vrut să o facă, chiar dacă uitase deja despre asta.

Erau conștienți de absența lui Suze. Casa părea incompletă fără ea. Se obișnuiseră cu faptul că Daisy era acasă, dar prezența ei nu compensa absența lui Suze. Le lipseau istețimea și râsetul ei. Le lipseau până și îmbufnările ei. Nu credeau că *astea* aveau să le lipsească vreodată.

– Ai vești de la Suze? a întrebat Marigold.

– Nu, cred că treaba cu căsătoria o ține ocupată, a răspuns Daisy cu ironie.

– Nici măcar nu a trecut pe aici? a remarcat Dennis cu surprindere. Sigur trebuie să îi fi lipsit vreun lucru.

– Ei bine, o are pe mama lui Batty care îi spală și calcă rufe. O s-o sun. Să văd ce mai face.

– Nu prea mă descurc cu telefonul zilele astea, a spus Marigold. Poate că trece pe la noi să bem o ceașcă de ceai. Mi-ar plăcea să aud cum se descurcă și sunt sigură că va dori să știe cum a fost weekendul nostru. Foarte inteligent din partea lui Dennis că s-a gândit la asta.

Dennis s-a uitat la Daisy. Din privirea subtilă pe care i-a aruncat-o el, a știut că nu trebuia să o corecteze.

Dar Nan nu a tăcut.

– A fost ideea lui Daisy și a lui Suze, a spus ea cu hotărâre.

– Da?

Marigold s-a înroșit la față.

– Bineînțeles că da, a spus ea repede. Asta am vrut să zic. Cât de inteligent din partea lui Daisy și a lui Suze că s-au gândit la asta. Ne-am distrat de minune, nu-i așa, Dennis?

– Da, dragostea mea, a spus Dennis, oferindu-i un zâmbet larg în timp ce își ascundea iritarea față de lipsa de tact a lui Nan.

– A fost cadoul lor de Crăciun pentru voi, a continuat Nan. Foarte generos din partea ta, Daisy. Îmi închipui că Suze nu a contribuit prea mult.

– O, a contribuit, a mințit Daisy. Și-a plătit partea ei.

– Eu nu pot înțelege cum câștigă ea bani, a spus Nan. Ar trebui să-și găsească o slujbă ca lumea.

Și Daisy s-a gândit că, dacă mama ei își pierdea memoria, Nan devenea și ea foarte repetitivă. S-a întrebat dacă nu cumva Suze evita să vină acasă pentru a sta departe de amândouă.

Suze nu voia să se întoarcă acasă. Știa că ar fi trebuit. Știa că părinților ei le era dor de ea, dar nu știa cum să se comporte în preajma mamei sale. Adevărul era că declinul lui Marigold o înspăimânta. Ar fi preferat să o evite cu totul decât să asiste la degradarea ei.

Suze era conștientă de faptul că era egoistă, dar nu avea cum să fie altfel. La urma urmei, nu părinții ei fuseseră cei care o determinaseră să devină așa atunci când au făcut totul pentru ea? Chiar nu era vina ei. Problema era că se obișnuise ca mama ei să aibă grijă *de ea*. Nu era pregătită pentru această nouă inversare a rolurilor, de a fi nevoită brusc să aibă grijă de mama ei. Nu era pregătită să fie adultul din relație. Chiar dacă era căsătorită și locuia cu socrii ei, își dorea ca dinamica ei în raport cu

mama ei să rămână aceeași. Voia ca bazele căminului ei să rămână cu adevărat solide. Își dorea sprijinul mamei sale atunci când lucrurile nu aveau să meargă bine, să o asculte atunci când simțea nevoia să se descarce, precum și puterea ei atunci când se simțea nesigură. Suze voia doar ca Marigold să fie mama care fusese dintotdeauna; dar de acum înainte nu avea să obțină ceea ce își dorea.

Apoi mai era și Daisy. Daisy, cea care era bună la toate. Daisy, cea care era echilibrată și genială. Toată lumea o lăuda pe Daisy. Nimeni nu o lăuda pe Suze, ci doar își dădeau ochii peste cap la adresa ei. Daisy știa cum să aibă grijă de mama lor. Avea răbdare, compasiune, dar și un puternic simț al responsabilității și al datoriei. Suze nu avea nici unul dintre aceste calități. Niciodată nu fusese nevoită să și le dobândească. Fusese în stare să stea deoparte și să o lase pe Daisy să se ocupe de toate în locul ei.

Demența a însemnat sfârșitul copilăriei lui Suze. Trebuia să se maturizeze.

Batty căuta acum să închirieze un apartament în apropiere pentru a avea un loc al lor. Suze era puțin neliniștită în legătură cu acest lucru pentru că știa că va trebui să fie responsabilă. Nu era obișnuită să facă ordine după ea, să își spele sau să își calce singură hainele și detesta să gătească. Nu era vorba că nu putea să facă toate aceste lucruri, ci mai degrabă că nu-i plăcea să le facă.

Ce se întâmpla dacă se hotărau să facă un copil? Cine avea să îi ajute dacă Marigold nu mai era în stare să o facă? Suze o aprecia pe soacra ei, dar nu era la fel de plăcută ca Marigold. Nu era nici la fel de mămoasă ca Marigold, nici la fel de generoasă, și era foarte ocupată cu slujba ei de profesoară. Muntele de teme pe care trebuia să le corecteze era cumplit. Suze și-a dat seama, cu un sentiment de groază, că Marigold era de neînlocuit.

Suze nu-și sunase mama pentru că Daisy îi spusese că telefonul o deruta. Suze nu prea înțelegea de ce, dar, dintr-un oarecare motiv,

Marigold nu reușea să-i recunoască vocea ori să converseze cu ea fără să o vadă. Așa că trecuseră câteva săptămâni fără să ia contact cu ea. Și pentru că Suze se simțea vinovată, ignorase apelurile surorii ei. Îi închisese și își justificase acțiunile spunându-și că era foarte ocupată cu blogul ei, cu articolele pe care le scria și cu statutul de soție (ceea ce, în realitate, nu era deloc diferit de cel de iubită). Prin urmare, nu a fost luată prin surprindere atunci când Daisy a apărut la ușa ei pe neaunțate.

– Hai să mergem la o cafea, a propus ea, iar Suze nu a putut refuza pur și simplu, având în vedere că fusese surprinsă într-o pereche de papuci de casă și ținând în mână un exemplar al revistei *Vogue*.

S-au așezat la o masă de la cafeneaua locală, lângă fereastră. O pereche de pescăruși enormi se certau pe un cornet de înghețată aruncat pe trotuar.

– Sunt de mărimea unor câini, a spus Suze zâmbind.

Spera ca umorul ei să îi alunge supărarea surorii sale. Dar nu a fost așa. Suze i-a cerut chelneritei o cafea cu lapte, după care a început să-și decojească oja stacojie care i se desprindea de pe unghia degetului mare.

Daisy a comandat un espresso.

– De ce nu ai venit să o vezi pe mama? a întrebat ea, privind-o drept în față pe sora ei.

Suze a tresărit din cauza tonului ei dur și a privirii sale pline de reproșuri.

– Am fost ocupată, a răspuns ea sec, uitându-se la Daisy la fel de hotărât, sperând să o doboare din priviri.

– Și mi-ai ignorat apelurile. Nimeni nu este atât de ocupat încât să nu răspundă la un apel sau la un mesaj. Cu siguranță nu tu, Suze. Ți petreci întreaga viață vorbind la telefon. Ce se întâmplă?

– Nimic, a venit răspunsul rapid.

Dar Suze știa că limbajul trupului ei spunea altceva.

– Mama și tata abia așteaptă să-ți povestească despre șederea lor la hotel. Le-a

plăcut la nebunie. A fost cel mai frumos cadou din toate timpurile. Nici măcar nu ești curioasă?

Suze și-a ferit privirea când chelnerița le-a adus cafelele. A profitat de ocazie pentru a-și aduna gândurile în timp ce chelnerița a așezat cănille în fața lor. Întorcându-și privirea spre fereastră, a observat că pescărușii zburaseră, lăsând în urmă o bucată mare de cornet. Nu încăpea vorba de pescăruși înfometați în acest oraș.

Suze a decis că era inutil să-și ascundă temerile de Daisy. Până la urmă, tot avea ea să le scoată la iveală într-un fel sau altul.

– Pur și simplu nu pot să mă descurc cu asta, Daisy, a spus ea, oftând.

– Cu boala mamei?

– Se pare că nu este o boală.

– Despici firul în patru, Suze.

A oftat din nou și a sorbit din cafea, după care s-a uitat la sora ei, cu ochi mari și neliniștiți, care acum străluceau de lacrimi.

– Îmi pare rău. Pur și simplu nu pot face față declinului mamei.

– Cum adică *tu* nu poți face față? Nu este vorba despre *tine*, Suze! Mama are nevoie de tine. Are nevoie de noi toți. Nu poți să pleci doar pentru că lucrurile devin dificile. Într-o familie trebuie să avem grijă unii de alții. Mama a avut grijă de tine toată viața ta. Acum e rândul tău să ai grijă *de ea*.

– Știu. Mă urăsc pentru că sunt speriată. Sunt o ratată.

Daisy și-a mușcat limba. Îi era tipic lui Suze ca în acest punct al discuției să joace cartea autocompătimirii.

– Nu ești o ratată, Suze, a spus ea cu o răbdare forțată. Dar va trebui să iei atitudine.

– Sugerezi că sunt egoistă!

Și tot tipic ei era să-i pună lui Daisy în gură cuvinte pe care ea nu le rostise.

– Ascultă, putem să nu mai întoarcem discuția la tine?! Și mie mi-e frică. Tuturor ne e frică. Nici unul dintre noi nu vrea să o vadă pe mama pierzându-și memoria, dar nu o putem

abandona în momentul în care are cea mai mare nevoie de noi. Ce fel de oameni am fi dacă am abandona-o pe singura persoană care a fost alături de noi toată viața noastră, fix în momentul în care are nevoie ca *noi* să fim alături de *ea*?

O lacrimă a alunecat pe obrazul lui Suze. A șters-o.

– Dar demența este groaznică. Într-o zi nu va mai ști cine suntem. Nu-și va mai aminti. Va uita până și cum să respire, iar atunci va muri.

Suze și-a cuprins gâtul cu mâinile.

– Nu suport să o văd suferind.

Lui Daisy i s-a tăiat respirația, căci și ea se lupta cu propriile lacrimi.

– E cale lungă până acolo, Suze, a spus ea încet. Nu te gândi la asta. Mai ții minte cum zicea bunicul?

– Zicea multe lucruri. La care te referi mai exact?

– *Ce e în neregulă acum?*

Suze și-a mușcat buza.

– *Totul e în neregulă acum, Daisy.* Mama noastră are demență.

– Nu înțelegi esențialul. Chiar în acest moment, noi două ne aflăm într-o cafenea drăguță și bem o cafea. Ideea este să trăiești clipa, și nu să te proiectezi într-un viitor care nu s-a întâmplat încă. În acest moment, mama știe cine ești tu. În majoritatea timpului, este perfect normală. Tata este acasă și îi e dor de tine, la fel și Nan, care este mai ostilă ca niciodată, așa că și *eu* am nevoie de tine. De ce nu vii să bem un ceai? Spune-le că ai fost ocupată să te îngrijești de Batty. Nan va fi de acord cu asta.

Suze a reușit să schițeze un mic zâmbet.

– Eu cred că e mai degrabă invers.

– Știu asta, a spus Daisy zâmbind. De fapt, cu toții știm asta, chiar și Nan. Dar sună bine.

Suze a oftat și Daisy a știut că reușise să o convingă.

– În regulă, a admis Suze în cele din urmă. Trec pe acolo în această după-amiază.

– Bine. Mama va fi foarte încântată.

- Acum putem vorbi despre altceva?
 - Desigur. Orice vrei tu.
 - Ai făcut progrese cu Taran?
 - În privința terenului?
 - Da, în privința asta. Și l-ai sărutat deja?
- Zâmbetul lui Suze s-a mărit.
- Este încă în Toronto și nu am făcut progrese în nici unul dintre cele două domenii, însă lucrez doar la unul.
 - Cel al sărutului, a spus Suze.
 - Nu, *cel al pământului*, a răspuns Daisy cu emfază.
 - Dacă aș fi în locul tău, aș împușca doi iepuri dintr-o lovitură.

În acea după-amiază, în timp ce Marigold stătea în grădină alături de Dennis și Nan, ascultând cântecul păsărilor și privind umbrele care se prelungeau pe gazon, Suze, însoțită de Daisy, a venit pe ușa din spate. Dennis a zâmbit încântat.

- A, Suze. A trecut ceva timp de când nu te-am mai văzut.

Marigold, care nu-și mai amintea când și-a văzut fiica ultima dată, a zâmbit și ea.

- Ce drăguț! a spus ea.

- Am fost foarte ocupată să am grijă de soțul meu, a declarat Suze.

Nan a aprobat din cap, așa cum a spus Daisy că va face.

- Soții sunt o slujbă cu normă întreagă, a spus Nan. Problema este că mamele lor îi răsfată, așa că, atunci când se căsătoresc, își transformă iubitele în mame, iar ei stau deoparte și se așteaptă ca ele să facă totul pentru ei.

- Cred că este puțin cam dur, a spus Daisy, trăgând un scaun de grădină.

- Vai, este foarte bine că femeile moderne pretind că împart cu bărbații treburile casnice, dar adevărul este că nu se întâmplă așa. Ei nu sunt făcuți pentru aspirator și mașină de spălat. Pur și simplu nu este în ADN-ul lor și nu poți

schimba mii de ani de obișnuință. Bunicul vostru nu a învățat niciodată să își pună farfuria în mașina de spălat vase și nu greșesc când spun că nici Dennis nu a făcut-o. Dacă Atticus încarcă mașina de spălat vase, eu îmi mănânc pălăria.

– Eu aș avea grijă să nu fac promisiuni pe care nu le pot respecta, a spus Dennis. Cred că Batty este genul de bărbat care știe să se facă util prin casă.

Suze s-a așezat lângă mama ei.

– Ce mai faci, mamă? a întrebat ea, încercând să nu observe micile schimbări din înfățișarea lui Marigold.

Nu era nimic important. Cu siguranță, nimic ce putea fi observat de cineva care nu o cunoștea. Dar, pentru Suze, expresia ușor visătoare de pe chipul mamei sale era nouă și alarmantă.

– Foarte bine, draga mea, a răspuns Marigold, zâmbind vag.

– Cum a fost la hotel?

S-a lăsat o pauză lungă, timp în care Marigold a încercat să-și dea seama ce o întrebare Suze. Ceva despre un hotel, dar care hotel?

Dennis a intervenit. Se obișnuise acum să compenseze lapsusurile de memorie ale lui Marigold, iar întreruperile sale deveniseră rapid o obișnuință.

– Am fost la hotelul acela minunat de lângă mare, nu-i așa, Goldie? Cel decorat în alb și albastru, care ți-a plăcut atât de mult.

Marigold a mijit puțin ochii, ceea ce trăda faptul că weekendul lor fusese deja înghițit de ceață, dar zâmbetul ei a încercat să-i păcălească pe toți că își amintea.

– Ne-am plimbat în sus și în jos pe plajă și am ieșit la cină. Vinul a fost foarte bun și serviciul a fost excelent. Serios, fetelor, le-a spus el lui Daisy și Suze, a fost cel mai frumos cadou din toate timpurile. Chiar a fost.

– Da, a fost foarte drăguț din partea voastră, a fost de acord Marigold. Devenise bună la a disimula atunci când nu-și amintea ceva.

Dennis s-a întors spre Suze.

– Deci spune-ne, Suze. Cum e viața de femeie măritată? Cum e Batty...

– Atticus, a intervenit Nan cu hotărâre. Nu poți să i te adresezi unui bărbat însurat respectabil cu o poreclă atât de prostească, chiar dacă Suze și-a tatuat-o pe umăr!

Marigold s-a ridicat în picioare tresărind.

– Ai un tatuaj, Suze? a oftat ea.

Suze s-a uitat panicată la Daisy. Nu purtaseră ele deja această conversație?

– Da, mamă, și l-a făcut înainte de nuntă, a spus Daisy.

– I-am spus că nu mai poate divorța de el acum, când are numele lui tatuat pe umăr, a adăugat Nan. S-ar putea să regreti asta, Suze. Nu vei mai găsi un alt bărbat pe nume Batty.

Daisy s-a uitat la Suze și i-a zâmbit. Serios, cu bunica lor care repeta totul și cu mama lor care uita totul, se transformau într-un număr de comedie de-a dreptul vechi. Poate că singura modalitate de a face față situației era să vadă partea amuzantă a acesteia.

Daisy a scuturat din cap și a râs. Suze a fost prea doritoare să-și elibereze angoasa în același mod și a râs și ea. Dennis le-a privit pe amândouă și a chicotit.

– Ce este atât de amuzant, fetelor?

– Nan repetă totul, a spus Daisy, aruncând o privire către Nan și sperând să nu o jignească.

– Oare? a întrebat ea cu neîncredere. Sunt sigură că nu e așa.

Daisy a dat din cap.

– Mă tem că da. Și mama uită totul, a adăugat ea cu îndrăzneală, luându-și mama de mână și zâmbindu-i cu dragoste.

I-a zâmbit și Marigold, încurajată fiind de expresia blândă din ochii fiicei sale.

– Mi se pare că *este* amuzant, a spus ea încet. Nan și-a ridicat bărbia.

– Ei bine, îmbătrânim, nu-i așa? Așa că nu ar trebui să fii surprinsă.

Au început să râdă cu toții, inclusiv Nan, deși cu puțină reticență.

– Cum zicea bunicul? a spus Suze.

– Ce e în neregulă acum? a spus Marigold prompt, și s-au întors cu toții, privind-o cu surprindere. Nu cred că voi uita *asta* vreodată, a adăugat ea. Apoi și-a trecut privirea pe la fiecare dintre ei cu recunoștință. Nu e nimic în neregulă acum, nu-i așa?

CAPITOLUL 23

Daisy stătea pe banca de la marginea pădurii și admira câmpurile. Era o după-amiază caldă de sfârșit de august. Nori pufoși zăboveau nemișcați pe cer, în vreme ce un planor, ca o pasăre grațioasă în zbor, se rotea în liniște pe sub ei. Labradorul Mordy era întins la picioarele ei, gâfâind, pe când cei doi spanieli se agitau pe lângă lanul de grâu în goana după fazanii și iepurii care se refugiaseră acolo.

Gândurile ei au revenit la Luca. Mesajele lui deveneau din ce în ce mai frecvente și mai pline de nevoia de afecțiune. Îi era dor de ea și se întreba dacă nu cumva ar putea ajunge la un compromis care să le convină amândurora. *Ce-ar fi să ne luăm un câine?* îi scrisese el. Un câine? Daisy râsesse la acest mesaj, căci era prea ridicol ca să poată fi luat în serios. Dar de fiecare dată când se gândea la Luca, Taran îi întrerupea șirul gândurilor, pătrunzând în mintea ei cu picioarele lui lungi și cu personalitatea lui puternică, distrăgându-i atenția.

Și totuși, Taran nu era o partidă bună. Locuia în Toronto. Era în mod clar un bărbat care evita angajamentele. Faptul că plănuia să vândă ferma unor dezvoltatori și să construiască clădiri pe câmpul de lângă casa părinților ei făcea ca o relație romantică între ei doi să fie imposibilă. Ea nu și-ar dori să fie cu un bărbat care permitea să se întâmple așa ceva, un bărbat care pune banii înaintea bunăstării oamenilor. Nu-și închipuia că Sir Owen îi lăsase moștenire fiului său iubită lui fermă doar pentru ca acesta să o vândă celui care oferă mai mult. Și cum rămânea cu Lady Sherwood? Unde avea ea să meargă odată ce el

vindea ferma? Oare Taran nu se gândea deloc la ea?

Chiar și Daisy își dădea seama că repeta același tipar. De ce nu putea să se îndrăgostească și ea de un bărbat care locuia în apropiere și care iubea viața la țară la fel de mult ca ea?! Totuși, inima nu-i dădea voie să aleagă. Bătea pentru cine bătea și nu asculta de vocea rațiunii. Bineînțeles că creierul ei putea să o ignore și fix asta era ceea ce încerca disperat să facă. Acum, că mama ei era bolnavă, nu avea să mai poată pleca niciodată de acasă. Mama ei era prioritatea sa; nevoia ei era mai mare decât a lui Daisy. Fusesse plecată vreme de șase ani și, ca urmare, în mintea ei nu exista nici un dubiu cu privire la locul unde se afla căminul ei; nu avea de gând să locuiască în altă parte decât *aici*.

Mordy și-a ridicat botul de pe labe și a ciulit urechile. Daisy și-a închipuit că văzuse un iepure și s-a uitat în direcția în care privea el. Spre surprinderea ei, a văzut un bărbat care se apropia pe cărare. I-a recunoscut imediat mersul. Era Taran.

Cu o tresărire de entuziasm, s-a înveselit imediat. S-a ridicat în picioare chiar în momentul când Mordy a luat-o la fugă pe potecă pentru a-l întâmpina, urmat fiind de Archie și de Bendico, care au țâșnit ca din pușcă din lanul de grâu. Cei trei câini l-au înconjurat, dând aprig din coadă, iar el s-a aplecat pentru a-i mângâia. Zâmbea când a ajuns la ea, părând dezinvolt într-o cămașă bleumarin cu mânecile suflecate și o pereche de blugi. Era nebărbierit, iar părul i se ondula în dreptul gulerului. În contrast cu pielea sa bronzată, ochii îi erau de un verde intens. Daisy s-a simțit brusc stânjenită și a rămas fără cuvinte. Greu de crezut că încercase el vreodată să o sărute. Greu de crezut că fusesse ea vreodată în situația de a-l respinge.

– Bună, Daisy, a spus el aplecându-se pentru a-i da un sărut zdravăn pe obraz. A privit-o intens. Arăți foarte bine.

– Doar ce-ai ajuns? a întrebat ea.

Iși dorea să se fi machiat și să se fi spălat pe cap. În schimb, avea părul prins într-o coadă de cal, iar fața îi era exact așa cum o lăsase Dumnezeu.

Cu mâinile în șolduri, a inspirat adânc pe nas și și-a trecut privirea peste câmpuri.

– Doar ce am ajuns. Ce bine e să fii acasă! S-a întors spre ea și i-a zâmbit. Sper că nu te-am deranjat.

– Deloc.

– Asta nu este o bancă de o persoană, a adăugat el, așezându-se lângă ea.

– Tatăl tău nu ar fi fost de acord cu asta, a spus ea.

– Nu mai este banca lui acum. Și-a întins brațul pe spătarul băncii, la spatele lui Daisy. Este mea și prefer să am companie.

– Căinii se bucură să te vadă.

– Știu cine-i șeful acum. Nu se sinchiseau prea mult de mine când tata era în viață.

– Am început să țin foarte mult la ei, mai ales la Mordy. Stă pe canapeaua din hambar și se uită la mine cum desenez.

– Cum merge treaba? E gata Rupert?

Ea a râs.

– Rupert e gata și am început să-l desenez pe Basil.

El a clătinat din cap.

– Basil! Ce este? Un terier?

– Te-ai prins, a răspuns ea.

– Tipic.

El s-a înclinat în față, rezemându-și coatele pe genunchi, și și-a întors capul ca să o privească serios.

– Mulțumesc din nou că ai fost alături de mama. Ești o mană cerească.

– Mă bucur că am fost de ajutor. Nu vreau să mă gândesc cum este să pierzi pe cineva alături de care ai trăit atâta vreme. Golul lăsat de tatăl tău trebuie să fie imens. Vreau doar să o fac să se simtă mai puțin singură.

– Te descurci foarte bine. Spune că nu ar fi putut supraviețui acestor ultime luni fără tine. Zice că ești foarte înțeleaptă. Profundă și

înțeleaptă au fost cuvintele ei, dacă îmi amintesc eu bine.

– Ar trebui să petreci mai mult timp aici, Taran, i-a sugerat ea cu îndrăzneală. Ești singurul ei copil. Eu nu te pot înlocui *pe tine*.

El s-a lăsat pe spate și și-a trecut degetele prin păr.

– Mă faci să mă simt vinovat.

– Bun, a răspuns ea. Cineva trebuie să o facă.

A chicotit.

– Ești vocea conștiinței mele, Daisy Fane.

– Atunci când lucrurile merg prost, nicăieri nu e mai bine decât alături de familie.

– Apropo de familie, a spus el, schimbând subiectul. Ce mai face a ta?

Daisy nu intenționa să-i împărtășească durerea ei sufletească, dar pur și simplu i-a scăpat.

– Mama are demență, a spus ea.

Taran a privit-o cu surprindere și compasiune.

– Doamne, îmi pare rău, Daisy a spus el, punându-i o mână pe umăr. Asta-i cumplit.

– Este, a încuviințat ea, luptându-se cu sentimentul, acum familiar, de pierdere iminentă.

– Când ai aflat?

– S-a întâmplat treptat. De când m-am întors eu din Italia, a devenit tot mai uitucă și mai vagă.

– I-a fost pus și un diagnostic?

– Oarecum, dar nimeni nu poate face nimic. Trebuie doar să o sprijinim cât de mult putem, până când...

Gâtul i s-a contractat.

– Până când? a întrebat el cu blândețe.

– Până când nu o mai putem sprijini.

El a dat din cap că înțelege.

– Ea știe?

– Da, este conștientă, deocamdată. Presupun că va veni o vreme când va înceta să mai fie conștientă. Se va duce și asta, împreună cu orice altceva. Este o boală nemiloasă. Cu

excepția faptului că, aparent, nu este o boală. A ridicat din umeri. Nu știu ce este.

A observat tandrețea din felul în care o privea și s-a trezit uitându-se la el cu nedumerire, surprinsă că bărbatul pe care îl condamnase ca fiind arogant și materialist putea simți și arăta o asemenea empatie.

– Știi ce iubește mai mult decât orice? a întrebat ea, sperând că avea să descopere la el că are și un spirit generos. Grădina ei. Cea mai mare bucurie a ei este să hrănească păsările și să admire câmpurile voastre.

El a zâmbit meditativ.

– Mă bucur că îi fac plăcere, a spus el.

– Pe măsură ce lumea ei devine mai mică, acestea vor fi singurele lucruri care îi vor face plăcere. Acum nu vrea să mai intre în magazin. Tasha a fost cuminte și a dovedit că, până la urmă, poate fi de încredere. Poate pentru că mama nu se pricepea prea bine să împartă responsabilitățile, Tasha nu simțea că are vreuna. Acum că e nevoie de ea, este serioasă. Daisy a zâmbit ironic. Așa e mama, sau a fost. Făcea totul în locul tuturor, astfel încât nimeni să nu trebuiască să mai facă nimic.

Se gândea la Suze și, desigur, la Nan, dar, în timp ce vorbea, și-a dat seama că și tatăl ei se obișnuise să fie servit. Cu toții trebuiau să învețe să-și poarte singuri de grijă.

Daisy își dorea ca Taran să o asigure că acele câmpuri pe care mama ei le iubea aveau să rămână mereu acolo, dar nu știa cum să îndrepte discuția înspre acest subiect. Nu voia să recunoască faptul că trăsesse cu urechea la conversația lui telefonică. Taran nu discutase niciodată despre moștenirea lui cu ea. Nici Lady Sherwood nu o făcuse. Auzise doar frânturi de zvonuri de la Eileen. Cât despre el, ea habar n-avea ce planuri avea. Singurul lucru pe care îl putea face era să sublinieze cât de mult iubea ferma și să spere că îl putea molipsi cu entuziasmul ei.

– Îți este dor de casă atunci când ești în Canada? a întrebat ea.

– Ciudat că spui asta. Nu mi-a fost, dar, de când a murit tata, mă uit în urmă într-un mod în care nu am mai făcut-o vreodată.

– Locul ăsta înseamnă mai mult pentru tine acum, când o parte din tatăl tău continuă să trăiască prin el?

El s-a încruntat.

– Poate că despre asta este vorba.

Și-a mutat privirea și a contemplat pământul pe care tatăl său îl iubise atât de mult.

– În afară de mine, desigur, aceasta este partea din tata care continuă să trăiască. S-a oprit, ca și cum s-ar fi gândit la asta pentru prima dată. Când eram copil, mă plimba pe la fermă. Eu stăteam pe acoperișul jeepului, câinii alergau în urma noastră, iar el numea asta safari. Vedeam căprioare și iepuri sălbatici, iepuri de casă și fazani, pe care câinii îi vâneau pe câmpuri. La vremea recoltei, stăteam pe capotă și mâncam sendvișuri, privind cum combinele trec prin grâu și prin orz. Îmi amintesc praful și felul în care strălucea ca aurul în lumina soarelui. Ciudat că eu nu m-am mai gândit la asta de ani de zile.

– Sună idilic.

– Și în tot acest timp, *tu* erai în sat, iar eu nu te cunoșteam. S-a uitat la ea și i-a zâmbit. Cu tot cu codițele tale împletite.

– Sunt sigură că nu aveam codițe împletite.

– Eu cred că aveai.

– Nu, chiar nu aveam. Aveam codițe simple.

– Codițe împletite.

L-a plesnit în joacă.

– Ce altceva mai făceai cu tatăl tău?

– Îmi arăta pământurile și încerca să îmi dea din entuziasmul lui pentru agricultură, dar de fiecare dată când vedeam pământul, eu nu voiam decât să construiesc pe el.

– Nu aveai cum să construiești pe acesta! a exclamat ea. Este foarte frumos. Pur și simplu frumos.

– Nu vreau să zic să construiesc literalmente pe el. Eu eram arhitect încă de mic, construiam case în imaginația mea, vedeam structuri, structuri *frumoase* pe fundalul peisajului.

Daisy s-a întrebat dacă aceasta nu era cumva o garanție că el a decis să nu vândă terenul. Nu putea fi sigură. Nu a vrut să-l preseze.

– Trebuie să construiești clădiri în Toronto? Nu ai putea să o faci aici, ca să fii aproape de mama ta?

– Aș putea, dar...

– Vreau să spun că ea nu va fi aici pentru totdeauna. Trebuie să petreci timp cu ea cât mai este prin preajmă.

A observat înflăcăarea crescândă din propria ei voce și s-a temperat. Își dădea seama din felul în care o privea el că știa că ea se gândea la mama ei.

– Ai făcut bine că ai venit acasă, Daisy, a spus el. Ai dreptate să petreci timp cu mama ta.

– Nu știu ce am să mă fac atunci când nu va mai fi, a spus ea încet. Ea este centrul universului nostru. Atracția gravitațională. Fără ea, ne vom pierde cu toții echilibrul. Dumnezeu, va fi îngrozitor. Nici nu-mi pot imagina. Îmi pare rău că vorbesc numai despre mine. Dar o privesc pe mama mea cum se stinge și pe mama ta cum se descurcă singură cu toate, și știu cât de importantă e dragostea. Când nu vor mai fi, nu vor mai fi. Asta e tot.

– Demența cu siguranță te ancorează în prezent, nu-i așa?

– Doar asta îi va mai rămâne.

– Dar prezentul nu e rău, Daisy.

– Ce e în neregulă acum? a murmurat ea.

Asta obișnuia să ne întrebe bunicul meu atunci când ne făceam griji pentru viitor sau când regretam lucruri pe care le făcuserăm în trecut. Spunea: *Ce e în neregulă acum, Daisy?* și niciodată nu era nimic în neregulă. Pur și simplu, e dificil să rămâi ancorat în momentul prezent. Mintea noastră rătăcește în trecut și se avântă înainte, îngrijorându-se pentru lucruri care nu se întâmplă în prezent. Se întâmplă doar în memorie sau în imaginație și totuși sunt atât de puternice încât ne trag înapoi și înapoi. Bunicul nu și-a făcut niciodată griji pentru nimic. Părea să trăiască mereu clipa.

– Bunicul tău pare să fi știut câteva lucruri despre cum să trăiască. Să nu te gândești la viitor decât atunci când ești nevoit. Nu pierde momentul prezent, care este real, în favoarea viitorului, care se întâmplă doar în imaginația ta. Sunt multe de spus în legătură cu asta. Am fi cu toții mai fericiți dacă am putea trăi în momentul prezent.

– Încerc. Chiar încerc. Dar mi-e teamă de viitor, căci va fi sfâșietor.

– Privești în urma ta?

Ea a simțit că se referea la Luca. A ridicat din umeri. Nu avea nici un motiv pentru care să nu-i spună despre Luca. Doar nu era ca și cum erau într-o relație. La urma urmei, Taran era prietenul ei. Prietenul ei *neobișnuit*.

– Dacă te referi la suferința mea din dragoste din trecut, îți pot spune că respectivul a mai luat legătura cu mine. Vrea să ne mai dăm o șansă. Spune că suntem proști dacă lăsam să ne scape ceva bun printre degete.

Taran a clătinat din cap.

– Nu vrei să faci asta.

– De ce?

– Dacă ai suferit, ai suferit cu un motiv. Te-ai întoarce la el doar pentru că îți este familiar și pentru că ți-e frică de viitor.

– Nu mi-e frică de viitor. Cel puțin, nu de viitorul *meu*.

Daisy știa că nu era adevărat. Îi era frică de singurătate.

– Mi-e teamă de viitorul mamei. În orice caz, nu mă mai întorc niciodată în Italia. Acum sunt aici și aici voi rămâne. Mama are nevoie de mine și tata are nevoie de sprijinul meu. Aș putea chiar să spun că am avut noroc că m-am întors exact când s-a îmbolnăvit mama. E ca și cum destinul ne-ar fi plănuit despărțirea special pentru asta.

Taran a dat încet din cap, ca și cum pune la cale ceva.

– Ce mai face iubita ta ocazională? a întrebat ea, hotărând că Luca nu era un subiect de conversație tocmai confortabil.

– S-a terminat, a spus el cu un zâmbet. Am făcut ceea ce trebuia. M-ai făcut un om mai bun. Vrei să ieșim să bem ceva în seara asta? a întrebat el. Am putea merge la o altă plimbare, beți, în miez de noapte.

– Nu știu ce să zic de plimbatul beți, în miez de noapte, dar o să beau ceva cu tine.

S-a ridicat în picioare.

– Dacă ai fi un personaj de ficțiune, ai fi Elizabeth Bennet.

– Vrei să spui că sunt o femeie glacială și rațională?

El i-a zâmbit.

– Inteligentă și isteată, care, cu puțin alcool, promite ceva mult mai interesant.

– O, pe bune! a exclamat Daisy, ridicându-se în picioare.

Au fluierat după câini și au pornit-o în direcția casei lui Taran.

– Mă bucur să spun că tu nu semeni deloc cu domnul Darcy, a spus ea. El nu are simțul umorului.

– Nu sunt de acord. Cred că poate fi foarte amuzant, odată ce ajungi să-l cunoști.

– Cu puțin alcool, a adăugat ea ironic.

– Ajută la dezlegarea limbii.

– Este nevoie să îmi fie dezlegată limba?

– Cu toții avem nevoie de asta. Toți avem nevoie să ieșim din capul nostru. Toți gândim prea mult.

– Tu la ce te gândești, Taran? a întrebat ea.

El s-a uitat la ea și a zâmbit.

– Țsta este secretul meu, a spus el.

– Nu ai vrea să îl împărtășești?

– Poate mai târziu.

– Cu puțin alcool.

Ochii lui verzi au scăpărat cu un umor care îi lipsea domnului Darcy.

– După cum am mai spus, dezleagă limba.

Când au ajuns acasă, Lady Sherwood era în bucătărie și citea ziarele de pe masă. A privit peste ochelari și a zâmbit.

– A, ai găsit-o, a spus ea.

Câinii au intrat înăuntru gâfâind și s-au trântit în coșurile lor.

– Vrei o ceașcă de cafea, Daisy?

– Ar trebui să mă întorc la șevaletul meu, a răspuns ea.

– Basil poate aștepta, a spus Taran. Fac o cafea foarte bună. Cum îți place?

– Tare, a răspuns Daisy, așezându-se pe scaunul de lângă Lady Sherwood. Am trăit în Italia, patria celei mai bune cafele din lume, așa că nu e nici o presiune.

– Nici nu se compară italienii cu mine, a spus Taran, scoțând o ceașcă din dulap. Așteaptă și ai să vezi. Avem o cafea foarte bună în Toronto, îți spun drept.

Daisy a râs.

Puțin mai târziu, Taran a adus două cești și a așezat una în fața lui Daisy.

– Haide, zi-mi că este cea mai bună cafea pe care ai băut-o vreodată.

Ea a zâmbit și a dus ceașca la gură.

Taran a ridicat din sprâncene. Daisy a dat din cap.

– Nu e rea, a spus ea. Pentru un canadian.

Lady Sherwood s-a prefăcut îngrozită.

– Taran nu e canadian pe de-a-ntregul. E pe jumătate englez. Doar că nu vrea să o recunoască.

– Încep să o fac, a zis el luând o înghițitură de cafea și, pe când spunea asta, Lady Sherwood l-a observat uitându-se direct la Daisy.

Dennis terminase biserica pentru macheta satului și se afla la masa din bucătărie, pictând primăria, când Daisy a venit acasă.

– Unde este mama? a întrebat ea, punându-și geanta pe un scaun.

– Ia ceaiul cu Beryl.

– O, bine. Ce drăguț! a spus ea, bucuroasă să audă că mama ei mai ieșea din casă.

– Nan e la bridge. Se plângea că nu mai vrea să meargă pentru că, aparent, una dintre doamne este o trișoare. Nu-mi amintesc care dintre ele. Spune că celelalte închid ochii, dar, cum Nan este o femeie integră, nu poate să stea deoparte și să lase să se întâmple așa ceva. Mă tem că se va lăsa cu ceartă. Doar te previn.

– Nu m-ar surprinde nimic, a spus Daisy.

– Mă bucur totuși că suntem doar noi doi acum. M-am gândit, a început Dennis, lăsând pensula jos.

Daisy s-a așezat pe scaunul din fața tatălui ei.

– Îmi place când te gândești, tată. Înseamnă că e în desfășurare ceva creativ.

– Nu te înșeli, Daisy.

A făcut o pauză, iar pe merele obrazilor i-au înflorit două mici pete roșiatice.

– Vreau să-i fac un puzzle lui Marigold, a spus el.

– Încă nu a reușit să îl termine pe ultimul pe care i l-ai făcut, a spus Daisy cu tristețe.

– Nu, mă refer la un alt fel de puzzle, Daisy. Un puzzle cu amintirile ei.

Daisy a simțit o înțepătură de durere în piept. Și-a pus o mână acolo și a frecat, dar asta nu a făcut-o să se simtă mai bine.

– Vai, tată, ce idee minunată! a reușit ea să spună. Chiar este.

– Vezi tu, ceea ce o îngrijorează este cine va fi ea fără amintirile ei. Dar am asigurat-o că nu are nevoie de ele, căci le avem noi și le vom păstra în siguranță pentru ea. Vezi tu, noi o cunoaștem, nu-i așa? Ea va fi mereu Goldie pentru mine, mama pentru tine și Suze, și Marigold pentru Nan. Poate că ea nu-și va aminti lucruri despre viața ei, dar noi ni le vom aminti. M-am gândit că noi doi am putea face o tablă de amintiri, dar să o transformăm într-un puzzle. Am putea să-l facem toți împreună, a spus el cu blândețe. Am putea alege amintirile, ca o familie, iar tu ai putea să le pictezi.

– Mi-ar plăcea să fac asta! a exclamat Daisy.

– Ar fi un puzzle cu piese mari, dar nu prea multe. Știi tu, ceva la care ea să poată face față. Ceva care să-i amintească de lucrurile frumoase din viața ei.

– Ca să nu uite, a adăugat Daisy în liniște.

– Ca să știe că este iubită.

Dennis și-a privit mâinile, iar Daisy s-a gândit cât de deznădăjduit părea dintr-odată. Ca un băiat; ca un băiat *pierdut*.

– Nu se mai face bine, Daisy, a îngăimat el.

– Știu.

– Trebuie să o ținem lângă noi cât mai mult timp posibil.

Ea a dat din cap.

– M-am gândit că puzzle-ul ar fi o modalitate bună de a o aduce înapoi ori de câte ori simțim că o pierdem, a adăugat el.

– Și odată ce l-a terminat, îl poate face din nou și din nou. Își va exersa mintea, dar îi va și îmbroscăta memoria și îi va aminti cine este, a spus Daisy. Poate să o facă de câte ori dorește.

– M-am gândit că am putea scrie amintirile pe spatele pieselor, pentru a le potrivi cu imaginile. Vreau ca ea să știe că ceea ce am trăit noi, ca familie, este foarte special.

– Îmi place ideea asta, a spus Daisy, privindu-și cu dragoste tatăl printre lacrimile care îi încețoșaseră vederea. Este cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată.

– Cred că da, a încuviințat el, cu timiditate.

Ea s-a întins peste masă și l-a luat de mână. Era mare și aspră și, cumva, teribil de vulnerabilă.

– Îi va plăcea, a spus ea.

– Știu, a răspuns el, luând pensula în mână.

Privind-o, ochii lui bătrâni străluceau de emoție.

– Cred că imaginea din mijlocul puzzle-ului...

– Ar trebui să fie o ceașcă de ceai, l-a întrerupt Daisy cu un zâmbet.

Dennis s-a luminat la față.

– Exact la asta mă gândeam și eu, a spus el. Noi toți stând în jurul mesei, la o ceașcă de ceai.

Daisy și-a șters lacrimile cu degetele.

– Când începem, tată?

– Imediat, a răspuns el. Nu avem timp de pierdut.

Iar asta era cea mai tristă parte dintre toate: nu aveau timp de pierdut.

Deloc.

Daisy se simțea emotivă când a apucat-o în sus pe alee, spre bar. Soarele se scufunda pe cerul dinspre apus, atingând șuvițele de nori și făcându-le rozii. Arătau ca niște frumoase pene care pluteau ușor pe cer. Marigold se întorsese acasă binedispusă. Petrecuse o după-amiază plăcută cu Beryl, răsfoind albumele de fotografii ale lui Beryl de când erau copii. Marigold nu avea nici o problemă în a-și aminti trecutul. Îi plăcea să-și aducă aminte. Era o etapă din viața ei de care putea fi sigură. Apoi, Beryl îi invitasese la un ceai pe Cedric și Dolly, pe comodor și pe soția lui, Phyllida, dar și pe Eileen. Stătuseră în sufragerie, discutând despre cum era totul pe vremuri, când Reg deținea benzinăria, iar la căminul cultural se organizau ceaiuri dansante și petreceri Brownie². Lui Daisy îi sălta inima de bucurie să o vadă pe mama ei atât de fericită.

Apoi Nan se întorsese plângându-se toată. Aparent, o dăduse afară pe trișoarea de la bridge, în ciuda protestelor ei de nevinovăție. Nan nu obținuse nimic cu asta. Acum trebuia să găsească un alt jucător pentru a fi din nou patru. Dennis o servise cu un pahar de sherry și pornise televizorul, după care se așezase alături de Marigold și o ajutase cu puzzle-ul. Când a plecat Daisy, făceau progrese reale. *Ce e în neregulă acum?* s-a întrebat Daisy când a ajuns la bar. Nimic. Absolut nimic. Nu putea să nege că, în momentul de față, totul era bine.

Taran era la bar. Purta o cămașă albă, blugi și avea un zâmbet larg. Când l-a văzut, Daisy a simțit cum îi flutură stomacul. Era chipeș, dar între ei exista acum o legătură mai profundă,

care făcea ca înfățișarea lui să fie lipsită de importanță: erau prieteni.

De data aceasta, Daisy a cerut vin și s-a hotărât să bea doar două pahare. S-au mutat la o masă ascunsă într-un colț și au comandat ceva de mâncare. Nu și-au dat seama de oamenii care veneau și plecau sau de trecerea timpului; nu aveau ochi decât unul pentru celălalt și nici unul dintre ei nu voia ca seara să se termine. Taran a făcut-o pe Daisy să se simtă bine. Felul în care o privea o făcea să se simtă feminină. Tandrețea din privirea lui o făcea să se simtă specială. Mai presus de toate, umorul lui îi risipea anxietatea. Era atât de bine să râzi când aveai atâtea motive să plângi.

Când au plecat de la bar, era întuneric, iar luna era, într-adevăr, mare și rotundă, strălucind cu îndrăzneală peste câmpuri și păduri, în vreme ce ei se plimbau agale pe cărarea de la fermă. Când el a luat-o de mână, nu i s-a mai părut ciudat.

S-au așezat pe o bancă și el și-a petrecut brațul în jurul ei.

– M-ai întrebat la ce mă gândesc, a spus el.

– Da, a răspuns ea. Ai de gând să-mi spui acum?

– Desigur.

Ea s-a întors să se uite la el.

– Mă gândeam la această bancă și la cât de mult mi-ar plăcea să stau din nou lângă tine, în mijlocul nopții, fiind așa, lucid.

Ea s-a încruntat, iar el i-a dat părul după ureche.

– Știu că data trecută ai crezut că eram beat. Dar nu eram. Am vrut să te sărut atunci și vreau să te sărut și acum. Nici un pahar, nici șase nu vor schimba asta. Vreau doar să te sărut, punct.

Daisy și-a ținut respirația.

El nu a mai spus nimic altceva. Și-a pus mâna pe după gâtul ei, pe sub păr, și i-a atins nasul cu al lui. Ea nu s-a îndepărtat. Apoi, buzele lui le-au găsit pe ale ei și a sărutat-o.

Ea a închis ochii. Ce e în neregulă acum?

Petrecheri care au loc în cadrul comunităților rurale din Marea Britanie, unde participanții se costumează, fac prăjituri și participă la diverse activități și jocuri de societate.

CAPITOLUL 24

Dennis era la el în atelier, lucrând la obloanele ferestrelor promise lui Marigold, când s-a auzit o bătaie în ușă. Mac a ridicat capul și a privit cu suspiciune din locul lui călduț de pe pervazul ferestrei. Era Eileen.

– Bună, Eileen, a spus Dennis, ridicându-și privirea de la bancul de lucru.

Eileen s-a strecurat înăuntru și a închis ușa în urma ei.

– Mă bucur că te-am găsit, Dennis, a spus ea, strângându-și poșeta la piept și arătând complet vinovată.

– Cu ce te pot ajuta? a întrebat el.

Nu era obișnuit ca oamenii să vină în atelierul lui.

– Este vorba despre Marigold.

El a ridicat din sprâncene.

– Am auzit că faci un puzzle pentru ea. Un puzzle cu amintirile ei.

Dennis era uimit.

– Cine ți-a spus asta? a întrebat.

El discutase despre puzzle doar cu Daisy.

– Sylvia.

– Sylvia!

Dennis a fost și mai uimit.

– De unde știe ea?

– Bănuiesc că Daisy i-a spus lui Taran, iar Taran i-a spus mamei sale, iar mama lui i-a spus Sylviei și Sylvia mi-a spus mie. Dar nu voi sufla o vorbă, promit.

Și-a apăsât degetul pe buze.

Dennis și-a reprimat un zâmbet, căci se știa foarte bine că Eileen era incapabilă să țină un secret.

– Știi că Daisy și Taran se întâlnesc? a adăugat ea, înclinând capul și sperând că ea era prima care știa asta.

Dennis a ridicat iarăși din sprâncene.

– Nu, nu știam.

– Au fost la bar aseară. Mi se pare că formează un cuplu drăguț. El este atât de înalt și chipeș, iar ea este foarte frumoasă. Vezi tu, am prezis asta. Am știut din prima clipă când el a pus piciorul în magazin și s-au întâlnit. Nu se mai văzuseră din școală și asta a fost cu foarte mult timp în urmă. Ea abia dacă s-a uitat la el. Asta l-a dat gata. Bărbații ca Taran Sherwood sunt obișnuiți ca femeile să îi lingusească. Faptul că Daisy nu a făcut-o l-a dat gata. Mi-am dat eu seama.

– În satul ăsta, mereu a fost greu să ții ceva doar pentru tine, a spus Dennis, scărpinându-se în cap.

– Ideea este că aș vrea să adaug o amintire la puzzle, Dennis. Am o povestioară drăguță pe care ai putea să o simbolizezi printr-o partitură muzicală.

– O partitură muzicală? a repetat el.

– Da. Mai ții minte când Marigold s-a alăturat micului meu cor bisericesc? S-a întâmplat cu mult timp în urmă, dar i-a plăcut. Are o voce frumoasă, nu-i așa?

– Da, a spus Dennis. Îi plăcea să cânte.

– Ne-am distrat așa bine. Îți amintești cum cânta Beryl? Cânta atât de tare încât nici unul dintre noi nu a putut să rămână serios. Ei bine, poate că ai putea să o pui pe Daisy să deseneze corul, pe Beryl fredonând, sau pe mine la orgă. Știi, am nouăzeci și trei de ani și încă mai cânt ca o fetișcană.

– Cred că este o idee grozavă, Eileen, a spus el. Ar fi frumos să adăugăm și câteva amintiri ale prietenilor ei. De ce nu vorbești cu Daisy? Ea face o listă.

Eileen a fost încântată.

– O, așa voi face! a exclamat ea fericită. Apoi și-a dus un deget la buze. Nu voi sufla o vorbă!

Dennis și-a dat seama că va trebui să le spună iute lui Suze și Nan, iar asta înainte să vuiască tot satul.

Acum, că Marigold nu mai avea nici un motiv să intre în magazin, a început să se simtă de prisos. Nimeni nu mai avea nevoie de ea. Daisy gătea, Dennis ajuta la spălat și, cumva, lucrurile se întâmplau și fără ea. A început să se simtă deprimată, iar zilele acestea i se părea mai greu să descopere o rază de speranță printre norii negri. Știa că exista, doar că nu o putea vedea. Totul a început să pară întunecat și fără speranță, iar Marigold s-a simțit mai înstrăinată de ea însăși ca niciodată.

Apoi, Dennis a rugat-o să lucreze ceva în grădină.

– Mi-aș dori să am eu timp, dar sunt foarte ocupat, a susținut el, părând disperat. Crește iarba atât de mult și, dacă nu facem ceva acum, va deveni o adevărată problemă. Este plină de piciorul caprei și de volbură. Mai mult buruieni decât flori.

Marigold s-a bucurat că a putut să ajute. Era, de asemenea, mulțumită că era nevoie de ea. Se întreba de ce nu se gândise chiar ea să petreacă mai mult timp în grădină. Avându-l pe micul măcăleandru însoțitor constant, s-a pus în genunchi și a început să smulgă iarba, lăsând-o făcută grămăjoare pentru ca Dennis să le ia mai târziu cu roaba. Ori de câte ori se simțea obosită, intra în casă și își făcea un ceai. Apoi îl lua afară, se așeza pe unul dintre scaunele de grădină și privea peste câmpuri. Uneori rămânea foarte mult timp acolo, hipnotizată de frunzele care se legănau și de combinele care treierau grâul, formând în aer nori sclipitori de praf auriu, astfel că orele treceau și ea uita de plivitul ei. Uita ce ar fi trebuit să facă și stătea acolo și privea, părând la fel de mulțumită ca o pisică la soare.

După Eileen, au mai urmat și alte bătăi în ușa atelierului lui Dennis. Nan îi poftea pe vizitatori înăuntru cu o privire încruntată și dându-și ochii peste cap. Dennis îi povestise despre puzzle, dar ea nu credea că era necesar. În opinia ei, el făcea din țânțar armăsar. O irita faptul că localnicii, unul câte unul, dădeau buzna cu amintirile lor, dorindu-și să facă

parte din acest dar. Nimeni nu se adunase în jurul lui Arthur când acesta își făcuse praf spatele dând la lopată sau când se îmbolnăvise de cancer, și nimeni nu se adunase în jurul *ei* când suferise o histerectomie. De ce se aduna toată lumea în jurul lui Marigold? Toată chestia asta era absurdă. Îmbătrânea – de acord, era mai uitucă decât majoritatea, dar, în ciuda acestui fapt, avea o sănătate de fier. Iar jocul de a nu o contrazice, pe care îl jucau cu toții, era pur și simplu o prostie. Când Marigold a pretins că purtase o discuție cu tatăl ei, Dennis nici nu a ridicat măcar din sprâncene. A spus pur și simplu: „Ce drăguț, și ce mai face?” Dar Nan nu a fost de acord cu asta. Cum putea starea lui Marigold să se mai amelioreze vreodată dacă toată lumea îi dădea mereu dreptate? Dacă nu-și dădea seama că o duceau în eroare? Arthur murise cu cincisprezece ani în urmă, iar Nan era singura pregătită să i-o spună. Nu îi stătea lui Marigold în fire să se enerveze, dar se enerva pe ea, mai ales când venea vorba de tatăl ei. „Tata nu e mort!”, a exclamat Marigold și ochii îi străluceau de frustrare. Dennis a încercat să discute cu soacra lui, iar Daisy a făcut apel la bunătatea ei, dar ea a rămas de neclintit. Ea nu o crescuse pe Marigold ca să o ia acum razna. Dacă trebuia să o ia cineva razna, aceea era ea, căci era cu mult mai în vârstă decât toți ceilalți! Era doar o chestiune de timp până când avea să-și piardă mințile. Oare Dennis avea să-i facă și *ei* un puzzle?

După Eileen, primul care a bătut la ușă a fost comodorul. Acesta dorea să fie reprezentat de o cârțiță. Apoi a venit Dolly, care a întrebat dacă Daisy ar vrea să o picteze alături de Prețioasa ei. Cedric s-a gândit că, pentru el, ar fi nemaipomenit să mănânce o budincă de Crăciun înconjurat de doamnele sale feline. Mary a sugerat să o picteze pe ea, fiind pe cărare cu Bernie, în paltonul ei roșu preferat, cel pe care Marigold îl admirase mereu, iar Beryl a venit cu o fotografie alb-negru în care apărea alături de Marigold, pe vremea când

erau eleve. Când vicarul a auzit cu ce se îndeletnicea Dennis, s-a simțit plin de admirație și a intrat în atelierul lui Dennis, înarmat cu citate din Biblie despre altruism și iubire, spunându-i acestuia că, atunci când îi va veni vremea, cu siguranță va avea rezervat un loc foarte special în Rai. Dennis s-a întrebat ce ar putea Daisy să picteze pentru a-l reprezenta pe vicar și s-a gândit la o tribună improvizată. După ce a plecat vicarul, el și Mac au râs copios pe tema asta. Soția vicarului, Julia, a sugerat setul ei de ceai din porțelan, care fusese fabricat în Ungaria, marca Herend. Marigold iubea ceaiul, așa cum știau cu toții, iar setul Juliei era foarte scump. Phyllida, soția comodorului, avusese o neînțelegere cu soțul ei în privința cârțiței, considerând mai potrivit, ca să nu mai spunem mai demn, să fie reprezentat de un cuirasat. Ajunseseră la un compromis și conveniseră că imaginea lor, aflându-se pe puntea unei nave, cu o cârțiță cocoțată pe umărul comodorului (ca Mac pe umărul lui Dennis), i-ar reprezenta destul de bine. Când Sylvia l-a luat pe Dennis deoparte la biserică pentru a-l ruga să o includă și pe ea, Dennis s-a străduit să-și păstreze răbdarea. Devenea oare proiectul acesta prea mare? Aveau să poată el și Daisy să facă față tuturor cererilor?

La începutul lunii septembrie, Dennis a montat obloanele la ferestrele principale ale casei lor. A petrecut trei zile în vârful unei scări, în timp ce Marigold lucra jos, în grădină. Când a terminat, s-a dat un pas în spate pentru a-și admira munca. Marigold a venit lângă el.

– Arată bine, a spus ea, dându-și jos mânușile de grădinărit.

– Sunt pentru tine, i-a spus el cu mândrie.

– Pentru mine?

– Da, ai spus că vrei obloane, ca să ai impresia că ești în Provence.

– Am fost în Provence? a întrebat ea.

– Da, am fost odată, când eram tineri.

Acum le-a privit cu tristețe.

– Este o altă amintire pe care am pierdut-o?

- Nu contează, Goldie, a spus el, trăgând-o aproape. Nu este importantă.
 - Sunt foarte frumoase.
 - Mă bucur că îți plac.
 - Îmi plac. Am să le admir în timp ce plivesc buruienile.
 - Așa te vreau. Nu trecutul este important, ci prezentul.
 - Vorbești ca tata. Așa zice și el.
- Marigold a râs.
- Probabil că de la el am luat-o, a spus Dennis.
 - Este foarte înțelept. Serios, dacă nu ați fi fost tu și tata, nu cred că aș fi făcut față ultimelor șase luni.
- Și-a pus din nou mânușile.
- Ar trebui să mă întorc la treabă.
- Mulțumesc pentru obloane, Dennis. Sunt minunate.

Cu Taran care îi răpea atenția, Daisy se străduia să lucreze. De fiecare dată când reușea să ajungă în spatele șevaletului său, el venea și o trăgea de acolo. Iar ea se ducea de bunăvoie, lăsând pe foaie câinele desenat pe jumătate. Sătulă de apelurile și mesajele ratate de la Luca, și-a schimbat numărul de telefon.

Taran plănuia să stea în Marea Britanie doar două săptămâni și voia să își petreacă tot timpul cu Daisy. Au ieșit la plimbări lungi cu câinii. S-au sărutat pe bancă. Au făcut dragoste în pădure și au făcut un picnic pe banca lui Sir Owen, admirând câmpurile recoltate, care străluceau ca aurul în lumina soarelui de toamnă timpurie. În nopțile cu lună se întindeau unul lângă altul pe peluza din fața casei lui Taran și priveau stelele. Se țineau de mână, vorbeau despre nimicuri și râdeau foarte mult. Ori de câte ori Daisy simțea prezența fricii, se întreba: *Ce e în neregulă acum?* Și nu era nimic în neregulă acum, căci era cu Taran, iar dragostea o făcea să se simtă

lipsită de griji și o umplea de optimism;
dragostea o făcea să se simtă invincibilă.

– Vino la Toronto, i-a spus el în ultima lor seară împreună.

Stăteau înlănțuiți în hambar, în patul care era destinat vacanțelor și weekendurilor lui Taran, dar în care nu dormise niciodată până acum. Taran își plimba degetele pe spatele dezgolit al lui Daisy.

– Nu pot, a răspuns ea. Mama are nevoie de mine aici și am de pictat puzzle-ul la care lucrez cu tata.

– Lucrurile astea pot aștepta. Vino și petrece ceva timp cu mine. S-ar putea să-ți placă.

– Știu că mi-ar plăcea. Dar nu vreau să-mi placă. E nevoie de mine aici.

A oftat și s-a gândit preț de o clipă. Apoi i-a dat o șuviță de păr după ureche și a privit-o cu seriozitate.

– Mă îndrăgostesc de tine, Daisy, a spus el cu sinceritate. Nu am mai spus asta niciodată nimănui. Este ceva important pentru mine. Vreau doar să fiu cu tine. Nu vreau să fiu pe un alt continent. Unul dintre noi va trebui să cedeze.

– Tocmai ce am renunțat la ultimii șase ani din viața mea, iar asta m-a învățat o lecție valoroasă.

– Care este aceea?

– Nu vreau să fiu eu cea care oferă mai mult.

El a făcut o mutră menită să facă apel la bunătatea ei.

– Dar cum rămâne cu mine? Mie nu vrei să-mi oferi nimic?

Ea a clătinat din cap.

– Nu vreau să fac compromisuri, Taran. Știu ce vreau și nu voi accepta nimic în minus. De dragul nimănui.

– Vrei să fii lângă mama ta. Înțeleg asta.

– Și vreau să fiu aici.

– Aici?

– Acasă.

El a dat din cap.

– Bine. Atunci vino pentru o săptămână.

Lasă-mă să-ți arăt orașul meu. Chiar dacă îți va

plăcea, lucru care se va întâmpla, nu-ți voi cere să rămâi.

– Am să mă gândesc la asta, a răspuns ea. Poate.

El a zâmbit, apoi a prins-o de încheieturile mâinilor și a rostogolit-o pe spate. S-a așezat deasupra ei și a sărutat-o.

- Poate este aproape un da.
- Poate e poate, a râs ea.
- Este un da, a spus el, sărutând-o din nou.
- Posibil.
- Și ăsta e un da.

După ce a plecat Taran, Daisy s-a simțit recunoscătoare că avea ceva cu care să-și ocupe timpul. Căci, altfel, știa că și l-ar fi petrecut gândindu-se numai la el. I-a fost greu să lucreze în hambar pentru că tot ce era acolo îi amintea de el, iar ei îi era dor de el. Dar a reușit să finalizeze portretul lui Basil, după care și-a îndreptat atenția spre puzzle. Iar seara târziu, chiar înainte de a merge la culcare, Taran a sunat-o pe FaceTime și au vorbit până târziu în noapte.

Tot satul vorbea despre puzzle. Până și cei care nu prea doreau să vorbească, așa cum erau John Porter și Pete Dickens, care se certau din cauza magnoliei crescute în grădina lui Pete. Spre surprinderea soțiilor lor, după ce s-au întâlnit cu Daisy și au discutat despre puzzle-ul lui Marigold, cei doi bărbați au fost de acord să se întâlnească la bar să bea o bere și să discute despre copac ca niște adulți raționali ce erau. Două ore mai târziu, după o partidă de darts, au ieșit din bar fiind cei mai buni prieteni, iar Pete s-a întrebat de ce nu fusese de acord încă de la bun început să taie din copac.

– Viața e scurtă, i-a explicat el soției sale. Și incertă. Nu vreau să pierd timpul care mi-a mai rămas de trăit pe această lume certându-mă pentru un afurisit de copac.

Daisy știa că mama ei ar fi fost încântată de faptul că starea ei a determinat o reconciliere

între cei doi vecini, dar nu-i putea spune, deoarece, pe de o parte, puzzle-ul trebuia să fie o surpriză și, pe de altă parte, Daisy nu era sigură că mama ei își va aminti cine erau John Porter și Pete Dickens. Oamenii dispăreau încet-încet din memoria ei, iar John și Pete fuseseră, cel mai probabil, printre primii care să plece.

Eileen s-a încumetat să o ajute pe Daisy să colecteze poveștile oamenilor, deși Daisy o asigurase că era perfect capabilă să facă asta de una singură. Adevărul era că lui Eileen îi lipseau diminețile petrecute cu Marigold, în care discutau în magazin, în vreme ce ea observa localnicii care intrau și ieșeau și bârfea despre ei. Acum că Marigold nu mai era acolo, nimic nu mai era la fel. În schimb, Eileen o vizita pe Marigold acasă și îi împărtășea veștile locale, dar Marigold devenea din ce în ce mai confuză și părea tot mai puțin interesată de ceea ce făcea toată lumea. Uneori, Eileen se întreba dacă ea știa măcar cine erau oamenii despre care vorbea. Plictisită, fără prea multe de făcut și singură cuc, Eileen avea nevoie de un proiect. Puzzle-ul pentru Marigold era exact ceea ce avea nevoie.

Dennis s-a apucat să facă tabla pentru puzzle. A tăiat foaia de placaj la dimensiunea potrivită. Avea o grosime de șase milimetri și era o alegere mai bună decât lemnul pentru că, spre deosebire de acesta, nu se deforma și nu crăpa. A lipit niște suport pe verso pentru a preveni îndoirea, precum și hârtie pe partea de sus, urmând să fie pictată de Daisy. Aceasta a reprezentat o provocare mai mare decât oricare alta, pentru că Daisy trebuia să scrie pe verso cine era reprezentat în fiecare imagine, astfel încât Marigold să-și amintească cine erau prietenii ei. Ca să nu-i uite pe oamenii pe care îi cunoștea de ani de zile; ca să nu uite că era iubită.

Eileen s-a plimbat prin sat, adunând poveștile tuturor. Mergea din casă în casă cu pași vioi, servind câte o ceașcă de ceai în fiecare bucătărie și împărtășind bârfele din sat.

Vecinii lui Marigold și Dennis, John și Susan Glenn, aveau o poveste amuzantă despre Marigold și o cheie pierdută; soțul lui Mary, Brian, își amintea că ea a învățat-o pe fiica lor cum să facă prăjituri în formă de bondari. La sfârșitul zilei, Eileen a trecut să o vadă pe Jean Miller, care rămăsese văduvă de curând și locuia singură într-o căsuță albă, cu vedere la golf. Jean era mai tânără decât Eileen cu mai bine de zece ani, dar părea mai în vârstă decât ea din cauza durerii și a singurătății sale. Eileen o saluta întotdeauna la biserică și atunci când se întâmpla să se nimerească împreună la magazin, dar nu o căutase. Jean era tăcută și puțin timidă, grăbindu-se mereu să-și continue drumul, la fel ca un șoarece sfios, nerăbdător să se întoarcă în gaura sa. Eileen și-a luat carnetelul, pregătită să noteze povestea lui Jean, și a urmat-o pe aceasta pe terasă, unde s-au așezat la o masă, cu ceștile de ceai, și au privit apa.

– Îmi pare foarte rău pentru Marigold, a spus Jean cu vocea ei plâpândă. Demența este un lucru foarte trist. Și sunt atâția oameni care o au.

– Marigold se descurcă foarte bine, totuși, a spus Eileen, știind că prietenei ei nu i-ar plăcea să fie pesimistă. Se bucură de grădina ei, de familie și de prieteni. Secretul este să trăiești momentul. Filosofii ne spun de mii de ani să trăim clipa. Marigold nici măcar nu trebuie să se străduiască.

– Marigold este un om bun, a spus Jean cu seriozitate. Este amabilă, atentă și le-a purtat mereu de grijă celorlalți. Este frumos că facem cu toții ceva pentru ea, ca să se simtă mai bine.

– Devine un catalizator al binelui, i-a spus Eileen. Știi, Pete a fost de acord să mai taie din magnolie.

Jean a făcut ochii mari.

– Nu, serios?

– O, da, după ce au încheiat un armistițiu, el și John au plecat împreună la bar. A fost o ceartă foarte prostească, nu-mi pot da seama de ce au lăsat-o să continue atât de mult timp.

– S-a întâmplat datorită lui Marigold?

Eileen a dat din cap.

– Când cineva are probleme, toți ceilalți ajung să-și aprecieze propriul noroc.

– Presupun că da, a spus Jean gânditoare. Știi, m-am chinuit mult după moartea lui Robert, dar Marigold mai venea din când în când și mă asculta. Asta era tot ce-mi doream, ca cineva să mă asculte. Aveam nevoie să vorbesc despre el. Marigold știe să asculte. Are o latură milostivă. În orice caz, mi-a dat niște sfaturi minunate.

Acum, privirea lui Jean s-a însuflețit pe neașteptate, iar ochii ei cenușii i-au strălucit.

– Mi-a spus să-mi găsesc un proiect. Nu conta ce era, dar trebuia să fie ceva care să mă pasioneze.

– Care este proiectul tău?

Jean părea rușinată.

– Este puțin jenant, dar nu cred că are vreo importanță.

– Poți să-mi spui. Nu voi spune nimănui, promit.

– Îmi place să mă uit la filme de dragoste vechi. Cum ar fi *Pe aripile vântului* și *O aventură de neuitat*.

Eileen a deschis gura cu un oftat.

– Și mie îmi plac filmele astea. Cum le urmărești?

– Pe DVD-uri. Le colecționez. Vrei să ți le arăt?

– Da, te rog!

Eileen a urmat-o în sufragerie. Jean a deschis un dulap. Lui Eileen aproape că i s-a făcut rău. Tot dulapul era o bibliotecă ordonată de filme. Rânduri peste rânduri de filme. A început să citească pe cotoarele copertilor.

– Vai, mi-a plăcut la nebunie *Doctor Jivago*. E un clasic.

– Așa-i că Omar Sharif a fost minunat?! a spus Jean cu entuziasm.

– *Vacanță la Roma*! Ce film de senzație!

Eileen nu-și putea stăpâni plăcerea.

– Mi-ar plăcea să mă uit la câteva dintre ele.

– Ți le împrumut, dacă vrei. Ai un DVD player?

Eileen s-a simțit nespus de dezamăgită.

– Nu, nu am. Ce păcat!

A privit cu jind toate filmele acelea și și-a mușcat buza.

– Poți să le vezi aici, cu mine, dacă vrei. Vreau să spun, nu ești obligată. E doar o sugestie.

Jean i-a zâmbit timid.

– Ar fi minunat. Dacă nu te deranjează.

– De fapt, mi-ar plăcea să am companie.

Eileen a suspinat.

– Și mie mi-ar plăcea, a încuviințat ea, acceptând în sfârșit că se săturase să fie singură. Te simți singur când rămâi doar tu, nu-i așa? a spus ea.

– Da, așa este, a spus Jean.

– Am putea să ne înființăm propriul club, a spus Eileen cu entuziasm. Un club de film.

– Ce idee bună! a exclamat Jean. Un club de film în doi.

– O, da. Doar pentru noi două. Un club foarte exclusivist. Ar fi bine să nu mai spunem nimănui altcuiva, altfel vor dori cu toții să ni se alăture.

Cele două femei au râs.

– Auzi, ce ai vrea să picteze Daisy pentru ca Marigold să-și amintească de tine?

– Afișul filmului *Pe aripile vântului*.

Amândouă am fost de acord că acesta este filmul nostru preferat din toate timpurile. Sunt sigură că nu va uita *asta* niciodată.

Câteva săptămâni mai târziu, Dennis și Daisy au completat lista, iar Daisy lucra deja la schițele preliminare. Suze a venit să vadă cum avansează ideea, apoi s-a așezat la bucătărie, alături de mama ei și de Nan, și le-a spus că ea și Batty aveau să se mute din casa părinților lui pentru că găsiseră un mic apartament în oraș.

– Este foarte frumos, a spus ea, părând puțin îngrijorată. Este la câțiva metri de Starbucks,

așa că nu va mai trebui să-mi fac singură cafeaua.

– Ba o vei face când îți vei da seama cât de scumpă este cafeaua, a spus Nan. E mult mai bine să îți cumperi o cafetieră și să o faci acasă.

– Nu e nimic distractiv în asta, Nan. Ideea este să intri și să te uiți la oameni. De unde crezi că îmi vin ideile pentru articolele pe care le scriu? Am nevoie să stau printre oameni, să văd ce poartă, ce fac și să trag cu urechea la conversațiile lor.

În vreme ce Nan și Suze discutau, Marigold stătea liniștită, încercând să țină pasul cu ele. Le privea cu o expresie senină, dar confuză. A reținut numele lui Batty și a știut că ar fi trebuit să știe cine era. Îi suna atât de familiar. Cu toate acestea, a știut că nu trebuia să întrebe. Era sigură că, dacă l-ar fi întâlnit, i-ar fi recunoscut chipul. Dar numelui în sine nu îi era atașat nici un chip.

– Tata zice că faci lucruri minunate în grădină, a spus Suze, dorind să o includă și pe mama ei în conversație.

– E plină de buruieni, a răspuns Marigold lent. Trebuie să le smulg pe toate ca să nnu... A căutat cuvântul. Știi tu... A bâjbăit prin ceață. Spre surprinderea ei, l-a găsit. Să nu înăbușe plantele.

Nan a râs.

– Nu a mai rămas nici măcar o buruiiană, Marigold. Le-ai scos pe toate, chiar și câteva plante bune pe lângă ele.

– Sunt sigură că vei mai găsi tu câteva, mamă. Ai o privire ageră, a spus Suze, deranjată de tonul impacientat al bunicii. Și văd că încă hrănești păsările, chiar dacă e toamnă devreme.

Marigold a zâmbit fericită.

– Îmi place să le privesc venind în grădină, a spus ea.

– Parcă aveai un măcăleandru prietenos, nu-i așa, mamă? Mai este aici?

Marigold a dat din cap.

– Mai este, a spus ea. Îl hrănesc, chiar dacă e toamnă.

– Devine foarte repetitivă, i-a spus Nan lui Suze, de parcă Marigold nici nu ar fi fost acolo. Suze s-a înfuriat.

– Dacă îmi amintesc eu bine, Nan, și tu ești destul de repetitivă.

– Cu toții îmbătrânim. O să ți se întâmple și ție într-o bună zi, să știi. Nu e nimic bun la a îmbătrâni! a spus Nan.

– Bătrânețea nu e pentru fătălăi, a spus Marigold cu un zâmbet.

– Asta e replica mea, a spus Nan.

Suze a râs.

– Ar trebui să plec. Merg la o petrecere diseară și trebuie să mă pregătesc. Trebuie să-mi îndrept părul.

– Ar trebui să îl lași să se usuce natural. Îl ai mult mai moale când este ondulat, a spus Nan.

– Am putea să-ți cumpărăm o placă de îndreptat părul de ziua ta, a spus Marigold.

– Ar fi minunat, a răspuns Suze.

Nan a plescăit din limbă.

– I-ai cumpărat una de Crăciunul trecut, îți amintești?

– Nu-i nimic. De ce ar trebui ca mama să-și amintească așa ceva?

– Numai cu tine uit lucruri, i-a spus Marigold mamei sale, contrariată. Cu ceilalți, nu am nici o problemă.

Suze nu a vrut să-i spună că asta se întâmpla pentru că Nan era singura persoană care o corecta atunci când o înșela memoria.

– Unde mergi, Suze? a întrebat-o Marigold.

– Petrecerea e în oraș. O aniversare de treizeci de ani la un restaurant din port. O să fie încântător.

– În cazul ăsta, mai bine te-ai duce sus și ai face o baie.

– Nu mai locuiește aici, Marigold, a spus Nan brusc.

– Am găsit un apartament, mamă, i-a spus Suze, de parcă ar fi fost prima dată. Mă mut cu Batty. O să locuim împreună.

Marigold s-a înclinat spre Suze, zâmbind ca un copil ce are un secret.

– Nu-i spune lui Nan, a șoptit ea. Nu e de acord cu oamenii care trăiesc în păcat.

– Doamne Dumnezeule! a exclamat Nan, ridicându-se în picioare. Mă duc să mă uit la televizor.

– Ai văzut?! a spus Marigold, pe când mama ei ieșea din încăpere. Nu este de acord ca tu să trăiești în păcat.

Lui Suze i-a șovăit zâmbetul pe buze, dar și-a amintit ce-i spusese Daisy, că nu trebuia să încerce să o corecteze atunci când greșea. A luat-o de mână.

– Dar tu ești de acord, nu-i așa, mamă?

– Vreau doar să fii fericită, a spus Marigold, cu ochii plini de dragoste.

– Și eu vreau doar ca *tu* să fii fericită, a spus Suze, și s-a întors cu spatele, astfel încât mama ei să nu-i vadă lacrimile.

Spre sfârșitul lui septembrie, Daisy terminase deja de desenat puzzle-ul. Acum nu îi mai rămânea decât să îl picteze. Dacă voiau să i-l dăruiască lui Marigold de Crăciun, îi mai rămâneau aproape trei luni, adică o grămadă de timp.

Pe lângă anecdotele amuzante și mai degrabă excentrice din sat, Daisy a încorporat elemente din viața de familie a lui Marigold, mărginind întregul tablou cu păsările și florile pe care le iubea ea atât de mult. Desenase atelierul lui Dennis, telefonul mobil al lui Suze, cuvintele încrucișate ale lui Nan și propria ei cutie de acuarele. Dennis îi dăduse niște lucruri importante din căsnicia lor, cum ar fi o fotografie a bisericii în care s-au căsătorit, numele hotelului unde și-au petrecut luna de miere și ceasul cu cuc pe care i-l dăruise el după o vacanță petrecută în munții Elveției. Daisy l-a inclus pe Mac, bineînțeles, dar și pe pisicile pe care le avuseseră înainte. Rezultatul avea să fie un minunat caleidoscop de forme și culori, conceput special pentru ea.

Daisy se afla în hambar, pregătindu-și culorile, când a intrat Nan. Daisy a fost surprinsă să o vadă, căci nu mai călcase niciodată în casa familiei Sherwood.

– Bună, Nan, a spus ea. E totul în regulă?

S-a uitat la telefon pentru a verifica dacă era pornit. Dacă ar fi fost vreo problemă cu mama ei, cu siguranță că ar fi sunat-o.

– Totul e în regulă, Daisy.

Nan și-a rotit privirea prin cameră.

– Ei bine, locul ăsta e grozav, a spus ea. Nu e de mirare că reușești să faci atâtea lucruri. E un sanctuar.

– Știu. Sunt norocoasă, a fost de acord Daisy.

A observat că Nan avea cu ea o carte.

– Ai venit pe jos până aici?

– Nu, m-a adus Dennis cu mașina.

– O,

Nu-și putea da seama pentru ce venise.

Nan s-a plimbat prin încăpere. S-a uitat la puzzle-ul așezat pe masă.

– O să fie foarte special, a spus ea, iar Daisy a observat cum i s-a crispat fața.

– A participat toată lumea. Este fantastic, a spus Daisy.

A participat toată lumea, în afară de tine.

Nan i-a oferit cartea.

– Acesta este un album cu mama ta în copilărie. A strâns praf de ani la rând. Nimeni nu mai răsfoiește albume. Acum au totul pe calculator. Ce păcat! Ne-am chinuit mult să compilăm aceste albume, iar acum nu se mai obosește nimeni să se uite la ele. M-am gândit că ți-ar plăcea să arunci un ochi peste poze. S-ar putea să găsești ceva relevant pentru puzzle-ul tău.

– E o idee grozavă, Nan, a spus Daisy entuziasmată. Hai să ne așezăm împreună și să mi le arăți. S-ar putea să nu știu cine sunt toți de acolo.

– Ei bine, îl vei cunoaște pe Patrick. O fi el mai în vârstă, dar pare neschimbat. Și pe bunicul, bineînțeles.

S-au dus la canapea și s-au așezat. Nan a deschis albumul de pe genunchi și și-a pus ochelarii.

– Acum, iat-o aici, când era bebeluș, a spus Nan. Nu era un bebeluș prea drăguț, nu-i așa?

– Era adorabilă, a susținut Daisy.

– Îi plăcea ursul ăla. Avea clopoței în urechi. Îl chema Honey. De ce nu îl integrezi și pe Honey undeva?! Pe vremea aceea, nu se ducea nicăieri fără Honey. A întors pagina. Aici poți vedea cât de înnebunit era bunicul după Marigold. Era fetița lui. Mereu a fost așa. A fost mai dur cu Patrick. Cred că bărbații sunt întotdeauna mai duri cu fiii lor. Patrick era băiatul meu. Ea a suspinat. Până când s-a dus să trăiască în Australia. Nu ai cum să pleci mai

departe de atât. Nici măcar nu avem aceeași oră, ei fiind mereu cu o zi înainte.

– A plecat să-și croiască propriul drum în viață, a spus Daisy gânditoare.

– Ar fi putut face asta în Anglia.

– Bănuiesc că își dorea aventură.

– Nu, și-o dorea doar pe Lucille.

Daisy a râs.

– Sunt de acord că Australia se află la o distanță destul de dramatică față de casă. În ceea ce te privește, ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas mai aproape. Europa nu ar fi fost rea deloc.

– Nu, dar a trebuit să aleagă cel mai îndepărtat punct. Când a murit bunicul, am rămas doar cu Marigold.

– Care te-a îngrijit foarte bine. Mă îndoiesc că Patrick ar fi făcut ceva. E mult prea preocupat de el însuși.

Nan s-a gândit un moment la asta. Apoi a întors pagina.

– Da, cred că ai dreptate. Marigold a fost o sfântă că m-a suportat în toți acești ani.

– Este un om bun, a încuviințat Daisy.

– Un om mai bun decât mine, a spus Nan.

Daisy a rămas cu privirea ațintită asupra unei fotografii cu Marigold de când avea vreo zece ani.

– Avea un chip dulce, nu-i așa? a murmurat ea.

– Încă mai are, a spus Nan, trecându-și un deget strâmb peste fotografie. Îl moștenește de la tatăl ei. El avea aceiași ochi căprui ca ai tăi, Daisy, și aceeași dulceață în zâmbet. I-a arătat o fotografie cu soțul ei. Uite, acolo. Cât de mult se aseamănă între ei! Patrick seamănă cu mine. Amândoi suntem egoiști și nici unul dintre noi nu este prea drăguț.

– Nu fi dură cu tine, Nan.

Nan a devenit rigidă și și-a ridicat bărbia.

– Nu mă descurc prea bine cu boala lui Marigold, a mărturisit ea brusc, punându-și mâna pe pagină și întinzând degetele. Este greu, știi, ca mamă. E greu de privit. Nu sunt un om bun. Nu am răbdare. Bunicul tău ar fi

spus lucrurile potrivite. Ar fi făcut-o să se simtă mai bine. M-ar fi făcut să *mă* simt prost că nu sunt mai înțeleghătoare.

– Fiecare dintre noi face față în felul său, a spus Daisy, încercând să o consoleze.

Nan nu a zis nimic. A dat paginile până când a găsit o fotografie cu toți patru împreună. Nan, bunicul, Patrick și Marigold.

– Bunicul spunea mereu că cele mai importante lecții de viață se învață în familie. De aceea sunt familiile. Nu poți alege alături de cine vii pe această lume. Trebuie doar să mergi înainte și să te înțelegi cu ceilalți, dar prietenii ți-i poți alege. Aș zice că m-am descurcat bine cu familia mea.

– Nici cu prietenii nu te-ai descurcat prea rău, a spus Daisy.

– Elsie e o trișoare, a replicat Nan. A pufnit pe nas. Am bănuț-o mereu că trișează, dar acum știi sigur.

– Ce ai de gând să faci cu echipa de patru pentru bridge?

Nan a ridicat din umeri.

– Nu e nevoie să joc bridge, să știi. Pot să găsesc altceva de făcut.

Dar nu știa ce.

În acel moment, ușa s-a deschis și a intrat Lady Sherwood.

– O, scuțe, Daisy, nu am știut că ai musafiri.

– Intră, e bunica mea.

Lady Sherwood a zâmbit.

– O, bună ziua, nu mi-am dat seama că tu erai.

– Ne uităm la un album vechi cu mama, de când era ea mică, i-a spus Daisy.

– Vai, albumele sunt atât de distractive, nu-i așa? a spus Lady Sherwood, apropiindu-se de ele pentru a arunca o privire.

– Căutăm amintiri pe care să le includem în puzzle, a spus Nan cu mândrie.

– De asta am trecut pe aici. Lady Sherwood s-a uitat la Daisy. Ar fi în regulă dacă ți-aș da și eu ceva? Nu am venit prea târziu, nu-i așa? A aruncat o privire la tabla de pe masă. Se pare că te pregătești să o pictezi.

Nan a închis albumul. Daisy s-a ridicat în picioare.

– Bineînțeles că poți. Mi-ar plăcea să includ ceva de la tine.

– E vorba de ceva mic. Vezi tu, ori de câte ori intram în magazin, mama ta era întotdeauna foarte prietenoasă și zâmbitoare. Mi-ar plăcea să pictezi soarele. S-ar putea să ai deja un soare acolo.

– De fapt, nu am, a spus Daisy.

– Atunci, poate desenezi un soare și să spui că e de la mine. Așa o văd eu mereu. Soarele care strălucește, fără discriminare, asupra tuturor celor din sat. Și satul nu se poate lipsi de soare, nu-i așa? Nu cred că ne putem descurca fără Marigold. Vreau ca ea să știe asta. E foarte specială.

Daisy a fost mișcată.

– Mulțumesc, Celia, a spus ea încet.

Nan a fost atât de uimită de Lady Sherwood, încât și-a dat seama că nu mai avea nimic usturător de spus.

– Marigold este o rază de soare, ai dreptate, a fost ea de acord. Nu mă pot gândi la un mod mai bun de a o descrie.

Daisy și-a privit surprinsă bunica. Nu-i stătea în fire lui Nan să fie atât de drăguță.

– Cum o mai duci, Lady Sherwood? a întrebat Nan cu blândețe. Este greu să rămâi văduvă, mai ales când ai fost căsătorită cu un om atât de bun.

O umbră de durere a întunecat lumina din ochii lui Lady Sherwood.

– Este greu, a încuviințat ea. Și Owen era un om foarte bun. Mi-e dor de el mereu.

– Mie încă îmi lipsește Arthur, a spus Nan. Nu cred că durerea dispare vreodată. Se adâncește cumva, ca o voce pe fundul unei fântâni. E departe și mai puțin acută, dar e mereu acolo. Întotdeauna.

– Totuși ești norocoasă că ai familia în jurul tău, a spus Lady Sherwood invidiind-o. Taran este în Toronto, iar el este tot ce am.

– Da, sunt foarte norocoasă, a fost de acord Nan, oferindu-i lui Daisy un mic zâmbet.

Chiar și Suze, care locuiește în oraș, mai trece din când în când pe aici. Dar fiul meu, Patrick, s-a dus să locuiască în Australia și îl văd foarte rar. Cred că te pierzi în casa asta mare.

– Nu este prea mare pentru o singură persoană, a spus Daisy repede.

Îi era tipic lui Nan să fie lipsită de tact.

– Ei bine, de fapt, este, a spus Lady Sherwood. Ar trebui să o umplu cu oameni, nu-i așa? De când a murit Owen, nu am prea ieșit în oraș și nici nu am invitat prieteni pe la mine.

– E încă devreme, a spus Daisy.

– Joci bridge? a întrebat Nan.

Daisy s-a înroșit la față. Nu și-o putea imagina pe Lady Sherwood participând la serile de bridge ale lui Nan.

– Da, joc, a răspuns Lady Sherwood. Eu și Owen jucam mult bridge. Era foarte priceput. Eu nu sunt atât de bună, dar îmi place să joc. Mai ales cu un pahar mare de vin lângă mine.

– Și mie, a spus Nan. Dar eu prefer un pic de coniac.

– O, coniac. E și mai bine.

– Aveam o echipă de patru persoane pentru bridge, dar un jucător tocmai a plecat. Ai vrea să ni te alături? Jucăm des.

– Aș afla bârfele din sat? a întrebat Lady Sherwood zâmbind.

– Ai afla mai mult decât ți-ai dori să afli, a răspuns Nan.

– Ei bine, atunci mi-ar plăcea să încerc. S-ar putea totuși să mă dați afară după primul joc. Nu sunt foarte bună.

– Nici noi nu suntem foarte bune. Jucăm ca să ne distrăm.

– Ați vrea să veniți aici? Am o grămadă de coniac. Owen adora coniacul.

Nan s-a luminat la față.

– Sună minunat. Până la urmă, chiar ai mult spațiu.

Lady Sherwood a bătut din palme.

– Atunci, rămâne stabilit.

S-a uitat la Daisy, care o privea cu uimire.

– Când începem?

Marigold s-a așezat în grădină și privea peste câmpuri. Tatăl ei stătea lângă ea, așa cum făcea adeseori, îmbrăcat în puloverul său preferat, violet, cu guler în V, și purtând pantaloni de catifea maro. S-a uitat la ea și ochii lui căprui îi străluceau afectuos.

– Ce mai faci, Goldie?

– Mama zice că ești mort.

Ea a zâmbit pentru că știa că nu era așa.

– Nu există moarte. Tu și eu știm asta, nu-i așa?

– Bănuiesc că ea are impresia că creierul îmi joacă feste.

– E posibil ca creierul tău să-ți joace feste, Goldie. Dar eu nu sunt una dintre ele.

– Mă bucur că ești aici, tată. Nu mă mai simt atât de speriată atunci când ești cu mine.

– Nu trebuie să fii speriată. Lasă-te pur și simplu purtată de viață. Fii o frunză pe apă. Lasă-te purtată în josul râului.

– Mă va purta către un azil de bătrâni, tată? Nu sunt sigură că m-aș descurca prea bine să trăiesc într-un azil de bătrâni.

– S-ar putea. Nu știi niciodată unde te va purta. Dar totul în viață este o aventură. Chiar și un azil de bătrâni poate fi o aventură.

– Îmi place să fiu aici.

– Și mie îmi place să fiu aici. De aceea mă întorc. E un loc frumos, cu vedere spre câmpuri.

– Cred că, dacă aș avea câmpuri la care să mă uit, m-aș simți ca acasă. Sau dacă ar fi mare. Iubesc marea.

– Ai crescut lângă mare, Goldie.

– Și păsări. Dacă aș avea păsări pe care să le privesc, m-aș simți ca acasă.

– Întotdeauna ți-au plăcut păsările.

– Și tu vei fi cu mine, nu-i așa?

Tatăl ei a zâmbit.

– Ești fata mea, Goldie. N-am să te părăsesc niciodată. Așa cum ți-am spus mereu. Nu te-am părăsit niciodată. Sunt mereu aici.

– Nu ai lucruri mai bune de făcut?

– Ce poate fi mai bun decât să fiu cu oamenii pe care îi iubesc?

– Nu știu. Ți place grădinăritul. Nu ai nimic de făcut în grădină?

El a ridicat din umeri.

– Am tot timpul din lume să fac asta. A zâmbit, un zâmbet mare și radiant. O, florile, Goldie. N-o să-ți vină să crezi ce flori am!

– Ți amintești când Dennis mi-a adus toți acei trandafiri roz pal?

– Asta s-a întâmplat imediat după ce v-ați cunoscut.

Ea a zâmbit cu duioșie când și-a amintit de asta.

– Erau de un roz pal și aveau cel mai delicios miros. Un miros fin și delicat. Mirosul dragostei.

Panicată brusc, s-a întors spre tatăl ei.

– Ce se va întâmpla când am să uit aceste amintiri?

– Te poți bucura de trandafiri și fără amintiri, Goldie. Trandafirii vor mirosi la fel de fin și delicat și acum, la fel ca atunci. Vor avea în continuare mirosul dragostei.

Marigold s-a gândit un moment la asta.

– Da, ai dreptate. Nu am nevoie de amintiri pentru a ști că Dennis mă iubește.

– Te iubește, Goldie. Te iubește foarte mult.

– Trebuie să-i spun că este în regulă dacă într-o zi va trebui să mă interneze într-un azil de bătrâni.

– Ar fi un lucru înțelept.

– Nu mi-ar plăcea să simtă că mă dezamăgește.

– Și ar fi tipic lui Dennis să simtă asta.

– Nu trebuie să sufere.

– Mereu ai fost o fată bună, care se gândește la ceilalți, a spus tatăl ei.

– Trebuie să-i spun înainte să uit. Știi, în ultima vreme uit totul. Ea s-a uitat cu îngrijorare la tatăl ei. Cum o să-mi amintesc să-i spun?

– O să-ți amintesc eu, a spus tatăl ei.

– Poți face asta?

– Ai fi surprinsă să afli ce pot face.

– Ești magic, a spus Marigold.

– Cu toții suntem magici. El a bătut-o pe mână. Ce-ar fi să mergi să-i spui acum? Ți-l dă el în atelier.

– Ce idee bună!

Marigold s-a ridicat în picioare. *Nu trebuie să uit să-i spun lui Dennis*, se gândea ea în timp ce pășea prin grădină. *Nu trebuie să uit să-i spun lui Dennis*.

Când Marigold a deschis ușa de la atelierul lui, Dennis a lăsat fierăstrăul jos.

– Bună, Goldie! a spus el. Ești bine?

Marigold a dat din cap. Se concentra din greu.

– Nu trebuie să uit să-ți spun..., a început ea.

Apoi, bum, a dispărut. Așa, pur și simplu. O clipă a fost acolo, în următoarea a dispărut. Cum a fost posibil așa ceva?

– Ce voiai să-mi spui, dragostea mea? a întrebat el.

Dintr-odată, o pală de vânt a pătruns pe ușa rămasă deschisă, iar ziarul de pe masa lui Dennis a fluturat și s-a deschis la o pagină interioară. Marigold s-a uitat la ea. Era o fotografie mare, cu o asistentă medicală. Amintirea i-a revenit ca un șoc.

– Trebuie să-ți spun că, dacă va trebui ca într-o bună zi să mă internezi într-un azil de bătrâni, eu sunt de acord cu asta. Voi înțelege.

Dennis părea îngrozit. S-a apropiat de ea și a luat-o în brațe.

– Nu-ți voi face niciodată așa ceva, a spus el.

Marigold și-a înfășurat brațele în jurul trupului lui masiv.

– Nu spune asta, Dennis. Viața este plină de aventuri, iar un azil de bătrâni ar putea fi pentru mine o altă aventură. Nu vreau ca tu să suferi.

El a strâns-o tare în brațe.

– Singurul lucru care mă va face să sufăr este suferința ta.

– Îți mai aduci aminte de trandafirii pe care mi i-ai dăruit imediat după ce ne-am cunoscut? a întrebat ea.

– Erau roz pal. Nu știu sigur cum i-am găsit. Erau foarte drăguți.

– Aveau cel mai frumos miros.

– Da, așa este.

– Dacă voi ajunge într-un azil de bătrâni este pentru că nu-mi voi mai aminti nimic. Dar, dacă îmi aduci trandafiri roz pal, o să-mi amintesc sentimentul pe care mi l-au evocat. Voi ști că mă iubești.

– Of, Goldie! a gemut el, îngropându-și fața în părul ei.

Nu mai putea să vorbească. Nu știa ce să spună. Nu existau cuvinte suficient de mărețe pentru dragostea lui.

Și nici Marigold nu a mai spus nimic. Devenise iscusită în a trăi clipa, și voia să trăiască în mijlocul acestui moment cât mai mult timp.

Mary Hanson stătea în fața casei lui Dolly Nesbit, cu o cutie mică în mâini. Era stresată. De fapt, atât de stresată, încât îi tremurau până și oasele. Spera că avea să o găsească singură pe Dolly. Nu cu Cedric. Dolly era mereu mai puțin prietenoasă atunci când Cedric era prin preajmă. Își închipuia că Cedric îi dădea curaj și o inspira să fie răutăcioasă. Nu că Mary nu ar fi meritat-o. Ea știa că o merita. Era conștientă de faptul că al ei câine făcuse ceva de neiertat. Dar, cu toată bunăvoința din lume, nu avea cum să o aducă pe Prețioasa înapoi. Ce n-ar fi dat ea să poată da timpul înapoi! Dar nimeni nu putea face asta. Cu acest regret trebuia să continue să trăiască, în vreme ce Bernie, câinele ei, trăia clipa. El nu avea regrete.

Degetul ei a ezitat deasupra soneriei. Era oare nechibzuit din partea ei să apară neanunțată la ușa lui Dolly cu un cadou? Era naivă? Oare Dolly avea să îi trântască ușa în

nas? Mary știa că, dacă avea să o facă, era nevoită să se mute în alt sat. Lui Brian nu i-ar fi plăcut asta, desigur, dar ar fi trebuit să-l convingă. Nu putea continua să trăiască într-un loc unde sălășluia atâta ură. Oare nu era iertarea cea mai importantă învățătură a lui Iisus? Nu mergea Dolly în fiecare duminică la biserică? Cu siguranță că putea găsi iertare în inima ei.

A apăsat pe sonerie și a așteptat. Inima îi bătea cu putere în piept. Pieptul ei deja tremurând. A încercat să-și amintească să respire, dar, de fiecare dată când era distrasă, își ținea respirația. Nu era bine să-ți ții respirația. O făcuseră în copilărie, la școală, iar învățătoarea îi prinsese și le spusese că puteau să moară. Nu, trebuia să-și amintească să respire.

În cele din urmă, și chiar i s-a părut că a trecut foarte mult timp, ușa s-a deschis, iar chipul lui Dolly s-a ivit prin crăpătura acesteia. Când a văzut-o pe Mary, a făcut ochii mari și a părut panicată, ca un iepure speriat.

– Te rog să nu închizi ușa, a spus Mary cu îndrăzneală. Am un cadou pentru tine.

– Nu vreau nici un cadou, a spus Dolly aspru.

– Știu că nu vrei. Nu o pot aduce înapoi pe Prețioasa, dar îți pot oferi pe altcineva pe care să iubești, iar acest pisoi are nevoie de un cămin.

Ușa s-a deschis puțin mai larg și prin crăpătură s-a văzut puțin mai mult din fața lui Dolly. Ochii ei s-au îngustat.

– Un pisoi ai spus?

– Da. Este foarte mic.

Mary a ridicat cutia mai sus.

– Dar nu vreau o altă pisică. Nimic nu o poate înlocui pe Prețioasa.

– Bineînțeles. Doar a fost una singură. Dar iată o alta, una diferită. Nu se știe niciodată, s-ar putea să ajungi să o iubești aproape la fel de mult cum ai iubit-o pe Prețioasa.

Dolly era pe cale să închidă ușa, când un mieunat subțire a răzbătut din cutie. Ușa s-a

oprit la jumătate. Dolly a rămas în spatele crăpăturii, încremenită ca o stâncă. Mary a profitat de ocazie și a deschis cutia. A scormonit înăuntru și a scos un piscoi alb. Dolly a deschis gura și, odată cu ea, și ușa. Privirea i-a poposit asupra creaturii neajutorate, iar inima i-a fost inundată de iubire.

– E frumoasă! a spus ea. Unde ai găsit-o?

– Am căutat-o peste tot. Nu am vrut să-ți iau aceeași rasă ca a Prețioasei, căci Prețioasa este de neînlocuit, dar am vrut să găsesc ceva special.

– O, este specială. Pot să o țin în brațe?

Dolly a întins mâinile.

Mary a trecut piscoiul în brațele ei, propria ei inimă fiind cuprinsă de ușurare.

– Este foarte tânără.

– Are nevoie de o mamă.

– M-am gândit că tu ești perfectă.

– Da, cred că da.

Dolly și-a lipit fața de blana piscoiului. Apoi s-a uitat la Mary, iar ochii ei nu mai erau duri și ostili.

– Vrei să intri?

– Serios? Mi-ar face plăcere, a spus Mary.

– Tocmai ce am pus ceainicul la fiert.

– Ce drăguț!

– Are un nume?

Mary a urmat-o în bucătărie.

– Nu, m-am gândit că ai vrea să-i pui tu un nume.

– Atunci se va numi Bijou. Întotdeauna m-am gândit că, dacă voi avea vreodată o altă pisică, o voi numi Bijou. Ce părere ai?

– Cred că Bijou i se potrivește de minune. E ca un diamant. Ca un diamant alb și frumos.

Dolly a zâmbit.

– Îmi place și Diamond. Dacă voi avea vreodată o altă pisică, o voi numi Diamond.

Când Daisy a ajuns acasă la sfârșitul zilei, a găsit un e-mail de la Taran. Era un bilet

electronic spre Toronto. Și-a dat seama că „poate” însemna, într-adevăr, da.

CAPITOLUL 26

În Toronto, luna octombrie era neobișnuit de caldă. Daisy a stat o bună bucată de timp la biroul de Imigrări, făcându-și vânt cu o revistă și urmărind cum coada de oameni se împuțina într-un ritm lent. Abia aștepta să îl vadă pe Taran, care îi promisese că vine să o ia. I-a vizualizat chipul și a zâmbit. Părul lui destul de lung, dat pe spate, dar care îi cădea mereu peste frunte, barba scurtă pe care o critica bunica ei și ochii aceia de un verde pătrunzător, adesea luminoși cu o sclipire de umor, ori întunecați de durere, uneori, când își amintea de tatăl lui. Acum i se părea de necrezut că îl considerase nemilos și lipsit de sentimente.

Și-a luat valiza din zona de recuperare a bagajelor, după care a tras în grabă trolerul prin vamă, nerăbdătoare să îl vadă. Când a intrat în sala de sosiri, l-a zărit imediat. Era cu un cap mai înalt decât restul. Ea a zâmbit larg și a grăbit pasul. Taran și-a croit ușor drum prin mulțime și a luat-o în brațe.

A sărutat-o cu ardoare.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine! a murmurat el.

– Și mie mi-a fost dor de tine, a răspuns ea, inhalând cu plăcere mirosul lui familiar.

Și-a pus un braț în jurul umerilor ei, iar cu mâna liberă a împins trolerul.

– Haide să ne întoarcem repede acasă și am să îți arăt cât de mult mi-ai lipsit. A tras-o la pieptul lui și a sărutat-o pe creștet. Mmm, a suspinat el, inhalându-i mirosul. Mirosul de acasă.

Daisy nu se așteptase ca apartamentul lui Taran să fie atât de somptuos. Era o mansardă modernă, transformată în stil industrial, situată în Trinity Bellwoods, care se afla în centrul orașului Toronto și care, potrivit lui Taran, era cel mai la modă cartier din oraș. Puteai să mergi pe jos până în parc, după cum a asigurat-o el, așa că ea avea cum să își ia doza

de verde. Afară, cerul era întunecat. Pe fundalul zgomotului traficului și al vuietului sirenelor, Toronto strălucea în mii de lumini. Aerul era răcoros și vibra de neliniștea unui oraș aflat pe vecie în pragul insomniei.

De îndată ce au ajuns, Taran a sărutat-o pasional. Daisy i-a simțit vigoarea trupului atunci când a strâns-o în brațe, precum și forța din mâinile lui pe măsură ce o atingea. Fiorul de a fi în Toronto cu acest bărbat dinamic era revitalizant și se simțea de parcă o mare greutate îi fusese luată de pe umeri. Greutatea responsabilității, a unui potențial viitor traumatizant. Greutatea constantă a spaimei. Când Taran a dus-o în patul lui, s-a simțit eliberată.

Au ieșit să ia cina la un restaurant franțuzesc din apropiere, de pe bulevardul Ossington. Luminiile erau slabe, atmosfera pariziană, iar mojito-ul tare.

– Vreau să-ți arăt cum trăiesc eu, i-a spus el, luând-o de mână peste masă și privind-o cu atenție.

– Deja îmi place cum trăiești, a răspuns ea, suspinând de plăcere.

– Încă nu ai văzut nimic. Avem o săptămână întreagă la dispoziție.

– Nu lucrezi?

El a zâmbit.

– Sigur că da, dar eu sunt șeful. Pot alege când să lucrez.

Daisy s-a încruntat. Dintr-un motiv oarecare, nu se așteptase să aibă propria lui afacere.

– Serios?

– Este o companie mică, dar avem destul de mult succes, a adăugat el. S-ar putea să te surprindă.

– Nu mi-ai spus niciodată despre asta.

– Nu m-ai întrebat niciodată. El a zâmbit. Ești mult mai preocupată de copaci și flori decât de clădiri.

– O, dar eu pot vedea frumusețea clădirilor. Nu găsești clădiri mai minunate decât în Italia.

– Majoritatea oamenilor văd frumusețe doar în arhitectura veche, dar am să îți arăt că și arhitectura modernă poate fi frumoasă.

– Mi-ar plăcea să văd ce ai proiectat.

El a dat din cap, retrăgându-și mâna atunci când chelnerul le-a adus mâncarea.

– Vei vedea. Te duc mâine la mine la birou. Îți voi arăta ce fac. Nu este foarte diferit de ceea ce faci tu.

În dimineața următoare, au luat micul dejun la o cafenea de după colț de apartamentul lui Taran. El i-a făcut cunoștință lui Daisy cu bătrânul proprietar. Avea capul tot un păr grizonant și creț, ochii albaștri, plini de viață, de culoarea florilor de nu-mă-uita, care îi sfidau chipul aspru, ce părea încruntat în permanență.

– Acesta este domnul Schulz, a spus Taran.

– Nimic de-a face cu Snoopy, a spus domnul Schulz pe un ton obosit.

Până când nu a menționat-o, Daisy nu făcuse legătura.

– Face cea mai bună cafea din Toronto, a continuat Taran. Trimite cafeaua ta italienească într-un con de umbră.

– Și pe a *ta*, presupun, a glumit Daisy.

– Mă tem că da, a fost de acord Taran.

Domnul Schulz este dintr-o altă ligă.

Domnul Schulz a dat din cap.

– Fac cafea de cincizeci de ani în acest oraș. În ciuda tuturor mașinilor sofisticate pe care le tot scot pe piață, nu mi-am schimbat metodele. Dacă vrei să faci o cafea bună, trebuie să fie cafea adevărată, ca pe vremuri.

– Vrem câteva espresso ca pe vremuri, a spus Taran.

– Imediat, a spus domnul Schulz.

Daisy s-a gândit că probabil el se simțea cel mai fericit când făcea cafea, căci s-a întors cu o mică săritură înainte de a dispărea în spatele tejghelei.

Taran a condus-o pe Daisy afară și s-au așezat la o masă de pe trotuar, la umbră. La una dintre celelalte mese stătea o femeie în vârstă, îmbrăcată într-un pulover roz cu galben

aprins și avea doi câini mari care dormeau lângă scaunul ei. La o altă masă erau așezați câțiva tineri în sacouri și cu cravate, citind ziare. Taran i-a salutat pe toți și a întrebat-o pe femeie despre câinele ei, care se recupera după o operație minoră. A comandat cafea și covrigi cu somon afumat, insistând ca Daisy să mănânce un mic dejun în stil Toronto, așa cum se cuvine. Oamenii veneau și plecau, iar Taran părea să îi cunoască pe majoritatea dintre ei.

– Este un cartier adevărat, i-a spus el. Apoi și-a plecat capul și a făcut o grimasă. Uite că vine Milly Hesketh cea insistentă. Să nu-i atragi atenția sau te vei preface în stană de piatră. De luni de zile încearcă să-mi facă lipeala cu fiica ei și nu va fi deloc fericită să mă vadă cu tine!

Daisy s-a întins peste masă și l-a luat de mână. A râs.

– Doar pun capăt planurilor ei o dată pentru totdeauna, dragul meu.

Biroul lui Taran se afla în centrul istoric al orașului Toronto, în apropiere de piața St Lawrence, unde casele victoriene din cărămidă se îngheșuie chinuite printre structurile moderne din sticlă și oțel, ca niște bunici care dezaprobă și nu au încredere în noile generații mai rapide care cresc în jurul lor. Situat la etajul patru al unei fabrici de bere reinventate, studioul lui Taran era o încăpere uriașă, cu pereți albi, ferestre mari de sticlă și podele strălucitoare de stejar. În timp ce Taran vorbea cu unul dintre colegii săi, Daisy s-a plimbat, privind fotografiile mari înrămate ale clădirilor pe care el le proiectase și care atârnavă pe pereți. Erau apartamente renovate în Toronto, case din lemn pe malul mării și case moderne, în forme geometrice, pe dealuri. Erau impresionante. Frumoase, exact așa cum spusese Taran, iar Daisy și-a dat seama că avea dreptate: nu era mare diferență între ceea ce făcea ea și ceea ce făcea el. Amândoi erau artiști.

Și-a dat seama, de asemenea, cu o tresărire de neliniște, că nu avea cum să renunțe la toate

astea pentru a merge să trăiască în mijlocul peisajului rural englezesc. Ea fusese doar visătoare când a crezut asta.

– Ești atât de talentat, i-a spus ea atunci când el a venit în spatele său și și-a înfășurat brațele în jurul taliei ei.

– Mulțumesc.

– E vorba despre niște proprietăți cu adevărat uimitoare.

– Iubesc ceea ce fac, a spus el.

– I le-ai arătat vreodată tatălui tău?

Și-a frecat nasul de gâtul ei.

– Nu era foarte interesat de ceea ce făceam eu.

– De ce? De ce nu l-ar fi interesat asta?

– Pentru că, pentru el, arhitectura trebuia să aibă peste o sută de ani ca să fie frumoasă.

Pentru el, acestea erau niște atacuri impardonabile asupra peisajului.

Ea a privit o fotografie a unei case cu fațadă de sticlă și acoperiș plat de lângă o piscină. Era curată, armonioasă și luminoasă.

– Nu se poate să fi gândit așa ceva. Nu și dacă le-ar fi văzut.

– Draga mea Daisy, tu vezi ce e mai bun în oricine. Tatăl meu a fost un om bun. Toată lumea spunea asta. Dar a fost, de asemenea, un om îngust la minte. Credea că scriitorii adevărați au fost oamenii care stăteau în poduri prin care se infiltra apa, scriind cu penița pe pergament. Detesta calculatoarele, internetul, telefoanele mobile. Ar fi trebuit să se fi născut în epoca victoriană. Nu era făcut pentru lumea modernă. A cumpărat combina doar pentru că a fost nevoit. Dacă ar fi fost după el, ar fi angajat muncitori care să facă snopii de mână.

– Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

– Pentru că ești o fată modernă. A întors-o spre el. Nu ar trebui să trăiești într-un sat liniștit, plin de bătrâni, Daisy. În orice caz, nu încă. Ar trebui să desenezi aici, în Toronto, cu mine.

Ea s-a uitat în ochii lui și a știut că vorbea serios.

– Ai promis că nu îmi vei cere asta. Așa ne-a fost înțelegerea.

– Nu am intenționat vreodată să-mi țin promisiunea.

– Taran!

– Vreau să vii să locuiești cu mine. Ce pot să zic? Am mințit!

– Uite, nu am nimic împotriva orașului. Știi asta. Am locuit în Milano timp de șase ani și l-am adorat la vremea respectivă. E vorba de mama. Nu o pot părăsi acum când are nevoie de mine.

Taran a dat din cap încet și ea s-a întrebat dacă nu cumva se gândea la propria lui mamă și se simțea vinovat.

– Toronto nu este atât de departe, să știi.

– Știu. Pur și simplu nu pot să o părăsesc pe mama, și nici pe tata, de altfel. Pur și simplu nu pot.

Ea s-a îndepărtat și s-a dus la fereastră. Aceasta dădea înspre o stradă liniștită și plină de copaci înfrunziți, pe care erau o cafenea, un restaurant italianesc și câteva buticuri aflate de-a lungul liniei de clădiri joase de vizavi.

Taran a venit lângă ea.

– Trebuie să trăiești și pentru tine, Daisy, a spus el.

– Vrei să spui în mod egoist?

– Nu, nu înseamnă că ești egoistă dacă trăiești puțin pentru tine. Ești tânără, frumoasă, talentată și inteligentă.

Ea a zâmbit cu tristețe.

– Și acestea sunt calități care nu își au locul într-un sătuc de provincie plin de bătrâni?

– O, își au locul acolo, sigur că da. Își au locul oriunde. Chestia e că eu vreau ca locul lor să fie aici, cu mine.

Ea s-a uitat la el și a oftat.

– Și eu vreau ca locul lor să fie alături de tine.

– Gândește-te la asta, a spus el. Nu e nici o grabă. Dar eu sunt aici, tu ești în Anglia și între noi se întinde un ocean imens. Nu putem trăi așa pentru totdeauna.

Cuvântul „pentru totdeauna” a rămas suspendat între ei, iar Daisy s-a întrebat dacă își dăduse seama de ceea ce spusese. În toți anii aceia în care ea fusese cu Luca, el nu rostise niciodată acest cuvânt. Nici în engleză, nici în italiană. Oare Taran chiar se gândea la ei ca „pentru totdeauna”?

Taran părea să-i citească gândurile. Și-a pus mâna pe umărul ei și a atras-o la pieptul său, sprijinindu-și bărbia pe creștetul ei.

– La vârsta noastră, nu are rost să ne mai jucăm, a spus el încet. Știu ce vreau.

În zilele care au urmat, Taran și-a făcut timp liber pentru a-i arăta obiectivele turistice din Toronto, pe care el trebuie să le fi văzut de o mie de ori. Au mers la alergat în parc, au luat masa în cele mai la modă restaurante și s-au plimbat prin faimosul Muzeu Regal din Ontario. Au urcat în vârful Turnului Național Canadian și au vizitat acvariul Ripley, care se lăuda cu șaisprezece mii de vietăți acvatice. Taran a insistat să cumpere bilete pentru un tur cu barca, ceea ce lui Daisy i s-a părut nostim. Acesta era un lucru pe care nici Taran nu-l făcuse vreodată, iar cei doi s-au așezat pe punte în timp ce turiștii făceau fotografii, iar o femeie cu un microfon le arăta toate atracțiile pe o voce răsunătoare și nazală, pe care Taran a imitat-o tot restul zilei.

Daisy și-a imaginat că locuia acolo, în apartamentul lui Taran. Cu siguranță că avea suficient spațiu pentru ca ea să deseneze, căci apartamentul era mare, cu tavane înalte și multă lumină, nu foarte diferit de hambarul familiei Sherwood de acasă. Își vizualiza șevaletul și se vedea desenând acolo, oprindu-se din când în când ca să privească clădirea victoriană, cu scară de incendiu, care se afla pe partea opusă a străzii. Poate că avea să încerce să deseneze și oameni, și animale, s-a gândit ea, pentru a-și extinde aria de activitate. Nu se mai îndoia de faptul că putea.

Îi era ușor să își imagineze că își va face un cămin în casa lui. Hainele ei în dulapuri, articolele de toaletă în baie. Se vedea în

bucătărie, tăind legumele pe blat, fierbând paste pe plită. Avea să adauge o notă feminină apartamentului: trandafiri cu tulpini lungi lângă chiuvetă, lumânări parfumate în baie, mușcate pe pervazul ferestrei, poate că și câteva perne viu colorate pe canapea. Nu îi era greu să se vadă în apartamentul lui Taran. Nu îi era greu deloc.

Într-o dimineață, în timp ce Taran vorbea la telefon, fiind ocupat să rezolve o problemă apărută brusc la birou, Daisy a pornit de una singură să exploreze cartierul.

S-a plimbat pe străzi, uitându-se prin vitrinele magazinelor, aventurându-se în magazinul de delicatese, care era genul ei de magazin preferat, și oprindu-se să se bucure de florile expuse la florărie. În cele din urmă, s-a așezat pe o bancă și a privit toată această lume străină trecând pe lângă ea. Era vibrantă și colorată cu tot ce voiai, și avea farmec, mult farmec. Își mai făcuse o dată un cămin al ei într-un oraș străin și știa că o putea face din nou. În plus, și-a dat seama că era ceva revigorant în a o lua de la capăt într-un oraș nou. S-a gândit la părinții ei care trăiseră toată viața lor în același sat și s-a considerat norocoasă că avea ocazia să experimenteze culturi diferite, să dobândească o perspectivă mai largă asupra lumii. În Milano, învățase italiana, cel puțin aici, în Toronto, nu trebuia să învețe o nouă limbă.

Daisy a fost curioasă să îi cunoască pe prietenii și pe verii lui Taran, și a fost plăcut surprinsă de cât de bine-venită au făcut-o să se simtă atunci când au luat cina împreună într-o seară, spre sfârșitul șederii sale. Dar momentele pe care le-a prețuit cel mai mult au fost cele în care erau doar ei doi, în apartamentul lui somptuos și bine aerisit, stând înlănțuiți pe pat și vorbind despre nimic, sau făcând dragoste până târziu în noapte, pe fundalul zgomotului îndepărtat al orașului pe care Taran îl numea acasă. Cel mai prețios lucru dintre toate a fost că erau împreună.

În ultima dimineață, Daisy s-a trezit auzind murmurul vocii lui Taran în camera de alături, vorbind la telefon. S-a ridicat din pat și s-a întins, apoi s-a dus să se spele pe dinți și să facă un duș rapid. Și-a pus halatul și s-a strecurat în bucătărie pentru a se servi cu suc de portocale din frigider. Era o încăpere necompartimentată, cu ferestre înalte care permiteau luminii să pătrundă înăuntru. Zgomotul unui camion care trecea pe strada de sub ei i-a înăbușit pentru o clipă vocea. Daisy și-a turnat un pahar de suc. În afară de suc de portocale și brânză, nu prea mai era mare lucru în frigider. Daisy voia să-l umple cu salată, legume și carne proaspătă și să pregătească o cină delicioasă. Își dorea mult să se simtă ca acasă. Dar asta nu ar fi fost posibil. Atât timp cât mama ei era bolnavă și tatăl ei avea nevoie de ajutor, acest lucru nu avea să se întâmple vreodată.

Taran se plimba prin cameră îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni de pijama în dungi, cu o mână pe cap și cu cealaltă ținând telefonul la ureche. Când Daisy a auzit cuvintele „teren” și „vinde”, a și ciulit urechile. A stat în spatele insulei cu blat de marmură și a ascultat.

– Cât de departe crezi că suntem de a obține autorizația de construcție?

A fost o pauză lungă, timp în care i-a răspuns persoana de la celălalt capăt al firului. Era clar că nu era un răspuns simplu.

– Am de gând să preiau eu proiectul, a continuat el. Cu asta mă ocup. Voi savura provocarea.

Din nou, o altă pauză. Taran s-a întunecat la față.

– Nenorociții ăia cu autostrada! a spus el. Vor bloca tot. Consiliile englezești sunt atât de lente. Ai fi crezut că sunt disperați după case. Ultima dată când am auzit *eu*, era o criză de locuințe în Marea Britanie!

A observat-o pe Daisy și fața i s-a înmuiat. I-a zâmbit. Cum putea să zâmbească, s-a gândit ea, când știa cât de mult însemna pământul acela pentru familia ei? Ea a rămas încremenită

în loc, pe când el discuta despre vânzarea și dezvoltarea terenului pe care îl moștenise de la tatăl său, terenul care mărginea grădina părinților ei; terenul pe care mama ei îl iubea atât de mult.

În cele din urmă, a închis.

– Ești o încântare pentru ochi, a spus el, iar el s-a dus mai aproape.

Ea l-a privit confuză.

– Care e treaba cu dezvoltarea terenurilor?

El nu părea să fi observat cât de supărată era ea.

– O, chestii plictisitoare. Și-a petrecut brațele în jurul ei. Hai să ne întoarcem în pat.

– Nu, așteaptă! Ai spus că nu ai de gând să-ți vinzi pământul.

Taran s-a încruntat. Chipul i-a fost străbătut de o umbră de iritare atunci când a băgat de seamă furia ei, fiind derutat de ea.

– Despre ce vorbești?

– Despre fermă.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Taran o mințise. Inima ei crezuse când el îi spusese „pentru totdeauna“.

– Nu vând ferma.

– Dar ai spus...

– Ai ascultat doar o parte și știi ce se întâmplă cu oamenii care ascultă doar o parte?

– Taran, nu glumi cu asta.

S-a uitat în jos la ea și și-a pus mâinile în solduri.

– Vând o fermă, dar nu ferma la care te gândești tu.

– Mai este alta?

– Tata a mai avut și o fermă în Midlands.

Niciodată nu a scos prea mulți bani, de fapt, a ieșit în pierdere de cele mai multe ori. Începuse deja procesul de dezvoltare a acesteia înainte de a muri. Oricum, acum este a mea și am de gând să mă ocup chiar eu de dezvoltarea ei. Nici eu, nici mama nu vrem să locuim acolo. El i-a zâmbit. Dar, bineînțeles, dacă vrei *tu* să locuiești acolo...

Ea nu s-a putut abține să nu zâmbească.

– Îmi pare rău. Nu e treaba mea.

– Ba *ar fi* treaba ta dacă m-aș gândi să vând terenul de lângă casa părinților tăi. Dar n-aș face asta niciodată.

– Chiar nu ai face-o? Promiți?

– Draga mea Daisy, tatăl meu a iubit acel pământ mai mult decât orice pe lume. Probabil că l-a iubit mai mult decât a iubit oamenii. A fost viața și pasiunea lui și acolo este casa mea. Nu vreau să locuiesc acolo acum, dar o voi face într-o bună zi. I-a cuprins fața în mâini și a privit-o cu dragoste. Și tu *îl* iubești.

– Da, *îl* iubesc, a spus ea, agățându-se de aluzia lui întâmplătoare la faptul că se va muta înapoi în cele din urmă și sperând că vorbea serios.

– Punct ochit, punct lovit. O voi păzi cu prețul vieții mele.

Ea a râs, iar el a ridicat-o în brațe și a dus-o în dormitor.

– Acum, ce ziceam eu? A, da, știi ce se întâmplă cu oamenii care trag cu urechea?

Daisy a plecat în Anglia cu durere în suflet. Simțea că părăsește soarele și se întoarce la ceață. Imaginile cu ea gătind paste în apartamentul lui Taran, așezând flori lângă chiuvetă, ducându-se la magazinul de delicatese pentru a cumpăra cina se evaporau ca niște visuri eclipsate de realitatea stării de sănătate precare a mamei sale și de simțul ei de neclintit al datoriei. În avion, grijile i s-au întors în rafale, iar inima îi tânjea după Taran. Se afla într-o situație imposibilă. De ce se întâmpla ca singurii bărbați din viața ei, care îi înrobiseră inima, trăiau în străinătate? De ce nu-și putea găsi un bărbat care să locuiască aproape de casă, ca Suze? Avea în jur de 30 de ani și locuia acasă. După ce petrecuse o săptămână cu Taran, tânjea din nou după independența ei. Tânjea să aibă propria casă – propriul frigider, propriul cuptor, propriul spațiu, pentru a-și putea face un cămin cu bărbatul pe care *îl* iubea. Cu toate acestea, era

legată de părinții ei. Dennis avea nevoie de sprijinul ei. Marigold se stingea repede. Suze nu era de prea mare ajutor. Daisy simțea că le era indispensabilă. Indispensabilă tuturor, iar nevoia lor o sufoca.

După ce crezuse că nu avea să mai suporte vreodată să trăiască într-un oraș, a început să se întrebe dacă nu cumva Taran avea dreptate. Că trebuia să trăiască pentru ea însăși. Că era prea tânără pentru a se stabili într-un sat adormit, plin de bătrâni. Oare chiar uitase atât de repede toată distracția din Milano?

A ajuns acasă la timp pentru cină, epuizată. Familia ei era bucuroasă de întoarcerea sa. Marigold făcuse un pui la cuptor și îi invitasese pe Suze și Batty să li se alăture. S-au așezat în jurul mesei din bucătărie, nerăbdători să afle cum a decurs călătoria ei. Daisy a observat bilețelele de peste tot din bucătărie, care îi aminteau lui Marigold cum să gătească puiul, de la cele mai simple sarcini, cum ar fi pornirea cuptorului până la a scoate cartofii din cămară. Se simțea tristă, pentru că, pe măsură ce trecea timpul, mama ei se baza tot mai mult pe aceste mici notițe și, bineînțeles, pe carnetelul ei, pe care îl ținea mereu în buzunar, dar pe care adesea uita să-l consulte. Taran îi arătase o altă viață într-un oraș sclipitor și brusc a durut-o inima.

A intrat din nou în rutină. În fiecare dimineață, străbătea câmpurile până la hambarul lui Lady Sherwood pentru a picta puzzle-ul. Refuzase numeroase cereri de a desena animalele oamenilor, amânându-le până după Crăciun. În acest moment, prioritatea ei trebuia să fie puzzle-ul. Altfel nu avea cum să-l termine.

În prima dimineață după ce s-a întors, i s-a alăturat lui Lady Sherwood la o cafea în bucătărie pentru a-i povesti despre fiul ei.

– Nu aveam idee ce arhitect de succes și împlinit este, a spus ea.

Lady Sherwood și-a luat ceașca de espresso și a zâmbit cu nostalgie.

– O, este foarte talentat. Dar Owen a vrut ca el să învețe meserie aici, pentru ca, într-o zi, să poată prelua ferma. Nu și-a dat seama că va fi atât de curând.

– După ce am văzut cum arată viața lui în Toronto, aş spune că i se potrivește perfect. Este foarte fericit acolo. Totul este perfect, până și cafeaua de dimineață.

– Mă bucur să aud asta. Știi, ca părinte, îți dorești doar ca ai tăi copii să fie fericiți. Eu sunt norocoasă că Taran și-a găsit vocația. Poate că nu este ceea ce și-a dorit tatăl său pentru el, dar părinții trebuie să-și lase copiii să fie ei înșiși. Owen nu se pricepea prea bine la asta. Mi-e dor de Taran, bineînțeles că da, dar nu mi-ar plăcea ca el să simtă că trebuie să fie aici pentru mine. Îmi place să cred că sunt mai generoasă decât a fost soțul meu. Și am și eu viața mea.

Daisy și-a arcuit sprâncenele.

– Cum merge jocul de bridge cu Nan?

Lady Sherwood a râs și ochii i-au strălucit.

– Știi, e foarte distractiv!

Daisy a fost surprinsă.

– Chiar așa?

– Da, bunica ta este foarte nostimă.

– Nostimă.

Asta nu prea suna ca Nan.

– O, da, este extrem de amuzantă. Nu cred că vrea să fie amuzantă. E o bătrână teribil de morocănoasă, dar noi toate râdem și o tachinăm, iar ei îi place asta. Prietenele ei sunt draguțe. Totuși, m-a mințit.

– Da? a spus Daisy alarmată.

– Sunt *foarte* bune.

Umerii lui Daisy s-au relaxat.

– O, da, ți-aș fi putut spune asta. Nan joacă de ani de zile.

În vreme ce Daisy picta în hambar și Dennis lucra în atelierul său, iar Nan se uita la televizor și rezolva cuvinte încrucișate, Marigold primea musafiri. Unii intrau ca să

servească repede o ceașcă de ceai cu ea, alții stăteau mai mult timp. Unii, precum Cedric, aduceau prăjituri, alții, ca Eileen, aduceau vești. Marigold se bucura de prăjituri, dar niciodată nu-și amintea noutățile. Eileen și-a dat curând seama că îi putea spune orice, căci Marigold oricum uita întotdeauna tot în momentul în care pleca ea. Dolly a venit să-i arate noua ei pisicuță, pe Jewel. Mary, pentru a-i spune lui Marigold că ea și Dolly se împăcaseră – iar Marigold a trebuit să se prefacă că își aducea aminte că se certaseră.

Ori de câte ori Daisy se întâlnea cu vreun localnic, acesta întreba de puzzle. Abia așteptau să-și vadă propriile contribuții, dar mai mult decât atât, abia așteptau să vadă expresia de pe chipul lui Marigold atunci când avea să îl privească pentru prima dată. Și-au exprimat cu toții dorința de a fi acolo în acel moment. Daisy a vorbit cu tatăl ei despre acest lucru și au decis să-i organizeze o petrecere cu ceai în sala de festivități a satului pentru a i-l înmâna, astfel încât toți cei care se implicaseră să poată fi prezenți.

– Nu crezi că se va supăra? a întrebat Daisy, brusc îngrijorată că poate nu i-ar plăcea ca toată lumea să discute despre pierderea ei de memorie.

– Nu cred că se va supăra deloc, a spus Dennis sigur pe el. O cunosc pe Goldie a mea. Va aprecia că ne-am gândit la ea. Sunt convins de asta.

Daisy nu se mai gândise la Luca de luni de zile. Până când a apărut la ușa ei cu câteva săptămâni înainte de Crăciun.

Daisy s-a uitat la el cu uimire. Părea foarte chipeș cu paltonul lui gros, pălăria de fetru și eșarfa verde-oliv. Avea fața nebărbierită, iar părul încărunțit i se încrețea în jurul urechilor. A zâmbit, iar ochii lui de culoarea castanei au privit-o cu intensitatea unui bărbat care

înțelege deodată erorile propriilor decizii și valoarea femeii care stătea acum în fața lui.

– Luca? Ce faci aici? a oftat ea.

– Îngheț de frig, a răspuns el. Pot să intru?

Daisy a deschis ușa și l-a privit trecând pe lângă ea în bucătărie. Nan stătea la masă, jucând *solitaire*. Când l-a văzut pe Luca, a rămas cu gura deschisă.

– Doamne, a spus ea. A înviat Lazăr din morți.

– Bună, Nan, a spus el, aplecându-se să o sărute de parcă prezența lui acolo, în acea bucătărie, ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Marigold, care fusese în sufragerie, urmărind episoade vechi din *Frasier*, s-a grăbit în bucătărie.

– Luca? a oftat ea.

Nu uitase cine era *el*.

– Marigold!

Luca a îmbrățișat-o, aproape ridicând-o de jos.

– Mă bucur atât de mult să te văd!

Marigold era confuză. El și Daisy erau căsătoriți? Nu-și putea aminti. A decis să nu spună nimic până nu era sigură.

Daisy a intrat încet în încăpere. Și-a încrucișat brațele la piept.

– De ce nu ai sunat? l-a întrebat ea.

– Pentru că ți-ai schimbat numărul de telefon, a răspuns el, aruncându-i o privire dură.

Marigold a simțit tensiunea și s-a dus direct la ceainic.

– Haideți să bem o ceașcă de ceai, a spus ea veselă.

– Nu, a răspuns Daisy. Eu și Luca vom merge la bar, nu-i așa, Luca? Avem multe de discutat și nu vrem să vă deranjăm.

– Vai, dar *pe mine* nu mă deranjați, a spus Nan repede. Puteți vorbi orice în fața noastră. În orice caz, Marigold nu-și va aminti ce spuneți, iar pe mine chiar nu mă interesează. Pune ceainicul pe foc, Marigold. S-ar putea ca pe al meu să îl lungesc cu puțin coniac.

Când Daisy a privit-o nedumerită, a adăugat zâmbind:

– Celia o face, așa că de ce nu aș face-o și eu?

Daisy și Luca s-au așezat la o masă dintr-un colț al barului, stând unul în fața celuilalt. Daisy a comandat un pahar de vin, iar Luca un Peroni. Ce ciudat, se gândea ea, privindu-l cum o privea cu acei ochi căprui ai lui, în care se uitase de mai multe ori decât putea număra, că, după un an de despărțire, era ca și cum nu s-ar mai fi văzut de ieri. Era ca și cum nici nu ar fi existat ultimele douăsprezece luni. Ca și cum totul ar fi fost un vis.

– Ce vrei, Luca? a întrebat ea în italiană, luând o înghițitură îmbietoare de vin.

– Nu am bătut atâta drum doar ca să te salut. Te vreau înapoi, a spus el hotărât.

Când ea a încercat să protesteze, el a întrerupt-o:

– Știu că te-am rănit, Margherita. Îmi pare rău pentru asta. Nu mi-am dat seama cât de mult însemni pentru mine.

A oftat, iar gura i s-a strâmbat de emoție.

– Nu mi-am dat seama că te-am iubit atât de mult. Eram împreună de atât de mult timp, încât cred că te-am văzut ca pe un dat. Dar am avut aproape un an la dispoziție ca să mă gândesc la asta și să încerc alte relații. Și am descoperit că nimeni nu se compară cu tine. Pentru mine, nu mai există nimeni altcineva în afară de tine. Poți avea tot ce îți dorești. Nu trebuie să faci compromisuri. Poți avea totul. Nu ar fi trebuit să-ți refuz șansa de a avea un copil. A fost egoist din partea mea. A zâmbit cu timiditate. Mi-am băgat mințile în cap, Margherita.

Daisy a simțit un val de furie ridicându-se din adâncul inimii.

– Ți-a luat *un an de zile* să realizezi cât de mult însemn pentru tine? Și *acum* ești dispus

să-mi dai ce vreau? Nu crezi că ai cam întârziat puțin, Luca? Crezi că, în toate aceste luni, eu nu am făcut altceva decât să te aștept pe tine?

– Speram să simți și tu la fel, a spus el încet, părând cu adevărat șocat de răspunsul ei furios.

– De ce crezi că mi-am schimbat numărul de telefon?

El a ridicat din umeri în felul în care o fac italienii.

– Voiam doar să vorbim.

– Voiam doar să-mi văd de viața mea, a replicat ea.

– Presupun că ți-ai văzut de viața ta.

Daisy nu își dorea să îl rănească, dar voia să îi spună adevărul.

– Mă văd cu altcineva, i-a spus ea.

El s-a uitat la ea și privirea rănită din ochii lui i-a atacat conștiința.

– Șase ani, Margherita. Atât ne-am dăruit unul altuia. Șase ani. Și tu vrei să arunci toată această poveste la gunoi? A tras o înghițitură din sticlă. Oricum, cine este el?

– Nu-l cunoști.

– Este englez?

– Da.

– Englezii sunt niște amanți groaznici.

– Vorbești din experiență, nu-i așa?

– Am să vin să locuiesc aici, s-a oferit el.

Dacă asta e ceea ce vrei.

Daisy a rămas uimită.

– Ai face asta pentru mine?

– Uite, sunt gata să îmi iau angajamentul. A scotocit prin buzunar și a scos o cutiuță roșie. Mi-ai dat o lecție valoroasă, Margherita. Nici o persoană nu este o insulă. Iubirea înseamnă să oferi și să faci compromisuri, înseamnă să-l faci pe celălalt fericit. Vreau ca tu să fii fericită alături de mine.

– Chiar încerci să-mi spui că te-ai schimbat atât de mult? Bărbatul care nu a vrut căsătorie și copii pentru că l-ar fi făcut „mai puțin, nu mai mult” este acum dispus să se mute în Anglia și să devină soț și tată?

– Doar cei foarte proști se încapățânează să rămână pe aceeași cale și refuză cu înverșunare să încerce alta. Eu sunt fotograf. Pot munci de oriunde. Dacă tu vrei să locuiești aici, am să mă mut aici. Am cam terminat-o oricum cu Milano. Am mai bine de patruzeci de ani, poate că este timpul să mă așez la casa mea și să experimentez un alt mod de viață. A strecurat cutia pe masă. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Margherita, a spus el, cu ochii lui câprui plini de speranță. M-ai iubit odinioară. Nu cred că o astfel de iubire dispare pur și simplu. Eu știu că încă te iubesc. Adevărul este că acum te iubesc mai mult decât înainte, iar asta m-a surprins și m-a rănit și mai profund. Privirea i-a devenit și mai intensă. Haide, Margherita. Știi că asta este ceea ce îți dorești. Este ceea ce ți-ai dorit mereu. Nu mă pedepsi pentru că am descoperit prea târziu că și *eu* îmi doresc asta.

A deschis cutiuța.

– Vai, Luca! a suspinat ea.

Imaginea safirului înconjurat de mici diamante i-a provocat lacrimi.

– E tare frumos.

– Știam eu că o să-ți placă. Știu cât de mult îți place simplitatea. Vezi tu, eu te cunosc mai bine decât oricine altcineva. Mai bine decât englezul ăsta pe care abia l-ai întâlnit. Abia dacă îl cunoști. Gândește-te la povestea pe care o avem noi doi. La anii pe care i-am trăit împreună. A fost ca o căsnicie, doar că fără inel și fără ceremonie. Acum vom avea o căsnicie adevărată. El a luat-o de mână. Vino acasă, a spus el. Sau spune-mi doar, și ne vom construi un cămin *aici*.

Daisy și-a retras mâna. A închis capacul cutiei și a împins-o pe masă, înspre el.

– Nu știu, Luca. M-ai zăpăcit. Nu mă așteptam la asta. Credeam că știu ce vreau, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

– Gândește-te la asta. Fără nici o presiune. Chiar îl cunoști pe englezul ăsta? Bineînțeles că nu-l cunoști. *Pe mine* mă cunoști. Bănuiesc că mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu

însumi. Pe mine te poți baza, Margherita. Pe el te poți baza?

A urmat o pauză lungă, timp în care ea s-a gândit la cuvintele lui.

– Ce ai de gând să faci acum? l-a întrebat ea, în cele din urmă. Ai de gând să pleci înapoi la Milano?

– Voi petrece Crăciunul cu familia mea în Veneția, dar mă voi gândi la tine în tot acest timp, sperând că îmi vei permite să îți pun acest inel pe deget și că vom începe o viață împreună.

A bătut ușor în cutia de pe masă.

– În seara asta rămân la hotelul Ursul din oraș. Mă găsești la telefon, dacă vrei să dai de mine. Dacă vrei să vorbim.

Se întâmplaseră atât de multe în ultimul an, încât nici nu ar fi știut de unde să înceapă. Taran știa despre demența mamei sale și despre noua ei slujbă ca artistă. Știa despre prezent, dar ea și Luca aveau înfipte niște rădăcini foarte adânci, iar el îi cunoștea trecutul.

– Ar trebui să plec, a spus ea, ridicându-se în picioare.

– Te conduc acasă, a spus Luca.

Și s-au plimbat împreună pe alee.

– Te-aș invita în casă, a spus ea. Dar cred că e mai bine dacă...

– E în regulă, a întrerupt-o el. Înțeleg.

Apoi i-a pus mâna pe spate și a tras-o la pieptul lui, sărutând-o pe obraz. Familiaritatea lui i-a încălzit inima.

– Mai gândește-te, i-a șoptit el la ureche. Și eu tot asta voi face.

Daisy a hotărât să nu-i spună lui Taran despre Luca, cel puțin nu la telefon. Știa cât de stânjenitor putea să sune prin telefon și nu credea că el avea să fie prea încântat de întâlnirea lor. Nu voia să-i stârnească gelozia sau să-l supere și se simțea vinovată pentru faptul că se măcina. Era mai bine să îi evite cu

totul apelurile și să-i trimită, în schimb, mesaje, spunându-i că era ocupată. Doar până când își punea ordine în gânduri. Avea nevoie de timp să reflecteze. Singurul motiv pentru care se despărțise de Luca a fost pentru că el nu fusese pregătit să îi ofere ceea ce își dorea ea. Acum, apăruse din senin și îi oferise tot ceea ce voia. Ce se întâmpla cu ea și Taran? Taran, pe care îl iubea. Îl mai iubea ea pe Luca? Nu era sigură. Îi plăcea doar sentimentul de familiaritate pe care îl avea cu el? Sentimentul de siguranță? Sentimentul de *cunoscut*?

Oare îi iubea pe amândoi?

Era posibil să iubească doi bărbați în același timp?

Câteva zile mai târziu, Daisy a terminat de pictat puzzle-ul. Dennis a mers cu mașina să îl ia din hambar și, fără ca Marigold să-l vadă, l-au dus în atelierul lui pentru ca el să-l poată tăia în piese suficient de mari pentru ca Marigold să le facă față, dar suficient de mici pentru a reprezenta totuși o provocare. Știa că lui Marigold încă îi mai plăceau provocările, chiar dacă nu mai era în stare de prea multe în ultima perioadă. S-a apucat de treabă cu un fierăstrău cu bandă, trecând la unul cu traforaj pentru piesele migăloase. A lucrat până târziu în noapte, dornic să încheie lucrarea. Rezultatul a fost un puzzle mai deosebit decât oricare altul pe care îl făcuse până atunci. Cu ajutorul lui Daisy, crease cu adevărat ceva special.

Dennis i l-a arătat lui Daisy în dimineața următoare.

– Este o operă de artă, a spus ea, cu respirația întretăiată de emoție.

El a dat din cap.

– Cred că o să-i placă.

– O, știu că îi va plăcea, tată, a spus Daisy. O să-i placă la nebunie.

Dennis și-a pus brațul în jurul ei.

– Ești un copil bun, a spus el. Știu că mama ta te apreciază, dar vreau să știi că și eu o fac. Sprijinul tău este de neprețuit. Suntem norocoși să te avem acasă.

Lui Daisy i s-a pus un nod în gât. S-a întors spre el ca să îl îmbrățișeze.

– Mă bucur că sunt aici pentru a vă ajuta, a spus ea și și-a rezemat capul de pieptul lui mare.

Îi auzea inima bătându-i sub cămașă. Inima lui, în care sălășluia dragostea nestrămutată pentru Marigold. S-a gândit la propria ei inimă și s-a întrebat cum aveau să rezolve problema complicată de geografie pe care aveau să o întâmpine dacă îl alegea pe Taran. El era acolo, iar de ea era nevoie aici. Între ei se afla vastul Ocean Atlantic. Nu aveau cum să se întâlnească la mijloc. Fie trebuia să vină el aici, fie trebuia să meargă ea acolo. Sau poate că pur și simplu nu aveau să se întâlnească deloc.

Sau putea să-l aleagă pe Luca și să locuiască aici, aproape de părinții ei. Dar oare Luca chiar avea de gând să se mute, sau doar o voia atât de mult înapoi, încât era dispus să facă acum promisiuni pe care nu avea să le respecte mai târziu? Oare i se părea atractivă propunerea lui Luca doar pentru că se oferise să se mute aici?

Daisy era într-o asemenea stare de neliniște, încât nici pe Luca nu îl sunase. Avea nevoie să-și limpezească gândurile. Trebuia să își dea seama ce voia. Mai precis, trebuia să își dea seama *pe cine* voia.

Cu toate acestea, Luca a continuat să-i trimită mesaje. *Nu mă pot gândi decât la tine*, îi scria el. *Ești în inima mea și în mintea mea și tânjesc după tine.*

Suze s-a oferit să ajute la decorarea căminului cultural din sat pentru petrecerea lui Marigold. Ea credea că era pricepută la astfel de lucruri. Daisy a fost fericită să renunțe la control. Ea și Dennis realizaseră puzzle-ul, era corect ca și Suze să contribuie cu ceva. Cu un

entuziasm care a surprins-o pe sora ei, Suze și Batty au recrutat un mic grup de prieteni și împreună au muncit neobosit pentru a transforma sala rece și funcțională într-un tărâm de basm al iernii. Suze știa cât de mult iubea mama ei zăpada, așa că a acoperit brazii și ilicele pe care Batty le pusese peste tot prin încăpere cu zăpadă falsă, cumpărată din oraș. Zăpada scânteia în milioane de diamante în bătaia luminii de Crăciun pe care le așezaseră pe toate suprafețele și de-a lungul pânzei de păianjen pe care o instalaseră chiar sub tavan. De sforile sale au agățat beteală stufoasă, aurie și argintie, și au atârnat globulețe roșii strălucitoare. Efectul a fost hipnotizant. Nota finală a fost dată de cele trei sute de lumânările alimentate cu baterii, pe care le-au dispus într-o cărare de la stradă până la ușă, dar și în grupuri, de-a lungul marginii podelei din hol. Au stins urâteile cordoane de lumini și întregul loc a strălucit ca o sală de bal magică, desprinsă dintr-un basm.

Mulțumită de munca ei, Suze a făcut fotografii pentru Instagram. Fanii ei aveau să fie impresionați, s-a gândit ea fericită. Urma să primească o mulțime de like-uri pentru *asta*. Și îi va lua pe Daisy și pe prietenii ei să o ajute să dea totul jos a doua zi dimineață.

A fost un miracol că petrecerea lui Marigold fusese ținută secret. Nan zicea că, și dacă i-ar fi scăpat cuiva porumbelul, ea oricum ar fi uitat de îndată. Dar Daisy nu era atât de sigură. Era convinsă că Marigold nu ar fi uitat un eveniment atât de palpitant, așa cum era o petrecere dată în onoarea ei.

Dennis invitase oamenii personal, pentru a evita cazul în care cineva ar fi lăsat invitația pe vreun șemineu unde Marigold ar fi putut să o vadă. Dornic să ajute cu petrecerea, comodorul insistase să plătească el vinul. Ca să nu se lase mai prejos, Cedric a spus că va face briose. Dolly promisese că va aduce cârnăciori cu sos de miere și muștar. Mary s-a grăbit să se ofere să furnizeze farfurii și pahare de carton. Jean a vrut să contribuie și ea și a spus că va veni cu

tacâmurile. Bridget s-a oferit să facă o salată mare, iar Beryl a adus o șuncă enormă. Eileen a copt cartofi înveliți în folie de aluminiu. Pete și John au sugerat să aducă bere pentru cei care, la fel ca ei, o preferau în locul vinului, iar Tasha a spus că se va ocupa de băuturile răcoritoare. Batty s-a autodesemnat DJ pentru că a spus că nu ar fi avut cum să supraviețuiască după-amiezii dacă muzica ar fi fost aleasă de către vreunul dintre cei mai bătrâni. Suze l-a făcut să-i promită că va pune melodii care îi plăceau lui Marigold.

Daisy o invitase și pe Lady Sherwood, dar convinsă fiind că aceasta avea să refuze. Însă, spre surprinderea lui Daisy, ea s-a arătat nerăbdătoare să participe și dornică să ajute în orice fel ar fi putut.

– Pot să aduc și eu ceva? a întrebat ea când Daisy era în hambar, strângându-și acuarelele.

– Cred că avem mai mult decât e nevoie, a răspuns Daisy. Dar ce drăguț din partea ta că vrei să contribui.

Lady Sherwood a fost dezamăgită.

– Of, voiam atât de mult să fiu de ajutor. A mijit ochii. Va trebui să mă gândesc, a spus ea. Sunt sigură că mai e ceva la care nu v-ați gândit.

Invitații au venit la timp și și-au așezat contribuțiile pe mesele lungi pe care Suze le instalase în fundul încăperii. S-au mirat de frumusețea decorațiunilor, minunându-se de frumusețea luminițelor și a pretinsei zăpezi. Suze s-a grăbit să le spună că aceasta fusese viziunea ei.

– Vai, ești o artistă, la fel ca sora ta! a exclamat Eileen. Ce familie talentată sunteți! Lui Marigold o să-i placă la nebunie!

Dennis i-a spus lui Marigold să își pună o rochie frumoasă.

– Ieșim în oraș? a întrebat ea entuziasmată. Îmi place să mă aranjez.

– Da, a spus Dennis. Mergem la o petrecere.

– Iubesc petrecerile! a exclamat ea, grăbindu-se în dormitor pentru a găsi ceva potrivit de îmbrăcat.

– Ce rochie să îmbrac, Dennis? a întrebat ea.

Adevărul era că nu-și amintea ce rochii avea, iar aceasta era o modalitate bună de a o ascunde.

– Stai să văd, a spus Dennis, deschizând dulapul.

A căutat printre hainele atârinate pe umerașe până când a ales o rochie roșie cu buline albe.

– Îmi place asta. Te prinde roșul.

A ridicat umerașul de pe suport și i-a arătat-o.

– O, da, este o rochie încântătoare, a spus ea, dar nu-și amintea să o fi purtat vreodată.

Marigold a făcut o baie, apoi s-a așezat la măsuta ei de toaletă pentru a-și aranja părul și a se machia. Părea bătrână, s-a gândit ea cu un pic de tristețe. Din fericire, era plinuță, așa că nu i se lăsase pielea la fel ca mamei sale. Dar era ceva diferit la ochii ei. Erau în continuare de un frumos căprui, dar aveau o expresie confuză, care îi era străină. Și-a înlăturat anxietatea, căci mergea la o petrecere. Nu mai ținea minte care a fost ultima petrecere la care fusese. Își amintea însă o petrecere care avusese loc cu mult timp în urmă, la care purtase o rochie galbenă cu flori albastre. Dennis fusese acolo. Apoi îi cumpărase trandafiri. Erau în cea mai frumoasă nuanță de roz pal și miroseau divin. A zâmbit cu plăcere când și-a amintit de trandafiri și de Dennis. Cumva, nu se putea gândi la trandafiri fără să se gândească la soțul ei.

Dennis a îmbrăcat un costum. El stătea în fața oglinzii mari din dormitor și îl admira. Îl cumpărase special pentru nunta lui Suze. Costase o mică avere, dar merita. Uite, îl purta acum! Marigold a venit și i s-a alăturat. Cei doi și-au privit reflexia în oglindă.

Marigold l-a luat de mână.

– Arăți minunat, Goldie, a spus el.

– Și tu ești foarte chipeș, Dennis, a spus Marigold.

– Așa-i că încă mai facem furori?! a spus el cu un zâmbet.

– Doar în opinia ta, a râs ea.

Dennis s-a întors și a sărutat-o pe frunte.

– Tu tot ești Goldie a mea.

Femeia i-a simțit buzele zăbovindu-i pe piele.

– Mereu voi fi Goldie a ta, a răspuns ea.

– Ești gata de petrecere?

– Nu știu.

El a privit-o și s-a încruntat.

– Nu știi?

– Îmi plac petrecerile?

– Iubești petrecerile.

– Bine. Atunci sunt gata.

– Caleașca te așteaptă, a spus el, conducând-o afară din cameră.

Când Dennis a oprit în fața căminului cultural, Daisy, Suze și Nan îi așteptau la ușă. Marigold a văzut mai întâi cărarea străjuită de lumânări și a suspinat.

– Vai, e minunat! a murmurat ea, privind cu ochi mari ca de copil luminile care dansau. Apoi și-a văzut familia. O, ce drăguț! a adăugat ea, privindu-le pe geam cum îi zâmbeau.

Dennis a parcat și a dat ocol mașinii pentru a-i deschide ușa. I-a oferit mâna, iar ea a ieșit.

– Arăți superb, mamă, a spus Daisy, mergând spre ea.

– Da, chiar da, a fost de acord Suze.

– Mai bine ai intra înăuntru înainte să mori de frig, a spus Nan, dar Marigold era prea copleșită de frumusețea lumânărilor ca să se mai certe cu ea.

Au intrat în sală și toată lumea s-a întors să îi privească. Marigold a zâmbit timid. Recunoștea unele dintre chipuri, chiar dacă nu le putea atașa tuturor câte un nume. Dennis a ținut-o strâns de mână. De data aceasta, nu mai avea de gând să îi dea drumul. Au mers prin mulțimea de oameni veseli, iar Marigold

admira luminițele, beteala, bradul, ilicele și zăpada.

– Vai, sunt ninse! a exclamat ea. Ador zăpada.

– Eu am decorat încăperea, a spus Suze cu mândrie.

– Ești talentată, a spus Marigold. Este ziua ta de naștere?

– Nu astăzi, mamă, i-a răspuns Suze.

Dennis i-a arătat un scaun unde o așteptau Beryl și Eileen, așezate în jurul unei mese.

Marigold le-a recunoscut *pe ele*.

– Bună, a spus ea. Ce petrecere minunată!

– Chiar este, a spus Eileen. Știi, Suze s-a ocupat de partea de decorațiuni.

– Serios? a spus Marigold. Nu-i așa că e talentată?

S-a așezat.

Jean i-a oferit un pahar de vin. Dolly i-a adus un cârnat. Marigold s-a uitat la Dolly și și-a amintit ceva despre o pisică. Dar amintirea îi lăsase un sentiment neplăcut, așa că nu a menționat-o.

Daisy și Suze au privit-o pe mama lor vorbind cu prietenele ei aflate pe laterala încăperii.

– E plăcut să o vezi fericită, nu-i așa? a spus Daisy.

– Mi-o voi aminti mereu așa, a spus Suze.

Zâmbetul i-a șovăit pe chip.

– A fost greu, nu-i așa? Dar împreună suntem puternici.

Daisy și-a ridicat bărbia. Dacă s-ar fi uitat acum la Suze, ar fi plâns.

– Chiar ai făcut o treabă grozavă cu decoratul, a spus ea, schimbând subiectul. Este uimitor. Nu mi-am dat seama că ești atât de talentată.

– Îmi țin ascunse talentele, a răspuns Suze.

– Cred că nu ar trebui să le mai ascunzi.

– Sugerezi că ar trebui să-mi câștig traiul din decoratul sălilor?

– Nu, dar te irosești scriind un blog.

– Ei bine, m-am gândit să scriu o carte.

Suze a zâmbit timid, în timp ce ochii lui Daisy s-au mărit de surpriză.

– Dar să nu spui nimănui. Dacă eşuez, nu vreau să ştie nimeni.

– Asta e o veste grozavă. Ce idee ți-a venit?

A ezitat, nesigură dacă să o împărtăşească sau nu.

– Vreau să scriu despre mama, a mărturisit ea.

Daisy a privit-o fix.

– O carte despre mama şi demenţă?

– Da.

Suze s-a întors cu spatele. Ochii i se umpluseră brusc de lacrimi şi nu voia ca sora ei să vadă.

Daisy s-a simţit mişcată.

– Uau, nu mă aşteptam la asta.

– Nu eşti mulţumită?

– Dimpotrivă. Nu cred că ai fi putut veni cu o idee mai bună, Suze, chiar nu cred.

– Mulţumesc.

Suze s-a cufundat în căldura admiraţiei surorii sale.

– Am de gând să o numesc ceva de genul:

Trăind cu demenţă, iubind cu demenţă. Mă tot gândesc de ceva vreme la asta.

– Vei scrie o carte frumoasă.

– Sper că da. Apoi a zâmbit din nou şi era plină de o emoţie nervoasă. Niciodată în viaţa mea nu am fost mai inspirată decât acum.

Daisy a îmbrăţişat-o. Suze a fost luată prin surprindere. Nu erau genul de surori care să îşi ofere îmbrăţişări. A fost încordată la început, dar, pe măsură ce Daisy o strângea în braţe, i-a permis trupului ei să se relaxeze încet. S-a simţit bine.

– Şi am un sfat *pentru tine*, a spus Suze. Dacă tot suntem la capitolul sfaturi.

Daisy i-a dat drumul.

– Care este acela?

– Mergi şi locuieşte cu Taran în Toronto.

– Ce?

– Nu fi aşa surprinsă. Ştiu că Luca a venit acasă şi mai ştiu că ai petrecut două ore şi jumătate cu el la bar. Nu mă întreba de unde

am aflat această bîrfă succulentă. Tot ce îți voi spune este că Radio Șanțul satului este încă viu și lovește din nou.

– Doamne, Suze, nu există puțină discreție în locul ăsta?

– Deloc. Slavă Domnului, că altfel nu ți-aș fi putut spune umila mea părere. Du-te în Toronto și începe o viață nouă alături de Taran. Îl iubești și este bărbatul potrivit pentru tine. Dacă Luca ar fi fost cel potrivit, ai fi luptat mai mult pentru el. Ai fi făcut un compromis. Nu știu eu prea multe, dar te cunosc suficient de bine încât să știu că l-ai părăsit pe Luca pentru că ai vrut să îl părăsești.

Daisy a încercat să protesteze.

– Nu mă contrazice, Daisy. În adâncul sufletului tău ai vrut să îl părăsești, altfel nu ai fi făcut-o. După cum spunea bunicul, nu privi în urmă.

Daisy a zâmbit.

– Bunicul ne-a lăsat o impresie de neuitat, nu-i așa?

– Când ai fost cu Luca, ai putut spune cu sinceritate: „Nu e nimic în neregulă acum”? Nu, nu ai putut. Dar, cu Taran, pun pariu că poți. Pun pariu că poți spune asta în fiecare moment pe care îl petreci cu el. Pentru că el te face fericită.

Suze i-a zâmbit surorii ei.

– Mergi în Toronto, prostuțo, și trăiește-ți viața!

Daisy și-a încrucișat brațele peste piept.

– Nu pot. E nevoie de mine aici.

– Bineînțeles că da, dar ai și tu propria viață de trăit, iar ei vor înțelege asta. Dacă tu îți ascunzi lumina sub obroc, îl vei pierde pe singurul bărbat care merită cu adevărat să o vadă.

– Dar cum rămâne cu mama și cu tata?

Daisy și-a privit mama, care era atât de vulnerabilă acum, și și-a mușcat buza.

– Nu-i pot părăsi.

Suze a făcut o grimasă.

– Mă au *pe mine*, prostuțo!

– Pe tine?

– Lasă-mă să mă ridic la înălțimea provocării. Am supraviețuit fără tine timp de șase ani, sunt sigură că ne putem descurca din nou.

– Dar pe atunci mama nu era bolnavă.

– Și nici acum nu e bolnavă. Se pare că nu este o boală. Așadar, Daisy, nu fi proastă! Trăiește-ți viața! Nu ai decât una.

În acel moment, Daisy a simțit o mână pe umărul ei. S-a întors. Acolo, în fața ei, cu o expresie sumbră și distantă, stătea chiar Taran.

Ea s-a albit la față.

– Scuză-ne, Suze, a spus el cu gravitate. Cred că eu și Daisy trebuie să vorbim.

Daisy a simțit cum i se scurge sângele din vene. Nu mai era bărbatul cald și cu umor sec pe care îl văzuse ultima dată în Toronto, ci rece și distant și, în mod clar, furios.

– Să mergem afară, a spus ea și l-a urmat.

Odată ajuns pe strada întunecată, el s-a întors spre ea și a dat din cap cu furie și dezamăgire.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu era în regulă când ai încetat să-mi mai răspunzi la telefon, a spus el. Apoi mama mi-a spus că fostul tău iubit a fost aici. Aveai de gând să-mi spui și mie sau intenționai să mă arunci ca pe o măsea stricată?

Daisy era îngrozită. Părea atât de rănit.

– Doar am avut nevoie de timp ca să-mi limpezesc gândurile.

Ea i-a întins mâna, dar el a respins gestul, băgându-și mâinile în buzunare.

– Știu că treci printr-o perioadă grea cu mama ta, dar cu toții trebuie să ne confruntăm cu astfel de probleme. Asta nu scuză comportamentul tău. Nu justifică faptul că îmi ignori apelurile. Merit măcar puțin respect.

– Îmi pare rău, a spus ea încet.

– Dacă mă întrebi pe mine, noi eram într-o relație.

Folosirea timpului trecut i-a injectat o stare de panică.

– Nu ți-am spus despre Luca pentru că nu am vrut să te îngrijorez, i-a explicat ea. Nu a

însemnat nimic.

– Dacă nu ar fi însemnat nimic, m-ai fi sunat și mi-ai fi spus despre asta. I s-a încordat maxilarul. M-ai fi sunat pur și simplu, Daisy.

– Luca m-a cerut în căsătorie, i-a spus ea, sperând că, dacă îi spunea adevărul, el avea să o ierte.

– Știu că a făcut-o. Tot satul știe!

Al naibii Radio Șanț, s-a gândit Daisy cu ciudă.

– Dar eu nu am acceptat. Nu pe Luca îl vreau, ci pe tine.

A oftat obosit.

– Uite, Daisy. Nu vreau jocuri. Și credeam că am găsit pe cineva care nu vrea jocuri.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te sun. Ar fi trebuit să-ți spun. Mi-a zis că va veni să locuiască aici, ca să pot sta lângă părinții mei, și, pentru o clipă, am crezut că asta îmi doresc.

A sunat patetic când a spus-o cu voce tare.

– Așadar, e vorba de geografie, nu-i așa?

– Mă gândeam la tata...

A simțit cum lacrimile îi înțepau ochii.

– L-ai întrebat pe tatăl tău cum s-ar simți dacă ai pleca din nou în străinătate?

Ea l-a privit cu surprindere. Era adevărat, nu-l consultase niciodată.

– Dacă este omul care cred eu că este, îți va spune să pleci, să-ți trăiești viața, să fii liberă. Cred că îl insultă dacă îl faci responsabil pentru viața ta într-un asemenea fel. Dacă există un lucru care nu se regăsește în părinții tăi, egoismul este acela.

– Vreau să fiu cu tine, Taran, a spus ea cu hotărâre.

– Chiar vrei?

El a privit-o fix.

– Da, vreau.

– Atunci nu face din asta o problemă de geografie.

El a dat să plece.

– Unde te duci?

– Acasă.

– Toronto?

– Nu, aici. Hai să vorbim mâine-dimineață. Trebuie să te întorci la petrecere. De asemenea, trebuie să vorbești cu tatăl tău – iar eu am nevoie să petrec timp singur ca să mă gândesc.

L-a privit dispărând în întuneric, lăsând-o singură cu regretele ei. A rămas pe stradă, ștergându-și lacrimile, sperând că fața ei nu era roșie și umflată. Sperând că nimeni nu avea să își dea seama că a plâns. Apoi s-a întors la petrecere, hotărâtă să pară curajoasă de dragul mamei sale. La interior, se simțea distrusă.

Dennis a luat microfonul, iar vocile din sală s-au liniștit încetișor. Marigold a fost surprinsă să îl vadă pe mica scenă. S-a întrebat ce căuta acolo. S-a întrebat ce căutau *cu toții* acolo. A încercat să-și amintească. Poate că îi spusese Dennis și uitase. A crezut că era o simplă petrecere, dar era evident că se înșelase. S-a hotărât să zâmbească pentru a-și ascunde pierderea de memorie. Serios, starea nu i se îmbunătățea deloc. Fără îndoială că ceața devenea tot mai densă. Dar nu mai conta. Se simțea foarte bine.

– Bine ați venit! a spus Dennis.

Și-a ațintit privirea asupra lui Marigold. Ea s-a simțit expusă și s-a înroșit la față.

– Astăzi este o zi foarte specială, căci ne-am adunat cu toții pentru a sărbători pe cineva foarte special din comunitatea noastră.

Marigold s-a gândit că era o idee drăguță și s-a întrebat pe cine sărbătoreau. Le-a văzut pe Suze și Daisy făcându-și loc prin mulțime în direcția ei și s-a uitat în jur după scaune libere. Nu mai era nici unul.

– Această persoană specială este cineva care a avut grijă de cei din jurul ei toată viața sa. Este altruistă și bună la suflet, iar noi vrem doar să îi oferim ceva în schimb.

El încă se uita la ea. Dar acum *toți* se uitau la ea. Marigold s-a simțit stânjenită. Oare era ziua ei de naștere? Oare uitase?

Daisy și Suze se aflau acum lângă ea, iar Daisy o luase de mână. A observat că Daisy avea ochii umezi și s-a întrebat de ce plângea. Apoi a simțit mâna lui Suze pe umărul ei. Prezența lor era liniștitoare, a amândurora, ca niște îngeri păzitori, care veniseră lângă ea pentru a o proteja. Și-a amintit de ele pe când erau fetițe. Atunci fusese de datoria *ei* să le protejeze. S-a întrebat când se schimbase asta. Nu a reușit să-și amintească.

– Marigold, a spus Dennis, iar lui Marigold aproape că i-a sărit inima din piept. Ne aflăm cu toții aici, în seara asta, pentru a te sărbători.

Marigold a intrat în panică. O senzație rece, înțepătoare, i s-a răspândit pe piele și a fost cuprinsă de un impuls brusc de a fugi. S-a uitat alarmată la Dennis. El i-a susținut privirea. O privea cu hotărâre și abia dacă a clipit, iar ea a simțit în aceasta siguranță, familiaritate și putere. Ea s-a simțit liniștită acolo, în căldura ochilor lui, și nu și-a mai întors privirea. Nu s-a uitat la nimeni altcineva. S-a uitat doar la Dennis, la Dennis *al ei*, fiind pătrunsă de cuvintele lui.

El o sărbătorea *pe ea*.

Ea era membrul special al comunității.

– Goldie, eu îți fac un puzzle la fiecare Crăciun, a spus el. Dar, anul acesta, toată lumea a vrut să mă ajute. La început au fost doar unul sau doi, dar șuvoiul de oameni s-a transformat într-un râu, iar eu am fost copleșit de bunătatea și de grija manifestată de micul nostru sat.

Lui Marigold i s-a încetșat vederea. Se agăța de imaginea lui Dennis, dar acesta devenea din ce în ce mai neclar. A clipit pentru a-și limpezi privirea și a încercat să se concentreze.

– Toată lumea a contribuit cu amintirile lor despre tine, Goldie. Daisy le-a pictat, eu am tăiat piesele, iar Suze și Nan au adăugat amintirile familiei noastre la multele amintiri deja adunate. Este o sărbătoare dedicată ție. Sperăm să îți placă.

Atunci a venit Nan, ducând în mână cutia. Le-a înmănat-o lui Suze și Daisy, care au așezat-o pe masă, în fața lui Marigold. Nan a scos o batistă din mânecă și i-a oferit-o fiicei sale. Marigold și-a tamponat ochii. Daisy i-a dat ochelarii, iar ea și i-a pus la ochi cu mâinile-i tremurânde. Apoi s-a uitat la imaginea de pe capacul cutiei. Erau atât de multe lucruri frumoase de privit, încât nu le-a putut cuprinde pe toate. Erau animale, păsări, oameni, un soare mare, briose, o budincă de Crăciun – era, într-adevăr, un melanj superb de delicii. Apoi Daisy a ridicat capacul și i-a arătat partea de dedesubt. Partea din spate a puzzle-ului era desenată pe carton și avea foarte mult scris.

– Pe spatele fiecărei imagini este scrisă explicația, mamă, i-a spus ea. Fiecare amintire reprezentată de o imagine este explicată pe partea cealaltă.

Ochii lui Marigold s-au umplut de lacrimi.

– Este frumos, a șoptit ea.

Și-a ridicat privirea pentru a se uita la chipurile celor pe care își dădea seama că îi cunoștea.

– Și ai făcut voi toate astea? a întrebat ea cu blândețe.

A văzut că unul sau doi dintre ei au dat din cap. Pe alții i-a auzit spunând că da. Dar, de fapt, totul era doar o învălmășeală și un zgomot de voci.

– Mulțumesc, a reușit ea să spună, iar acești oameni, prietenii ei, au început să aplaude.

Dennis a luat-o de mână.

– Vrei să dansezi, Goldie? a întrebat-o el.

Marigold nu își găsea cuvintele, dar Dennis nu s-a supărat. Și-a dat seama că voia, după zâmbetul ei radios. Batty a pus „The Lady in Red”, iar Marigold i-a permis lui Dennis să o țină în brațe în vreme ce se legănau ușor pe ritmul muzicii, în zona din mijlocul încăperii, pe care Suze o amenajase special pentru dans.

– M-ai întrebat odată ce se va întâmpla când îți vei uita toate amintirile, a spus el.

– Da? a întrebat ea, încruntându-se.

– Da, m-ai întrebat.
– Ce ai răspuns?
– Am spus că nu trebuie să ți le amintești tu, căci mi le voi aminti *eu* și pentru tine. Dar m-am înșelat.

El și-a lipit chipul de al ei și a simțit-o tremurând.

– Și le vor aminti și toți acești oameni care se află în această seară aici.

În acea noapte, Daisy nu a putut dormi. Stătea întinsă pe spate, holbându-se la tavan, gândindu-se la Taran și la Luca, la mama și la tatăl ei, iar în acele ore întunecate și tăcute s-a simțit neajutorată, ca și cum se îneca. Oare își distrusese ea relația cu Taran doar pentru că Luca se întorsese din nou în viața ei și se oferise să-i ofere tot ce-și dorea? Cât de ușor i-ar fi fost să alunece înapoi în trecut. Să continue de unde a rămas. Dar oare asta își dorea cu adevărat? Era familiar și confortabil, dar asta era oare de ajuns? Și-a amintit de Toronto și era ceva încântător de viu în acele amintiri. Erau strălucitoare, noi și pline de posibilități. Amintirile ei despre Luca erau, oarecum, întinate. Le lipsea sclipirea. Poate că fuseseră pătate de certurile și neînțelegerile pe care le avuseseră în ultimele luni de relație. Sau poate că Suze avea dreptate, îl părăsise pe Luca pentru că așa își dorise. Poate că povestea lor ajunsese la final, iar faptul că își doreau lucruri diferite îi oferise doar o scuză pentru a pleca.

Poate că doar își urmase cursul.

Până dimineață, a știut cu cine voia să fie, pur și simplu pentru că Taran era singurul bărbat care îi ocupa mintea și inima, alături de un sentiment arzător de regret. A pus mâna pe telefon și l-a sunat pe Luca.

– *Ciao, Margherita!*

Avea vocea ridicată, ca și cum ar fi așteptat vești bune.

– Nu știu cum să-ți spun asta, Luca..., a început ea.

– O să-mi frângi din nou inima, a întrerupt-o el cu o voce stinsă.

Ea a suspinat și și-a pus o mână pe piept. Nu se așteptase ca acest lucru să o doară atât de

tare.

– Nu vreau să-ți frâng inima, Luca. Dar te sun ca să-ți spun că s-a terminat. S-a terminat, iar de această dată, pentru totdeauna.

– Atunci nu mai avem ce să ne spunem unul altuia. Șase ani s-au dus ca un nor de fum.

– Îmi pare rău.

– Și mie. Sper să nu ajungi să-ți regreti decizia. Din păcate, eu o voi regreta pentru tot restul vieții mele.

Daisy nu știa cum să răspundă la asta.

– *Addio*, frumoasă Margherita.

– *Addio*, Luca.

Când a coborât la micul dejun, i-a găsit pe tatăl ei și pe Nan la masa din bucătărie, discutând despre petrecere. Marigold nu coborâse încă. Zilele acestea îi lua mai mult timp să se trezească.

– Te-ai descurcat bine aseară, a spus Nan peste marginea ceștii de ceai. Cu toții ați făcut-o. Sunt mândră de voi.

Daisy aștepta ca ea să adauge o remarcă acidă, tipică ei, dar nu a făcut-o.

– Marigold s-a distrat de minune, a spus Dennis, întinzându-se să îl mângâie pe Mac, care era așezat pe umărul lui și îi torcea la ureche.

Daisy și-a făcut o ceașcă de cafea, după care s-a dus lângă ei la masă.

– *Tu arăți de parcă te-ai fi luptat cu o armată întreagă*, a spus Nan, observând umbrele purpurii de sub ochii lui Daisy. *Ce se întâmplă, draga mea?*

Daisy și-a cuprins cana cu mâinile și și-a privit tatăl cu îngrijorare.

– Tată, pot să te întreb ceva?

Tatăl ei s-a încruntat, observând plin de confuzie chipul tulburat al fiicei sale.

– Bineînțeles că poți, scumpo. Ce este?

Daisy a tras adânc aer în piept.

– Taran m-a rugat să mă mut în Toronto. I-am spus că trebuie să fiu aici, cu tine și cu

mama. Că nu te pot lăsa să ai grijă de mama de unul singur. Că ai nevoie de sprijinul meu. Dar...

S-a oprit. O durea să rostească aceste cuvinte cu voce tare. Și-a pus mâinile în poală și a privit în ceașca de cafea. Nu putea să se uite la tatăl ei, căci s-ar fi putut să vadă durere în ochii lui. Asta ar fi fost prea mult de îndurat. Nu voia ca el să creadă că îl abandona în momentul în care avea cea mai mare nevoie de ea.

– Vreau să fiu aici ca să te ajut să ai grijă de mama, dar îl iubesc pe Taran...

Nan a plescăit din limbă și s-a uitat la Daisy cu asprime.

– Și ai fi o proastă dacă ai renunța la el, a spus ea.

– Știu, doar că...

Daisy și-ar fi dorit ca tatăl ei să spună ceva.

– Nici un *doar că*, i-a tăiat-o Nan. De acum nu mai întinerești și aș zice că Taran este ultima ta șansă. O să ne descurcăm și fără tine. A chicotit și s-a uitat la Dennis. Acum ne ajută tot satul, așa că, într-adevăr, încă unul în plus ar fi o adevărată pacoste.

Dennis și-a pus mâna pe mâna lui Daisy. Era mare, caldă și dureros de blândă.

– Daisy, iubito. *Ești* o fiică bună, a spus el. Dar e timpul să-i dai lui Suze o șansă să strălucească.

– Dacă tu faci totul pentru ceilalți, ei nu vor învăța niciodată să facă nimic pe cont propriu, a spus Nan.

De fapt, Daisy a observat că, în ultima vreme, până și ea se descurcase să își pregătească singură micul dejun.

– Nu sunt sigură că mă mai vrea acum. Vedeți voi, Luca...

– Da, știm că Luca te-a cerut în căsătorie, a întrerupt-o Nan. Nu cred că mai e ceva în satul ăsta care să *nu* știe. Dar dacă ai fi vrut să te măriți cu el, ai fi spus imediat da. Când există ezitare, există îndoială, așa obișnuia să zică bunicul.

Daisy a zâmbit printre lacrimi.

– Ce altceva mai spunea bunicul?

Nan i-a oferit și ea un zâmbet, unul care era blând și afectuos.

– Bunicul tău ar fi spus că totul se întâmplă cu un motiv. Că nu există coincidențe.

Oamenii care intră în viața ta, indiferent dacă pentru scurt timp sau pentru totdeauna, o fac cu un motiv. El credea că suntem cu toții aici pentru a învăța și a crește înconjurați de dragoste. Că aceasta este Marea Școală a Vieții. Îmi închipui că ți-ar spune că ai învățat niște lecții foarte importante în acei ani petrecuți alături de Luca, dar acum este timpul să închei acest capitol și să îl începi pe următorul. Tu și Taran aveți multe de învățat unul de la celălalt, de aceea v-ați întâlnit. Este karma. E vorba de faptul că tu atragi în viața ta lucruri importante pentru creșterea și dezvoltarea ta spirituală.

Vezi tu, poate că m-am prefăcut că nu îl ascultam, dar îmi amintesc tot ce spunea. Ea a făcut o grimasă. Bunicului tău îi plăcea să vorbească despre lucrurile profunde și semnificative. Dar vrei să știi ce părere am *eu*?

Daisy a dat din cap.

– Nu mi-a plăcut niciodată de Luca. Nu aş avea încredere în el nici cât negru sub unghie. Taran are substanță și... Ea a zâmbit. O plac pe mama lui, iar aşchia nu sare prea departe de trunchi, nu-i așa? Este un om bun. Crede-mă pe cuvânt. Am cunoscut câteva tipuri de oameni la vremea mea, ca să îi pot judeca bine acum.

– Taran e furios pe mine pentru că nu i-am spus despre venirea lui Luca. Daisy a oftat și și-a pus o mână pe piept. Acum nu știu ce să fac. I-am spus că îmi pare rău.

– Asta e tot ce poți face, iubito, a spus Dennis.

– Nu, nu este, a spus Nan. Dacă îl vrei, trebuie să lupți pentru el. Nu ești vreo domniță la ananghie, care așteaptă să fie salvată de cavalerul ei în armură strălucitoare.

Dumnezeule mare, de-a lungul vieții mele, femeile au evoluat mult și mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Eu nu aş mai aștepta

nici măcar o clipă. Du-te acolo și spune-i ce simți. Și câteva lacrimi vor face diferența, crede-mă pe cuvânt.

Daisy a râs.

– Nan, tocmai ți-ai subminat propriile argumente.

– O femeie vicleană știe cum să-și folosească puterile. Nu este un teren de joc egal și nu va fi niciodată. Poate că bărbații sunt mai puternici, dar femeile vor fi întotdeauna mai viclene. Pur și simplu așa stau lucrurile.

– Deci, dacă aș pleca și aș locui în Toronto, v-ați descurca fără mine, a spus Daisy, împingându-și scaunul și ridicându-se în picioare.

– Doamne, Daisy, suntem în secolul douăzeci și unu. Toronto este la o aruncătură de băț peste Atlantic, a spus Nan. Nu e o călătorie de trei săptămâni cu vaporul!

– Doar știi că Nan a supraviețuit *Titanicului*, a glumit Dennis.

– Nu sunt *atât* de bătrână, a protestat Nan. Apoi s-a uitat la Daisy, care zăbovea lângă ușă, pregătită de plecare. Tu faci mare caz din orice, Daisy, a spus ea. Acum respiră adânc și pleacă.

Daisy și-a pus haina și pălăria și a ieșit în grabă din casă spre o dimineată de iarnă. Chiciura era așezată într-un strat gros pe pământ, topindu-se ușor pe alocuri, unde soarele strălucea, lăsând la vedere petice de verdeată. A străbătut cu greu cărarea care traversa terenul agricol, așa cum făcuse aproape în fiecare dimineată de aproximativ un an de zile încoace. Cerul era de un albastru palid, iar norii care pluteau ușor pe el erau fini și pufoși. Fiecare zi era frumoasă, se gândea în sinea ei, în timp ce-și trecea ochii peste câmpurile maronii și pădurile din depărtare. S-a îmbătat de splendoarea naturii și, pe măsură ce îi creștea inima de bucurie, a început să se simtă mai bine. Se simțea plină de energie și de strălucire și a grăbit pasul. Avea să îi spună lui

Taran ce simțea, a hotărât ea, căci acum era sigură de sentimentele ei. Mai sigură decât fusese vreodată.

Mergând de-a lungul marginii pădurii, a văzut pe cineva stând pe o bancă mai în față. La început, s-a gândit că ar putea fi David Pullman, administratorul fermei, dar, pe măsură ce se apropia, și-a dat seama că era Taran. Purta și el un palton gros, pălărie și fular, sprijinindu-și coatele pe genunchi și privind înspre dealuri.

I-a simțit prezența și și-a întors privirea de la priveliște.

Nu s-a ridicat în picioare, ci s-a lăsat pe spate pe bancă, cu o expresie impasibilă. Lui Daisy îi era imposibil să îl citească.

S-a oprit brusc, nesigură de cum să înceapă.

– N-ai stat aici toată noaptea, nu-i așa? a întrebat ea cu un zâmbet, rămânând în fața lui și încercând să nu se lase descurajată de zidul invizibil care se ridicase deodată între ei.

Dar Taran nu i-a zâmbit.

– Dacă aș fi făcut-o, aș fi fost un bloc de gheață până acum, a răspuns el solemn.

Cât de formidabil este, s-a gândit ea, întrebându-se dintr-odată dacă fusese înțelept din partea ei să urmeze sfatul lui Nan și să vină aici. El nu i-a oferit nici o concesie, ci doar o expresie dură, neprietenoasă, care i-a zdruncinat hotărârea.

O și auzea pe Nan spunându-i că acesta ar fi un moment bun să scape câteva lacrimi.

Și-a ridicat bărbia și s-a dus să se așeze lângă el. Se simțea mai confortabil acolo, cu fața către priveliștea imensă care se întindea până în cel mai îndepărtat punct al orizontului.

Impresionată de măreția acesteia, a simțit cum îi revine încrederea în sine.

S-a uitat la el și a simțit că, dincolo de expresia dură și neprietenoasă, suferea.

– Îmi pare rău că te-am rănit, a spus ea încet. M-am panicat. Și m-am gândit doar la mine. Nu am nici o scuză. Ar fi trebuit să te sun și să am încredere că ai fi înțeles.

Taran și-a sprijinit din nou coatele pe genunchi și și-a împreunat degetele. Privirile lor s-au întâlnit pe fundalul acelui orizont îndepărtat.

– Și mie îmi pare rău, a spus el obosit. Am reacționat exagerat. Am fost gelos.

– Nu ai nici un motiv să fii gelos. Nu vreau să te pierd, Taran. Nu vreau să fiu cu Luca nici la Milano și nici aici. Vreau să fiu cu tine, oriunde ai fi tu.

S-a lăsat pe spate și a privit-o intens.

– De ce te-ai răzgândit atât de brusc?

– Am vorbit cu tata, așa cum m-ai îndemnat tu. Ai avut dreptate. Nu simt că îl dezamăgesc dacă plec din nou în străinătate. Sau că o dezamăgesc pe mama. Probabil că mă dezamăgesc doar pe mine pentru că nu-mi urmez inima. Bunica a spus că fac mare caz din orice. Cred că are dreptate.

Chipul i s-a înmuiat și tandrețea i-a revenit în privire.

– Asta doar pentru că îți pasă, a spus el.

Schimbarea expresiei feței lui i-a adus în ochi lacrimi adevărate, nu cele despre care vorbea Nan.

– Chiar îmi *pasă*, a subliniat ea, ușurată că poate el avea să îi acorde o grațiere. Port pe umerii mei greutatea luptei pe care o duce familia mea tocmai pentru că îmi pasă. Dar trebuie să învăț că nu trebuie să îmi pese de una singură. Mai sunt Suze, dar și Nan, care, după cum se pare, până la urmă, își poate purta și singură de grijă. A schițat un zâmbet mic, ezitant. Iar Toronto este la doar o aruncătură de băț peste ocean.

I-a zâmbit și el, un zâmbet care l-a alungat pe străin și i-a adus prietenul înapoi, cu toată căldura, inteligența și dragostea lui.

– Deci vei veni? a întrebat el, întinzându-se și atingându-i obrazul cu dosul mâinii.

– Voi veni, a răspuns ea.

El a tras-o în brațe și și-a lipit fața de gâtul ei.

– M-ai speriat, Daisy. Apoi a strâns-o și mai tare. Te rog să nu mă mai sperii așa.

Daisy s-a grăbit spre casă, nerăbdătoare să le împărtășească vestea. Trebuia să-i spună mai întâi mamei ei. Era important să nu o copleșească și să o anunțe cu blândețe că urma să trăiască din nou în străinătate. Nu era prea dornică să-i spună acest lucru.

Dennis și Nan erau tot la masa din bucătărie. Marigold nu li se alăturase încă.

– Cineva e fericită! a comentat Nan când a văzut chipul îmbujorat al lui Daisy. E din cauza lacrimilor de crocodil?

Dennis a ridicat din sprâncene.

– Văd că e totul bine, a spus el.

– Am să locuiesc cu Taran în Toronto! a exclamat ea.

Nan a părut surprinsă.

– Pe vremea mea, oamenii se căsătoreau înainte de a se muta împreună.

– Acum nu mai e vremea ta, a spus Dennis, ridicându-se pentru a-și îmbrățișa fiica. Acum este vremea *ta*, iubito, i-a spus el lui Daisy, sărutând-o pe frunte. Este o veste minunată.

Nan a scuturat din cap la modul dezamăgitor în care au coborât standardele în această perioadă, dar a întins mâna pentru a o chema pe Daisy la ea.

– Mă bucur pentru amândoi, a spus ea, lăsând la o parte dezaprobarea ei și înveselindu-se la gândul posibilității ca Lady Sherwood să devină, în cele din urmă, parte din familia ei.

Un Sherwood care să își pună pirostriile cu o Fane, a meditat ea cu ceva ce părea a fi entuziasm. *Asta* chiar că nu s-ar fi întâmplat pe vremea *ei*.

– Când te vei căsători cu el, în cele din urmă, o vei face îmbrăcată în alb, nu-i așa, scumpo? Sunt convinsă că Taran este un tânăr căruia îi place să facă lucrurile corect. Va veni să-ți ceară mâna la costum și cravată, nu-i așa?

– Mă mut cu el, Nan. Pas cu pas, a spus Daisy, dar nu și-l putea imagina pe Taran în costum și cravată.

Intr-un final, când Marigold a coborât, Dennis s-a ridicat să-i facă o ceașcă de ceai. A sărutat-o pe obraz.

– Bună dimineța, Goldie, a spus el. Daisy are niște vești bune.

Marigold s-a uitat la Daisy și a zâmbit. Se întreba dacă nu cumva Luca o ceruse în sfârșit de soție.

– Mă mut cu Taran, a spus Daisy.

S-a pregătit pentru răspunsul mamei sale.

A fost o pauză lungă, timp în care Marigold a încercat să-și amintească cine era Taran. Era sigură că îl chema Luca.

– Ce drăguț! draga mea, a spus ea și a mers să se așeze.

– Vor locui în Toronto, a spus Nan.

– Dar vom veni des, a adăugat Daisy repede, disperată să nu-și supere mama, care părea nedumerită. Este vorba de un zbor de doar opt ore, așa că ne vom întoarce cel puțin o dată la câteva luni. Va vrea și Taran să-și vadă mama.

Zâmbetul lui Marigold nu i s-a clintit de pe chip, cu toate că era sigură că prietenul lui Daisy locuia în Italia.

– Toronto este un oraș minunat, a spus ea pe un ton uniform, ocupând scaunul din capul mesei, lângă Nan.

– Și mi-a spus că se va muta înapoi aici într-o bună zi, așa că nu plecăm pentru totdeauna, a liniștit-o Daisy.

– Toronto este un oraș îngrozitor! a exclamat Nan. Gălăgios, murdar, prea mulți oameni și clădiri prea înalte.

Daisy s-a încruntat.

– Ai fost vreodată în Toronto, Nan?

– Nu e nevoie să merg în Toronto ca să îmi dau seama ce oraș îngrozitor este.

Daisy și-a privit mama cu atenție. Nu era convinsă că Marigold înțelesese ceea ce îi spusese.

– Vezi tu, mamă, Taran lucrează în Toronto. Este arhitect. Un arhitect bun. Are propria lui afacere și proiectează cele mai frumoase clădiri. Când m-am dus acolo, mi-am dat

seama că nu putea să-și lase baltă afacerea ca să vină să locuiască aici. Cel puțin nu încă.

– Nu trebuie să explici, Daisy, a spus Dennis cu blândețe, așezând ceașca de ceai în fața lui Marigold. O să te distrezi în Toronto. Ești tânără. Ți va prinde bine să trăiești într-un oraș interesant cum e Toronto.

S-a așezat în dreapta lui Marigold.

Marigold a înțeles că Daisy va pleca de lângă ea, dar s-a concentrat pe partea în care a spus că se va întoarce. Atât timp cât avea să se întoarcă, pe Marigold nu o deranja că pleca.

– Poate că Suze va intra în acțiune, a spus Dennis cu speranță. S-a maturizat mult în ultimul an, iar acum este o femeie măritată și respectabilă.

– Ar fi frumos să o vedem mai des, a spus Nan. Suze este genul de fată care sare doar atât de sus cât e nevoie. Hai să ridicăm ștacheta și să vedem ce se întâmplă.

Marigold a sorbit din ceai, instalându-se în rutina familiară cu plăcerea unei găini care se așază pe cuibar.

– Tata spune: copiii noștri nu sunt copiii noștri, ci sunt fiii și fiicele dorului Vieții de ea însăși, a spus ea.

Nan a observat că Marigold folosea timpul prezent și și-a mușcat limba. Acum știa că nu trebuia să o mai corecteze, chiar dacă impulsul de a face acest lucru era aproape irezistibil.

– Tatăl tău a spus multe lucruri înțelepte, a zis ea în schimb.

– Este din Khalil Gibran, a spus Dennis. Ce isteată ești că ți-ai amintit, Goldie.

– Ei vin prin noi, dar nu sunt de la noi și, deși sunt cu noi, ei nu sunt ai noștri, a continuat Marigold, absorbind laudele lui Dennis. Tata m-a încurajat mereu să-mi urmez propriul drum, oricare ar fi acela.

Dennis a zâmbit larg.

– Are dreptate, bineînțeles. Iar eu le-am încurajat întotdeauna pe fetele noastre să facă același lucru. Mergi la Toronto fără nici un regret, Daisy. O să îți faci un cămin alături de Taran.

Marigold era confuză. Era sigură că pe iubitul lui Daisy îl chema Luca.

– Îngrozitor oraș, a repetat Nan.

– Da, acolo îmi voi face un cămin cu Taran, a spus Daisy, neliniștea ei risipindu-se la vederea zâmbetului blând al mamei sale.

– Acasă este acolo unde este dragostea, draga mea, a spus Marigold. Apoi s-a întors și l-a privit pe Dennis.

Lui Taran îi plăcea ca la sfârșit de săptămână să plece din oraș și să se îndrepte spre Muskoka, o vastă regiune de lacuri, insule și munți, aflată la nord de Toronto. Îi plăcea să facă drumeții și canotaj, să stea pe docuri vara, precum și mersul pe rachete de zăpadă sau schi fond în timpul iernii. Închiriase o cabană mică de la un client care deținea o proprietate imensă pe dealuri și a dus-o pe Daisy acolo. Înselat de seninătatea naturii, a privit cu nesățimensul cer albastru, apa cristalină, pădurile în culori mereu schimbătoare și florile sălbatice care creșteau printre ierburile înalte.

Nu tânjea după căminul ei din Anglia, căci aici își făcuse un cămin cu Taran și era perfect mulțumită.

Într-un weekend de la începutul lunii martie, Taran a anunțat-o că vrea să-i arate ceva special. A condus mai departe pe dealuri, pe un drum lung de pământ, până la un loc izolat, ascuns printre copaci, unde se înălța un hambar aflat în paragină și pustiu, privind către panorama neîntreruptă a unui lac. A luat-o de mână pe Daisy.

– Crezi că acesta ar fi un loc bun pentru a construi o casă? a întrebat el.

– Cred că ar fi grozav. Este pentru un client?

– Nu. El s-a întors spre ea și i-a zâmbit. Este pentru tine.

Daisy a fost atât de surprinsă încât a râs.

– Ha! Ha! Ha! Ce glumă bună!

– Nu glumesc. Vreau să construiesc aici o casă împreună cu tine. O casă pentru noi doi.

Daisy s-a oprit din răs.

– Tu chiar nu glumești?

Fără să-i dea drumul la mână, s-a lăsat într-un genunchi. Daisy a simțit un val de emoție și și-a apăsat palma pe piept pentru a stabiliza bătăile inimii devenite brusc neregulate. El și-a ridicat privirea spre ea, cu ochi strălucitori și cu obraji brusc îmbujorați în lumina de chihlimbar a apusului.

– Daisy Fane, dragostea vieții mele, te căsătorești cu mine?

Daisy a îngenunchat și i-a cuprins chipul în mâini. A clipit pentru a-și alunga lacrimile.

– Mi-ar face mare plăcere, Taran Sherwood, dragostea vieții *mele*.

Și-a sprijinit fruntea de a lui, apoi i-a sărutat ușor buzele. El a înconjurat-o cu brațele și a ținut-o strâns.

– Am cumpărat acest teren cu mult timp în urmă. Așteptam doar fata potrivită cu care să îl împart, a spus el. Acum am găsit-o.

Daisy a închis ochii și i-a permis să o îmbrățișeze. *Mama avea dreptate*, s-a gândit ea, prețuind senzația familiară a lui. Aici era locul ei. Aici, cu Taran.

Acasă este acolo unde este dragostea.

Daisy și Taran s-au căsătorit în iunie la biserica din sat. Lady Sherwood a ajutat-o pe Daisy cu pregătirile. Nu s-a putut abține să nu facă tot felul de paralele între căsătoria lor și a ei. În vreme ce ea părăsise Toronto și se mutase în Anglia pentru a se căsători cu Owen, Daisy părăsea Anglia și se muta în Toronto pentru a fi cu Taran. Sperase în secret că Daisy avea să îi ademenească fiul să se întoarcă acasă, dar înțelegea că acolo era afacerea lui, precum și atâtea amintiri din copilărie. Dar Taran o asigurase că aveau să se mute înapoi în cele din urmă, iar ea l-a crezut.

Suze și Batty au decorat cortul care fusese montat în grădina ei pentru recepție și cina dansantă. Nan a fost foarte impresionată. Era

mult mai fermecător decât fusese recepția lui Suze. Prietenii și verii lui Taran au venit din Toronto, iar Patrick și Lucille au venit tocmai din Sydney. Au fost două sute cincizeci de invitați, toți așezați la mese rotunde, elegante, sub un tavan înțesat de luminițe, ca niște stele.

Dennis a trebuit să închirieze în mod special o redingotă. Suze și Daisy le-au dus pe Nan și pe Marigold în oraș ca să își cumpere rochii și pălării noi. Suze a avut grijă ca Marigold să nu rateze nici una dintre probele lui Daisy. Nan a insistat să vină și ea, dar nu a avut nici un comentariu acid de făcut la adresa rochiei, care era albă, însă i-a spus lui Daisy să mănânce mai mult.

– Nici un bărbat nu vrea să se culce cu o femeie osoasă, a spus ea pufnind pe nas. Pun pariu că Taran este un bărbat căruia îi place să aibă pe ce să pună mâna.

Cu lacrimi în ochi, Marigold l-a privit pe Dennis ducând-o pe Daisy la altar. Spera să-și amintească acest moment pentru totdeauna, dar deja uitase de nunta lui Suze. În mod inevitabil, avea să o uite și pe cea a lui Daisy. Cu toate acestea, ea învăța să trăiască momentul. Să savureze prezentul. Să nu regrete ceea ce pierduse sau să anticipeze ceea ce avea să dispară. Tatăl ei îi spunea să se bucure de lucrurile simple, care pot fi găsite doar în clipa de Acum.

– În orice caz, Acum este singurul lucru real, i-a spus el în timpul uneia dintre discuțiile lor din grădină. Demența te aruncă în clipa de Acum, Goldie. Bucură-te de cântecul păsărilor, de briză, de schimbarea anotimpurilor. Bucură-te de toate acestea Acum. Numai fiind atentă la momentul prezent, te poți conecta cu adevăratul tău eu, care este etern.

– Eu, cea care conduce mașina, a spus ea cu mândrie, bucuroasă că își amintise.

– Tu, cea care conduci mașina, a repetat tatăl ei. Sufletul tău etern.

– Voi fi bine, nu-i așa, tată?

– Da, Goldie, vei fi.

A zâmbit, astfel că ridurile din colțurile ochilor i s-au adâncit. A luat-o de mână.

– Vei fi bine pentru că ești iubită. Asta e tot ce are nevoie omul.

În lunile care au urmat, ceața din mintea ei a acaparat-o pe Marigold. Încetul cu încetul, centimetru cu centimetru, lumea ei s-a micșorat. Daisy o suna în mod regulat pe FaceTime, povestindu-i mamei sale despre noua ei viață din Toronto, că devenise o artistă de succes, chiar dacă își dădea seama că mamei sale îi era greu să urmărească ceea ce îi spunea. Suze a intrat în acțiune și a sărit cu mult peste ștacheta pe care o ridicaseră pentru ea, surprinzând-o chiar și pe Nan cu dăruirea și atenția ei față de mama sa. Fără Daisy acolo, care să facă totul pentru ea, Suze savura sentimentul de responsabilitate pe care i-l conferea îngrijirea lui Marigold. Se simțea necesară și simțea că are un scop, iar admirația venită din partea bunicii și a tatălui ei, dar și din partea lui Batty, o făcea să se simtă bine în pielea ei, însă într-un mod în care nu o mai făcuse înainte. Se simțea bine să strălucească.

Și a început să scrie. După ce a scris primul rând, cuvintele au venit ca un torent și abia dacă putea tasta îndeajuns de repede pentru a ține pasul cu el. Acestea erau inspirația și creativitatea care curgeau prin ea dintr-un loc mai înalt. Atunci și-a dat seama că ea nu mai fusese niciodată inspirată.

La începutul verii s-a născut primul copil al lui Suze și Batty. Suze trecea des pe la ei, astfel încât Marigold să se bucure de prezența nepoatei sale. În vreme ce Marigold privea cu dragoste chipul fetei și o ținea de mână, Suze îi făcea ceai și o ajuta la treburile casnice, până când Dennis și-a dat seama că era prea mult pentru Suze și a plătit-o pe Karen, tânăra și dornica nepoată a Sylviei, să facă ea curățenie și să spele rufe. Lui Nan îi plăcea să vorbească cu Karen. Era cam plictisitor în casă

acum, că sănătatea lui Marigold se deteriorase și că fetele se mutaseră, iar Karen era la curent cu toate bârfele, la fel ca mătușa ei. Marigold își petrecea mult timp în grădină, privind păsările, ori în sufragerie făcând noul ei puzzle. Chiar dacă devenise o provocare prea mare pentru ea, îi plăcea să se uite la imagini și să citească explicațiile pe verso. Acestea o umpleau de căldură interioară.

În noiembrie a nins din nou. Nan s-a plâns, așa cum făcea mereu. Marigold a privit cu uimire grădina albă, iar Dennis a comentat vesel că părea desprinsă din Narnia. Totuși, anul acesta Marigold a uitat să hrănească păsările. I-a amintit Nan.

– Marigold, dacă nu le hrănești, nu vor trăi până la primăvară.

I-a întins haina.

– Nu vrei să răcești, a spus ea, ajutând-o să o îmbrace.

Mama și fiica au mers împreună să umple hrănitorea și să stea de vorbă cu măcăleandru care le aștepta pe acoperișul atelierului lui Dennis.

Hotărât să facă tot ce-i stă în putință pentru Marigold, Dennis a elaborat niște sisteme pentru ca ea să își poată purta singură de grijă. Știa cât de importantă era independența ei pentru ea. În baie, lângă chiuvetă, a așezat un coș cu articolele de toaletă și medicamentele ei pentru a o ajuta să își amintească ce făcuse, evitând să facă de două ori aceeași operațiune. După ce se spăla pe dinți, puneă periuța și pasta de dinți într-o parte. După ce se spăla pe față, așeza săpunul lângă periuță și pasta de dinți. După ce își hidrata tenul, așeza crema acolo, și așa mai departe, până când coșul rămânea gol. Astfel, ea știa că totul fusese făcut așa cum trebuie. Apoi puneă toate obiectele înapoi în coș pentru data viitoare. A remodelat dulapurile din bucătărie, punându-le uși de sticlă pentru ca Marigold să poată vedea ce se afla înăuntru. A etichetat ușa de la baie și sertarele, dulapurile din bucătărie și din sufragerie. A adăugat mai multe lumini, pentru

ca Marigold să poată vedea mai bine, și s-a asigurat că podelele sunt netede, pentru ca Marigold să nu se împiedice. Păstra casa ordonată pentru a nu o deruta și s-a asigurat că lucrurile importante, cum ar fi cheile și telefonul mobil, erau puse întotdeauna în același loc. Cel mai important dintre toate, era tot timpul de acord cu ea. Oricât de nebună ar fi părut ea, și uneori chiar părea un pic nebună, el pur și simplu îi zâmbea cu încurajare și înțelegere. Spera că nu va ști niciodată cât de mult i se deteriorase creierul.

Nici prin gând nu i-a trecut lui Dennis că avea să vină și ziua în care nu va mai putea să aibă grijă de ea. Jurase în biserică, în fața lui Dumnezeu, că o să aibă grijă de ea la bine și la rău, și nu avea de gând să își încalce jurământul. Nu s-a gândit că starea ei avea să se deterioreze într-o asemenea măsură încât să nu mai poată avea grijă de el însuși. Și totuși, așa a fost.

Pe măsură ce cărțile din biblioteca metaforică din creierul lui Marigold au început să lase goale rafturile de sus, Marigold a început să trăiască doar cu cele de pe rafturile de jos – în amintirile care se mai aflau încă acolo, de demult. A încercat să fugă de mai multe ori, pretinzând că vrea să se întoarcă acasă.

– Dar aici este acasă, i-a explicat răbdător Dennis atunci când a găsit-o pe alee, în cămașă de noapte și în picioarele goale, tremurând de frig.

– Nu, a răspuns ea, clătinând din cap, panicată. Vreau să mă duc acasă la mama, la tata și la Patrick. Vezi tu, le e dor de mine. Sunt îngrijorați. Trebuie să mă duc acasă ca să nu își facă griji.

Dennis s-a luptat cu frica ce amenința să-l copleșească și, cu lacrimi în ochi, a luat-o în brațe și a dus-o acasă. Cum putea el să fie un soț bun pentru ea, când ea nici nu mai recunoștea casa lor ca fiind acasă?

Apoi, într-o noapte, a refuzat să se bage în pat pentru că nu-l recunoștea pe Dennis.

– Sunt soțul tău, a spus el cu disperare. Ești căsătorită cu mine. Suntem căsătoriți de peste patruzeci de ani, Goldie.

Dar ea a continuat să rămână lipită de perete, îmbrăcată în halat și tremurând de spaimă, până când Dennis a fost nevoit să o roage pe Nan să vină și să discute cu ea.

Lui Nan întreaga situație i s-a părut greu de îndurat. Nu putea să înțeleagă cum a putut Marigold să-l uite pe Dennis. Pe Dennis, lumina vieții ei. Cum a putut?

– El *este* soțul tău, Marigold, a spus ea printre buzele-i albe și tremurânde. Tu îl *iubești*.

Și a fost ceva în cuvântul „iubești” care i l-a adus înapoi în amintire. Dar dacă se întâmpla din nou, avea să mai fie suficientă iubirea?

După aceea, Nan a știut că Dennis nu va mai putea face față mult timp. În adâncul sufletului, Dennis știa și el, dar nu se putea convinge să privească adevărul drept în față. Nu putea suporta gândul de a trăi fără Marigold. Ar fi făcut tot posibilul ca să nu se întâmple asta. Și, în plus, unde avea să ajungă? Într-un spital? S-a cutremurat. Auzise lucruri îngrozitoare despre pacienții cu demență, că erau neglijăți în spitale. Dar el nu-și putea permite un azil de bătrâni. Nu îi mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Cu inima grea, și-a redus activitatea și a refuzat să mai preia noi comenzi. Satul în miniatură la care lucra a rămas abandonat la el în atelier și aduna praf. O ajuta pe Marigold să facă baie și să se îmbrace. Îi gătea. Îi pregătea ceaiul. Cu răbdare și compasiune, îi dedica ei fiecare clipă din viața lui și, pentru o vreme, a simțit că se menține pe linia de plutire. Cu toate acestea, cu fiecare Crăciun care venea și trecea, simțea cum forța curentului subteran îl trăgea treptat în jos, până când abia dacă mai putea respira. Starea lui Marigold se înrăutățea, iar acum o învingeau chiar dispozitivele pe care el le crease special pentru a o ajuta. Cel mai rău, *ea* îl învingea *pe el*.

Dennis nu era un om care să plângă din orice, dar, în momentul în care și-a dat seama că dăduse greș, a plâns ca un copil. Un copil neajutorat. Un copil care nu vedea nici o cale de scăpare.

Nan l-a sunat pe Patrick. Îl suna rar pentru că era foarte scump să sune la cealaltă parte a lumii, iar Patrick era foarte ocupat. Dar avea nevoie de el. Avea nevoie de sfaturile lui. Pe vremuri, l-ar fi întrebat pe soțul ei, el ar fi știut exact ce era de făcut. Dar cum el nu mai era aici, nu îi mai rămânea decât să-și sune fiul.

– Sunteți toți bine? a întrebat el când a auzit vocea mamei sale.

– Nu, e vorba de Marigold, a răspuns ea, fiind mult prea conștientă de costuri ca să se angajeze într-o conversație lungă.

– E mai rău? a întrebat el.

– Mult mai rău, Patrick.

– Așa credeam și eu, a răspuns el, apoi a oftat din greu, căci, din locul în care se afla, nu prea avea ce să facă pentru a fi de ajutor.

– Dennis încearcă să aibă el grijă de ea, dar îl distruge. Nu l-am văzut niciodată atât de tensionat. Patrick, vreau să știu dacă Marigold ar trebui să meargă într-un azil de bătrâni. Știu că Dennis nici nu vrea să audă. Dar *eu* cred că nu avem de ales. *Tu* ce crezi că ar trebui să facem?

Patrick s-a gândit preț de o clipă. Lui Nan i s-a strâmbat gura de nerăbdare.

– Cred că nici eu nu mai pot suporta asta mult timp, a adăugat ea cu un oftat. Mă va distruge și pe mine.

– Atunci trebuie să faceți ce este mai bine pentru voi toți, inclusiv pentru Marigold, și nu trebuie să vă simțiți prost pentru asta, a spus Patrick. Tu, Daisy și Suze trebuie să îl convingeți pe Dennis că nu este numai spre binele vostru, ci și spre binele lui Marigold. Îngrijitorii profesioniști știu cum să aibă grijă de oamenii ca ea. Va fi în siguranță. Bineînțeles că Dennis nu poate avea grijă de ea de unul singur. A chicotit. Îl admir pentru că o face,

dar îți zic că eu nu aș rezista nici cinci minute fără să strig după ajutor.

Nan spera ca Lucille să nu aibă niciodată nevoie ca el să o facă.

Nan i-a telefonat lui Daisy și a rugat-o să ia avionul spre casă. Suze și-a lăsat copilul acasă cu Batty și a venit cu mașina. Toate trei l-au confruntat pe Dennis, pe când stăteau împreună în jurul mesei din bucătărie, în timp ce Marigold dormea la etaj.

Daisy a fost șocată să își vadă tatăl atât de obosit și cărunt. Îmbătrânise foarte mult de când îl văzuse ultima dată la Crăciun. Dacă înainte avusese rezerve în privința internării mamei sale într-un azil de bătrâni, declinul lui Dennis a convins-o că acesta era pasul corect de făcut, pentru amândoi.

Dennis și-a cuprins cana de ceai în mâini și și-a privit cu ochi sticloși și deznădăjduiți fiicele și soacra.

– Știu de ce v-ați adunat toate aici, le-a spus el cu tristețe.

– Nu putem să stăm deoparte și să permitem să te îmbolnăvești și tu, a spus Nan, iar apoi a zâmbit și a adăugat cu umorul ei sec, caracteristic: Trebuie să locuiesc cu voi și nu este corect față de mine.

Dennis a reușit să îi întoarcă un zâmbet stins, dar, nici amortizat de glumă, adevărul nu a fost mai ușor de îndurat.

– Nu este corect față de *tine*, a spus Daisy cu blândețe, privindu-și tatăl cu afecțiune. Trebuie să-ți trăiești viața, tată.

El a privit-o nedumerit.

– Dar Marigold este viața mea, Daisy.

– Știu, tată. Dar, dacă nu accepți ajutor, te va trage după ea și nici una dintre noi nu va putea suporta asta.

Pe Daisy o înțepau ochii. Nu și-l putea imagina pe Dennis fără Marigold.

Cei doi erau potriviți unul pentru celălalt, ca o oală și capacul ei. Ca pâinea și untul. Ca râsul și dragostea.

– Nici noi nu vrem ca mama să plece de acasă, a spus Suze. Dar ea nu ar vrea ca tu să

suferi, nu-i așa?

Dennis și-a amintit de conversația pe care o avuseseră la el în atelier, când Marigold îi spusese că ar înțelege dacă ar interna-o într-un azil de bătrâni. El fusese consternat. Ideea i se păruse de neconceput atunci. Acum era pur și simplu de nesuportat.

– Nu-mi permit un azil, a recunoscut el, iar cuvintele au tăiat în carne vie.

Atunci când își rostise jurămintele la biserică, el crezuse cu adevărat în ele. *La bine și la rău... până când moartea ne va despărți.* Poate că era el de modă veche, dar să aibă grijă de Marigold nu îi era doar dorință, ci și datorie. Acum îi era rușine că nu-și putea îndeplini această datorie. Și-a coborât privirea.

– Încă mai am banii pe care i-am obținut din vânzarea casei mele, a spus Nan. I-am pus deoparte pentru zile negre. Ei bine, aş zice că acum e eclipsă totală, nu-i așa?

Dennis a dat din cap.

– Chiar că este eclipsă totală.

Daisy și-a dres glasul. Nu voia să respingă oferta generoasă a bunicii sale, dar se documentase și știa cât de mult costă un azil de bătrâni bun. Banii bunicii ei aveau să se termine repede.

– Eu și Taran am vrea să plătim, a spus ea, aruncându-i o privire neliniștită lui Nan. Adică am dori să împărțim costurile cu Nan.

Nan i-a zâmbit lui Daisy, iar apoi și-a pus mâna pe brațul lui Dennis.

– Pentru asta există familia, a spus ea. Pe guvern nu te poți baza. Dar te poți baza pe noi.

Dennis s-a uitat de la Nan la Daisy și i-au strălucit ochii. Nu-și găsea cuvintele pentru a-și exprima recunoștința. Nu mai avea cuvinte.

– Voi contribui și eu, a spus Suze, care nu voia să fie lăsată pe dinafară, cu toate că ea și Batty nu aveau prea mult de oferit. Nu va fi mult, dar va fi de ajutor.

– Intenția contează, a spus Nan. Ideea este că putem și trebuie să facem asta. Pentru tine, Dennis, dar și pentru Marigold. Ea are nevoie de îngrijire profesională acum.

El a luat o gură de ceai și a oftat.

– Nu știu ce mă voi face fără ea, a murmurat el. Ochii lui goi îi scânteiau. Ea este Goldie a mea, așa-i? Mereu a fost Goldie a mea.

– O poți vizita zilnic dacă vrei, a spus Daisy.

– Vom alege un loc care să fie aproape, a spus Suze.

– Beryl mi-a spus că a dus-o în vizită la Seaview House acum câțiva ani, le-a spus Nan. Este la vreo douăzeci de minute de mers cu mașina. Pe coastă, așa că ar putea să admire marea. Știți cât de mult îi place marea. Cred că este un loc frumos.

– Vii cu noi să îl vedem? l-a întrebat Suze pe Dennis.

– Nu trebuie să iei nici o decizie acum, a spus Daisy cu blândețe. Vino doar să arunci o privire. Dacă nu îți place, găsim în altă parte.

S-a lăsat o pauză lungă, timp în care Dennis s-a gândit la propunerea lor. Nimeni nu a vorbit. Daisy s-a uitat la Suze și s-a încruntat. Suze a dat puțin din umeri. Și-au băut ceaiul și au așteptat. În cele din urmă, Dennis a vorbit.

– Nu știu cum se va descurca Marigold fără mine, a spus el încet. Întotdeauna m-a avut pe mine lângă ea.

– Nu te recunoaște de cele mai multe ori, a spus Nan.

– Aș vrea să pot face față, a spus el. Mi-e teamă că o dezamăgesc.

– Of, tată, a plâns Daisy. Nu o dezamăgești. Ai fost cavalerul ei în armură strălucitoare.

– Nici nu puteai să faci mai mult de atât, a adăugat Suze cu lacrimi în ochi.

Nan a dat din cap.

– Nu, nu puteai face mai mult. Nimeni nu ar fi putut face mai mult. Ești un om bun, Dennis, la fel ca Arthur. Oameni buni. Eu și Marigold am fost foarte norocoase. Amândouă știm asta.

Și-a întins mâna peste masă și l-a bătut ușor pe mână.

– Poate că Marigold își pierde mințile, dar încă mai are o inimă. Știe că o iubești și va ști că orice decizie vei lua va fi luată cu dragoste.

– Și noi știm asta, a adăugat Daisy.

– Bine, a spus Dennis, încuviințând din cap.
Să mergem să vedem această Seaview House.
Să vedem dacă este îndeajuns de bună pentru
Goldie a noastră.

CAPITOLUL 29

Unul după altul, anotimpurile au venit și au trecut într-o succesiune regulată, iar Marigold le-a privit pe toate din fotoliul de lângă fereastra mare cu cercevele, care dădea înspre peluza Seaview House. Deși le erau desemnate etichetele de vară, toamnă, iarnă și primăvară, nici unul dintre ele nu a fost vreodată la fel. Roșul și galbenul toamnei erau uneori un purpuriu mai intens și un auriu mai strălucitor. Uneori ningeă, dar, de cele mai multe ori, nu. Din când în când, gerul desena imagini pe geamurile ferestrelor și era distractiv să încerce să își dea seama ce reprezentau. Marigold descoperea în gheață zâne, goblini și spiriduși, dar aceștia se topeau la soare și apoi, exact când le deplângea plecarea, atenția îi era distrasă de păsări, care fluturau din aripi în jurul hrănitoarelor din grădină, pentru că, indiferent de anotimp, erau mereu păsări acolo. Marigold iubea păsările. Trilul lor vesel atingeă în ea un loc adânc și atemporal, locul în care era depozitată toată dragostea pe care o primise în viața ei, chiar dacă nu-și mai amintea de cei care i-o oferiseră.

Încetul cu încetul, amintirile lui Marigold s-au estompat, precum firișoarele de fum dintr-un foc care se stinge. Dar ea nu le-a observat plecarea. A renunțat la ele fără luptă. Nu a existat nici zbucium, nici anxietate, nici durere, ci doar o blândă renunțare la imaginile care nu mai erau vitale pentru conștiința ei de sine. După cum îi spusese tatăl său, mașina se deteriora treptat și motorul se stingeă, dar Marigold era încă la volan, perfectă și întreagă, așa cum a fost și așa cum va fi mereu. Se bucura de moment. Erau multe lucruri care îi făceau plăcere. Privea marea, valurile

unduitoare, lumina dansând pe apă, spuma din jurul stâncilor și pescărușii care se adunau laolaltă pentru a se înfrupta din bancurile de pești de la suprafață. Dacă rămâneai ancorat în prezent, niciodată nu erai plictisit sau nefericit. *Ce este în neregulă acum?* se întreba ea; niciodată nu era nimic în neregulă cu prezentul.

Uneori, Marigold stătea și se gândea, alteori doar stătea. Din când în când, ieșea din ceață și motorul pornea pe neașteptate, mașina tușea și bolborosea, iar Marigold revenea la viață cu puțin din entuziasmul care îi caracterizase existența anterioară. Dar acele zile erau rare.

Era ziua de Crăciun. Două mașini au oprit în fața azilului Seaview House și șase adulți au pășit în zăpadă, având cu ei mai mulți copii mici. Pe ușa de la intrare era agățată o coroniță de Crăciun și, când au intrat în hol, în locul mesei rotunde care era amplasată de obicei în fața șemineului pe care nu îl aprindeau niciodată, trona un brad mare de Crăciun, împodobit cu beteală argintie și fulgi de zăpadă. În clădire mirosea a scorțișoară și a mere coapte.

Dennis mergea înainte pe hol, înarmat cu un coș plin de daruri și cu un buchet de trandafiri roz pal. În urma lui venea Nan, ținând-o de mână pe Trudie, fiica cea mică a lui Suze. După ei veneau Daisy, care îl ținea în brațe pe fiul ei de zece luni, Owen, și Suze, care era însărcinată din nou. În spatele lor, Batty îl ducea în brațe pe băiatul lor de cincisprezece luni și geanta de bebe. Din partea mamei lui, Taran a adus o cutie de plăcinte cu fructe uscate pe care le făcuse Sylvia.

Au intrat în salon și au văzut-o imediat pe Marigold. Era așezată în fotoliul ei obișnuit de lângă fereastră, privind grădina albă. Părea curată și îngrijită, îmbrăcată într-o fustă și un cardigan. Gulerul cămășii ei înflorate fusese atent călcat. Părul îi fusese spălat de curând.

Era puțin machiată, nu prea mult, doar cât să arate foarte bine. Pe masa de lângă ea se afla puzzle-ul pe care i-l dăruiseră. În ultima vreme nu mai putea să pună piesele cap la cap, dar asistentele le-au spus că îi plăcea să se uite la imagini și să citească inscripțiile de pe spate. Au spus că adesea era văzută zâmbindu-le, cu o privire afectuoasă.

Grupul s-a îndreptat spre cealaltă parte a camerei. Era foarte liniște. Televizorul era pornit și câteva doamne cu părul alb stăteau pe canapea, urmărind o slujbă de Crăciun. Pe măsuta de cafea din fața lor, printre reviste, se afla un volum recent publicat, scris de Suze Fane și intitulat *Iubind cu demență*. Fusese un bestseller.

Când familia s-a apropiat, Marigold s-a întors de la fereastră.

Și-a trecut privirea peste grup, fără să-și dea seama din prima că veniseră pentru ea.

Expresia ei era curioasă, chipul unui observator pasiv. Al cuiwa care nu se aștepta să ia parte la acțiune, dar care era destul de încântat să vadă cum aceasta se întâmplă în jurul ei. Apoi Dennis i-a zâmbit, iar ea a părut puțin surprinsă.

– Bună, dragostea mea, a spus el cu blândețe.

Știa că nu era cazul să se aplece și să o sărute. Asta era ceva ce a obișnuit să facă, dar lucrurile stăteau diferit acum. A tras un scaun și s-a așezat.

– Crăciun fericit, Goldie! Ți-am adus niște cadouri.

Nu i-a adus un puzzle. Ea nu își mai amintea tradiția lor.

Când Marigold a văzut-o pe Nan, s-a luminat la față și i-a zâmbit în semn de recunoaștere. Își amintea de mama ei.

– Bună, Marigold, a spus Nan și s-a așezat pe scaunul de lângă ea.

Fiica lui Suze s-a cocoțat pe genunchii străbunicii ei și a privit-o pe Marigold cu prudență. Batty și Taran au mai tras câteva scaune și s-au așezat toți patru. A fost multă

agitație până când Batty a pus geanta de bebe pe covor, iar Taran a găsit o masă pentru plăcinta cu fructe uscate. Daisy s-a așezat lângă mama ei, cu bebelușul în brațe, în timp ce Suze s-a așezat lângă Nan. O clipă mai târziu, Trudie și-a întins brațele, iar Suze a luat-o la ea pe genunchi. Fetița a continuat să o privească pe Marigold cu suspiciune.

– Ei bine, așa-i că e frumos? a spus Dennis, frecându-și cu simț de răspundere genunchii și încercând să se poarte ca și cum totul ar fi fost normal. Cât de minunată e zăpada! Ca în Narnia, a adăugat el.

– Ți place zăpada, nu-i așa, Marigold? a spus Nan. Întotdeauna ți-a plăcut zăpada.

Marigold și-a întors privirea către zăpadă și a rămas așa o vreme, bucurându-se de felul în care razele soarelui mângâiau cristalele și le făceau să strălucească.

– Iubesc Crăciunul, a spus Suze. Mereu mi-au plăcut cadourile.

Marigold și-a îndreptat din nou atenția către grup. I-a zâmbit lui Daisy, zâmbetul amabil al unui străin.

– Ce drăguț! a spus ea.

– Am adus plăcinte cu fructe uscate din partea mamei, a spus Taran.

Marigold nu știa nici cine era *el*, cu atât mai puțin cine era mama lui, dar nu voia să o spună.

– E foarte drăguț din partea ei. Mulțumesc.

Din nou zâmbetul amabil al cuiva care voia să fie politicos, al cuiva care nu își dorea să spună ceva greșit.

– Ce-ar fi să facem niște ceai, a sugerat Daisy, sperând să risipească tensiunea care se aduna încet în jurul lor.

Chipul lui Marigold s-a animat brusc.

– Ce idee bună! Hai să bem o ceașcă de ceai, a spus ea. Atunci când e frig afară, nimic nu e mai plăcut decât o ceașcă de ceai.

Daisy s-a ridicat în picioare și i-a dat copilul lui Taran.

– Mă duc în bucătărie să pun ceainicul la fiert.

S-a ridicat și Suze în picioare.

– Te ajut eu, a declarat ea. Suntem o gașcă mare și îmi închipui că toți vrem câte o ceașcă.

Marigold s-a uitat la cele două fete frumoase, iar apoi la bărbați. „Ce grup încântător“, s-a gândit ea. Apoi s-a întors spre Nan.

– Ce s-a întâmplat cu Dennis, bărbatul acela fermecător? S-a căsătorit? a întrebat ea. Era chipeș, așa-i?

Daisy și Suze au încremenit. S-au uitat panicate la tatăl lor. Dennis a fixat-o pe Marigold cu privirea. Ea nu a observat durerea pe care i-o provocase.

Nan a deschis gura ca să spună ceva. Daisy a simțit o nevoie urgentă de a i-o lua înainte, dar nu și-a găsit cuvintele. Apoi Nan a mângâiat mâna fiicei sale și a dat din cap, înțelegând în cele din urmă ce o întreba.

– Era într-adevăr foarte chipeș, a spus ea cu blândețe. S-a căsătorit cu o fată minunată. O fată frumoasă, bună și altruistă. Cei doi au fost foarte fericiți. De fapt, aş spune că au fost mai fericiți decât toți oamenii pe care i-am întâlnit eu vreodată.

– Ce drăguț! a spus Marigold.

Iar Dennis și-a dat atunci seama că, într-un final, și cartea intitulată *Dennis* căzuse de pe raft. S-a întrebat ce rost a mai avut să vină aici săptămână de săptămână, an de an. Ce rost mai aveau toate? S-a uitat la trandafirii roz pal rămași pe covor, la picioarele lui, și s-a întrebat de ce se mai obosea. De mult timp nu îi mai aduceau aminte de el. Și-a ridicat privirea spre chipul ei sincer, spre zâmbetul dulce care sovăia nesigur acolo, și ceva i-a mișcat inima.

Și atunci a știut. A știut cu o certitudine care s-a ridicat în el ca un val puternic, un val indestructibil de iubire necondiționată, și a înțeles. Nu conta că ea nu mai știa cine era el, pentru că *el* știa cine era *ea*. Era Goldie a lui, iubita, frumoasa, unica lui Goldie, și așa avea să rămână mereu.

MULȚUMIRI

Gândurile mele se îndreaptă către toți cei care trăiesc cu demență și către prietenii și membrii familiei care îi iubesc și îi sprijină. În timpul cercetărilor mele, am întâlnit persoane care te inspiră cu adevărat, atât pacienți, cât și îngrijitori, și am fost impresionată de puterea devotamentului lor. *Aici și acum* este povestea declinului lui Marigold, dar, mai presus de toate, este o poveste despre dragoste, o dragoste durabilă, genul de dragoste care supraviețuiește oricăror obstacole care i se pun în cale.

Nu aș fi putut să le dau viață lui Marigold și lui Dennis fără înțelepciunea și sfaturile lui Simon Jacobs, dragul meu prieten. Timpul pe care l-am petrecut cu el a fost cel care a inspirat mesajul central al cărții, care este unul spiritual: pe măsură ce memoria se estompează și personalitatea este suprimată, sufletul – adevăratul sine – este încă perfect și întreg și etern. Îi sunt foarte recunoscătoare pentru anii noștri de prietenie și pentru lucrurile magice pe care le-am învățat.

Dennis este inspirat de prietenul meu Jeff Menear, un tâmplar extrem de talentat. De-a lungul anilor, el a realizat multe lucruri minunate pentru mine, transformând ideile mele nebunești în capodopere, cu măiestria unui adevărat artist înzestrat. Nu îi pot mulțumi îndeajuns pentru timpul acordat și pentru toate detaliile pe care mi le-a oferit cu privire la profesia lui, care m-au ajutat să îmi dezvolt personajul. De asemenea, doresc să le mulțumesc soției sale, Siobhan, și regretatei sale mame, Jean, pentru că lucrurile mărunte, aparent irelevante, pe care le-au strecurat în conversația noastră, au fost adevărate perle.

Când am văzut frumoasele desene cu animale ale lui Sam Sopwith, am hotărât că Daisy trebuie să fie o artistă, la fel ca ea. Animalele lui Sam sunt extraordinare. Ele privesc de pe hârtie cu o emoție atât de profundă cum nu o regăsești în fotografii. Am vrut ca eroina mea să aibă acest talent și această sensibilitate. Așadar, îți mulțumesc, Sam, pentru că ai fost muza și inspirația mea. Este doar o chestiune de timp până când te voi ruga să-*mi* desenezi câinele!

Aș dori, de asemenea, să îi mulțumesc prietenului meu argentinian, Pablo Jendretzki, care este arhitect și trăiește în New York. Chipeș, carismatic, fermecător și talentat, a fost bărbatul care l-a inspirat pe Taran. Îți mulțumesc, Pablo.

Le sunt recunoscătoare părinților mei, Charlie și Patty Palmer-Tomkinson, pentru că mi-au oferit cea mai iubită, liberă și stabilă copilărie, dar și pentru că mi-au fost cei mai buni prieteni și consilieri înțelepți în timpul anilor mei de maturitate. Le mulțumesc mătușii mele, Naomi Dawson, lui James și lui Sarah Palmer-Tomkinson, precum și celor patru copii ai lor, Honor, India, Wilf și Sam, pentru că, pe măsură ce înaintez în vârstă, înțeleg mai bine valoarea familiei. Îi mulțumesc regretatei mele surori, Tara, pentru că m-a învățat ce înseamnă pierderea și dragostea. Îmi este dor de ea.

Le sunt profund recunoscătoare genialului meu agent, Sheila Crowley, și agentului meu de film, Luke Speed, precum și tuturor celor de la Curtis Brown, care lucrează pentru mine: Alice Lutyens, Katie McGowan, Callum Mollison, Anna Weguelin, Emily Harris și Sabhbh Curran. Un generos mulțumesc editoarei mele, Suzanne Baboneau, care lucrează cu multă sânguință și sensibilitate la manuscrisele mele, șefului meu, Ian Chapman, și echipei lor excelente de la Simon & Schuster: Gill Richardson, Polly Osborn, Rich Vlietstra, Dominic Brendon, Sian Wilson, Rebecca Farrell și Sara-Jade Virtue.

Am petrecut multe ore fericite lucrând în liniștea cafenelei Fountains Coffee Shop și a localului Bel & Dragon din Odiham, ascultând coloana sonoră a filmului *Pearl Harbour*, creată de Hans Zimmerman, și bănd cafea cu lapte, presărată cu ciocolată. Sunt foarte recunoscătoare că pot să scriu cărți, căci îmi aduc mare plăcere. Cu toate acestea, ar fi rămas doar un hobby dacă nu ar fi fost librarii și cititorii mei, vă mulțumesc tuturor.

În cele din urmă, și cel mai important, le mulțumesc soțului meu, Sebag, și copiilor noștri, Lily și Sasha, pentru râsete și dragoste.